COLECȚIA

Jubiri de poveste

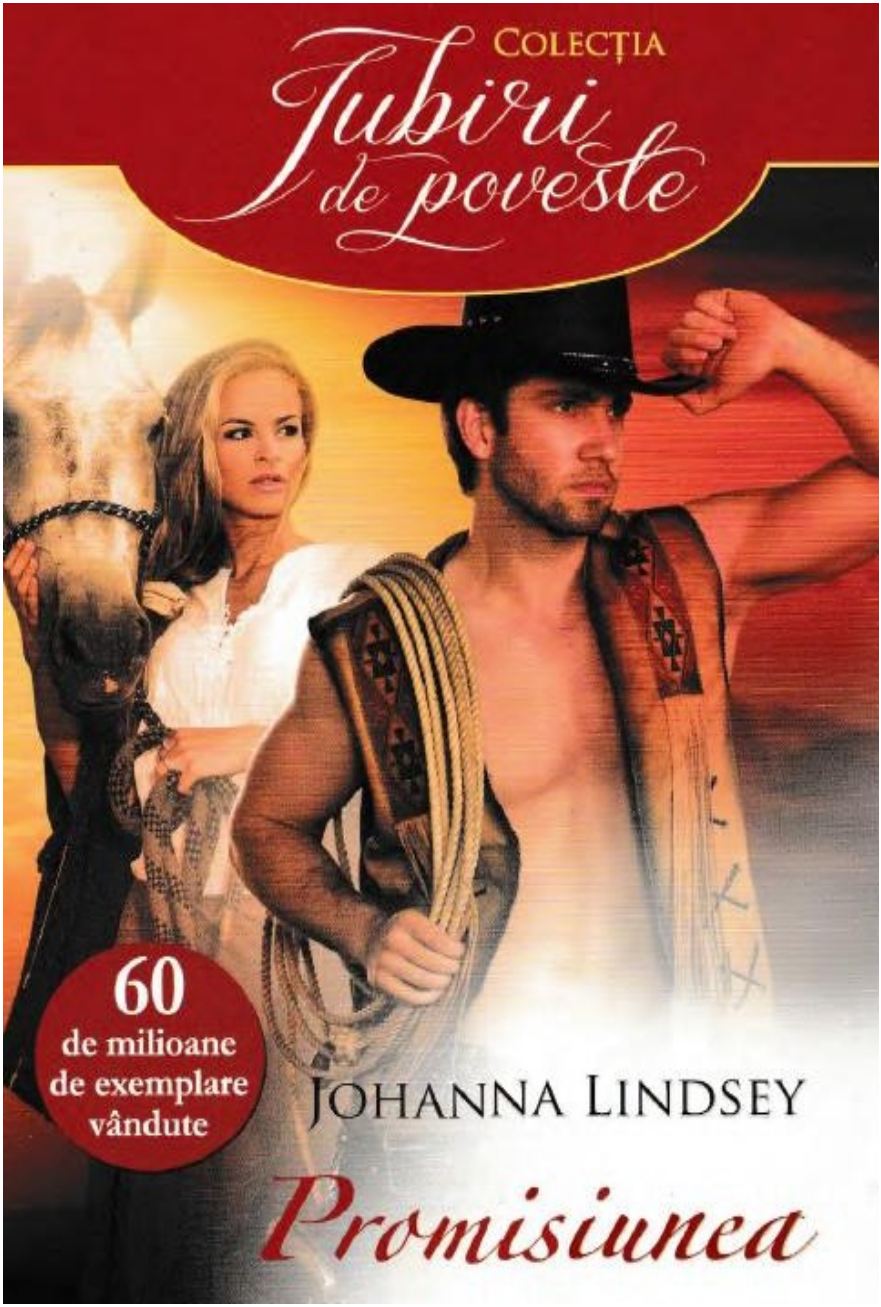

60
de milioane
de exemplare
vândute

JOHANNA LINDSEY

Promisiunea

JOHANNA LINDSEY
PROMISIUNEA

One heart to win by Johanna Lindsey

Capitolul 1

Rose Warren îşi stăpâni plânsul înainte ca fiica ei, Tiffany, să-i deschidă uşa casei lor elegante de cărămidă maronie, însă nu-şi putea scoate din minte cuvintele care o făcuseră să izbucnească în lacrimi: „Vino cu ea, Rose! Au trecut cincisprezece ani, nu ne-ai chinuit îndeajuns?”

De obicei, o lăsa pe fiica ei, care abia împlinise optsprezece ani în urmă cu o lună, să citească scrisorile de la Franklin Warren. În general, Frank se limita la un ton impersonal, astfel încât ea să i le poată arăta şi fiicei lor. De data aceasta însă, el nu mai procedase la fel, aşa că ea mototoli scrisoarea în pumn şi se grăbi s-o îndese în buzunar de îndată ce auzi în hol glasul lui Tiffany. Fata nu ştia care era adevăratul motiv pentru care părinţii ei nu locuiau împreună. Frank nu cunoştea nici măcar motivul real pentru care ea fusese nevoită să-l părăsească. Şi, după atâţia ani, era cel mai bine ca lucrurile să rămână aşa.

— Tiffany, vino, te rog, în salon! îi ceru Rose, înainte ca fata să o ia în sus pe scări, spre camera ei.

Soarele după-amiezii se reflecta în părul blond-roşcat

al lui Tiffany care, după ce intrase în salon, îşi scosese boneta, apoi pelerina scurtă şi uşoară pe care o purtase. Se făcuse de-acum prea cald pentru o haină, dar în New York, o lady trebuia să fie îmbrăcată respectabil atunci când ieşea din casă.

În timp ce o privea, Rose trebuia să recunoască încă o dată că micuţa ei dragă nu mai era mică. Din clipa în care Tiffany ajunsese la vârsta de optsprezece ani, Rose se rugase de multe ori ca fata ei să nu se mai înalţe. Era deja prea înaltă, la cei 1,70 metri ai ei, şi de multe ori se plângea de asta. Tiffany moştenise înălţimea de la tatăl ei, Franklin, de la care luase şi ochii de un verde ca de smarald, doar că ea n-avea de unde să ştie asta. Osatura fină şi trăsăturile delicate, care o făceau să fie mai mult decât drăguţă, erau moştenite de la Rose, însă părul nu era în întregime roşcat ca al lui Rose, căci Tiffany avea o nuanţă mai mult arămie.

— Am primit o scrisoare de la tatăl tău.

Niciun răspuns.

Odinioară, Tiffany era tare încântată când primea câte o scrisoare de la Frank, dar asta fusese cu mult timp în urmă – cam de când încetase să mai întrebe când avea să vină el în vizită.

Lui Rose i se rupea inima să vadă indiferenţa pe care o adoptase fiica sa faţă de tatăl ei. Ştia că Tiffany nu şi-l amintea. Era prea mică atunci când plecase cu ea din oraşul Nashart, din Montana. Rose ştia că ar fi trebuit să le permită celor doi să se întâlnească de-a lungul anilor. Frank fusese mărinimos, căci îi trimisese pe băieţi la ea, deşi era sigură că el procedase astfel încât ea să se simtă vinovată că nu procedează la fel şi nu-i permite fiicei lui să îi viziteze. Dar fusese mult prea înspăimântată că Frank n-avea s-o lase pe Tiffany să se întoarcă acasă la ea. Nu era o teamă lipsită de temei, era cel mai mare coşmar al ei. În furia lui, el ameninţase că n-avea să-i dea drumul fiicei lui.

Ameninţase cu atât de multe, numai ca să-şi reîntregească familia! Iar ea nici măcar nu putea să-l condamne pentru toate acestea! Dar aşa ceva n-avea să se întâmple, era imposibil. Şi acum, trebuia să-şi înfrunte cea mai mare spaimă: că, din momentul în care Tiffany urma să plece în Montana, ea n-avea să-şi mai revadă niciodată fiica.

Ar fi trebuit să insiste ca logodnicul lui Tiffany să vină la New York pentru a-i face curte. Însă asta ar fi umplut paharul răbdării lui Frank. De cincisprezece ani, el respectase cu stricteţe dorinţele lui Rose şi se ţinuse deoparte, dar ea îi promisese că, din acest an, Tiffany avea să locuiască iar în casa lui. Şi Rose nu mai putea, dacă voia să fie corectă, să-i mai ţină departe unul de altul.

Tiffany se oprise în faţa ei, cu mâna întinsă, ca să ia scrisoarea, însă Rose o conduse către sofa.

— Ia loc!

Fata o privi uimită, văzând că nu i se dă scrisoarea, dar se aşeză în faţa mamei sale. Camera era mare. Casa toată era mare. Părinţii lui Rose avuseseră o avere considerabilă în Lumea Veche, şi acum era toată a ei. Când Rose se întorsese din teritoriile din Montana, aducând-o cu ea şi pe fiica ei, în vârstă de trei ani, îşi găsise mama revenindu-şi cu greu după câteva boli care o secătuiseră de orice putere în cei cinci ani în care Rose fusese departe, Mama ei mai trăise doar patru ani, dar Tiffany apucase măcar să-şi cunoască bunica.

Fuseseră vremuri tare dureroase în viaţa lui Rose. Fusese nevoită să-şi părăsească soţul, să-şi abandoneze cei trei băieţi, după care îşi pierduse şi ultimul părinte. Dar măcar o avusese pe Tiffany. Probabil că urma să înnebunească de durere dacă avea s-o piardă şi pe Tiffany. Dar iată că venise şi ziua aceasta…

— E timpul pentru marea discuţie, din nou? se interesă Tiffany, pe un ton plictisit.

— Ai devenit tare obraznică de când ai împlinit

optsprezece ani, remarcă Rose.

— Dacă aşa vrei să-i spui tu supărării care mă macină, n-ai decât. Sunt obraznică.

— Tiffany…

— Mamă, eu nu mă duc în Montana. Nu-mi pasă deloc dacă asta înseamnă vărsare de sânge. Nu-mi pasă dacă înseamnă că n-o să-mi mai văd niciodată fraţii. Refuz să mă căsătoresc cu un om pe care nu l-am văzut în viaţa mea, proclamă Tiffany, încrucişându-şi braţele la piept şi înălţându-şi bărbia, sfidătoare. Gata, am zis-o, în sfârşit, şi n-am de gând să-mi schimb părerea.

— Sunt întru totul de acord cu tine.

Fata făcu ochii mari, după care scoase un suspin de uşurare.

— Mulţumesc! Habar n-ai în ce hal de nefericită am fost în legătură cu planul ăsta…

— Ar trebui să mă laşi să termin. Sunt de acord că n-o să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată. Vei pleca în Montana ca să-l întâlneşti. Vei avea câteva luni la dispoziţie, ca să ajungi să-l cunoşti. Iar la sfârşitul acestei perioade, dacă nu vei avea niciun sentiment pentru el, atunci, da, vei putea pune capăt logodnei şi te vei întoarce la New York, înainte să se strice vremea. Îţi dau cuvântul meu că aşa va fi, Tiffany.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că am dreptul să aleg în privinţa acestei căsătorii pe care ai pus-o la cale împreună cu tata pe când eram doar un bebeluş?

— Pentru că am sperat că vei onora din proprie voinţă acest aranjament pe care l-am făcut pentru tine. Am vrut să creşti obişnuită cu această idee, am sperat că, până acum, poate chiar vei aştepta cu nerăbdare momentul.

— Dar Montana nu e nici măcar civilizată încă!

— Putem să discutăm fără să ridicăm vocea, te rog? replică Rose, adăugând cu un uşor surâs: Teritoriul Montana nu e aşa de necivilizat pe cât crezi. Credeam că

fraţii tăi te-au convins în privinţa asta. Şi este unul dintre cele mai frumoase ţinuturi pe care le-am văzut vreodată. De fapt, e foarte posibil să-ţi placă acolo.

— Îmi place aici, unde am crescut, unde sunt prietenii mei, unde eşti tu, murmură Tiffany, continuând apoi, pe un ton un pic mai ridicat: Unde bărbaţii nu poartă pistoale la şold pentru că e mereu ceva de împuşcat prin preajmă, inclusiv alţi oameni. Cum de-ai putut să fii de acord cu aranjamentul ăsta, mamă?

— Eu l-am sugerat.

Nu-i spusese niciodată acest lucru fiicei sale şi, în timp ce se uita la ochii de smarald ai lui Tiffany, acum larg deschişi, îşi dori să-i poată explica asta în alt mod. Dar nu exista niciun alt mod.

— Adică tu eşti cea care mă aruncă în mijlocul lupilor?

— O, pentru Dumnezeu, Tiff, nu fi aşa de melodramatică! A fost singurul lucru la care m-am putut gândi ca să pun capăt zâzaniei dintre familiile Callahan şi Warren. Fâşia aia de pământ cu apă care le desparte proprietăţile nici măcar nu este motivul de la care a început conflictul, dar ambele tabere se folosesc de ea ca să continue războiul, ambele susţinând că le aparţine. N-am văzut în viaţa mea atâta încăpăţânare, de amândouă părţile. De fiecare dată când ajungeau în acelaşi timp lângă apa aia, se auzeau împuşcături. Dacă vreo vacă se apuca să hoinărească pe acolo şi trecea hotarul, nu mai era înapoiată, ceea ce ducea la alte împuşcături. Dacă vă dăm pământul ţie şi lui Hunter Callahan, ca parte a înţelegerii voastre de căsătorie, atunci vom pune capăt acestei dispute.

— Prin urmare, ai luat asupra ta sarcina să opreşti o gâlceavă pe care n-ai pornit-o tu, sacrificându-ţi propria fiică?

Rose oftă, exasperată.

— Dacă vrei să ştii, domnişoară, Zachary Callahan

este unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care i-am întâlnit în toată viaţa mea. N-aveam nicio îndoială că şi fiii lui aveau să fie la fel de frumoşi când o să crească mari, mai ales dacă mă gândeam că şi soţia lui era frumoasă. Nu mi s-a părut deloc că te sacrific, ba chiar eram sigură că o să fii tare încântată să fii soţia unui Callahan. Dar, pe de altă parte, eu, care eram din afară, vedeam lucrurile într-un mod diferit. Fermierii erau agresivi, într-adevăr, ba chiar posesivi, dar nu cred că asta era ceva unic în zonă. Frank şi Zachary erau, pur şi simplu, doi bărbaţi cu o voinţă puternică şi care nu voiau să cedeze nici cât negru sub unghie. Nişte vechi resentimente au dus la declanşarea zâzaniei, iar apa aceea, aflată la marginea celor două ferme, n-avea cum să îmbunătăţească situaţia. În ce mă priveşte, eu nu cred că cei din neamul Callahan sunt oameni răi. Zachary o fi el un fermier ţâfnos şi trufaş, dar are reputaţia că e un soţ devotat şi un tată bun, iar asta spune multe în legătură cu o familie.

— Mamă, nu era treaba ta să pui capăt disputei. De ce te-ai apucat să încerci?

N-avea de gând s-o împovăreze pe Tiffany cu grozăviile pe care le trăise ea în acele vremuri. Împuşcăturile deveniseră atât de dese, că ajunsese să se teamă că unul dintre copiii ei avea să fie următoarea ţintă. Iar apoi, în minte îi apăruse un gând simplu: să pună capăt certei cu ajutorul unei căsătorii. Când îi vorbise pentru prima dată lui Frank despre asta, Rose încă nu ştia că ea şi Tiffany n-aveau să rămână în Montana. Îşi închipuise doar că Tiffany şi Hunter vor creşte împreună, că vor fi mai întâi prieteni, după care se vor îndrăgosti unul de altul în mod firesc…

Încercă să-i explice lucrurile în termeni mai simpli.

— Uram disputa aia, dar, într-adevăr, am încercat s-o ignor, până în noaptea când tatăl tău a fost adus pe jumătate mort acasă. Nu-l împuşcase un Callahan, ci unul

dintre oamenii lui. Asta e una dintre ciudăţeniile Vestului: şi angajaţii sunt de partea cuiva, iar unii dintre ei nu îndeplinesc prea bine ordinele. Dar, ca să revin, tatăl tău era cu un picior în groapă, iar eu doream cu atâta disperare să pun capăt vărsării de sânge, că eram gata să încerc orice. Iar logodna chiar asta a şi făcut. Din clipa aceea, a fost un armistiţiu. Fraţii tăi au putut să crească fără să le şuiere gloanţele pe la ureche de fiecare dată când plecau de acasă.

Rose aştepta acum răspunsul lui Tiffany cu sufletul la gură. Ceea ce-i spusese fiicei sale nu era întru totul o minciună, ci doar adevăruri parţiale. Dar era exact ceea ce gândiseră cu toţii când Frank fusese împuşcat. Numai că pistolarul nu lucra pentru Callahan. Fusese angajat de altcineva, de un individ mult mai nemilos, care trăgea propriile sfori. Când aflase asta şi înţelesese că nu putea să-l arate cu degetul pe adevăratul vinovat, făcuse unicul lucru la care se putea gândi ca să-l împiedice pe Frank să se răzbune, când avea să-şi revină: adusese din nou în discuţie ideea unui armistiţiu prin intermediul unei căsătorii, un mijloc sigur de a pune capăt pentru totdeauna acelei dispute jalnice, şi de data aceea insistase cu adevărat.

Ea era singura care ştia ce se petrecuse în realitate în noaptea aceea şi de ce. Şi aşa trebuia să rămână. Însă faptul că Tiffany accepta o căsătorie aranjată putea să reprezinte într-adevăr salvarea celor două familii învecinate, care erau mult prea încăpăţânate ca să împartă dreptul pentru apă, în loc să se bată pentru asta. Rose nu voia totuşi s-o oblige pe Tiffany să rezolve o problemă veche de generaţii. Nu-i putea cere fiicei sale decât să dea o şansă Montanei şi lui Hunter Callahan.

Din fericire, Tiffany adoptase o expresie de vagă curiozitate.

— Atunci, ce-o să se întâmple dacă refuz să mă

căsătoresc? O să înceapă iar să se împuşte unii pe alţii?

Rose ridică din umeri.

— Nu ştiu. Sper ca aceşti cincisprezece ani în care s-au înţeles să-i fi făcut să-şi dea seama că n-ar fi trebuit niciodată să ducă mai departe o dispută pe care au pornit-o bunicii lor şi care nu are nimic de-a face cu ei.

— Ce a declanşat-o?

— Nici măcar nu ştiu prea bine. Ceva legat de o nuntă care s-a sfârşit cu împuşcături.

— Vrei să spui că ambele familii trebuiau să se unească printr-o căsătorie, în urmă cu două generaţii?

— Aşa se pare.

— Asta nu prevesteşte ceva bun pentru ideea ta de a încerca din nou, sublinie Tiffany. De fapt, pare mai degrabă sortit ca o căsătorie între cele două familii să nu aibă niciodată loc.

Rose o privi cu asprime pe fiica ei.

— Clar că n-o să aibă loc, cu o asemenea atitudine. Vrei măcar să te întâlneşti cu acest om fără să ai prejudecăţi? Dă-i o şansă, Tiffany! Ar putea să te facă foarte fericită.

Tiffany rămase tăcută un timp, gândindu-se la cele auzite, şi în cele din urmă spuse:

— Acum, că ştiu că nu sunt nevoită să mă mărit cu el dacă nu vreau, cred că aş putea să încerc şi să privesc totul într-un alt mod – ca pe o vacanţă de vară de două luni, într-un alt loc al ţării. Când plecăm?

— Eu nu merg – adică nu fac drumul până la capăt. Te voi însoţi până la Chicago şi voi rămâne acolo, ca să văd cum va merge curtarea ta.

La auzul veştii, umerii lui Tiffany se lăsară în jos, ca sub o povară.

— Atunci la ce te mai deranjezi, dacă tot nu mergi până la capăt?

— Pentru că vreau să fiu relativ aproape, în caz că ai

nevoie de mine, iar acum, că există cale ferată până la Nashart, Chicago e destul de aproape. Evident, Anna o să vină cu tine. Şi am aranjat ca un şerif pensionar să ne întâlnească în Chicago şi să te însoţească pe ultima porţiune a drumului, până la uşa casei tatălui tău.

Rose simţea că nu-şi mai poate reţine lacrimile dacă Tiffany nu-şi schimba expresia tristă de pe chip, aflând de inerenta separare.

— Nu eşti nici măcar puţin încântată de călătoria asta? o întrebă ea, cu un dram de speranţă.

— Nu, veni răspunsul fetei, rostit pe un ton neutru, în timp ce se ridica.

— Nu eşti nerăbdătoare să-ţi vezi tatăl din nou?

— Din nou? pufni Tiffany, răsucindu-se pe călcâie. Nu mi-l amintesc, iar tu ai avut grijă să n-am nicio amintire cu el. Aşa că o să fiu cinstită, mamă. Dacă pot trece prin toată această aventură fără să dau ochii cu Franklin Warren, o s-o fac.

— Tiffany!

— Nu glumesc şi te rog să nu-mi serveşti toate motivele pentru care am crescut fără tată. Dacă el chiar voia să mă vadă, ar fi găsit o cale. Dar n-a făcut-o. Şi, în ceea ce mă priveşte, acum este prea târziu.

Înainte ca Tiffany să iasă în goană pe uşa salonului, Rose apucă să vadă perlele lacrimilor de furie care străluceau în ochii fiicei sale. Doamne, Dumnezeule, ce le făcuse oamenilor pe care îi iubea cel mai mult pe lume?

Capitolul 2

Tiffany nu suporta să se certe cu mama ei; ura cu disperare nodul dureros de emoţii care încă îi apăsa în piept în timp ce cobora scările pentru cină, la căderea serii.

Mamei însă îi fu de ajuns să-i arunce o singură privire ca s-o înţeleagă şi să-şi deschidă larg braţele. Iar Tiffany i se aruncă la piept, îmbrăţişând-o. Iar în clipa următoare, amândouă izbucniră în râs, deoarece Tiffany, care era mai înaltă, trebuise să se aplece uşor, ca să fie îmbrăţişată.

Rose o luă pe Tiffany de mijloc şi se îndreptară astfel spre sufragerie. În casa Warren, cinele erau protocolare, indiferent dacă aveau sau nu oaspeţi, iar mama şi fiica se îmbrăcau corespunzător. Rochia de seară pe care şi-o pusese Tiffany era de culoarea coralului, cu paiete ivorii care marcau tăietura pătrată a decolteului. Rose purta o rochie de un albastru-închis, cu dantelă neagră, iar părul ei de un roşcat strălucitor contrasta cu culorile mai degrabă sumbre. Numai unul dintre cei patru fraţi moştenise părul de un roşcat-închis al lui Rose, şi anume Roy, al treilea fiu. Ceilalţi doi erau blonzi ca tatăl lor. Doar la Tiffany, care avea părul de un blond-roşcat, nuanţele de păr ale părinţilor se amestecaseră.

— N-o să mai vorbim despre asta până când o să vină vremea să ne facem bagajele, o asigură Rose, în timp ce se aşezau la un capăt al mesei lungi.

— E în regulă, mamă. Eu mă convinsesem singură că n-o să mă duc. Iar acum, că voi merge, aş avea câteva întrebări pe care le-am lăsat prea mult timp să aştepte.

Chiar în timp ce spunea asta, Tiffany îşi dădu seama că poate n-ar fi trebuit să menţioneze că lăsase aceste lucruri să aştepte. Pe chipul mamei sale străfulgeră o clipă o expresie îngrijorată, înainte ca Rose să zâmbească şi să spună:

— Cum să nu!

— Ştiu că expresul Transcontinental poate să străbată toată ţara, până în California, într-un timp-record de patru zile, iar Chicago nu e nici măcar la jumătatea distanţei. Îţi sunt recunoscătoare că o să mă însoţeşti pe o porţiune atât de lungă, dar de ce ai de gând să rămâi în Chicago, în loc

să te întorci acasă, unde să aştepţi să vezi rezultatul acestei perioade de curtare?

— Asta e cu adevărat în mintea ta?

Tiffany râse uşurel.

— Nu. Pur şi simplu, dacă tot mergi atât de departe, nu înţeleg de ce n-ai veni până în Nashart. De ce să stai două luni într-un hotel, când…

— Chicago este cel mai apropiat oraş unde pot avea parte de confortul cu care sunt obişnuită.

— Bine, dar la Nashart nu există un hotel?

— Nu era, ultima dată când am fost eu acolo. Era doar o pensiune. Poate că acum o fi existând unul, dar într-un oraş de mărimea aceea, nu mă pot ascunde. Prea mulţi oameni o să-şi amintească de mine. Frank o să afle şi o să spargă uşile.

Tiffany îşi privi neîncrezătoare mama.

— Să spargă uşile? Exagerezi, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci, de ce n-a venit aici să spargă uşa? întrebă Tiffany, pe un ton care începea să fie furios, dar pe care, din fericire, mama ei nu păru să-l observe.

Pentru că ştia că l-aş fi aruncat în închisoare, răspunse Rose, adăugind scârbită: în Nashart, nimeni n-ar clipi la vederea unui comportament atât de irascibil.

— De ce nu?

— Pentru că încă sunt soţia lui, şi toţi ştiu asta.

— De ce, mamă?

Întrebarea plutise în aer, întrebare care o interesa cel mai mult pe Tiffany şi la care nu primise niciodată un răspuns satisfăcător. Părinţii săi erau separaţi de cincisprezece ani, dar nu divorţaseră, ca să se poată recăsători. Iar Rose încă era o femeie frumoasă. Nu avea nici măcar patruzeci de ani.

Părinţii lui Tiffany se întâlniseră în Chicago, unde Rose se afla în vizită la o mătuşă, care între timp murise. În

ultima seară petrecută în oraş, Rose se dusese la un dineu dat de un prieten al mătuşii sale, care se întâmpla să fie avocatul angajat de Franklin Warren ca să negocieze nişte contracte pentru vite pe care venise să le vândă în oraş, aşa că şi el era invitat la acel dineu. După ce stătuseră de vorbă în acea seară – de fapt, toată seara Frank luase impulsiv trenul a doua zi şi o urmase până la New York, curtând-o cu atâta ardoare, că o făcuse pe Rose să-şi piardă capul. Peste o lună erau căsătoriţi. Asta era cam tot ce ştia Tiffany despre căsătoria părinţilor ei.

Rose nu răspunse la întrebare, aşa că fata adăugă pe un ton de reproş:

— M-am gândit că, atunci când o să împlinesc optsprezece ani, o să-mi spui, în sfârşit, de ce eu locuiesc aici, cu tine, în timp ce fraţii mei stau în Montana, cu tatăl lor.

— Nu-i nimic de spus, zise Rose evaziv, apoi începu să mănânce supa, care tocmai fusese servită. Eu şi tatăl tău pur şi simplu nu ne potriveam.

— V-aţi potrivit îndeajuns încât să vă căsătoriţi şi să aveţi patru copii.

— Nu fi impertinentă!

Tiffany dădu înapoi.

— Îmi cer scuze! Chiar că nu se cuvenea. Dar te rog, mamă, sunt destul de mare ca să aflu adevărul şi aş dori să-l cunosc înainte să-l întâlnesc.

Rose continua să mănânce, cu un aer de parcă avea de gând să pretindă că această conversaţie nici nu existase. Tiffany, în schimb, nici nu se atinsese de supă.

Se întreba dacă să insiste ori să lase totul baltă, când Rose rupse, în sfârşit, tăcerea:

— Ne-am căsătorit prea repede, Tiffany, înainte să ne dăm seama cât de puţine aveam în comun. Şi el nici nu m-a avertizat dinainte în legătură cu disputa aceea, care avea să ne tulbure căsnicia. Totuşi, am încercat să fac lucrurile

să meargă. L-am iubit cu adevărat, să ştii.

Şi încă îl mai iubea, bănuia Tiffany, dar nu i-o spuse. Rose încă evita întrebarea. Faptul că îi spunea că ea şi Frank nu aveau nimic în comun nu era decât un pretext ca să nu discute despre adevăratul motiv pentru care îşi părăsise soţul.

— Aş fi divorţat de tatăl tău dacă aş fi găsit un motiv, adăugă Rose.

— Te referi la un alt bărbat?

— Da. Însă, nu s-a întâmplat niciodată. Şi, de fapt, nici nu ştiu dacă aş putea să obţin divorţul. La puţină vreme după ce am plecat pe furiş, luându-te cu mine, el a zis că se va opune din răsputeri divorţului.

— Ai plecat pe furiş?

— Da, în puterea nopţii, ca să prind diligenţa de dimineaţă şi să i-o iau înainte lui Frank. Pe atunci, linia ferată încă nu ajunsese în Montana. Iar camerista mea i-a mai ascuns un timp faptul că plecasem, spunându-i că nu mă simţeam bine.

Tiffany era fascinată. Auzea pentru prima dată că mama ei fugise din Montana pe furiş. Dar, dacă Frank se trezise şi nu-şi dăduse seama că ea plecase, atunci…

— Voi nu… nu împărţeaţi acelaşi dormitor?

— Nu, la vremea aceea, nu.

Tiffany nu se înroşise, vorbind despre acest subiect, dar se întreba de ce mama ei se împurpurase brusc. Rose nu se înroşise nici măcar o dată în urmă cu vreo doi ani, când îi dăduse lui Tiffany toate informaţiile pe care trebuia să le cunoască despre viaţa în căsnicie. Dar, din moment ce căsătoria părinţilor ei se deteriorase atât de mult, că nici măcar nu mai dormeau în acelaşi pat, atunci Tiffany cunoştea o mare parte din răspuns. Probabil că Rose încetase să-l mai dorească pe soţul ei – în felul acela. Dacă nu era asta, atunci Franklin Warren devenise pur şi simplu un soţ rău, cu care Rose nu mai putea suporta să trăiască.

Iar Tiffany voia să cunoască adevărul în privinţa acestei ultime posibilităţi *înainte* să ajungă la ranch-ul lui. Dacă avea s-o împiedice să plece, în caz că se hotăra să nu se mărite cu Hunter Callahan, la fel cum încercase s-o împiedice pe Rose să plece?

Îşi păsui însă mama cu răspunsul la această întrebare, căci Rose nu părea deloc în largul ei în privinţa acestui subiect. Iar Tiffany era curioasă să afle cum de reuşise mama ei să scape, mai ales că acum se întreba dacă n-avea să fie şi ea nevoită să facă acelaşi lucru.

— Caii nu sunt mai rapizi decât o diligenţă? se interesă ea.

— Ba da, şi ştiam că Frank avea să ne prindă, aşa că în orăşelul următor am cumpărat un bilet de diligenţă până la prima staţie de cale ferată, dar nu l-am folosit. M-am ascuns în acel orăşel.

— Nu-mi amintesc absolut nimic despre călătoria aceea.

— Nici nu mă miră, la cât erai de mică.

— Şi a ajuns să ne-o ia înainte?

— Da. Era mult mai puţin terifiant că ştiam unde se află, în loc să mă uit tot timpul peste umăr. I-am telegrafiat mamei, astfel încât să-l aştepte şi să-l facă s-o ia pe alt drum. Nu am putut să merg direct acasă, din cauza încăpăţânării lui. N-a dormit timp de două zile, s-a proptit vizavi, în faţa casei, aşteptându-ne să apărem. A rămas la New York trei luni încheiate, bătând zilnic la uşa acestei case. Într-o zi chiar a intrat cu forţa.

— Noi eram deja aici?

— Nu. Nu puteam să mă întorc acasă până când el n-avea să plece din oraş. Noi două am locuit în apropiere, la o fostă colegă de şcoală. Evident, mama a cerut arestarea lui Frank, pentru că îl dăduse la o parte pe valetul nostru şi scotocise prin toată casa, de sus până jos. Era deja furioasă pe el, deoarece insistenţa de care dădea dovadă ne

împiedica să ne întoarcem acasă. L-a lăsat să se perpelească în închisoare timp de o săptămână, până a renunţat la acuzaţii, la cererea mea. După asta, el s-a dat bătut, în cele din urmă, şi s-a întors în Montana.

— Poate că încă n-a divorţat de tine pentru că tot mai speră că o să te întorci la el, zise Tiffany.

— Nici nu mă îndoiesc de asta. Indiferent ce i-am spus, indiferent cât de răutăcioasă am fost, el continuă să creadă că într-o zi o să mă întorc la el.

— Şi o s-o faci?

Rose îşi plecă ochii, ţintuind masa cu privirea.

— Nu.

— Şi nu crezi că faptul că nu ai încercat să obţii divorţul îi dă speranţe deşarte? Cu siguranţă, după atât de mult timp, n-o să se mai opună, nu-i aşa?

— Nu ştiu. A zis că va intra în pământ însurat cu mine. E un om încăpăţânat. Pur şi simplu, ar putea s-o facă. Dar, aşa cum ţi-am spus, n-am avut niciodată curiozitatea s-o aflu.

— Voi doi vă scrieţi, zise Tiffany, pe un ton neîncrezător. De ce nu l-ai întrebat, pur şi simplu?

Rose zâmbi strâmb.

— Tiff, în aceste scrisori, nu scriem despre „noi”. Am făcut-o o vreme, adică el, cel puţin, a făcut-o. Era furios că am plecat fără să-i spun, apoi i-am frânt inima când am refuzat să mă întorc, după care s-a înfuriat iarăşi. În cele din urmă, a priceput că eu voi scrie numai despre voi, copiii, şi despre nimic altceva. Singura dată când mi-a scris despre căsătoria noastră nu i-am răspuns un an întreg. Şi când am făcut-o, în cele din urmă, l-am avertizat că din acel moment tu aveai să-i citeşti scrisorile, aşa că ar fi cazul să se limiteze la subiecte neutre.

Toate scrisorile pe care le citise Tiffany erau scrise pe un ton prietenesc. Unele erau chiar amuzante, dovadă că tatăl ei avea simţul umorului. Însă el nu scria decât despre

fermă, despre fraţii ei, despre oameni pe care ea nu-i cunoştea, prieteni din Montana ai lui şi ai mamei sale, oameni pe care ea urma să-i cunoască, probabil, atunci când va ajunge acolo. În acele scrisori, nu i se adresase nici măcar o dată direct lui Tiffany, nu spunea decât: „Transmite-i lui Tiffany toată dragostea mea”. Însă ea ajunsese să citească şi scrisorile pe care i le scria Rose lui, iar mama sa o întreba mereu dacă vrea să adauge ceva în aceste scrisori. Cândva, o făcuse. Îi spusese că învaţă să patineze împreună cu prietena sa, Margery, şi că i se păruse amuzant când aceasta căzuse pe gheaţă, dar nimănui altcuiva nu i se păruse astfel, îi povestise despre David, un băiat care locuia pe strada lor, şi de care îi păruse tare rău când îi spărsese nasul din greşeală, însă el o iertase, aşa că rămăseseră prieteni. Îi povestise despre pisicuţa pe care o găsise şi o pierduse şi despre cum o căutase, săptămâni întregi, împreună cu Rose. Îi povestise o grămadă de lucruri în scrisori – până când începuse să-i poarte pică pentru că n-o vizitase niciodată, nici măcar o singură dată.

Iar resentimentul sporise tot mai mult, mai ales când fraţii ei veneau singuri în oraş. Pe atunci, stătea la uşă, holbându-se la trăsura care îi aducea, aşteptând să coboare şi tatăl ei din ea. Dar asta nu se întâmplase niciodată. Trăsura pleca înapoi. Goală. Iar după ce acest lucru se întâmplase şi a doua oară, exact la fel îşi simţise şi inima când se gândea la Franklin Warren. Goală.

Nu mai stătuse la uşa casei cu speranţa în suflet şi cu lacrimile în ochi, nu mai citise scrisorile lui Frank, nu mai adăugase nimic în cele ale lui Rose. Avea nouă sau zece ani pe vremea aceea, nu mai ştia bine cât. Se prefăcuse doar că le citeşte, după aceea, ca mama ei să nu afle cât de mare îi era durerea că tatăl ei o respingea. Numai aşa se putea pune la adăpost de ceea ce o durea atât de tare. Încercase să-şi alunge tatăl într-un colţ atât de îndepărtat al

minţii, încât să nu mai existe – până când primise o scrisoare de la unul dintre fraţii ei în care vorbea despre tatăl lor, arătând clar cât de mult îl iubeau ei. Atunci, lacrimile îi ţâşniseră din ochi înainte să termine de citit.

Nici fraţii ei nu ştiau ce simţăminte avea ea cu adevărat. Băieţii continuau să vorbească despre tatăl lor când veneau în vizită. *Ei* îl iubeau. Normal că-l iubeau, că doar pe ei nu-i abandonase, aşa cum o abandonase pe ea. Pur şi simplu, ei nici nu-şi dădeau seama că ea nu-i asculta sau că-i întrerupea, ca să ducă discuţia spre lucruri mai puţin dureroase. Ura momentul când ei trebuiau să plece înapoi la Frank. Era aşa de amuzant pentru ea când erau şi ei aici – se jucau împreună, călăreau împreună în parc, o tachinau. Ai fi zis că sunt cu adevărat o familie. Iar plecarea lor îi arăta mereu că nu sunt.

— Mamă, tu m-ai minţit? De fapt, îl urăşti?

— E un cuvânt prea tare şi nu e deloc potrivit. E un om care te calcă pe nervi. Încăpăţânarea lui e la fel de mare ca a mea. Avea acel gen de aroganţă care se naşte, probabil, din faptul că a clădit un imperiu din nimic. Era în război cu vecinii. Câteodată mă gândesc că, de fapt, chiar îi plăcea acest conflict. Uneori, îmi era frică şi să plec de la ranch, dar atitudinea lui era să nu-mi bat eu căpşorul drăguţ cu asemenea lucruri. Nici nu-ţi dai seama cât de enervant era lucrul ăsta. Ajunsesem aşa de furioasă, încât îmi venea să mă duc călare la neamul Callahan şi să împuşc cât mai mulţi dintre ei. Poate că aş fi şi încercat, dacă aş fi ştiut să folosesc o armă. Nu, nu-l uram, dar pur şi simplu nu mai puteam să trăiesc cu el.

— Şi n-ai de gând să-mi spui de ce, nu-i aşa?

— Ţi-am spus…

— Nu, nu mi-ai spus! Te-a înşelat, nu-i aşa? îşi încercă ea norocul.

— Tiffany!

— Spune-mi doar că da! E singurul lucru care ar avea

sens.

— Pur şi simplu, eram doi oameni care nu mai puteau să trăiască în mod amiabil în aceeaşi casă. Şi ţineam îndeajuns de mult la el încât să plec, ca să-l las să-şi găsească pe altcineva.

În aceeaşi propoziţie, Rose pusese o aluzie, în timp ce afirma exact contrariul. Oare ţinuse prea mult la el? Oare adevărul era atât de oribil, de găsea mama ei atât de multe pretexte, toate sunând la fel de găunos?

După care, Tiffany aruncă în discuţie o altă bănuială:

— Sau poate că tu ai găsit pe altcineva, însă nu a mers?

— Tiffany, opreşte-te! Nu a fost niciun alt bărbat. Nu a fost nicio altă femeie. A fost o tragedie şi continuă să fie astfel. De ce mă obligi să o trăiesc din nou?

Mama ei ştia că era singura întrebare care putea să o facă să dea înapoi. Iar Tiffany aşa şi făcu. Îşi iubea prea mult mama. Numai că trăise mult prea mult cu durerea că fuseseră abandonate de tatăl ei. Iar acum, când în sfârşit urma să-l întâlnească, se temea că toată durerea avea să se reverse în reproşuri în clipa când îl va vedea, deoarece, chiar dacă mama ei poate că nu-l ura pe Frank Warren, Tiffany era sigură că sentimentul ei faţă de el trebuia să fie unul de ură. Era mult prea puternic ca să fie orice altceva.

O, Doamne, reuşise să-şi ferece inima într-o platoşă de gheaţă şi să pretindă că nu-i pasă de respingerea tatălui ei. Acum însă toată durerea năvălise la loc peste ea, inundându-i sufletul, făcând-o să se simtă iar fetiţa care stătea în uşa casei, uitându-se la o trăsură goală.

— Îmi pare rău, îi spuse mamei sale. De fapt, speram să-mi oferi un motiv pentru care să nu-mi urăsc tatăl, dar n-ai făcut-o. O să merg în Montana ca să onorez angajamentul luat de tine, dar nu vreau să-l văd mai mult decât vrei tu.

De data aceasta, nu ţipase, fapt ce o avertiză pe

mama ei că nu fusese o declaraţie făcută la supărare, că pur şi simplu asta credea. Apoi adăugă:

— Callahan poate să-mi facă curte şi din oraş, nu? Nu trebuie neapărat să locuiesc la ranch-ul lui tata, aşa e?

— Şi ce-o să creadă familia Callahan dacă tu eşti la cuţite cu tatăl tău? N-o să-i prea liniştească în privinţa aplanării conflictului, nu crezi?

— Bine, mormăi Tiffany fără pic de graţie. Atunci, o să-l suport.

Rose izbucni într-un hohot de râs.

— Draga mea, o să fii drăguţă şi politicoasă. Ai fost crescută să devii o lady. Iar acum o să schimbăm subiectul ăsta afurisit, adăugă ea, destul de departe, la rândul ei, de felul cum s-ar fi exprimat o lady. Mănâncă-ţi peştele! Probabil n-o să mai mănânci prea curând altul. Crescătorii de vite mănâncă vită şi nimic altceva.

Tiffany se mulţumi să încline din cap; nu era însă obişnuită să se simtă aşa de supărată. În ciuda tuturor celor spuse de mama ei, tot nu ştia de ce se separaseră părinţii săi. Dar, dacă mama ei nu voia să-i spună, poate că tatăl ei avea s-o facă…

Capitolul 3

— Şi eram aşa de sigură că o să mă pot obişnui cu călătoria, bodogăni Anna, indignată, în locul lui Tiffany. Mama ta ar fi trebuit să ne spună că vagonul ăla Pullman aşa de drăguţ pe care l-a rezervat n-o să fie al nostru în ultima parte a drumului.

Tiffany îi zâmbi cameristei sale, de la celălalt capăt al mesei din vagonul-restaurant.

— Mama ne-a răsfăţat cu vagoanele Pullman. Aşa călătoresc cei mai mulţi oameni prin ţară.

Anna era de patru ani camerista lui Tiffany. Blonda cu ochi căprui era cu doar cinci ani mai mare decât Tiffany, deşi chipul ei de îngeraş îi făcea pe oameni să creadă că era mult mai tânără, în ciuda faptului că nu avea decât douăzeci şi trei de ani, Anna se pricepea la mult mai multe lucruri decât majoritatea femeilor nevoite să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Pe lângă faptul că era cultivată şi avea o caligrafie impecabilă, unul dintre fraţii ei o învăţase cum să pună tapetul dintr-o bucată, tatăl îi arătase cum să facă şi să repare piese de mobilier, iar mama sa o învăţase să cânte la patru instrumente muzicale diferite. Agenţia care o plasase pe Anna la familia Warren îi prezentase încă două oferte de lucru: una ca guvernantă, iar cealaltă ca profesoară. Prin urmare, Anna avusese de unde să-şi aleagă slujba.

Tiffany nu ştiuse mai nimic despre asta până la ceva timp după ce Anna începuse să lucreze pentru ele. Nu ştia nici că Anna fusese cât pe ce să refuze slujba, deoarece Tiffany o făcuse să râdă în timpul interviului. Nu pentru că Anna n-ar fi avut simţul umorului, numai că ea considera că nu şade bine să-i arate acest lucru angajatoarei sale. Însă Anna era şi o fiinţă practică, în cele din urmă, acceptase să lucreze pentru familia Warren pentru că era o slujbă mult mai bine plătită decât celelalte două care i se prezentaseră în acelaşi timp. Însă camerista îşi făcuse un punct de onoare din a adopta continuu o conduită strict profesională, până într-acolo, încât refuzase să-i spună lui Tiffany altfel decât domnişoara Tiffany. Asta însă nu o împiedicase pe Tiffany să încerce să distrugă formalismul rigid al Annei. Nu vedea niciun motiv pentru care ea şi Anna n-ar fi putut deveni prietene, în acelaşi timp în care erau angajată şi angajatoare. Dar numai rareori Tiffany avea impresia că eforturile ei ar fi putut să dea roade.

Totuşi, deşi Anna nu ar fi spus niciodată că este prietena lui Tiffany şi probabil că n-avea s-o facă niciodată,

era de un devotament feroce faţă de ea. Şi foarte protectoare, ceea ce făcea din ea o excelentă doamnă de companie. Dacă vreun bărbat încerca să se uite după Tiffany, Anna îl sfâşia de-a dreptul din priviri. Şi, din fericire, era înclinată spre aventură – ei bine, cel puţin aşa fusese, până când plecaseră din Chicago. Fusese de acord să plece în călătorie spre Vestul Sălbatic deoarece recunoştea că dorise întotdeauna să vadă lumea. Şi Tiffany voia să călătorească. Voia să facă marele tur al Europei, la fel ca alte domnişoare de vârsta ei, sau măcar să meargă la conacul prietenei sale, Margery, în Newport, unde petrecuse mult timp în vara trecută. Dar cu siguranţă nu dorea să se ducă în necivilizatul teritoriu Montana.

— Canapelele din trenul ăsta nu sunt neapărat incomode, însă nu au tapiţerie luxoasă, precum cele din Pullman. Şi, cel puţin, în trenul ăsta există un vagon-restaurant, sublinie Tiffany.

Anna luă o expresie şi mai acră, făcând-o astfel pe Tiffany să înţeleagă că nu canapelele erau o problemă. Evident că nici nu erau. Marea nemulţumire a Annei era provocată de aglomeraţia din tren, precum şi de căldura şi mirosurile provocate de înghesuială. Canapelele lungi din vagoanele de pasageri fuseseră proiectate pentru trei oameni, însă acum erau ocupate de câte patru sau cinci persoane, printre care se aflau copii sau bebeluşi urlători. Tiffany s-ar fi plâns dacă Anna nu i-ar fi luat-o cu mult înainte, iar asta o făcea să-i fie greu să vadă şi partea pozitivă a situaţiei lor. Totul era atât de departe de elegantul vagon Pullman care fusese numai al lor, de-ai fi zis că au plecat la drum într-un mic salon! Cu siguranţă, Rose nu le-ar fi lăsat să ia acest tren dacă ar fi ştiut că urmează să călătorească în condiţii atât de jalnice. Numai că mulţimile de fermieri nu se urcaseră în tren la Chicago, ci după ce trecuseră graniţa, în Wisconsin. Conductorul îşi ceruse scuze faţă de Tiffany şi de Anna, explicându-le că

numărul mare de pasageri era ceva ieşit din comun, dar, cu toate acestea, trenul devenise acum un fel de expres pentru imigranţi. Era ghinionul lor că tocmai acum se deschisese un nou teritoriu pentru ferme în Montana şi că i se făcuse reclamă în Est, ceea ce determinase sute sau poate chiar mii de imigranţi să se reverse aici, în căutarea unei vieţi noi. Deşi afluxul de fermieri era foarte bun pentru populaţia în creştere a Montanei, care avea nevoie de tot mai multe grâne, asta făcea ca trenul să fie cât se poate de neconfortabil.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, îi zise Tiffany Annei, în timp ce li se servea prânzul. De fapt, o să ajungem cu câteva zile mai devreme, pentru că trenul nu se mai opreşte în toate gările ca să mai ia şi alţi pasageri, ci doar cât să se aprovizioneze cu combustibil şi cu provizii, dacă e nevoie. Iar mama mi-a spus că, la ranch, casa e mare şi elegant mobilată, datorită ei. Este sigură că o să ne simţim ca acasă când o să ajungem acolo.

După ce terminase de citit ultima scrisoare a lui Frank, Rose adăugase:

— S-au apucat deja să-ţi ridice casa pe pământul disputat şi au ajuns la bătăi zdravene. A fost o greşeală să credem că ar putea colabora înainte ca această căsătorie să aibă loc. Dar aşa e tatăl tău, foarte optimist în ce te priveşte.

Mama ei spusese toate acestea cu o asemenea expresie pe faţă, încât făcuse să explodeze în mintea lui Tiffany o mulţime de noi posibilităţi, printre care şi cea la care se gândise adesea când era mică, înainte să se încrânceneze – şi anume ca părinţii ei să fie din nou împreună.

Chelnerul le aduse mâncarea, dar, înainte să pună totul pe masă, se aplecă uşor spre Tiffany şi îi şopti:

— Îmi cer scuze, domnişoară, dar, pentru că aşteaptă foarte mulţi oameni, n-o să putem termina de servit înainte

de ora cinei dacă nu ocupăm acum toate locurile la masă.

Nu era pentru prima dată că Tiffany şi Anna erau nevoite să mănânce împreună cu nişte străini. Dacă trenul n-ar fi fost transformat în expres, ca să poată face faţă ofertei de pământuri, ele ar fi putut să meargă în restaurantele aflate în gări. Dar acum, abia dacă aveau douăzeci de minute la dispoziţie ca să-şi dezmorţească picioarele, când trenul se oprea, iar uneori nici măcar atât. Totuşi, puteau să meargă la vagonul-restaurant, oricât ar fi fost de aglomerat.

Tiffany înclină din cap, înţelegătoare, spre chelner, în timp ce Anna oftă. O tânără femeie, numită Jennifer, cu care făcuseră cunoştinţă cu o zi în urmă, se aşeză zâmbindu-le vesel. Era blondă, destul de drăguţă şi era îmbrăcată în veşminte asemănătoare cu ale lui Tiffany, dar rochiei îi lipsea turnura foarte elegantă şi materialul din care era croită era mult mai ieftin. Era însă vizibil o fată de oraş, nu una dintre soţiile de fermieri în rochii decolorate de stambă. Jennifer părea să călătorească singură, lucru care lui Tiffany i se părea un act de curaj.

Peste câteva minute, li se alătură la masă un tânăr fermier în salopetă, care purta o pălărie hidoasă pe care nici măcar nu şi-o scoase. Chelnerul aduse în grabă încă două farfurii pentru el şi pentru Jennifer, apoi dispăru în goană în bucătărie. Fermierul nu scoase niciun sunet; se mulţumi doar să schiţeze un vag semn, înainte să-şi aplece capul cu sfială în farfurie şi să înceapă să mănânce. Se simţea probabil stânjenit să stea la masă cu nişte femei pe care nu le cunoştea; sau poate că se temea ca ele să nu se simtă ofensate dacă le vorbea un bărbat străin. Probabil că Anna chiar s-ar fi simţit jignită, prin urmare era foarte bine că el nici nu încercase să scoată vreun cuvânt.

Pe de altă parte, Jennifer era sociabilă.

— Ne întâlnim din nou, i se adresă ea lui Tiffany. Acum, dacă tot facem un obicei din asta, probabil că ar fi

cazul să mă prezint cum trebuie. Jennifer Fleming, din Chicago. Sunt menajeră. Agenţia mea mă trimite la Nashart pentru un an – sau mai mult, dacă o să-mi placă acolo.

Tiffany făcu ochii mari, în timp ce în minte îi reveneau cuvintele spuse de mama ei, pe când o ajuta să-şi facă bagajul pentru drum. Tiffany o întrebase pe Rose:

— Ce-i cu hainele noi, mamă? Doar n-o să am la ce să le folosesc la ranch.

— Ba le vei folosi. N-o să-ţi schimbi modul de viaţă doar pentru că te afli în Montana. Eu l-am orăşenizat pe tatăl tău în timpul petrecut acolo. S-a obişnuit cu o casă plină de servitori, cu cine elegante şi cu plăcerile delicate ale vieţii. E posibil să mai fi dat înapoi după ce am plecat, dar tu trebuie doar să-i aminteşti cu ce eşti obişnuită, şi nu mă îndoiesc că el o să aranjeze totul în concordanţă cu asta, dacă nu cumva a şi făcut-o deja. Mi-a scris că angajează o menajeră din Chicago, ca să te facă să te simţi acasă.

Tiffany nu citise despre asta în ultima scrisoare, aşa că probabil îi spusese asta în epistola anterioară, pe care Rose nu i-o dăduse s-o citească. Să fi fost oare posibil ca această tânără femeie care stătea lângă ele să fie menajera despre care auzise? Câte menajere din Chicago puteau să se ducă într-un orăşel ca Nashart?

Tiffany începu să râdă:

— Asta ar putea fi o ditamai coincidenţa. Mă întreb dacă nu te-a angajat cumva tatăl meu. Franklin Warren?

— Aşa e!

— Aveam impresia ca ai ajuns deja la ranch, zise Tiffany.

— Aşa ar fi trebuit. A fost nevoie să-mi fentez familia şi logodnicul, care voia să aştept până când putea să mă însoţească el. A fost ideea lui să ne începem viaţa împreună în această parte a continentului. Deşi el ar prefera California, e dispus să încerce şi în Montana, dacă îmi va

plăcea acolo. E destul de supărat pe mine că nu l-am aşteptat, dar nu puteam să dau cu piciorul acestei ocazii când mi-au oferit-o cei de la agenţie, pentru că slujba e foarte bine plătită. Probabil că tatăl dumneavoastră e un om tare bogat.

Tiffany habar n-avea dacă tatăl ei era bogat, aşa că se mulţumi să zâmbească uşor drept răspuns. Anna îi aruncă lui Jennifer o privire dezaprobatoare. Anna văzuse multe menajere la viaţa ei, la fel ca şi Tiffany. Niciuna dintre ele nu întâlnise vreodată una aşa de vorbăreaţă sau aşa de tânără ca Jennifer. Numai că se aflau acum în nişte împrejurări obişnuite, călătoreau împreună, într-un tren închis şi supraaglomarat, îndreptându-se către o parte a ţării care abia fusese civilizată un pic. Putea fi pur şi simplu o sporovăială pe fond nervos. În plus, Jennifer nu începuse încă să lucreze, aşa că poate se gândea că nu e cazul să adopte nişte în maniere formale, profesionale cu fiica noului ei şef, până n-avea să se prezinte la slujbă.

Jennifer continua să sporovăiască despre călătorie. Fermierul nu scotea un cuvânt, nici măcar nu se prezentase, doar îşi ţinuse capul plecat cât durase masa. Era cât se poate de nepotrivit că el şedea la masa lor, dar era de înţeles, din moment ce în tren se aflau mai mulţi bărbaţi decât femei. Cu toate acestea, Anna îşi făcuse cunoscută dezaprobarea, cel puţin faţă de Tiffany, prin tot soiul de ocheade şi clătinări din cap, cu ochii în farfurie. Tiffany era cât pe ce să izbucnească în râs la vederea grimaselor cameristei, dar pricepuse mesajul: să termine cât mai repede de mâncat, ca să poată să plece. Aşa şi făcu şi apoi, după ce-şi luară rămas-bun de la Jennifer, care le anunţă că va veni în cursul după-amiezii în vagonul lor ca să le facă o vizită, se întoarseră la locurile lor. Acolo îl găsiră pe Thomas Gibbons, însoţitorul lor bine înarmat.

Şeriful pensionat se apropia de sfârşitul vârstei mijlocii şi nu era un om prea prietenos. Înainte să se

întâlnească cu el în Chicago, Rose le spusese despre el doar că îi fusese recomandat de agenţia Pinkerton, pe care o contactase ea. El lucra din când în când pentru ei, dacă slujba îl ducea oriunde în apropiere de Munţii Stâncoşi, unde lucrase cândva. Omul mânca numai de două ori pe zi, luând doar micul dejun şi cina, aşa că nu le însoţise la prânz. Îşi lua slujba în serios, lăsându-le să meargă singure prin tren, însă, de fiecare dată când se dădeau jos, la depozitele de apă sau prin gări, nu se dezlipea de ele, stând cu mâna aproape de pistolul pe care îl purta la şold.

Aveau de străbătut o distanţă mare între oraşe, căci nu urmau să ajungă la următorul până la căderea serii, iar Tiffany încă nu auzise nici măcar dacă aveau să oprească acolo. Fermierii trebuiau să se dea jos în dimineaţa următoare, ceea ce avea să le ofere ei şi Annei un pic de linişte şi de pace în ultimele ore ale călătoriei.

— Ar fi trebuit să aşteptăm până se termina coada la vagonul-restaurant, zise Anna, adăugând încă o plângere pe lista ei, în timp ce domnul Gibbons se ridica, trăgându-se spre culoar, pentru ca Anna şi Tiffany să-şi ocupe locurile, aflate mai aproape de fereastră. El se aşezase, plin de politeţe, pe unul dintre locurile dinspre culoar, unde trebuia să suporte toată vânzoleala celor care treceau pe acolo în drum spre vagonul-restaurant şi înapoi. Şi, cum vagonul unde se aflau era cam pe la mijlocul trenului, mulţi oameni făceau un du-te-vino pe acel traseu.

— Şi să riscăm să rămână iar fără mâncare? replică Tiffany, în timp ce aştepta ca Anna să se aşeze pe scaunul cel mai apropiat de fereastră. N-a fost un deranj că a trebuit să stăm cu altcineva la masă.

Pentru cele două tinere, admirarea peisajului din goana trenului era partea cea mai frumoasă a călătoriei, aşa că se aşezau amândouă pe rând pe locul de la fereastră. Nici de pe locul din mijloc vederea nu era împiedicată, dar de la fereastră aveau o privelişte

panoramică.

Trenul străbătuse sudul Wisconsinului, plin de lanuri de grâu, dar Tiffany îi auzise pe fermieri vorbind despre faptul că acolo pământurile erau tot mai puţin fertile, acesta fiind motivul pentru care atât de mulţi dintre ei aşteptau cu nerăbdare un nou început în Montana. De fapt, bărbaţii erau cei nerăbdători. Văzuse că unele soţii plângeau din cauză că fuseseră nevoite să-şi abandoneze casele pe care le aveau în stăpânire de câteva generaţii.

În Minnesota, locurile fuseseră mai interesante. Erau presărate cu multe lacuri frumoase şi cu prerii, cu toate că şi aici se aflau multe ferme. În comparaţie, teritoriul Dakota nu avea decât aşezări rare şi, în cea mai mare parte, era încă sălbatic, acoperit de câmpii nesfârşite. Tiffany văzuse câţiva colonişti lângă căsuţele lor de humă şi, pentru prima dată în viaţă, zărise un bizon! Însă ceea ce observase în dimineaţa aceea, când era rândul ei pe locul de la fereastră, fusese puţin cam neliniştitor: doi bărbaţi, pe cai fără şa, pe un dâmb de pe câmpie, se uitau, pur şi simplu, la tren. Bărbaţii aveau pieptul gol şi codiţe împletite în părul lung şi negru.

Ea îşi lungise gâtul cât putuse, uitându-se după ei, până dispăruseră din vedere.

Anna moţăia în timpul acela, cu capul pe umărul lui Tiffany. Ea n-o trezise ca să-i arate indienii şi se hotărâse să nu-i spună nimic despre ei. Rose o asigurase că în Montana conflictele cu indienii se sfârşiseră; ultima mare bătălie se petrecuse cu şase ani în urmă. Cavaleria pierduse, însă, după un an, soldaţii izgoniseră triburile şi le obligaseră să se stabilească în rezervaţii, în afara teritoriului.

În timp ce Tiffany se aşeza pe locul din mijloc, trenul se hurducă, oprindu-se atât de brusc, că domnul Gibbons mai că fu aruncat pe jos, înainte să-şi poată regăsi echilibrul. Pe Tiffany o nelinişti chipul lui îngrijorat, în timp ce el se aşeza cu grijă. Anna nu observase nimic şi spunea

exasperată:

— Acum ce mai e? Pun pariu că trenul s-a stricat din cauza greutăţii în plus.

— Aiurea, zise Tiffany. Probabil i-a apărut ceva... în... cale.

Nici vorbă de asta. Fetei îi muriră cuvintele pe buze la vederea bărbatului care intrase în vagon, cu o puşcă în mână şi cu partea de jos a chipului ascunsă de o basma.

Capitolul 4

— Să nu cumva să faceţi mişcări bruşte acum, s-a-nţeles?

Şeriful înjură în şoaptă, ca la uşa cortului. Tiffany rămăsese cu gura căscată. Anna încremenise şi tăcea – deocamdată.

Jennifer fusese târâtă în vagon de un alt jefuitor, care apăru după primul. Lui Tiffany, al doilea bărbat i se părea oarecum cunoscut, deşi era prea speriată ca să-şi dea seama de ce. Probabil că Jennifer trecea prin vagoane când se trezise faţă în faţă cu el. Plângând, menajera se repezi spre un loc gol şi se ghemui acolo. Părea de-a dreptul îngrozită, biata de ea.

Nici Tiffany nu se simţea prea neînfricată. Sentimentul care o copleşi imediat după ce se trezi din uimire nu semăna cu nimic din ceea ce simţise până atunci. Era ca un val fierbinte, care o lăsase tremurând uşor. Palmele îi transpiraseră, inima îi bătea cu furie. Ar fi vrut să se prăbuşească pe locul ei, aşa cum făcuse Jennifer, dar nu era în stare să se mişte.

Anna o prinse de mână pe Tiffany – ca să capete curaj ori ca să-i dea fetei ceva din curajul ei? Oare jefuitorii aceştia erau oameni violenţi, care n-aveau să lase pe

nimeni în viaţă? Nu, tâlharii nu şi-ar fi acoperit chipul dacă ar fi vrut să omoare oameni, nu-i aşa? Gândul acesta nu o linişti prea mult pe Tiffany, nici n-o ajută să se scuture de paralizie. Nici măcar nu putea închide ochii. Nu putea decât să se uite cu o fascinaţie plină de teamă, de neajutorare, la scena ce se desfăşura în faţa ei.

Cu ochii ţintă la cei doi tâlhari din vagon, îşi dădu seama, în sfârşit, de ce al doilea bărbat i se păruse cunoscut. Îi recunoscuse hainele şi pălăria oribilă. Era fermierul care stătuse la masa lor în vagonul-restaurant! Dar, evident, se deghizase în fermier, ca să poată să se amestece cu ceilalţi din tren. Nu-i de mirare că-şi ţinuse capul plecat tot timpul mesei şi că nu scosese nici măcar un cuvânt, ca să nu atragă privirile Annei sau ale ei asupra lui. Nu voia ca ele să-l poată descrie în faţa autorităţilor. Tiffany se agăţă de gândul acesta plin de speranţă, că vor supravieţui acestei experienţe înspăimântătoare şi că vor putea să-l descrie.

— Daţi-ne toate, obiectele de valoare, după care vom pleca, iar voi o să ajungeţi unde vreţi teferi şi nevătămaţi, le zise primul tâlhar, pe un ton aspru. Câte ceva de la fiecare, şi nu încercaţi să vă prefaceţi că nu aveţi bani sau bijuterii. Dacă ni se pare că le ascundeţi, o să vă luăm şi hainele de pe voi. Aşa că, dacă nu vreţi să ajungeţi goi-puşcă în următorul oraş, umpleţi sacul repejor! Dar, mai întâi, puneţi-vă armele pe podea şi împingeţi-le spre culoar. Acum!

Armele începuseră să aterizeze pe culoar, cu bufnituri provocate de metal pe podeaua de lemn. Thomas avea două, dar nu dădu decât una, pe cealaltă îndesând-o sub marginea fustei largi a lui Tiffany, pe locul ei. Pasagerii din faţa ei îşi întorceau capetele, uitându-se spre partea din spate a vagonului. Tiffany se întoarse şi ea şi văzu cum un al treilea tâlhar înainta pe culoar, întinzând un sac spre fiecare persoană pe lângă care trecea. Ţinea sacul într-o

mână şi în cealaltă o armă, ca să se asigure că pasagerii se conformează. Tiffany mai observă un al patrulea bărbat, tot înarmat, care stătea de pază la uşa din spate. Pungi cu bani, ceasuri, inele, bancnote, totul dispărea cu repeziciune în sac. Multe femei jeleau cu voce tare şi mulţi pasageri se ghemuiau pe locurile lor, ca să fie în afara focului, în caz că începea să se tragă. Cel puţin un bebeluş începuse să ţipe.

În clipa când tâlharul cu sacul ajunse lângă ei, şeriful aruncă un teanc de bancnote şi un ceas înăuntru, dar Tiffany tot nu se putea mişca şi ochii ei se făceau tot mai mari, căci tâlharul se uita direct la ea, aşteptând-o să-şi dea obolul la sac. Nu că n-ar fi vrut să le facă pe plac. Nu prea avea cine ştie ce bani la ea, nici măcar nu purta bijuterii în călătorie. Avea nişte bani de drum în pungă şi o sumă ceva mai mare cusută în jupon, dar nu era cine ştie ce, din moment ce mama ei transferase tot ce i-ar fi fost de folos la banca din Nashart cu mult înainte ca ele să plece de acasă. Pur şi simplu nu putea să se mişte!

Thomas luă situaţia în mâini, luându-i punga din poală şi aruncând-o în sac. Anna era şi ea o problemă: punga ei nu era vizibilă şi nici nu se mişca. Se făcuse una cu fereastra, parcă spre a fi cât mai departe cu putinţă de tâlhari. Numai că hoţul nici nu părea s-o fi remarcat încă; nu-şi dezlipise ochii de pe Tiffany.

— Socot să te iau cu noi, îi zise el lui Tiffany. Zic că o bucăţică bună ca tine ar fi bijuteria cea mai de preţ din trenul ăsta.

Tiffany era atât de speriată, încât simţea că-i stătuse inima în loc. O, Doamne, vorbea serios! Vedea asta prea bine în ochii lui negri şi se temea că vorbele lui nu însemnau că aşteaptă o răscumpărare…

— Vezi-ţi de treaba ta! se răsti şeriful la el. Ea nu e…

— Gura, moşule! răspunse tâlharul şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, ridică mâna în care ţinea pistolul, ca să-l lovească pe Thomas cu el.

Îngrozită, Tiffany sări în picioare fără să se gândească.

— Opreşte-te!

Voia cu disperare să-l oprească pe bărbat să-l lovească pe şerif. El era singurul care îi putea împiedica pe hoţi să o târască jos din tren şi n-ar fi avut cum s-o ajute dacă era inconştient. Însă, când tâlharul îşi îndreptă privirea spre ea, nu mai ştiu ce să spună, ce să facă, acum, că îl oprise. Dar nu mai era nevoie să facă nimic.

În clipa în care se ridicase, pistolul ascuns sub fusta ei ajunse la vedere, ceea ce îl obligă pe Thomas să acţioneze. Şeriful înşfăcă arma cu o mână, o aruncă la pământ cu alta şi îl împuşcă pe tâlharul cu sacul drept în burtă. Aproape în aceeaşi secundă, îl împuşcă şi pe bărbatul de la uşa din spate.

Apoi, cum nu mai avea niciun adversar în spate, se trase la adăpostul spătarului locurilor din faţa lor, ca să fie ferit de gloanţele care începuseră de îndată să şuiere. Anna o trăsese deja pe Tiffany pe podea şi se aruncase deasupra ei ca s-o apere, ţipând:

— Eşti nebună, eşti nebună, eşti nebună de legat!

Chiar că era. Dacă s-ar fi gândit măcar o clipă la ce face, nu i-ar fi atras în mod deliberat atenţia tâlharului asupra ei. Mai târziu, avea să se pedepsească aspru pentru că făcuse ceva atât de impulsiv – dacă urmau să supravieţuiască acestui coşmar.

Împuşcăturile se îndesiseră. Câţiva pasageri puseseră mâna pe armele lăsate pe jos, inspiraţi de şeriful Gibbons, şi intraseră în luptă. Tiffany zăcea la pământ, cu obrazul lipit de podea şi cu Anna plângând isteric deasupra ei, şi se ruga să se termine odată împuşcăturile asurzitoare. Nu voia să moară! Deodată, se făcu linişte, deşi în depărtare încă se mai auzeau focuri de armă.

Pe urmă auzi un râs scurt şi glasul unui bărbat care spunea:

— Bună treabă, oameni buni, dar încă nu s-a terminat.

Mecanicul l-a zărit pe unul dintre hoţi gonind spre tren, cu opt cai după el. A avut noroc când a tras, aşa că toţi caii s-au risipit, lăsându-i pe hoţi doar cu căruţa pe care o aduseseră ca să-şi ducă prada. După numărul cailor, s-ar zice că mai avem de aranjat încă patru tâlhari în spatele trenului. Oricine poate să dea o mână de ajutor este bine-venit.

Tiffany n-avea nicio îndoială că şeriful se va afla printre voluntari. Într-adevăr, el se aplecă şi spuse:

— N-o să dureze mult, zic eu Rămâneţi acolo unde vă aflaţi şi o să fiţi în siguranţă.

Tiffany răsuflă uşurată, acum, că pericolul imediat trecuse. Şi putea să se mişte din nou… de fapt, nu chiar. După o clipă, cum Anna nu se dădea deloc de pe spatele ei, Tiffany spuse:

— Sunt sigură că nu s-a referit literalmente la a sta aşa. Ştii, poţi să te dai de pe mine. O să mă arunci înapoi la pământ dacă nemernicii ăia se întorc aici.

— Nu ştiu ce m-a apucat, zise Anna, în timp ce se aşeza la loc şi o ajuta pe Tiffany să se ridice. Dar, pentru Dumnezeu, ţie ce ţi-a venit, să înfrunţi un om ca ăla?

Tiffany ar fi vrut să spună că fusese un plan bun, pentru că ştia ce avea de gând să facă Thomas, dar, evident, ar fi fost o minciună. Aşa că se mulţumi să zică;

— Îl apăram pe apărătorul nostru.

— Puteai să fii împuşcată!

Atenţia lui Tiffany fu atrasă o clipă de vederea a patru pasageri, însoţiţi de personalul trenului, care scoteau din vagon trupurile celor patru tâlhari ucişi, o străbătu un fior, dar apoi se întoarse spre Anna:

— N-ai auzit ce spunea tâlharul ăla? Voia să mă ia şi pe mine, odată cu prada, ca şi cum aş fi fost o jucărie! Încercam cu disperare să împiedic asta şi am intrat în panică. Iar din moment ce mişcarea asta a dat roade, nu te mai supăra din cauza asta!

În acel moment, Anna suspină, mărturisind:

— Am fost aşa de speriată! Mi s-a mai furat şi altă dată punga. Am fost de două ori buzunărită. Casa tatălui meu a fost jefuită în timp ce noi eram înăuntru, dormind! Aşa că nu s-ar zice că n-am avut parte de destule jafuri. Numai că n-am mai fost niciodată ameninţată cu arma.

Tiffany înţelegea perfect ce voia să spună Anna. În New York se comiteau foarte multe infracţiuni, însă ea fusese ţinută mereu la adăpost de ele. Era pentru prima dată că se aflase faţă în faţă cu un tâlhar înarmat. Fuseseră în mare primejdie. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă şeriful şi ceilalţi pasageri curajoşi ar fi pierdut lupta.

Dar poliţiştii improvizaţi o scoseseră la capăt cu ajutorul angajaţilor de la calea ferată, care erau obişnuiţi să aibă de-a face cu jefuitori de trenuri şi călătoreau înarmaţi. Pasagerii din vagonul lui Tiffany izbucniră în urale când trenul se puse din nou în mişcare. Unii dintre ei râdeau, alţii rânjeau zeflemitor, adunaţi la ferestre, pe acea parte a trenului de la care se puteau vedea doi hoţi care tocmai săriseră din trenul în mers şi alergau ca nebunii ca să prindă din urmă căruţa plină de valize şi geamantane furate, care se pierdea în depărtare.

Tiffany se tot uita la uşa din spate, aşteptând întoarcerea şerifului Gibbons. Pasagerii tăcură brusc atunci când unul dintre însoţitorii trenului anunţă că unii dintre pasagerii care ripostaseră erau răniţi. Lui Tiffany i se rupse inima la aflarea veştii că şeriful Gibbons se afla printre ei.

Capitolul 5

Şeriful îşi recăpătă cunoştinţa abia când trenul ajungea în oraşul următor. Tiffany era înnebunită de

îngrijorare, pentru că unul dintre însoţitorii trenului, care încerca să-i oblojească pe pasagerii răniţi, îi spusese că nu se ştie dacă şeriful îşi va mai reveni. Ea nu îl cunoştea bine, abia dacă schimbaseră câteva cuvinte, însă omul acesta îi apărase în mod admirabil viaţa astăzi. S-ar fi simţit înfiorător dacă el n-avea să-şi mai revină. Starea lui critică făcea ca pierderea unuia dintre geamantanele ei în timpul jafului să pară absolut nesemnificativă.

Cu ajutorul unor pasageri mai puternici, cei trei răniţi fură duşi de îndată la medicul oraşului. Rana şerifului era cea mai gravă, aşa că doctorul se ocupă de el primul. Tiffany şi Anna aşteptau pline de spaimă verdictul doctorului. Se plimbau de o jumătate de oră încoace şi încolo prin sala de aşteptare a cabinetului doctorului, când acesta ieşi în sfârşit şi le spuse:

— Începe să-şi revină, aşa că îl puteţi vedea pe domnul Gibbons acum, dar numai câteva minute. Îmi pare rău dacă aceasta nu este destinaţia dumneavoastră finală, pentru că domnul Gibbons nu va pleca nicăieri o vreme. Sunt sigur că o să se refacă, dar nu se va pune prea curând pe picioare.

— O să stăm să-l aşteptăm? se interesă Anna, după ce doctorul se întoarse înapoi în cabinet.

— Nu putem, din moment ce nu ştim cât timp va dura, răspunse Tiffany. Dar o să fie bine. Asta a fost ultima oprire în teritoriul Dakota. O să ajungem în Nashart mâine. Mă duc să-l văd pe şerif, cât timp te duci tu să vezi cât mai e până pleacă trenul.

Anna nu se clinti, privind-o pătrunzător.

— Eşti sigură că vrei să continui călătoria singură?

Tiffany răspunse cu o întrebare:

— Ce riscuri sunt să mai aibă loc un atac asupra trenului?

— Probabil mai multe decât ne-ar plăcea nouă.

— Aiurea!

Anna mai şovăi o clipă, apoi dădu scurt din cap şi ieşi. Tiffany ştia că Anna nu s-ar fi dat bătută în ruptul capului, dacă n-ar fi fost atât de aproape de destinaţia lor.

Îl găsi pe Thomas cu ochii deschişi, privind-o în timp ce se apropia de patul lui din salonul doctorului.

— Eşti un erou, îi spuse ea încetişor, în timp ce se aşeza pe scaunul de lângă el. Datorită ţie şi altor câtorva oameni curajoşi, fermierii aceia pot să se ducă pe pământul făgăduit lor şi să aibă cu ce să-şi încropească fermele. Doctorul spune că te vei face bine, dar vei rămâne aici, la pat, o vreme.

— Îmi pare rău, domnişoară Warren. Ştiu că tatăl tău te aşteaptă la timp şi o să dezlănţuie iadul pe pământ dacă…

— I-am telegrafiat deja, spuse ea, întrerupându-l. Are un prieten în oraş care o să mă însoţească restul drumului. Aşa că te poţi odihni liniştit.

Slavă Domnului că nu era Anna aici să audă minciuna, se gândi Tiffany, dar nu putu să nu se înroşească. Nu era obişnuită să mintă, dar asta era a doua oară că îl minţea pe bietul şerif. Prima oară o făcuse când se urcaseră fermierii în tren şi conductorul le spusese că, din cauza împrejurărilor neobişnuite şi a faptului că trenul avea să circule ca un expres până în Montana, urmau să ajungă la destinaţia lor cu trei zile mai devreme. Thomas îi sugerase să-i telegrafieze tatălui ei, ca să-l anunţe. Ea îi spusese că o s-o facă, însă nu-l informase pe tatăl ei. Se înroşise şi atunci.

Poate că se resemnase cu ideea de a petrece două luni în purgatoriul sălbăticiei Vestului, dar ştia că partea cea mai rea n-avea să fie că-i va face curte un bărbat pe care nu îl cunoştea, ci faptul că urma să locuiască sub acelaşi acoperiş cu tatăl ei. Nu voia să-l întâlnească la gară, unde se temea că avea să facă o scenă. Pur şi simplu, nu ştia dacă o să înceapă să ţipe la el pentru că n-o vizitase

niciodată cât timp fusese copil… ori o să izbucnească în plâns şi o să-i sară în braţe. Dacă se gândea la resentimentele pe care le strânsese în ea de-a lungul anilor, mai degrabă avea să fie prima variantă. Dar, orice urma să facă, prefera să nu-şi întâlnească tatăl în public, aşa că era bucuroasă că el nu ştia că vor ajunge mai devreme.

Iar şeriful Gibbons nu părea să bănuiască nici acum că ea îl minţea. Spuse doar, oftând:

— După ce s-au urcat fermierii, am avut o presimţire că vor fi ceva tulburări. Era mult prea la îndemână, cu atâţia oameni îngrămădiţi la un loc, mulţi ducându-şi tot avutul cu ei ca să cumpere materialele de care au nevoie ca să-şi ridice fermele. Oferta asta de pământ a fost o ditamai ştire în teritoriu. Cum să nu-i atragă pe toţi ticăloşii, ca să profite de pe urma ei!

Tiffany dădu din cap, mângâind uşor mâna şerifului, bucuroasă că se sfârşise cu coşmarul. Acum ştia din propria experienţă cât de primejdios era cu adevărat Vestul. Oare chiar îi spusese mamei ei că va vedea această călătorie ca pe o vacanţă? Urâse fiecare minut care trecuse din clipa când se despărţise de Rose. Nu voia decât să se ducă acasă!

Tiffany rămase cu şeriful Gibbons până la întoarcerea Annei, care o anunţă că trebuie să plece imediat, altfel urmau să piardă trenul. Tiffany crezuse că avea să fie o întârziere mai mare, având în vedere cele întâmplate. Dar tâlharii ucişi fuseseră scoşi din tren, răniţii fuseseră duşi la doctorul oraşului, mecanicul trenului şi conductorul principal îl informaseră pe şeriful oraşului despre jaf, iar acum trenul era gata să-şi continue drumul.

Tiffany şovăia să-l părăsească pe şerif. Se simţea atât de vinovată pentru rănile lui dureroase, care i se puteau imputa, deoarece el nu s-ar fi aflat în trenul acela dacă n-ar fi trebuit s-o însoţească pe ea. Era cât pe ce să se hotărască să rămână acolo şi să-l oblojească până se va

însănătoşi. Cât pe ce. Însă, în cele din urmă, reveni la mai multă raţiune, în principal pentru că nu ştia prea multe despre îngrijirea bolnavilor, prin urmare, ce mare ajutor putea ea să dea? Şi nici nu suporta să mai rămână în teritoriul acela primitiv mai mult decât era obligată. Putea să rămână chiar blocată în orăşelul acela minuscul, dacă aveau să mai treacă şi alte trenuri expres, care nu mai luau alţi pasageri.

Îi promisese mamei sale şaizeci de zile, nu mai mult, după care putea să se întoarcă în partea mai civilizată a lumii. Bine, promisese că o să fie deschisă şi în privinţa lui Hunter Callahan, dar, serios, cât de mult avea să ţină asta? Câteva minute, n-avea nicio îndoială.

Cele două fete se întoarseră în grabă la gară, ajungând destul de repede ca să mai poată aştepta puţin. Însă fu cât pe ce să piardă trenul din cauza noii menajere a lui Warren. Anna se urcase deja la bord, Tiffany era cu un picior pe scară, când Jennifer o strigă s-o aştepte, veni în fugă spre ea şi îi îndesă în mână o bucată de hârtie.

Tiffany nu încercă să citească, pentru că nu mai avea timp, aşa că se mulţumi să întrebe:

— Ce s-a întâmplat?

— Dă-i asta tatălui tău, te rog, spuse Jennifer fremătând, cu o expresie plină de nefericire pe chip – sau poate că era vinovăţie? Spune-i că-mi pare rău!

Se auzi fluierul, trenul se puse în mişcare, iar Tiffany puse şi celălalt picior pe scară, înainte să fie prea târziu. Jennifer îi făcea semn cu mâna, în semn de rămas-bun, dar acum părea uşurată. Tiffany se întreba de ce, aşa că aruncă o privire la bilet, chiar când făcea şi ultimul pas către Anna.

— Despre ce e vorba? o întrebă camerista.

Tiffany îi întinse biletul.

— Citeşte singură! Întâlnirea cu tâlharii din Vest a fost prea mult pentru ea. Aleargă înapoi la logodnicul ei.

— De ce arăţi ca şi cum ai invidia-o?

— Poate pentru că mi-aş dori să pot face şi eu cale întoarsă aşa, mormăi Tiffany.

— Atunci când ai fost de acord să mergi în Montana era momentul să refuzi, nu acum, când aproape am ajuns.

Tiffany oftă.

— Ştiu. Dar trebuia să vezi ce uşurată părea Jennifer, probabil pentru că se aştepta să încerc s-o fac să nu se întoarcă acasă, iar eu n-am făcut-o.

— Ai fi făcut-o?

Dintr-odată, Tiffany se simţea copleşită de faptul că nu avea nicio opţiune.

— Nu! spuse cu vehemenţă. Ea e norocoasa, acum. N-o condamn deloc că se duce acasă, din moment ce nici eu nu vreau să merg în această parte a ţării. Chiar dacă tatăl meu reuşise să angajeze o menajeră pentru mine, eu tot o să urăsc faptul că mă duc în vizită la el.

— Atunci, hai să mergem acasă! zise Anna, pe un ton exasperat.

Tiffany se uită la însoţitoarea ei. Evident, Anna voia să se întoarcă în Est. Nu era obligată să rămână. Ea nu promisese că o să stea. Cam împotriva voinţei ei, Tiffany spuse:

— Tu poţi, eu, nu. Sincer, Anna, n-o să te condamn dacă te întorci acolo unde e locul nostru.

Anna refuză oferta oarecum indignată.

— N-o să neg că mi-a trecut o clipă asta prin minte în timp ce zburau gloanţele alea. Dar jaful a trecut, şi probabil e cel mai rău lucru cu care ne vom confrunta. Rămân – dacă rămâi şi tu.

Tiffany i s-ar fi aruncat în braţe, dacă Anna n-ar fi fost atât de ţepoasă şi de rigidă în privinţa asta. În schimb, începu să râdă, scuturând din cap.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce fel de servitori or fi având pe acolo, dacă cei buni trebuie să fie angajaţi din Est – şi îşi dau demisia chiar înainte să ajungă!

Capitolul 6

Tiffany şi Anna erau singurele care coborâră în Nashart, în Teritoriul Montana, şi încă se mai certau la coborârea din tren. Încăpăţânarea lui Tiffany se manifestase din nou şi, cu toate că, în sinea ei, ştia că Anna avea dreptate, era pradă emoţiilor care se luptau în adâncul sufletului ei – frică, resentimente, ba chiar furie – toate datorate faptului că avea să dea ochii cu Franklin Warren, tatăl ei.

Dar, încă de dimineaţă, o fulgerase ideea cum să amâne încă puţin întâlnirea. Visul pe care îl avusese o făcuse să-i treacă prin minte acest gând. În el, stătea în uşa unei case care se deschidea încet şi vedea de cealaltă parte a uşii un bărbat care, de fapt, nu avea chip, din moment ce ea habar nu avea cum arată. Ştia însă că e tatăl ei, iar ea începuse să ţipe, până când apăruse, dintr-odată, Jennifer, trăgând-o pe Tiffany cu ea, în fugă. Apoi alerga ca să scape de el împreună cu Jennifer, ţinând-o de mână. Amândouă alergaseră până la New York, lucru imposibil, ba chiar prostesc, dar, la urma urmelor, nu era decât un vis. Cu toate acestea, temerile ei ieşiseră la lumină în acel vis şi, înainte să apuce să i se şteargă din minte, îşi dădu seama că acum avea la dispoziţie mijloacele pentru a evita să se confrunte cu aceste temeri – pentru câteva zile în plus.

Avea doar nevoie ca şi camerista ei să fie de acord cu planul, deoarece nu putea să reuşească dacă Anna n-avea de gând s-o ajute. La urma urmelor, nu cerea prea mult, doar o zi sau două de anonimat, timp în care să stea de vorbă cu tatăl ei şi să-l observe fără ca el să-i cunoască identitatea. Ajunseseră cu trei zile mai devreme, aşa că el

nici măcar n-o aştepta încă! Nu se putea spune că n-are de gând să se ducă la firma Warren ori că vrea să se ascundă în oraş timp de trei zile. Numai că Anna se împotrivise ideii şi se dovedise foarte încăpăţânată în această privinţă.

— Asta o să-mi dea puţin timp să vorbesc mai întâi cu fraţii mei, înainte să-l cunosc pe tata, îi explică Tiffany. Au trecut cinci ani de când l-am văzut pe Roy şi chiar şi mai mult de când au fost la noi Sam şi Carl. Pe atunci, erau cu toţii doar nişte puştani. Acum au devenit bărbaţi. Vreau să ştiu ce sentimente nutresc ei faţă de tata, acum, că au devenit adulţi.

— Poţi să-i întrebi despre asta în particular, fără să te prefaci că eşti menajera pe care o aşteaptă.

Putea să fie sigură că Anna este corectă şi, pe deasupra, şi logică.

— Fir-ar să fie, încă nu sunt pregătită să fiu fiica lui Frank Warren, din moment ce nu ştiu nimic despre el, nu ştiu nici măcar de ce l-a părăsit mama. Credeam că o să-mi spună adevărul când voi deveni majoră, însă n-a făcut-o. Mi-a servit o grămadă de pretexte. Ştiu că nu m-ar fi lăsat aici, cu niciun chip, dacă ar fi crezut că el e un om rău. Dar trebuie să fi făcut el ceva foarte greşit, de l-a părăsit, iar eu nu sunt la fel de iertătoare ca ea. Nu ştiu dacă mă pot întoarce la el fără să-l acuz de tot soiul de lucruri care e foarte posibil să nu fie deloc adevărate, iar ăsta ar fi un mod îngrozitor de a face cunoştinţă, nu?

Anna îşi linse buzele.

— Nu ai mai pus până acum problema aşa. El o să te recunoască. O să ştie…

Simţind că victoria era aproape, Tiffany o întrerupse:

— Nu va putea! Nu m-a văzut de când aveam trei ani. I-a trimis pe băieţi la New York, dar, în toţi aceşti ani, n-a venit nici măcar o dată cu ei, ca să mă vadă. Şi nici nu semăn prea mult cu mama – nu-i aşa? — astfel încât el să-şi dea seama că sunt fiica lui. Asta o să meargă. Poate că

fraţii mei o să mă recunoască, dar o să-i conving eu să se prefacă. Două zile, doar atâta cer.

— Nu m-ai lăsat să termin, o admonestă Anna. O să te recunoască după păr. Nimeni n-are cum să uite o culoare de păr ca a ta.

— Atunci o să…

Tiffany fu nevoită să se întrerupă, deoarece un hamal dăduse jos câteva lăzi din tren şi le lăsase lângă ele, obligându-le astfel să se dea la o parte. Singurul cufăr pe care îl mai avea fusese lăsat, de asemenea, lângă ea. Nu izbucnise în plâns când i se spusese că hoţii îi furaseră majoritatea lucrurilor. Puteau să fie înlocuite. Era doar ceva în plus care să fie adăugat pe lista plângerilor pe care avea să i-o trimită mamei sale, imediat ce va avea ocazia să-i scrie. Anna fusese mai norocoasă. Geamantanul ei, pe care îl împrumutase de la ai săi, era atât de vechi şi de jerpelit, că tâlharii nici măcar nu-l băgasem în seamă.

Tiffany reuşi în sfârşit să răspundă remarcii făcute de Anna despre părul ei:

— Atunci o să-l vopsim.

Anna fu de-a dreptul oripilată:

— Nu, în niciun caz!

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, o s-o fac singură. Dacă o să am părul negru, poate că fraţii mei n-o să mă recunoască, iar tata cu siguranţă nu va putea s-o facă. Părul negru o să-l trimită pe o pistă total greşită, aşa că n-o să-i treacă nicio bănuială prin minte. Te rog, Anna! Nu-l cunosc absolut deloc şi aproape toată viaţa mea m-a dezamăgit, refuzând să facă parte din ea. Aş fi vrut să locuiesc în oraş pe timpul cât dura curtarea asta de care nu sunt absolut deloc interesată şi n-aş fi dat deloc ochii cu el. Dar, cum mama a respins din start această idee, mi-aş dori să am măcar câteva zile la dispoziţie, ca să aflu ce fel de om e de fapt.

Anna încercă atunci o cale diferită ca să-i abată lui

Tiffany gândul de la ideea care-i venise.

— N-o să găseşti vopsea de păr într-un orăşel atât de mic. Uită-te şi tu, pe toată strada e doar un magazin cu de toate şi, după cât se pare, asta e singura stradă!

Tiffany se întoarse atunci şi ea să arunce o privire orăşelului Nashart din Montana. Anna exagerase. Din strada principală plecau multe alte străzi, care păreau însă doar rezidenţiale. Iar această unică stradă principală, unde se aflau multe prăvălii şi birouri, era foarte lungă. Oraşul îşi dublase mărimea de când locuise acolo Rose, fără îndoială, datorită apariţiei căii ferate.

— Ei bine, asta chiar că e o surpriză, spuse Tiffany. Nashart este mai mare decât m-aş fi aşteptat, luându-mă după felul în care mi l-a descris mama. Nici măcar nu putem să vedem unde e capătul străzii. Ar putea să mai fie tot felul de alte magazine pe aici… O, uite, e şi un teatru! exclamă încântată la vederea clădirii. Şi un restaurant lângă el!

Anna nu era impresionată.

— Unul e deschis, iar celălalt, închis, dacă mă iau după ce scrie pe uşi, aşa că nu-ţi pune speranţe prea mari în asta, domnişoară Tiffany. Actorii locuiesc în oraşele mari şi vin în târguşoare ca ăsta doar pentru câteva reprezentaţii, după care pleacă în următorul târguşor.

— Aşa e, dar poate avem noroc şi vedem şi noi o trupă în cele două luni cât vom sta aici. Iar acum, dacă tot se pare că în Nashart există şi un hotel, eu o să iau o cameră, în timp ce tu vei căuta nişte vopsea de păr. Dacă nu au la magazinul general, ai putea încerca la frizerie.

— Dacă o fi vreuna pe aici, bodogăni Anna. Sper că ştii că o să te pricopseşti cu părul vopsit multe luni de acum înainte şi o să arăţi tare aiurea cu un păr în două culori, până când îţi va creşte destul de mult – sau până o să-l tai.

Tiffany era absolut îngrozită de ideea de a-şi tăia părul, aşa că ridică mâinile, în semn de cedare.

— Bine, renunţ. O să-l acopăr cu vreo eşarfă sau o să-l ascund eu în vreun fel. Găsim noi ceva.

Anna clătină din cap.

— N-ai luat în consideraţie toate consecinţele acestei înşelăciuni. Tatăl tău o să fie bucuros dacă apari mai devreme, luându-l prin surprindere. N-o să fie la fel de încântat însă dacă apari la uşa lui ca să-l înşeli. Şi cum o să-i explici ce ai făcut, după ce vei termina cu şarada şi o să dezvălui cine eşti, cu adevărat?

— O să-i spun adevărul. O să încerc să i-l prezint fără ranchiună, dar o să-i spun adevărul. Am strâns în mine prea multe resentimente, ca să n-o fac.

— Asta e corect. Numai să nu uiţi că ai spus *fără* ranchiună. Presupun că vrei ca eu să rămân în oraş, în timp ce tu-ţi duci farsa la îndeplinire?

— De ce?

— Pentru că menajerele nu călătoresc însoţite de cameriste personale, replică Anna.

Tiffany se încruntă.

— Atunci, n-o să meargă.

— Ba va merge, însă doar o singură zi. Nu voi fi de acord cu mai mult, deoarece, dacă laşi să treacă mai mult timp, totul se va transforma într-o înşelăciune, nu într-o surpriză.

Tiffany câştigase şi nu putea să-şi ascundă un zâmbet larg. O zi era mai mult decât suficient pentru ea, ca să-şi dea seama cum avea să reacţioneze când va da ochii pentru prima dată cu Frank Warren.

Capitolul 7

— Asta trebuie să fie, îi zise Cole lui John, fratele său mai mare.

— Pe dracu’, exclamă John. E prea bine îmbrăcată.

— Doar e din Est. Credeai că pe acolo se înţolesc în rochii de stambă?

— E şi prea drăguţă, mormăi John. Vrei să rişti să aduci acasă fata care nu trebuie?

Cole râse uşor, explicându-i:

— Doar n-o să punem mâna pe ea şi s-o luăm la goană, aşa că ar fi cazul să mă laşi pe mine să vorbesc. Sau, şi mai bine, du-te şi închiriază o căruţă, cât timp o vrăjesc eu pe fătuca asta. Tare prost moment şi-a găsit căruţa noastră să se strice, taman când aveam mai multe catrafuse de cărat, care veneau cu trenul ăsta.

— Nu.

Cole oftă, la auzul acestei replici atât de hotărâte.

— Ai putea să fii şi tu rezonabil, măcar o dată? Eşti mult prea intimidant când eşti aşa de morocănos şi n-ai niciodată niciun pic de diplomaţie. La primul semn că are cineva o altă părere, te şi repezi să dai cu pumnul! Până la urmă, de ce eşti aşa de pornit pe ziua de azi?

— Poate că lui tata i s-o fi părând distractiv, dar mie nu-mi vine deloc să râd, zise John.

Nici lui Cole nu i se părea amuzant, mai ales că el mai şi încasase un glonţ de curând. Roy Warren jurase că nu fusese el, dar Cole n-avea de gând să se încreadă în cuvântul unui Warren. John era iute la mânie până şi în zilele lui cele mai bune, aşa că n-ar fi trebuit deloc să se ocupe de treaba asta. Amândoi moşteniseră ochii căprui ai tatălui lor, însă John era la fel de înalt ca el, având cu mult peste 1,80 în, în timp ce Cole era considerat bondocul familiei, căci n-avea decât 1,80. Cole moştenise statura mai scundă de la mama lor, de la care luase şi părul castaniu, în timp ce toţi ceilalţi membri ai familiei aveau părul negru.

— Ar cam trebui să ne grăbim, adăugă John, după ce aruncă o căutătură rapidă spre ambele capete ale străzii. Nu văd pe niciunul de-ai lui Warren, dar lucrurile se pot schimba într-o clipită. Şi nu poţi să-ţi promit că n-o să dau zdravăn dacă ăia se arată şi se iau la harţă cu noi.

Cole dădu din cap aprobator, dar şi el începea să-şi facă griji şi nu din pricina celor din neamul Warren.

— Poate că, spre deosebire de noi, nici n-au aflat că trenul a sosit mai devreme, zise el, după care în glas îi apăru o notă de îngrijorare: Ce-o să facem dacă ea nu acceptă?

— De ce n-ar accepta?

— Bine, dar dacă n-o s-o facă? repetă Cole.

— Tata zice că, oricum ar fi, trebuie să vină cu noi. O să facem ce e de făcut.

— Tata nu şi-a imaginat că toţii ochii o să fie aţintiţi asupra ei când a zis asta. Vrei să ajungi la închisoare?

— Ce-ar fi să stăm întâi de vorbă cu ea, înainte să ne apucăm să dăm la o parte toate piedicile astea care nici măcar nu ne-au ieşit încă în cale?

*

În mijlocul străzii, Tiffany reuşise, în cele din urmă, să se oprească îndeajuns de mult din strănutat, cât să se uite la cei doi cowboy care ridicaseră norul de praf care o sufocase. Nu era însă vina lor, căci trecuseră pe lângă ea destul de repede, dar după aceea se opriseră brusc, iar asta putea să fi fost din vina ei.

Anna o făcuse deja atentă că ele două provocaseră ceva senzaţie în oraş şi de aceea traversau grăbite strada, ca să se ascundă în hotel de privirile curioase. Oamenii ieşeau din prăvălii să se uite la ele, se aplecau peste balcoane, le arătau cu degetul. Tiffany era puţin mirată la vederea atâtor femei înveşmântate simplu, în haine ţesute

în casă, şi a atâtor bărbaţi în haine de lucru, care purtau arme. Era clar că moda elegantă nu ajunsese până în acest colţ din Vestul Sălbatic, dar, totuşi, oare în Nashart veneau atât de puţini oameni, încât vederea a două străine să provoace o asemenea tulburare?

Tiffany îşi duse batista la nas, continuându-şi drumul. Încă un lucru pe care să-l deteste în Vest. Praful. I se aşeza pe haine, le lipsea de culoare şi pe ea o făcea să strănute. În oraşul ei, situaţia era ţinută sub control, dar oare cum puteau să-l ţină în frâu aici, pe străzile acestea murdare?

— Voiam doar să ne schimbăm hainele astea, pe care le purtăm de atâta timp, dar acum am nevoie şi de o baie, i se plânse ea Annei.

— Şi chiar crezi că vom găsi aşa ceva aici?

Tiffany se întoarse spre camerista înspăimântată şi observă că îi arăta un semn, ceva mai departe, de-a lungul străzii: BAIA LUI TIDWELL, APĂ CALDĂ ŞI SĂPUN.

— Minunat, mormăi Tiffany. Se laudă că au săpun, ca şi cum n-ar mai avea nimeni în oraş. Cred că ar fi cazul să ne întoarcem în tren până nu pleacă mai departe.

— Baia se află lângă o cârciumă –, apropo, par a fi cam multe în oraş –, prin urmare, poate e pentru bărbaţii care nu plănuiesc să locuiască la hotel.

După norul de praf pe care îl înghiţiseră amândouă, Tiffany nu prea avea chef să suporte nişte încurajări de ochii lumii. Singurul lucru care ar fi putut-o linişti acum era o baie fierbinte, cu mult abur, într-o încăpere separată.

— Aici li se zice taverne şi, dacă încercai cumva să mă calmezi, să ştii că n-ai reuşit.

— O să faci baie la hotel. Pun pariu salariul pe o săptămână că aşa va fi.

Tiffany observă, în cele din urmă, urma de zâmbet de pe chipul Annei. Camerista o tachina şi încerca să nu râdă.

— Anna Weston, azi eşti plină de surprize. Ai noroc că nu te-am concediat pentru că te-ai certat cu mine în

privinţa hotărârii pe care am luat-o. Încă mai pot s-o fac. Iar acum, hai să plecăm din soarele şi praful ăsta!

Anna îşi lăsă capul în jos, pentru că pur şi simplu nu-şi mai putea ascunde zâmbetul.

— Da, domnişoară Tiffany!

Tiffany strănută fără urmă de delicateţe, ajungând, în sfârşit, pe partea cealaltă a străzii. Tocmai se pregătea să deschidă uşa, când auzi în spatele ei o voce groasă, care o întrebă:

— Sunteţi menajera, coniţă?

Nu era surprinsă că fusese trimis cineva de la ferma Warren să o întâmpine pe Jennifer. Probabil că menajera îl anunţase pe noul şef că vine mai devreme, datorită fermierilor. Tiffany se întoarse, aşteptându-se să-şi vadă unul dintre fraţi. Spera, din moment ce asta ar fi ocazia perfectă să-i avertizeze că vrea să-şi ţină identitatea secretă timp de o zi, chiar dacă ei nu o recunoscuseră din prima. În ciuda anilor care trecuseră de când îi văzuse pe cei trei băieţi şi a faptului că era posibil ca nici ea să nu-i recunoască pe ei, ştia că părul lor blond sau roşcat n-avea cum să se înnegrească, plus că niciunul dintre fraţii ei nu avea ochi căprui.

Erau cei doi cowboy care tocmai stârniseră norul de praf în care fusese cât pe ce să se sufoce; amândoi îşi scoseseră acum pălăriile cu boruri largi în faţa ei. Bun, îşi zise ea în minte, era doar o servitoare, mă rog, asta pretindea că este. Aşa că n-avea de ce să fie mirată că tatăl ei trimisese nişte oameni dintre muncitorii lui să ia o nouă angajată.

Tiffany răspunse, aşadar:

— Da, am fost angajată de…

— Ştim cine a trimis după mata, coniţă, o întrerupse tânărul şaten. Am venit să vă întrebăm dacă nu vreţi să lucraţi pentru noi.

Tiffany se încruntă, aruncându-le o privire. Amândoi

erau tineri, înalţi şi mai degrabă arătoşi. Semănau chiar puţin unul cu altul, ceea ce sugera că sunt fraţi. Dar de ce o abordaseră, dacă nu erau oamenii tatălui ei?

Ca să se asigure că nu sunt, îi întrebă:

— Nu sunteţi de la ferma Warren?

— Nu, dar putem, vă rugăm, să intrăm în hotel ca să terminăm trebuşoara? Înainte să-şi facă apariţia vreun Warren?

— Nu avem nici o treabă…

— O să avem.

— Ba nu, n-o să avem, zise Tiffany hotărâtă, întorcându-le spatele, şi intră în hotel.

Cei doi bărbaţi încercară să o urmeze pe Tiffany, însă Anna baricadă uşa cu trupul ei, cu braţele larg deschise. Mesajul era foarte clar: să n-o mai sâcâie pe Tiffany. Dar cei doi trecură pe lângă ea ca şi cum nici n-ar fi văzut că e acolo.

— Coniţă, chiar trebuie să stăm de vorbă.

Tiffany se răsuci pe călcâie, uluită că amândoi veniseră după ea în hotel. Anna, acum rămasă în spatele lor, părea atât de furioasă, încât se pregătea să le dea cu poşeta în cap, ceea ce, probabil, nu era o idee bună, căci cei doi purtau arme la şold.

Tiffany era de-a dreptul exasperată. Era absolut ridicol. Avea o nevoie disperată sa facă baie şi nu voia să înceapă să ţipe după ajutor ca să scape de ţopârlanii ăştia doi. Holul hotelului era gol; doar un bărbat mai în vârstă mătura pe jos, undeva, în spatele sălii mari. Fata înălţă mâna, ca s-o împiedice pe Anna să devină agresivă, în încercarea ei de a o apăra, după care se întoarse spre cowboy-ul cu păr castaniu, care vorbise până atunci.

— Spuneţi ce aveţi de spus, cât de scurt se poate, după care plecaţii

— Nu ţi se pare că-ţi dai cam prea multe fumuri pentru o servitoare? rupse brusc tăcerea celălalt bărbat.

Tiffany mai că rămase cu gura căscată şi cu ochii holbaţi. *El* era călcat pe nervi de ea? Dar, înainte să apuce să-i zică vreo două, însoţitorul lui îşi scoase pălăria şi îşi lovi însoţitorul cu ea.

— Pe care parte din *fată elegantă din Est* n-ai priceput-o?

— Dar tot o servitoare e…

— O servitoare *elegantă,* cât de elegantă au putut găsi. Şi când o să afle tata că ai făcut-o de oaie pentru că nu ţi-ai ţinut gura, o să-ţi tăbăcească fundul.

Cowboy-ul cu păr negru care fusese ocărât se făcu roşu ca racul, dar Tiffany nu avea impresia că e din cauza stânjenelii. Era furios, probabil pentru că părea mai vârstnic decât celălalt şi nu era deloc încântat să fie certat de unul mai tânăr decât el. Ea putea doar să spere că nu se înroşise, la rândul ei, mai ales că felul în care spusese că nu are nicio treabă cu ei sunase mult prea trufaş, deşi îi lăsase să creadă că ea e menajera aşteptată.

Bărbatul cu părul castaniu i se adresă apoi, cu pălăria în mână şi pe un ton împăciuitor:

— Scuze, coniţă! Mă cheamă Cole Callahan. Asta-i fratele meu, John. Ţâfnosul ăla bătrân care te-a angajat nu ne e deloc prieten, dar noi suntem vecinii lui cei mai apropiaţi.

Tiffany nu-şi revenea din uluire la aflarea veştii că aceşti doi bărbaţi sunt fraţii logodnicului ei. Pe chipul Annei apăruse brusc o expresie de remuşcare. Tiffany se prinsese că Anna chiar avusese intenţia să le dea cu poşeta în cap, ceea ce ar fi regretat, din moment ce ei erau doi dintre posibilii viitori cumnaţi ai lui Tiffany..

Pe Tiffany o surprinsese şi felul cum îi auziseră vorbind despre tatăl ei, făcându-l un bătrân ţâfnos. Oare de asta îl părăsise mama ei pe Frank? Era, pur şi simplu, un individ prea neplăcut şi trufaş ca să poată trăi cu el? Şi Rose era destul de aprigă. Nu s-ar fi putut împăca mult timp

cu ţâfna lui. Dar *bătrân?* Ei bine, probabil că tinereilor ăstora li se părea bătrân orice om trecut de patruzeci de ani.

Acum, că i se trezise curiozitatea în cel mai înalt grad, Tiffany îi privi mai atentă pe cei doi, întrebându-se dacă Hunter semăna cu vreunul dintre ei. Sute de întrebări îi stăteau pe buze, dar nu putea pune niciuna, din moment ce n-ar fi trebuit să ştie nimic despre familia Callahan.

Aşa că zise, pe un ton mult mai blând:

— Mă bucur să fac cunoştinţă cu vecinii noului meu stăpân, chiar dacă nu sunteţi foarte buni prieteni.

— Puţin spus, mormăi John. Hoţi şi mincinoşi, în care nu poţi să te încrezi, aşa-s cei mai mulţi. Ai noroc că vrem noi să te scăpăm.

Tiffany se înfurie, în numele fraţilor ei, aşa că tonul vocii ei deveni dur când răspunse:

— Şi de ce v-aş crede pe voi pe cuvânt?

— Gata, John, îl avertiză Cole pe fratele său mai mare şi mai înalt.

Lui Tiffany nu-i păsa dacă fratelui mai mare nu-i plăcea că ea îi pune întrebări. Dacă avea de gând să arunce cu jigniri în familia ei, trebuia să se aştepte la o replică. O, Doamne, oare aşa ajungeau ciondănelile să scape de sub control?

Dar John se mulţumi să zbiere la un om aflat în spatele ei:

— Hei, Billy, vino să dai mărturie pentru mine! Sunt eu un om cinstit sau nu?

Tiffany se uită şi ea în spate, observând că John Callahan îl strigase pe bătrânul cel slab care mătura în hol.

— Dacă nu se socoteşte şi când joci pocher, se hlizi Billy.

— Răspunde o dată! îi ceru John, nerăbdător.

— Cinstit pe cât e de lungă ziua de vară, poţi să pui pariu – numai când joci pocher, nu, zise iar Billy, dar se

grăbi să plece, hlizindu-se şi dispăru undeva în hotel.

Ea observă că John nu-i ceruse bărbatului să confirme că cei din familia Warren nu sunt cinstiţi, pentru că, de fapt, erau, însă ea nu trebuia încă să ştie asta. Şi, dacă se lua după cât era de mare John şi după cât de intimidant se purta, n-ar fi fost deloc uimită ca el să obţină acelaşi răspuns afirmativ, indiferent dacă era sau nu adevărat, de la oricui i-ar fi cerut să depună mărturie pentru el. Aşa că ea nu cercetă mai mult în privinţa a ceea ce voia el să afirme şi spuse doar:

— Domnilor, vă mulţumesc că m-aţi avertizat, dar eu mi-am dat cuvântul. Prin urmare, dacă doar pentru asta m-aţi reţinut, voi pleca. Vă doresc o zi bună!

— Ce-ai zice de o salvare? se răsti John. Pare un motiv bun…

De data asta, Cole îi dădu un ghiont cu cotul fratelui său, ca să-l facă să tacă, şi spuse:

— Coniţă, poate că nu ştii că Warrenii n-au nevoie de o menajeră, dar nouă ne trebuie una. Tocmai ce-am rămas fără bucătăreasă. Aşa că ne-am gândit să împuşcăm doi iepuri dintr-un foc şi să i te furăm de sub nas lui Frank, făcând rost şi de un ajutor în plus.

— Să furaţi? repetă alarmată Tiffany.

John îşi îmbrânci atât de tare fratele, că-l zburâ spre mijlocul holului, ca să poată vorbi fără să mai fie întrerupt.

— Fratele meu vrea să spună că o să te plătim dublu faţă de cât îţi dă bătrânu’ Frank, dacă vii să lucrezi pentru noi.

Capitolul 8

Tiffany se abţinu cu greu să izbucnească în hohote de râs. Absolut extraordinar! Ce servitoare ar fi spus nu la un

salariu dublu? Cu siguranţă, nu Jennifer, dacă banii ar fi fost motivul pentru care venea aici. Le povestise că ea şi logodnicul ei voiau să strângă ceva bani înainte să se căsătorească. În mod logic, Tiffany trebuia să accepte oferta fraţilor Callahan, nu?

Doi iepuri, chiar aşa, însă fraţii Callahan n-aveau de unde să ştie că ei erau, de fapt, iepurii pentru ea. Acum, Tiffany putea să evite să-şi întâlnească tatăl, ţinându-şi însă promisiunea pe care i-o făcuse mamei sale. În clipa în care îşi dăduse seama de asta, o greutate uriaşă i se ridicase de pe umeri. În plus, putea să afle ce fel de om era Hunter Callahan, fără ca el să aibă habar că ea e logodnica lui. Se simţea atât de uşurată, că abia dacă observă cât de încordaţi erau cei doi fraţi, în aşteptarea răspunsului ei. Tiffany evită s-o privească pe Anna în ochi, deoarece n-avea de gând să discute această hotărâre cu camerista ei.

Totuşi, trebuia să se poarte aşa cum ar fi făcut Jennifer. Ea ştia că familia Callahan era foarte importantă, dar menajera habar n-avea de asta. Şi oare n-ar fi pus mai întâi şi ea nişte condiţii? Aşa că o spuse pe prima care-i veni în minte:

— Am fost asigurată că voi avea propria cameră…

— Nu văd de ce ar trebui să stai cu cineva, că doar avem o mulţime de camere, o întrerupse John.

— Cu cheie la uşă.

— Poţi fi sigură că toate camerele se încuie.

— Şi vreau să fiu plătită la timp, în fiecare săptămână, mai adăugă ea.

— Tata face plăţile. O să-i spun eu.

— Prea bine, atunci accept oferta voastră.

John îi zâmbi acum pentru prima oară. Era imposibil să nu-ţi dai seama cât părea de uşurat, ceea ce o făcea să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi refuzat oferta.

— N-o să regreţi deloc, se grăbi el s-o asigure.

Anna începuse să bodogănească, aşa că Tiffany spuse

în grabă:

— Am nevoie de câteva minute, să-mi iau rămas-bun de la prietena pe care am cunoscut-o în tren, apoi vin cu voi.

Fraţii Callahan priviră în jur, o descoperiră pe „prietena” sa şi îşi scoaseră pălăriile în faţa acesteia. Nici nu apucaseră să iasă pe uşă, că Anna şi sări cu gura pe ea:

— Ţi-ai pierdut minţile?

Tiffany o luă de braţ ca s-o îndepărteze de uşa hotelului, cerându-i:

— Vorbeşte mai încet!

Camerista o privea tare urât.

— Şarada asta trebuia să ţină doar o zi! îi aminti ea, cu glas scăzut, dar foarte exasperat. Şi voiai să-l păcăleşti doar pe tatăl tău, nu tot oraşul.

— Da, dar cine s-ar fi aşteptat să-mi pice în braţe aşa o ocazie? răspunse Tiffany încântată. Anna, nu distruge totul! Lucrurile s-au pus deja în mişcare. O să fiu Jennifer… şi cum o mai chema? Nu pot să-mi aduc aminte numele, l-am auzit doar o singură dată.

— Fleming.

— Eşti sigură că o chema Fleming? N-o să meargă, dacă nu spun numele care trebuie.

— Da, sunt sigură, şi nu, tot n-o să meargă. Garderoba ta nu e potrivită pentru o menajeră pentru o perioadă *mai lungă* de timp.

Tiffany începu să râdă, uşurată că, de data aceasta, era unica obiecţie pe care o avusese Anna.

— N-o să ştie ei ce trebuie să port sau nu; mă îndoiesc că au habar care sunt îndatoririle unei menajere. Pot folosi pretextul că hainele mele de lucru mi-au fost furate când a fost jefuit trenul, în caz că li se pare că rochiile de zi care mi-au rămas sunt prea elegante.

— Ai uitat că tatăl tău te aşteaptă?

— Nu încă, pentru câteva zile, iar asta va fi de ajuns

ca mama să-l anunţe că am întârziat.

— Şi cum o să afle una ca asta, cum crezi tu că va fi de acord cu aşa ceva?

— Anna, nu i-am promis niciodată mamei că o să-l întâlnesc pe tata, doar că o să-i ofer lui Hunter Callahan perioada minimă de două luni. O s-o anunţ pe mama ce fac. O să-i telegrafiez înainte să plec din oraş, ca să poată găsi un motiv de „întârziere” la ferma tatălui meu.

— Iar asta o s-o facă să se urce în primul tren, nici nu mă îndoiesc.

Tiffany oftă:

— Aş vrea eu, dar n-o va face. Totuşi, mâine o să-i trimit o scrisoare, în care o să-i explic totul pe larg. Spre deosebire de tine, ea va înţelege că acesta e un mod mult mai bun pentru mine de a mă descurca în această situaţie îngrozitoare.

— Sau va fi furioasă, pentru că acum va fi silită să-l mintă pe tatăl tău, când va găsi un pretext pentru că n-ai venit.

Tiffany tresări.

— N-o să fie pentru prima oară. L-a minţit şi înainte, ca să-l scoată din viaţa ei. A recunoscut asta faţă de mine. Aşa că acum poate să facă acelaşi lucru pentru mine.

— Pur şi simplu, nu pricep de ce ai vrea să faci aşa ceva.

Cuvintele acestea atinseră o coardă atât de sensibilă, că Tiffany fu cât pe ce să spună tot adevărul, şi anume că era îngrozită la gândul că se va afla faţă în faţă cu Frank Warren. Cu ani în urmă, dorise să-l cunoască pe tatăl ei cel lipsit de chip. Acum, nu mai voia deloc asta. Logodna nici măcar nu fusese ideea ei. Era clar că lui nu-i păsa de ea nici cât negru sub unghie, chiar dacă ar fi cunoscut-o. Nu voia decât să pună capăt disputelor cu cei din familia Callahan. Acesta era unicul motiv pentru care voia ca ea să vină acolo.

Anna însă nu trebuia să ştie toate acestea.

— Am dat eu impresia, fie şi o singură dată, că sunt încântată de situaţia asta? întrebă Tiffany. Nu, n-am dat. Am considerat călătoria asta de două luni în Montana ca pe o condamnare la două luni de închisoare şi, în clipa în care o să se deschidă uşa la celulă, o să fim amândouă în tren, în drum spre casă.

Anna se încruntă.

— Credeam că i-ai spus mamei tale că o să fii deschisă în privinţa amorezului tău.

— Nu e amorezul meu. Şi da, o să fiu deschisă timp de un minut întreg, când o să-l întâlnesc. Exact atâta timp o să-mi ia ca să mă hotărăsc că n-o să meargă. Omul e cowboy, Anna. Tu chiar poţi să mă vezi măritată cu un cowboy?

Anna replică:

— Şi îţi dai seama că asta nu înseamnă cu adevărat să fii deschisă?

— Două luni şi nicio zi în plus, răspunse Tiffany pe un ton ferm.

— Faci să sune asta ca o pedeapsă, dar eu cu siguranţă nu sunt de aceeaşi părere.

— Nu ţi s-a cerut ţie să te măriţi cu un străin.

— E adevărat, dar nici ţie nu ţi s-a cerut aşa ceva. N-o să fii dusă cu forţa la altar. El n-o să rămână mult timp un străin. Şi, ştii, poţi să priveşti totul dintr-o altă perspectivă. Eu am fost de acord să plec în această călătorie deoarece, spre deosebire de tine, m-am gândit că o să mă bucur de o experienţă atât de nouă şi de interesantă. Locuri noi, oameni noi, departe de agitaţia şi zgomotul oraşului. Şi, cu excepţia momentului în care a fost jefuit trenul, m-am bucurat de tot. Şi tu ai trăit la oraş toată viaţa. Nu eşti nici măcar un pic curioasă să vezi cum trăiesc oamenii în această parte a ţării?

Nu, nu era, dar Tiffany obosise să se ciondănească

fără încetare cu Anna. Pentru o persoană care nu dorise să devină prietena ei, Anna se întrecuse pe sine, cu siguranţă, în această călătorie. Totuşi, camerista putea să distrugă totul dacă nu accepta să ia parte la ceea ce se întâmpla, aşa că Tiffany trebuia să-i dea o explicaţie rezonabilă.

— Nu te-ai gândit la toate posibilităţile, aşa e? zise Tiffany. Ce-ar fi să-mi placă logodnicul meu şi să cred că pot să mă acomodez aici, de dragul iubirii, însă după căsătorie să descopăr că e un om îngrozitor? Ce-o să fac atunci? Fug şi eu, cum a făcut mama? Şi cum o să-mi dau seama cum e el cu adevărat, dacă el trebuie să vină pe teritoriul duşmanilor, pentru a-mi face curte? Fie o să fie excesiv de precaut şi nu va fi el însuşi, fie va încerca să mă impresioneze purtându-se artificial, şi aşa, din nou, nu va fi cu adevărat el însuşi. Dar, dintr-odată, mi se oferă ocazia perfectă să aflu cum e el cu adevărat, înainte să-şi scoată la înaintare doar părţile cele mai bune. Nu vreau să aflu care îi sunt părţile mai puţin bune după nuntă, când va fi prea târziu să mai dau înapoi. Aşa că lasă-mă să apuc să-i cunosc pe oamenii aceştia înainte să fiu nevoită să mă confrunt cu nesinceritatea lor. Şi Tiffany încheie, înălţându-şi bărbia cu încăpăţânare: Şi, dacă nu consideri că ăsta e un motiv bun, atunci asta e.

Anna păru să reflecteze câteva clipe asupra celor auzite, după care spuse:

— Am avut impresia că ei consideră că o menajeră este şi bucătăreasă.

Tiffany nu se aştepta la această observaţie simplă, ci la un torent de obiecţii şi de dezaprobare, aşa că, în clipa când înţelese că Anna era de acord cu ea, izbucni în râs.

— Ei şi? O să mă rezum foarte clar la atribuţiile unei menajere. Acum, ia spune, mai ai banii pe care ţi i-a dat mama? Şi, cum Anna încuviinţă, Tiffany continuă: Prin urmare, ar trebui să mergi înainte şi să-ţi iei o cameră, aşa cum am plănuit, doar că vei sta ceva mai mult. Poţi să

consideri asta o vacanţă. O să trec pe la tine mâine, când mă întorc să-i trimit mamei scrisoarea şi o să-ţi spun cât de minunat o să meargă totul.

Şi Tiffany o îmbrăţişă şi ieşi înainte ca Anna să apuce să se răzgândească şi să mai găsească şi alte obiecţii. În faţa hotelului, numai unul dintre fraţi o aştepta. Iar ea se bucură, văzând că nu e cel morocănos.

— O să am nevoie de o trăsură pentru cufărul meu, îi spuse ea lui Cole. E destul de greu.

Pentru o clipă, el o privi lung, fără să scoată un cuvânt, iar Tiffany scoase un oftat în sinea ei. Probabil că n-ar fi trebuit să-i dea ordine. Trebuia să fie mai atentă în privinţa asta, dacă spera să-i păcălească şi s-o creadă o servitoare. Dar apoi Cole izbucni în râs şi-i explică:

— Pe aici nu-s trăsuri, coniţă. John s-a dus să închirieze o căruţă şi să ia roţi noi pentru a noastră, care s-a stricat. Ne întâlnim la gară cu el.

— Excelent! Şi aţi putea, între timp, să-mi arătaţi unde este biroul de telegraf? Trebuie să-mi anunţ familia că am ajuns cu bine.

— Nu avem un birou de telegraf, dar avem telegraf. Te duc eu până acolo.

— Mulţumesc.

Era de partea cealaltă a străzii, foarte aproape. Bine măcar că nu treceau chiar atunci alţi călăreţi, care să mai ridice alţi nori de praf. El o ducea la staţia de diligenţe din Nashart. Pe firma ei, sub literele mari, cineva scrijelise cuvintele: ŞI TELEGRAF.

— Mă miră că linia de cale ferată nu a dus la dispariţia staţiei de diligenţă, remarcă Tiffany.

— Mai sunt şi alte oraşe, în nord şi în sud, unde nu ajunge trenul. Dacă nu te superi, eu o să aştept afară, ca să mă uit să nu apară careva dintre ai lui Warren. Ar fi bine să nu intrăm în vreun bucluc că te luăm de sub nasul lor.

Era o declaraţie alarmantă, dar, din moment ce e o

spusese zâmbind, Tiffany hotărî că nu trebuia luat în serios şi intră în birou fără el.

Se îndreptă spre funcţionar să transmită telegrama, dar se opri, căci îşi dăduse seama că omul căruia i-o dădea ar fi putut să-l avertizeze pe tatăl ei. La urma urmelor, nu se cunoşteau toţi într-un orăşel aşa de mic? Prin urmare, făcu astfel încât mesajul, pe care nu-l semnă, să-i fie transmis lui R.W., în hotelul din Chicago unde stătea Rose. Oare câţi oaspeţi puteau să aibă iniţialele acestea?

Textul telegramei era: „Schimbare de planuri. Găseşte-i motive lui tata pentru întârzierea mai mare. Urmează scrisoare de explicaţie”.

Capitolul 9

Tiffany nu le spuse nimic fraţilor Callahan despre vehiculul în care o obligaseră să se urce, însă era foarte indignată că trebuia să meargă, nu contează unde, într-o căruţă de marfă! Banca birjarului, pe care stătea ea, nu avea rezemătoare de spate şi nici măcar un acoperământ care s-o apere de soarele de iunie, care se făcea tot mai fierbinte pe măsură ce ziua înainta. Îi trecea prin minte gândul înfiorător că ar putea să înceapă să transpire până aveau să ajungă sau, chiar şi mai oribil, să o ardă soarele!

Dacă ar fi ştiut pe unde sunt umbrelele ei de soare în cufărul rămas, le-ar fi cerut fraţilor să oprească, ca să-şi poată scoate una, dar nu împachetase ea, aşa că habar n-avea şi s-ar fi simţit şi stânjenită dacă i-ar fi făcut să aştepte cât timp ar fi scotocit prin bagaje şi apoi s-ar mai fi şi întors cu mâna goală. Boneta ei elegantă nu era decât un accesoriu vestimentar la modă şi nu-i prea era de folos ca s-o apere de soare, aşa că se resemnă să-şi acopere faţa cu mâna. Era clar, de-acum, de ce bărbaţii din Vest purtau

pălării cu boruri atât de largi. În oraş, văzuse chiar şi vreo două femei care purtau astfel de pălării.

Cole mâna căruţa, iar John călărea lângă el. Tiffany stătea dreaptă, aşa cum se cuvenea, dar deja o durea spatele de la efort. Mama ei ar fi izbucnit în plâns dacă ar fi văzut chinul prin care trecea fiica ei, din cauza promisiunii făcute de ea. Ba nu, de fapt, poate că Rose ar fi spus ceva încurajator, precum: „Poţi să râzi şi să le povesteşti nepoţilor despre asta într-o zi". Tiffany ar fi luat-o în râs, pentru că nepoţii ei urmau să fie newyorkezi sadea, care aveau să fie oripilaţi la gândul că ea fusese nevoită să îndure aşa ceva. Însă o auzea pe Rose şoptindu-i drept răspuns: „Sau nişte mici cowboy care o să fie oripilaţi că ai fost în stare să vorbeşti astfel despre asta".

Iar asta chiar că era absurd. Ar fi trebuit să fie acasă, bucurându-se de vârtejul vieţii sociale din New York, împreună cu prietenii, mergând la petreceri extraordinare, întâlnind tineri gentlemeni manieraţi, care nu auziseră niciodată de tâlhari şi cu atât mai puţin de indieni! Ar fi trebuit să fie *acolo!* Şi pentru ce? Pentru că doi vecini nu erau în stare să se poarte cu adevărat ca nişte vecini?

— Orice călăreţi ar veni spre noi, te arunci în jos şi te ascunzi, spuse Cole.

Era o întrerupere brutală din gândurile ei nefericite.

— De ce? şopti ea.

— Ar putea fi un Warren.

Ea îşi muşcă limba, ca să nu dea pe dată un răspuns. Oare ce-ar fi spus Jennifer? Oare menajera nu s-ar fi bucurat de ocazie, ca să le spună celor din familia Warren că se hotărâse să lucreze pentru Callahan în schimb, pentru că i se oferise un salariu dublu? Oricât de lipsit de eleganţă ar fi fost, probabil aşa ar fi făcut adevărata Jennifer, dacă ar fi primit oferta. Însă Jennifer era în drum spre casă, spre est.

Deşi Tiffany nu voia încă să rişte să dea peste tatăl ei

sau peste vreunul dintre fraţii ei, trebuia să răspundă aşa cum ar fi făcut Jennifer.

— Ar trebui să-i anunţ că m-am hotărât să lucrez pentru familia voastră. Aşa ar fi onorabil.

Cole pufni:

— Warrenii nu ştiu ce-i aia onoarea, aşa că nu-ţi bate căpşorul ăla frumos cu asta! În plus, a fost ideea lui tata să înfigem spinul ăsta în coasta bătrânului Frank, făcându-te să pleci de la el, aşa că lasă-i bucuria asta lui tata, când o fi gata s-o facă.

Remarca aceasta o făcu să-şi dea seama că nu-i poate trimite lui Frank scrisoarea în care Jennifer îl anunţa că se întoarce la Chicago, din moment ce clanul Callahan voia să-l convingă că Jennifer e la ei. Asta i-ar fi trezit bănuielile, poate că l-ar fi dus direct la ea, ca să-i ceară o explicaţie în legătură cu faptul că-l minţise. Începea însă să se întrebe dacă Frank fusese cinstit cu Rose în scrisorile pe care i le scria. S-ar fi zis că cearta se înteţise şi mai tare şi că lucrurile erau mai rele decât o lăsase el pe Rose să creadă. Felul în care vorbeau cei doi Callahan despre familia ei, cu atâta dispreţ, o făcea să aibă îndoieli că o nuntă ar putea pune capăt vrajbei. Poate că familia Callahan rupsese deja logodna, aşa că ea nu mai trebuia deloc să se afle acolo!

Iar *asta* era ceva ce trebuia să afle *chiar* acum.

— Mi-aţi spus că nu sunteţi în relaţii prieteneşti cu vecinii voştri, dar mi se pare mai degrabă că m-am trezit în mijlocul unui război. Aşa e?

Cole râse uşurel:

— Nu, coniţă. Un bărbat poate să-şi urască vecinii fără să-i omoare.

Acesta era pentru ea încă un bun motiv ca să meargă acasă. Nici măcar nu vorbise de dispută, aşa că nu putea să întrebe clar nici despre asta, căci Jennifer nu ar fi fost interesată să afle ceva. Dar putea să afle mai mult despre

familia lui. Menajera ar fi fost curioasă să afle mai multe despre oamenii pentru care lucra. Cole se uitase de câteva ori la ea în timp ce vorbeau, iar în cele din urmă observă cât de greu îi era să se apere de soare şi adăugă:

— Uite, schimbă, locul cu mine! Opri căruţa şi îi luă mâna ca să o ajute să treacă pe lângă el, înspre dreapta, fără să-şi piardă echilibrul, spunând: Cred că pot să-ţi fac ceva umbră.

La cât era de înalt, evident că împiedica soarele să treacă. Însă nu terminase. Îi puse pe cap pălăria lui cu boruri largi, chiar peste bonetă, ceea ce o împiedica să-i cadă peste ochi. Tiffany era cât pe ce să izbucnească în râs, gândindu-se cum o fi arătând. Cât pe ce. Dar pălăria chiar împiedica soarele s-o ardă, imediat ce şi-o înclină puţin în direcţia aceea. Îi era foarte recunoscătoare lui Cole pentru că fusese plin de atenţie. Asta o făcea să nutrească gânduri ceva mai bune pentru Callahani sau măcar pentru cel de lângă ea.

— Mulţumesc, îi spuse, dăruindu-i un zâmbet, în timp ce el pornea din nou căruţa. Apropo, cum de-aţi aflat că vin în oraş?

— Am aflat de la un angajat supărat de-ai lui Warren.

— Dar cum de-aţi ştiut că vin azi, că trenul a sosit cu trei zile mai devreme?

— Păi n-am ştiut. Aveam de ridicat o comandă de la gară, pentru fratele nostru.

Şi Cole făcu un semn spre partea din spate a căruţei. Tiffany se întoarse şi văzu vreo două lăzi care arătau precum cele pe care le văzuse descărcate din tren.

— Acolo ne-au zis să le aşteptăm azi. Speram să fii şi tu în tren, dar nu credeam că o să avem atâta noroc.

Totuşi, tatăl ei ar fi trebuit să fie acolo, ca s-o aştepte! îi trecu prin minte lui Tiffany. Dar, evident, lui nu-i păsa atât de mult de ea, încât să verifice orarul trenului şi să afle că urma să sosească mai devreme. Alungă acest gând, ca să

scape de durerea pe care i-o provoca, şi întrebă:

— Ce fel de casă o să conduc? Câţi servitori?

— Două cameriste. Probabil ceva mai multe ne-ar fi de folos, dar sunt greu de găsit.

Ei nu-i prea venea să creadă. De ce ar fi angajat o menajeră, dacă nu aveau atât de mult personal, încât să aibă nevoie de una? Dar, cum îi dăduseră ocazia să-şi ţină promisiunea făcută mamei sale, de a face măcar cunoştinţă cu Hunter Callahan, evitându-şi însă tatăl, n-avea să se plângă de asta. În schimb, zise:

— Puteţi să-mi spuneţi câte ceva despre familie şi despre locul unde mergem?

— Noi suntem crescători de vite, ca şi familia Warren. Suntem proprietarii ranch-ului Triple C, care are cinci sute de acri şi peste o mie de capete de vite.

Tiffany era impresionată, dar întrebă cu voce tare:

— Şi pământul acesta e de ajuns pentru atâtea vaci?

El pufni în râs.

— Sigur că nu-i, da’ noi nu ţinem cirezile la ranch. De jur împrejur, e teren deschis, în toate direcţiile.

— Şi ce înseamnă asta?

— Păşune gratis pentru vite.

Prin urmare, era evident că cele două familii nu se certau pentru pământ, ci doar pentru apă, dar încă nu văzuse niciun ochi de apă. Ieşiseră din oraş pe drumul către nord. Tiffany admira câmpiile verzi, pline de iarbă, care se întindeau de fiecare parte a drumului, şi munţii uriaşi, acoperiţi cu zăpadă, din depărtare. Nu văzuse niciodată munţi atât de impresionanţi decât în tablouri şi în albume. Trecuseră printr-o pădure în mijlocul căreia se afla o tabără de tăiat buşteni, apoi pe lângă o casă construită în vechiul stil din New England, care stătea acolo singură, ca o amintire ciudată a căminului ei. Era făcută din piatră, prin urmare trebuia să fie o carieră de piatră în apropiere. Auzise că industria pătrundea în teritoriu, dar, cu atât de

mult pământ, nu distrugea frumuseţea sălbăticiei.

Peisajul era cu adevărat tare frumos, era nevoită să recunoască în sinea ei, deşi nici picată cu ceară n-ar fi făcut-o şi faţă de Anna. Cole însă tot nu-i spusese nimic despre familia lui şi mai ales despre Hunter, care o interesa în cel mai înalt grad. Aşa că ea îl întrebă, cu speranţa că-l va auzi spunând ceva despre logodnicul ei:

— Cât de mare este familia voastră?

— Am trei fraţi. Eu sunt cel mai mic, iar Hunter e cel mai mare. Nebunul ăla de Morgan s-a molipsit anul trecut de febra căutării de aur şi a plecat când a auzit că s-a mai descoperit un filon pe lângă Butte; ăsta e un oraş de mineri ceva mai răsărit în teritoriul ăsta. Lui tata nu i-a convenit deloc, dar Morgan e încăpăţânat şi chiar a şi dat peste ceva aur, nu îndeajuns cât să se îmbogăţească, dar destul ca să-l facă să nu se întoarcă acasă.

— Şi de ce ar fi nebun, în cazul ăsta?

Cole pufni:

— Noi suntem crescători de vite, şi Montana colcăie deja de prea mulţi mineri. La naiba, pe pământurile noastre s-a descoperit cupru anul ăsta. Tata se gândea că asta l-ar putea aduce înapoi pe Morgan. I-a şi zis că, dacă tot vrea să ne facă de râs pe toţi, fiind miner, poate să facă asta şi acasă. Dar nici asta n-a mers – încă.

Nimic din ceea ce-i povestise tânărul nu-i deschidea nici o portiţă ca să iniţieze discuţia despre Hunter. Era nevoită deci să aştepte până când avea să-l cunoască, pentru ca să-şi poată da seama cum este.

Undeva în faţă, zări deodată un eleşteu mare – ori să fi fost un lac mai mititel? — mărginit de pajişti cu flori albastre şi galbene. Pe marginea lui creşteau şi câţiva copaci. Locul era minunat şi atât de plin de pace, că părea ideal pentru picnicuri.

Drumul mergea drept spre lac şi se bifurca pe fiecare dintre malurile lui. În el se vărsa un râu destul de lat şi care

părea prea adânc ca să poată fi traversat, fiind probabil şi plin încă de aluviuni rămase după trecerea iernii. Ceva mai departe, spre nord, pe malul stâng al râului plin de cotituri, se zărea ca o pată lunguiaţă, de un cafeniu-închis, care îi stârni curiozitatea.

— Ce e acolo?

Cole îi urmări privirea.

— Cirezile lui Warren. Ăsta e ceasul lor.

— Ceasul lor?

— Ca să-şi adape vitele. Dimineaţa ei, după-amiaza noi. Familiile noastre au hotărât demult să nu ne punem la încercare norocul dând unii peste alţii la ceasul adăpatului.

— De ce?

— Păi n-are rost să te înfurii aiurea – ori să le dai ălorlalţi ideea să mai tragă în partea ailaltă. Un singur glonţ tras poate să facă vitele s-o ia la goană, înnebunite. Au fost multe întâmplări de-astea pe vremuri.

Tiffany aproape că nu-l auzise, căci atenţia îi fusese total acaparată de călăreţii din râu, care nu lăsau vitele să-l treacă. La gândul că oamenii aceia ar putea fi fraţii ei, că ar putea să fie foarte aproape de ei, inima începuse să-i bată cu putere. Dar călăreţii erau mult prea departe de ea ca să-şi dea seama. Apoi căruţa coti, iar ea pierdu din vedere atât vitele, cât şi văcarii, însă observă o clădire în construcţie. Era destul de departe de lac şi încă nu avea pereţi, ci doar scheletul. Urma să aibă o privelişte incredibilă.

O, Doamne, îi trecu prin minte lui Tiffany, asta trebuie să fie bucata aia de pământ pe care se ceartă cu toţii şi susţin că este a lor. Şi probabil că asta trebuie să fie casa pe care cele două familii începuseră s-o ridice pentru ea şi pentru Hunter, dar se opriseră pentru că nu se mai înţelegeau. Şi foarte bine că se opriseră, îi mai trecu ei prin minte, din moment ce n-avea de gând să locuiască acolo.

Gândul o făcu să nu se simtă în largul ei. Cei de aici se aşteptau ca ea să pună capăt zâzaniei. Casa aceea o să

rămână goală dacă ea n-o să se mărite cu Hunter. Şi, după cât se părea, n-avea să fie niciodată terminată. Simţea că-i fusese pusă o povară pe umeri şi se scutură, enervată. Doar nu era responsabilitatea ei să aducă pacea în locurile astea, serios, chiar nu era!

La scurt timp, drumul mai făcu o cotitură. În faţa lor se înălţa o casă mare, cu o verandă lungă, acoperită. Casa familiei Callahan, făcută din lemn bine fasonat, avea două etaje şi nu era nici pe departe coliba de lemn pe care se aşteptase ea s-o vadă. Casa nu avea nimic rustic. Cel puţin, nu pe dinafară, asta dacă nu puneai la socoteală scuipătoarea care trona între două scaune, la un capăt al verandei, sau urmele de noroi care duceau drept spre uşă.

John descălecă, iar ea îi înapoie pălăria lui Cole şi acceptă mâna pe care i-o întindea John ca să se dea jos din căruţă. Imediat ce puse piciorul pe pământ, zise:

— Aş dori să-mi aranjez lucrurile şi să fac o baie înainte să mă prezint stăpânului casei. E vreun majordom pe aici, să…

— Un ce? o întrerupse Cole, care tocmai dăduse ocol căruţei. Nu ne lipsesc deloc camerele. Papa se gândea că o să aibă mai mult de patru copii, aşa că, atunci când a mărit casa, a făcut-o mai mare decât era nevoie. Dormitoarele de la parter sunt ocupate, dar mai sunt destule deasupra. Îl poţi alege pe oricare îl găseşti gol. Baia este jos, lângă bucătărie. Şi n-ai nevoie să ieşi afară după apă, că avem pompe.

Erau mai multe informaţii decât ar fi vrut să audă Tiffany. Iar partea cu baia o făcea să se ia singură la rost în sinea ei. Urma să fie insuportabil dacă toţi cei din casă foloseau aceeaşi baie. Aproape mult prea insuportabil. Poate că, totuşi, ideea ei cu şarada nu fusese prea strălucită.

Deodată, Cole privi peste capul ei şi strigă:

— Hunter, nu ne-ar strica o mână de ajutor aici!

— Ba vezi să nu! se auzi un hohot de râs în spatele ei. N-a fost ideea mea să ni-i ridicăm iar în cap pe Warreni. Voi le-aţi răpit-o pe servitoarea asta elegantă, voi să vă descurcaţi cu ea!

Tiffany se răsuci pe călcâie, ca să-l privească pentru prima dată pe logodnicul ei. Însă prin spatele căruţei treceau doi bărbaţi călare, nu unul, aşa că nu-şi putea da seama care dintre ei era Hunter Callahan. În plus, cei doi nici nu se opriră, ca să se poată uita mai bine la ei.

Pe urmă, cuvintele lui Hunter îşi făcură efectul şi ea se întoarse spre Cole, făcând ochii mari la el:

— Răpită?

Capitolul 10

Cole Callahan nu-i răspunse de îndată lui Tiffany, dar, fără nicio îndoială, se făcuse roşu ca racul. Încercă să-i ia braţul ca să o conducă spre uşă, dar ea se smulse din mâna lui. În cele din urmă, el zise, pe un ton pocăit:

— N-am ajuns la aşa ceva, nu-i aşa?

— Dar se putea să ajungeţi?

— Linişteşte-te! Tata a zis să te aducem aici, în orice condiţii. Nu te-am fi ţinut mult, doar cât să-i călcăm pe nervi pe Warreni.

Of, vrajba asta îngrozitoare! Dar totul se întâmplase ca şi cum ea şi cei din neamul Callahan ar fi avut aceleaşi planuri, altfel n-ar fi avut niciodată o ocazie atât de favorabilă. Nu se îndoia însă că nu i-ar fi plăcut deloc să fie ţinută ostatică aici. Asta ar fi obligat-o să-şi dea pe faţă adevărata identitate, iar ei ar fi dus-o pachet direct la tatăl ei, lucru care n-avea să se întâmple dacă ea putea să-l împiedice în vreun fel.

Prin urmare, abia dacă-i aruncă o privire încruntată lui Cole şi îl întrebă pe un ton îngheţat:

— De fapt, ce sunteţi, fermieri sau răufăcători? Chiar

aş vrea să ştiu asta, înainte să intru în… bârlogul vostru.

— Ne supunem legilor, coniţă, răspunse el, pe un ton defensiv.

— După cum s-ar zice, mai degrabă o evitaţi.

— Doar nu te-am plăti mai mult decât faci dacă am încerca să evităm ceva, nu-i aşa?

La auzul acestui răspuns, fu rândul ei să se înroşească uşor, aşa că dădu scurt din cap şi, îndepărtându-se de el, trecu pragul vremelnicului ei cămin. Şi se opri brusc, strănutând. Apoi mai strănută o dată. Familia Callahan nu aveau nevoie de o menajeră, ci de o casă nouă. Cea actuală era o ruină.

Petele ude de noroi uscat se întindeau până în mijlocul holului nu prea lung care dădea într-o cameră de zi mare, în care zăceau trântite alandala mai multe canapele şi scaune. Se vedea că fuseseră aduse din Est şi fuseseră cândva nişte piese de mobilier frumoase, dar acum erau atât de vechi şi de ponosite, că tapiţeria lor devenise de un cenuşiu murdar. Probabil că fumul produs de un şemineu înnegrit de funingine umpluse de prea multe ori încăperea. Zugrăveala de pe pereţi era veche, ba chiar foarte scorojită pe alocuri, iar pe podeaua din lemn tare se aşternuse un strat de praf atât de gros, că urmele de picioare se întipăriseră de-a dreptul în el. Oare în casa asta nu existau deloc servitori?

Tiffany se întoarse spre Cole ca să-l întrebe, dar scoase un ţipăt. Se văzuse brusc într-o oglindă ovală, aflată pe unul dintre pereţii din hol. Tenul îi era de un cenuşiu unsuros, brăzdat de dâre albe! Aproape că nu se recunoştea pe ea însăşi. Îşi scoase grăbită batista, încercând să-şi şteargă faţa, dar nu reuşea decât să întindă şi mai rău praful şi murdăria.

— Ai văzut un şoarece? o întrebă Cole, care ajunsese la uşa din faţă, cărându-i cufărul enorm împreună cu John. Aşa aş fi zis, pentru că ai zbierat, îi explică, pentru că ea se

holba la el, fără să înţeleagă.

— Ba n-am făcut aşa ceva, îl contrazise ea, indignată. Am scos doar un ţipăt uşor. După care îi avertiză: N-o să tolerez nici un şoarece. Dacă încercaţi să-mi spuneţi că locul mişună de ei, atunci vă rog să-mi puneţi cufărul înapoi în căruţă.

El începu să râdă:

— N-avem şoareci, din câte ştiu eu. Acum, fugi sus şi vezi în ce cameră ai vrea să-ţi punem namila asta.

— Puteţi să-l lăsaţi acolo unde sunteţi. În clipa asta, am o singură prioritate: să-mi arătaţi unde pot să fac o baie. Nu mai suport nicio clipă murdăria asta pe care tu şi fratele tău…

— Du-l sus, Cole. Îi arăt eu doamnei unde să meargă.

Cole aruncă o privire în spate, zicând:

— Credeam că tu…

— M-a ros şi pe mine curiozitatea, îl întrerupse nou-venitul, întorcându-se şi luând-o pe drumul pe care apăruse, aşa că, până să se întoarcă Tiffany spre el, nu-i mai văzu decât spatele vânjos. Hai, vino, Roşcato! Baia e pe aici.

Într-o situaţie normală, ea nu s-ar fi clintit din loc. Oare chiar o poreclise după culoarea părului ei? Totuşi, începea s-o mănânce pielea din cauza prafului, care probabil îi intrase şi în haine.

Se grăbi, deci, să-l ajungă pe bărbatul cel înalt. Avea părul negru şi lung, purtat fără niciun interes pentru modă. L-ar fi putut lua drept un servitor, dacă n-ar fi avut o centură pentru armă. Sau poate că, în Montana, până şi servitorii aveau pistoale?

După ce trecură de scările care duceau la etaj, holul începu să se îngusteze, devenind mai întunecat, dar la capătul lui era o uşă deschisă, prin care pătrundea lumina. Iar bărbatul chiar acolo o ducea, spre bucătărie. Lui Tiffany îi fu de ajuns o privire ca să-şi închidă ochii strâns. Începu

să numere în gând până la zece, rugându-se să nu înceapă să ţipe. Oricine gătise ultima dată acolo lăsase numai oale şi farfurii murdare în toată bucătăria.

— Ai dreptate, ai mare nevoie să te speli, auzi deodată un râs profund.

Tiffany făcu ochii mari şi-l zări pe însoţitorul ei, care stătea în faţa altei uşi pe care o deschisese. În spatele lui, întrezări ca prin ceaţă o vană de porţelan, pentru că nu-şi mai putea lua privirea de la chipul lui. Ochii de un albastru-deschis contrastau puternic cu părul negru şi cu pielea foarte bronzată. În ochi îi stăruia încă umbra unui zâmbet, semn că era un om vesel. Nasul bine conturat şi sprâncenele groase îi dădeau chipului un aer masculin şi mult, mult mai arătos decât era ea obişnuită să vadă că sunt bărbaţii. Era înalt şi zvelt, dar musculos. Purta o cămaşă neagră cu mâneci lungi, avea la gât o basma albastră, pantaloni de un albastru foarte închis şi cizme negre, murdare de noroi.

Bărbatul îi făcu semn din cap spre încăperea din spatele lui.

— Baia are scurgere. Ţevile duc în grădina pe care o făcuse moş Ed în spatele casei. Abia se mai înmoaie şi pământul dacă apa e cu săpun.

Probabil că grădina cu săpun era doar o glumă, aşa că ea n-o luă în seamă şi se interesă:

— Cine e moş Ed?

— Bucătarul, căruia îi ducem tare mult lipsa. Nu l-am putut convinge să mai rămână. Tipul ăla ţâfnos o ţinea una şi bună că a venit vremea să plece şi să vadă lumea.

— Nu era cam bătrân pentru asta?

— Nu era deloc bătrân, cred că avea vreo treizeci şi ceva de ani.

— Atunci de ce-i ziceaţi moş Ed?

— I-a albit părul acum câţiva ani, după ce a dat ochii cu un urs grizzly. Plecase la vânătoare ca să aibă ce mânca

la prânz, iar ursul făcea acelaşi lucru. Ed era sigur că ursul urma să se întoarcă la el în bârlog tare fericit în noaptea aia, când l-a speriat atât de tare, că şi-a aruncat puşca.

Cu siguranţă, nu era un subiect potrivit pentru urechile delicate, dar curiozitatea era mai puternică decât ea.

— Dar a scăpat?

— A fugit de i-au sfârâit călcâiele când l-a auzit pe urs că trage în el.

Ea se uită urât la tânărul din faţa ei.

— Asta e o prostie, nu?

El începu să râdă, iar Tiffany era sigură că râde de ea, ceea ce o făcu să-şi îndrepte spatele, indignată. Pentru un cowboy, era mult prea prietenos şi impertinent. Presupunea însă că un bărbat atât de atrăgător era obişnuit să flirteze cu doamnele.

— Clar că e o prostie, răspunse el. Numai că moş Ed fusese mult prea speriat atunci ca să-şi mai dea seama de asta. A doua zi s-a întors şi şi-a găsit puşca pe jos, iar lângă ţeavă era urma însângerată a unei labe. Probabil că ursul trăsese de lucrul ăla strălucitor care fusese lăsat lângă nasul lui şi se împuşcase singur în picior. Dar Ed s-a trezit a doua zi cu părul alb.

Ultima lui remarcă îi aduse aminte de ceva.

— Eu nu am părul roşcat.

— Ba îl ai destul, o contrazise el, zâmbind. Dacă vrei apă caldă în vană, aprinde cuptorul. Dacă nu, totul e gata. Acum câţiva ani, am pus şi o pompă pentru baie, la insistenţele lui Ed. Se săturase să ne vadă pe toţi umplându-ne găleţile la chiuveta lui când se apuca să pregătească cina. Îi ajunsese până peste cap. Nici n-a mai vrut să gătească până nu s-a făcut ca el. Aşa că am pus repejor a doua pompă în funcţiune.

— Nu pot să aştept atât de mult. Mă tem că, dacă nu mă curăţ de murdăria asta, o să încep să plâng.

El ridică din umeri şi se dădu la o parte, astfel că nu mai părea că-i blochează accesul la micuţa sală de baie.

— Simte-te ca acasă!

Să se simtă că acasă? Tiffany îşi dădu brusc seama că asta şi făcea. Stătuse de vorbă cu un bărbat pe care nu îl cunoştea, cu toate că ştia prea bine cât era de nepotrivit lucrul acesta, cel puţin înainte să se facă prezentările! Asta nu era deloc o purtare care să-i fie tipică. Evident, el era de vină. Pur şi simplu, Tiffany nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos.

Supărată mai degrabă pe ea însăşi pentru că îi permisese acestui bărbat să o tulbure atât de mult, se îndreptă spre baie.

— Cine eşti? Munceşti aici?

— Toată lumea munceşte aici. Şi, dacă tot veni vorba de asta, nu eşti cam tânără pentru o menajeră? Am o bănuială că, după ce te cureţi, o să fii foarte drăguţă – şi tânără.

— Nici pe departe. Sunt mult mai în vârstă decât par, probabil cam de aceeaşi vârstă cu tine. Câţi ani ai?

— Dacă îţi spun, îmi spui şi tu? chicoti el.

De ce se mai întindea la vorbă cu un angajat?

— Lasă, nu-i nevoie.

— Aşa am zis şi eu, îi întoarse el zâmbetul. O să păzesc eu uşa, pentru tine. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, poate ar fi cazul să te încui – ca să fii la adăpost de mine.

Capitolul 11

Tiffany stătea în cada umplută cu apă rece, tremurând, dar aproape că nu-şi dădea seama de asta. Rămăsese cu gândul la tânărul care o necăjise spunându-i

să încuie uşa. Oare mai era acolo, aşteptând-o să se „cureţe”, aşa cum îi zisese? Se simţea puţin încurcată de faptul că gândul îi făcea plăcere – ba nu, o emoţiona de-a dreptul.

Şi-ar fi dorit să-i spună cine e el… o, Doamne, să fi fost Hunter Callahan? Nu, clar că nu, mai ales că avea şi ochii albaştri. Doar ceilalţi doi fraţi pe care îi cunoscuse aveau amândoi ochii căprui, în plus, Hunter nu mai era la fermă. Îl văzuse cu ochii ei plecând călare.

Cu un ţâţâit de nemulţumire faţă de propria persoană, ieşi din cadă şi începu să mormăie când îşi dădu seama că nu avea nimic curat să-şi pună pe ea. Era atât de obişnuită să aibă o cameristă care să se gândească la nevoile ei, că nu-i trecuse prin cap gândul la schimburi. Dar n-avea să-şi pună iar hainele astea pline de praf! Se înfăşură dar într-un prosop şi crăpă un pic uşa, ca să cheme pe cineva în ajutor. În acel moment, îşi văzu cufărul în mijlocul bucătăriei! Cole, fie el binecuvântat! Era destul de amabil încât să-şi dea seama că avea să aibă nevoie de bagajul ei.

Peste câteva clipe, aruncă o privire în oglinda ovală deasupra policioarei pentru ras, ca să se asigure că, în sfârşit, era destul de prezentabilă. Da, era curată, dar mai deloc prezentabilă, cel puţin nu după standardele ei. Nu-şi putuse permite să scotocească prin hainele din cufăr, din moment ce oricând putea să intre cineva în bucătărie, dar reuşise să strecoare o rochie galbenă de zi în teancul de haine pe care le înşfăcase. Totuşi, nu prea era sigură că reuşise să încheie toţi nasturii de la spate; şi nici nu se putea răsuci îndeajuns încât să se vadă. Cât despre părul ei ud, nu putuse decât să-l lege la spate. Abia acum începea să-şi dea seama cât era de dependentă de o cameristă, din moment ce nici măcar nu-şi putea prinde părul în spelci!

Pe când deschidea uşa, cu un oftat, dădu peste Cole, care tocmai se pregătea să bată. Cu toate acestea, el rămase pironit locului, fără să scoată un sunet, holbându-se

la ea, aşa că Tiffany zise:

— Ei bine, am terminat cu cada voastră foarte drăguţă.

Cole reuşi să-şi ia ochii de la chipul ei, proaspăt spălat, şi aruncă o privire spre cadă.

— Mama a comandat şmecheria asta dintr-un catalog elegant pe care l-a primit din St. Louis. Să fi văzut ce-au mai râs cu toţii când ne-au adus-o! Dar trebuie să recunosc, face o treabă al dracului de bună când îţi curăţă ghimpii din fund.

Tiffany nu făcu niciun comentariu referitor la limbajul lui nepotrivit, pentru că auzise lucruri şi mai rele de la propria ei mamă. Rose venise cu un vocabular colorat după anii petrecuţi în Vest.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus cufărul aici. Acum o să-mi aleg o cameră, aşa că…

— Nu l-am adus eu. Şi tata…

Atât reuşi Cole să spună, înainte să rămână iar cu privirea pironită asupra ei. Nu era o reacţie neobişnuită. Se mai holbaseră şi altă dată bărbaţii, dar nu cei pe care îi cunoscuse deja. O clipă, îi trecu prin minte să-i ceară să închidă gura, dar evident că asta ar fi fost stânjenitor pentru el, prin urmare era cazul să se abţină. Cu toate că era vina lui că înfăţişarea ei fusese atât de schimbată de murdărie şi de praf.

Tiffany încercă să nu zâmbească pe când îl îndemna să continue:

— Tatăl tău…?

— Vrea să… începu el, dar, cum era încă uluit de înfăţişarea ei, spuse: N-am văzut niciodată o fată aşa de frumoasă ca tine. Apoi se înroşi până în albul ochilor. Scuze! Tata vrea să te cunoască. M-a trimis să te aduc.

— Cum să nu! Condu-mă!

Cole dădu din cap, încă roşu ca racul.

Tiffany nici nu încercă să ţină pasul cu picioarele lui

lungi, însă el nu i-o luă prea mult înainte şi se opri la uşa principală, deschizându-i-o. O ducea afară? se întrebă ea, încruntându-se nelămurită, până văzu la celălalt capăt al verandei un cowboy mai în vârstă care stătea jos – bine, nu un cowboy, ci un bărbat îmbrăcat ca un cowboy. El trebuia să fie stăpânul ranch-ului, tatăl logodnicului său.

— Abia am ajuns, îi zise bărbatul lui Tiffany, pe când ea se apropia de el. Am fost uimit când am auzit că băieţii mei au avut succes. Eu sunt Zachary Callahan. Pe tine cum te cheamă?

Dintr-odată, ea se simţi atât de emoţionată, că nici măcar nu-şi mai putea aminti numele pe care avea să-l folosească. Acest om era cel mai mare duşman al tatălui ei şi, după cum îşi dădu seama, şi al ei. Poate că nu-şi iubea ea tatăl, dar îi iubea pe ceilalţi membri ai familiei sale. Iar omul acesta chiar putea să pună capăt vrajbei, numai să fi vrut. Probabil că, într-un fel, era deschis faţă de această idee, altfel n-ar fi fost niciodată de acord ca totul să se sfârşească printr-o căsătorie, nu? Oare cum o chema pe menajeră?

— Jennifer Fleming, zise ea în sfârşit, dintr-o suflare.

El nu păruse să-i observe emoţiile. Îi arătă scaunul de lângă al lui. Nici măcar nu se ridicase. Poate că ar fi făcut-o pentru o doamnă, dar cu siguranţă n-avea s-o facă pentru o angajată. Tiffany însă ignoră scaunul, pentru că era plin de praf, iar Zachary fuma un trabuc şi fumul se ducea chiar spre scaunul acela.

Omul părea să aibă vreo patruzeci şi ceva de ani, deşi avea părul încă negru ca tăciunele. În jurul ochilor aproape negri avea o reţea fină de zbârcituri, pe care Rose le numea riduri ale râsului. De obicei, existenţa lor era semnul unui temperament amabil. Şi era foarte arătos, lucru care nu era surprinzător. Rose îi spusese că aşa e, iar Tiffany văzuse asta şi la doi dintre băieţii lui.

Fata se smulse din neliniştea care o cuprinsese,

amintindu-şi că trebuie să joace un rol:

— De ce a plecat ultima menajeră, dacă nu vă supără că întreb?

— N-am avut niciodată menajeră şi am rămas şi fără bucătar, aşa că am căzut pe spate de bucurie că ai venit. N-ai de gând să stai jos?

Ar fi trebuit să-i taie speranţele că urma să o facă şi pe bucătăreasa, dar încă nu îndrăznea, aşa că spuse doar:

— Nu vă supăraţi, domnule, dar nu pot să suport mirosul de tutun.

— Nu mă supăr. Nevastă-mea nu mă lasă să fumez în casă, iar eu mă supun acestei reguli chiar dacă ea nu mai coboară.

Lui Tiffany nu-i venea să creadă. Avea o soţie? La halul în care era casa, ea presupusese, în mod absolut firesc, că nevasta lui murise.

— Atunci, de ce nu vorbesc cu doamna Callahan? Slujba mea ar fi de domeniul ei.

— Nu o obosim pe Mary cu nimicuri. Acum câteva luni, a căzut rău de tot şi e nevoită să rămână la pat până i se vindecă oasele. Dacă ai nevoie de ceva sau ai vreo întrebare, vorbeşti cu mine sau cu băiatul meu cel mare, Hunter.

Să-l roage pe logodnicul ei s-o ajute cu treburile? Se şi văzu spălând podelele împreună cu el, unul lângă altul, în genunchi, şi fu nevoită să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească într-un râs isteric. Plus că ar fi luat o veşnicie până când doi oameni ar fi curăţat o casă atât de mare. Ar fi fost nevoie de o armată ca să-i redea acelui loc strălucirea.

Nici măcar nu se strădui să-şi îmblânzească vorbele în această privinţă.

— Casa dumneavoastră este într-o stare atroce. Mi s-a spus că aveţi servitoare, dar nu văd nici urmă de ele.

Zachary se încruntă. Nu era nicio îndoială că îl jignise.

Tiffany îşi îndreptă spatele, aşteptându-se ca el să o pună la punct, temându-se să nu-şi piardă cumpătul şi să-şi dea demisia, chiar înainte să înceapă lucrul.

Însă el izbucni pe neaşteptate în râs:

— Eşti destul de îndrăzneaţă pentru o servitoare, nu-i aşa?

Era oare amuzat?

— Nu ştiu ce înseamnă atroce, dar socotesc că nu-i de bine. Am şi eu ochi, fato. Ştiu că locul ăsta-i tare murdar, dar în ultimul timp am rămas aproape fără oameni. Când a plecat moş Ed, fără să ne spună dinainte, l-a luat cu el şi pe ajutorul de bucătar. Pearl face curăţenie jos, dar s-a îmbolnăvit soră-sa şi mi-a cerut să-i dau liber o săptămână ca să se ocupe de ţâncii soră-sii. Şi Luella, care se ocupă de etaj, a zis că pleacă dacă trebuie să facă şi treaba lui Pearl. Şi numai asta ne mai trebuie acum, când pe toţi i-a apucat să se care. Dar acum ai venit tu, ca să ne scoţi la lumină cu curăţenia, sfârşi el, cu un zâmbet larg pe faţă.

Tiffany era din ce în ce mai înspăimântată. Era deja destul de rău că omul rămăsese cu o singură servitoare, chiar dacă era doar o situaţie temporară, dar nici patru n-ar fi fost de ajuns pentru o casă ca asta şi, cu siguranţă, nu era de ajuns ca să fie nevoie de o menajeră pentru a le supraveghea.

— Domnule, ştiţi cu ce se ocupă o menajeră?

— N-am avut niciodată una, nici măcar n-am auzit vreodată de vreuna până când ne-a ajuns la ureche că te aduce Frank de la Chicago şi mi-a trecut atunci prin minte să-l las cu buza umflată după talentele tale, indiferent care or fi ele.

Callahan făcuse afirmaţia asta râzând. Pe cât se părea, crezuse că e o ocazie să le dea cu tifla clanului Warren. Oare ambele părţi implicate jucaseră renghiuri din astea în timpul armistiţiului? Să fi fost oare permis orice ar fi putut pune pe picior greşit cealaltă parte? Dar ea n-avea

să se plângă în privinţa asta, căci, la urma urmelor, era mai bine aşa decât să se verse sânge.

— Aşa cum arată şi numele, eu mă ocup să ţin casa în ordine, îi explică Tiffany. Asta nu înseamnă însă că eu fac cu adevărat curăţenie în casă. Sunt ceea ce ar putea fi considerat un lux pentru stăpâna casei, deoarece îi permit să-şi dedice timpul copiilor sau altor ocupaţii. Am grijă ca totul să meargă foarte bine în casă, să fie curăţenie lună, sunt atentă ca servitorii să-şi vadă de treburile lor. E rar nevoie de o menajeră, cu excepţia cazurilor când sunt foarte mulţi servitori, din moment ce datoria mea este să-i supraveghez. De asemenea, mă ocup personal de obiectele de valoare, cum ar fi porţelanurile, argintăria, orice nu ai vrea să dai pe mâna unei servitoare obişnuite.

Zachary reflectă câteva clipe la cele auzite.

— Păi n-avem niciun porţelan de valoare. Mary are nişte tacâmuri mai drăguţe, dar i s-a părut că-s prea elegante ca să le folosească, aşa că ruginesc pe undeva, prin pod. N-o să avem nicio armată de servitori peste care să domneşti, dar, din moment ce o să trebuiască să găteşti, socotesc că o să fii destul de ocupată.

— Eu nu gătesc, răspunse ea pe un ton ferm.

— Mda, am auzit. Nu era în descrierea pe care mi-ai făcut-o. Dar, dacă tot te plătesc dublu şi n-ai de gând să ridici o măturǎ de jos, o să fii şi noua bucătăreasă.

— Aţi înţeles gre..

— În plus, nici Frank Warren n-are o turmă de servitori. El ţi-ar fi cerut să pui mâna şi la alte lucruri, fără să te plătească dublu, cum fac eu. Aşa că ia zi, de ce nu eşti un pic mai recunoscătoare?

Tiffany se înroşi. Oare era pe punctul să fie dată afară? Dar cum putea să facă ceva despre care n-avea habar cum se face? Nu, n-avea să meargă. Fusese de-a dreptul nebună când îşi închipuise că va merge. Slujba unei menajere nu era atât de grea, încât să n-o poată face vreo

două luni. Dar o bucătăreasă era mult mai muncită şi trebuia să aibă cunoştinţe de care ea nu avea habar. Ba chiar putea să numere pe degetele de la o singură mână de câte ori intrase într-o bucătărie în toată viaţa ei. Mama ei avea vreo doi bucătari şi peste şase ajutoare care îi asistau. Ei serveau mâncăruri rafinate, care erau mereu interesante, dar ea nu fusese niciodată atât de curioasă să afle cum sunt preparate, încât să se aventureze pe domeniul lor, care era încăperea cea mai caldă şi mai dezordonată din casă.

Putea să înveţe să gătească, se gândi ea, dar în niciun caz fără indicaţii – ori fără o carte de bucate! Se întrebă dacă or fi existând cumva cărţi de vânzare în magazinul general din oraş şi cu atât mai mult cărţi cu un anumit specific sau dacă, de fapt, proprietarul ştia măcar să citească. În plus, chiar dacă, prin cine ştie ce miracol, ar fi putut găsi o carte de bucate într-un orăşel aşa de mic ca Nashart, asta tot n-avea s-o ajute diseară, când oamenii ăştia se aşteptau ca ea să-i hrănească. Şi mai era şi destul de târziu. Probabil că prânzul trebuia să fie deja servit.

— Cum de nu eşti măritată, aşa frumuşică?

Întrebarea o smulse din gândurile ei, făcând-o să-şi întoarcă iar privirea spre Zachary. Era cât pe ce să nu-şi poată ascundă zâmbetul când răspunse:

— Sunt logodită.

Numai ei i se putea părea amuzant lucrul acesta, care era adevărat atât în privinţa ei, cât şi a lui Jennifer. Însă, după mutra acră pe care o făcuse Zachary, răspunsul nu-i fusese deloc pe plac şi nu se feri deloc să-i spună de ce:

— N-o să-ţi iei lucrurile şi să pleci când o să-ţi pui pirostriile, nu-i aşa?

— Eu… am fost de acord să stau două luni, de probă. Dacă mă acomodez bine cu locul şi cu slujba, atunci logodnicul meu este de acord să ne întemeiem căminul aici, nu în California, unde ar vrea el.

— Şi el chiar te-a lăsat să vii singură aici?

Ea răspunse, probabil la fel cum ar fi făcut şi Jennifer:

— A fost o necesitate. Amândoi facem economii, ca să ne putem cumpăra casa noastră după ce ne căsătorim.

— Aşa deci, eu te ajut de fapt să fugi la casa ta mai repede? râse el. Bine, nu-ţi face griji, o să-ţi meriţi fiecare bănuţ, ba chiar şi mai mult. În vara asta, la un moment dat, o să ne vină în vizită cineva din Est, şi Mary îşi făcea griji pentru mâncărurile mai acătării, se gândea să coasă şi nişte perdele noi pentru salon, dar o să ai tu timp să te gândeşti la toate astea.

Tiffany gemu în sinea ei, înspăimântată că ea era persoana la care făcea aluzie Callahan. Oare el chiar voia s-o impresioneze pe logodnica lui Hunter? Sau doar soţia lui voia asta?

Se hotărî deci să afle şi întrebă, prudentă:

— Aveţi adesea vizitatori de atât de departe?

— Vizita asta nu-i deloc ceva obişnuit, zise el, pe un ton morocănos.

Tiffany ştia că se întinde prea mult, că o menajeră n-ar fi atât de îndrăzneaţă, dar nu se putu abţine să întrebe:

— Cine e?

— E o chestie urâtă, fato. Numai la gândul ăsta şi mă ia durerea de burtă, răspunse el, cu o strâmbătură. Însă, văzând-o că se uită la el cu ochii mari de tot, adăugă ceva mai înmuiat, chiar dacă evaziv: Nu-i decât cineva care are legătură cu un aranjament vechi în afaceri. Tu bate-ţi capul doar să fie casa în ordine!

Aşa e, despre ea vorbea. Era sigură. Şi era mai mult decât clar că această căsătorie aranjată i se părea la fel de dezgustătoare ca şi ei. Oare avea regrete că fusese de acord cu asta, cu aşa de mult timp în urmă? Atunci, de ce nu o anulase, pur şi simplu? Era o chestiune de onoare? Sau poate că aceşti Callahani speraseră că ea n-o să trăiască destul încât să ajungă să se mărite cu moştenitorul lor. Şi-

ar fi dorit să poată pune aceste întrebări, dar n-avea cum, căci Zachary nu spusese nimic nici despre ea, nici despre logodnă. Totuşi, lipsa personalului în această casă era o problemă majoră şi despre asta cu siguranţă că putea vorbi.

— Ceea ce am văzut în casă, în partea pe care am străbătut-o, e mai mult decât simpla acumulare de praf şi murdărie din cauza unei absenţe de câteva zile a servitoarei. E foarte clar că servitoarea de jos nu şi-a făcut treaba.

Zachary îngustă ochii.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte s-o dai afară, fato. Pe aici, servitoarele nu cresc în copaci.

— Evident, dumneavoastră veţi face cum veţi dori în ce priveşte angajările şi concedierile. Eu mă voi mulţumi doar să fac câteva sugestii.

El nu păru încântat, dar măcar nu mai era furios. Mai degrabă agitat. Era un fermier care nu cunoştea ierarhia servitorilor. Şi, din moment ce avea atât de puţini servitori, nici măcar nu era de mirare.

— Putem să discutăm despre problema asta după ce o cunosc pe fata care se ocupă de parter şi îmi dau seama dacă e leneşă sau pur şi simplu nu e bine pregătită. Dar cum, după cât se pare, n-o să se întoarcă destul de repede pentru treburile care trebuie făcute de îndată, vă cer să-mi permiteţi să vă folosesc argaţii ca să aduc casa la o formă cât de cât normală.

— Ăia n-o să cureţe nicio casă! izbucni în râs Zachary. Sunt văcari, nu fete în casă. De fapt, cred că ar face-o dacă le-ai cere-o tu, adăugă, începând din nou să râdă la ideea asta.

— N-o să insistaţi să mă ajute?

— Nu, la dracu’! N-o să risc să pierd nişte văcari buni pentru că tu nu ştii să ţii o mătură în mână.

Asta o făcu să se înroşească din nou. Nu se punea

problema să ştie cum s-o facă, se gândi ea furioasă, ci să tragă linie şi gata, iar acolo hotărâse ea să pună punct. Ar fi angajat şi ar fi plătit chiar ea slujnicele, dacă le-ar fi găsit, dar, pe cât se părea, nu prea erau. În mod clar, el nu-şi dădea seama că exista riscul ca ea să se ridice şi să plece. Aproape că se pregătea s-o facă. Era absolut intolerabil. Casa lui era o cocină!

Îi stătea pe limbă să mărturisească cine e cu adevărat şi să ceară să fie dusă înapoi în oraş, când Callahan privi peste umărul ei şi spuse:

— Hunter, ia-o pe drăguţa noastră de menajeră şi du-o la cabana cowboy-ilor! Ia să afle şi ea, pe calea cea grea, că oamenii ăştia n-o să frece podelele pentru ea!

Capitolul 12

Tiffany văzuse, de fapt, cu coada ochiului, bărbaţii care veneau spre casă, de pe câmp. Fuseseră prea departe ca să-şi dea seama dacă sunt cowboy, după care dispăruseră din vedere în spatele casei. Şi, deşi i se păruse că aude paşi în spatele ei, la puţin după aceea, fusese mult prea prinsă de conversaţia cu Zachary ca să se întoarcă şi să vadă.

Iar acum, când se răsuci pe călcâie ca să vadă care era logodnicul ei, văzu din nou nu unul, ci doi bărbaţi. Unul dintre ei era tipul fermecător care o tachinase mai devreme. Se sprijinea pe jumătate de balustrada verandei, cu mâinile încrucişate deasupra genunchiului îndoit şi cu pălăria aproape înfundată pe ochi, ca să-i ţină umbră. Celălalt bărbat se sprijinea de perete, lângă uşă, cu braţele încrucişate. Era aproape la fel de înalt ca şi cel fermecător, care avea probabil mai bine de 1,80 în, şi, în mod surprinzător, la fel de arătos. Avea ceva neliniştitor, care o

făcu să nu-şi poată dezlipi privirea de la el câteva clipe. Un ciudat aer de… pericol? Cu siguranţă nu, deşi, nu-şi dădea seama de ce, o făcea să se gândească la un proscris. Dar clanul Callahan n-ar adăposti infractori, nu? Cu toate acestea, nu se putea abţine să nu-şi închipuie că aşa trebuia să arate un infractor, atunci când nu încerca să se deghizeze, în timpul jafurilor.

Şi el avea părul negru, însă era ceva mai scurt şi mult mai curat. Nu avea cizmele ponosite, ci aproape că luceau. Iar pintenii chiar că erau strălucitori. În plus, purta o haină neagră, mai potrivită pentru străzile unui oraş decât pentru un ranch din Montana, o cămaşă albă pe dedesubt şi o cravată subţire în loc de basma. Şi tocul armei era mai elegant, căci pielea neagră era încrustată cu un desen cu volute şi ornată cu capse de argint. Din moment ce nu era îmbrăcat ca un cowboy, ce căuta la ranch? Să fi fost un vizitator din oraş? Sau… nu cumva el era Hunter? Gândul ăsta aproape că o paralizează.

Niciodată, de câte ori cârtise împotriva bărbatului cu care trebuia să se căsătorească, nu luase în calcul posibilitatea că ar putea să-i fie frică de soţul ei. Asta era ceea ce simţea faţă de acest bărbat. Faptul fu suficient ca să o facă să ia o hotărâre. Dacă el era Hunter Callahan, atunci ea o să plece.

Niciunul dintre cei doi nu se clintea. Pur şi simplu, se uitau la ea, nu la fel cum făcuse Cole, dar tot se holbau. Ochii cei albaştri se plimbau pe chipul ei încet, plini de admiraţie. În schimb, ochii de un cenuşiu ca de furtună se înfipseseră în ai ei, neclintiţi. Amândoi o făceau să se simtă stânjenită. Şi tot nu ştia care dintre ei e Hunter!

Măcar fiul ar fi trebuit să i se adreseze tatălui când venise, dar poate că fusese mai interesat să asculte conversaţia pe care o avea cu ea. De fapt, auziseră ceva sau nu? Veranda era foarte lungă, deci era posibil să nu fi auzit nimic.

Amândoi bărbaţii se ridicară în acelaşi timp, ca la un semn, în timp ce ea îşi plimba privirea de la unul la altul, în aşteptare, ţinându-şi respiraţia.

— Hai, Roşcato! O să fie amuzant.

Ea răsuflă uşurată, aproape audibil. Hunter era tipul cel fermecător; asta o făcu să se simtă dintr-odată liniştită, dar numai pentru că tipul întunecat şi primejdios nu era logodnicul ei. Cât despre Hunter, nu prea ştia dacă să se bucure că era un tip fermecător. Dar nu se putea gândi la asta acum, căci el cobora deja treptele, fără să mai aştepte. Celălalt nu se clinti până când ea nu trecu grăbită pe lângă el, ca să ţină pasul cu logodnicul ei.

Hunter aruncă o privire în urmă şi, înainte să o ia după colţul casei, se opri, dar nu se uita la ea şi nici nu i se adresă ei când spuse:

— Parcă ziceai că o să mi-o iei înainte la baie, Degan?

— Asta a fost înainte să apară ceva care să mai scuture plictiseala, răspunse bărbatul oacheş şi primejdios, cu o voce cultivată.

— Doar că o să-i sperii pe băieţi, îl avertiză Hunter.

— Ei, şi?

— Bine, cum doreşti, râse Hunter.

Lui Hunter nu părea să-i fie teamă de el, deşi din spusele lui se putea deduce că muncitorii angajaţi îi confirmau bănuielile, că omul care stătea în spatele ei, mult prea aproape, era cu adevărat periculos, aşa cum bănuia. Tiffany ar fi vrut să se îndepărteze de el. De fapt, cu greu îşi putea stăpâni impulsul să n-o ia la fugă înapoi spre casă. Temeri iraţionale, se dojeni singură. Pe urmă, îşi dădu seama că Hunter întorsese capul s-o privească.

Acesta îşi dădu pălăria pe spate cu un deget şi-i zise cu voce joasă:

— Am mirosit eu că sub coconul ăla de praf ar putea fi un fluture, dar la naiba, femeie, chiar că m-ai luat pe nepregătite. Bănuiesc că eşti măritată?

Felul în care o privea era mai mult decât uşor stânjenitor, ca şi cum Tiffany ar fi fost o mâncare, iar el ar fi fost mort de foame.

— Nu încă, adică am un logodnic.

El zâmbi încetişor într-un fel care o făcea să-i ia inima la goană.

— *Nu încă* e tocmai bun pentru mine.

Tiffany se înroşi. Nu cumva el chiar flirta cu ea? Asta însemna că era mai mult decât un tip fermecător, aşa cum bănuise, însemna că era foarte obraznic, mai ales că ea îi şi spusese că are un logodnic şi ştia, la rândul ei, că şi el era logodit. Cu *ea.* Oare Hunter Callahan era echivalentul vestic al unui fustangiu? Gândul acesta nu-i plăcea, aşa că îl înghesui într-un colţ al minţii, ca să se poată concentra pe ceea ce avea de făcut.

— Domnule Callahan, aţi auzit cumva ce îmi trebuie?

El îşi continuă drumul, dar o luă amabil de braţ, pentru ca ea să poată ţină pasul cu el, de data asta.

— Sigur că da. Şi spune-mi Hunter!

— Mie puteţi să-mi spuneţi domnişoara Fleming – nu roşcata.

El nu-şi putu opri râsul, înainte să întrebe:

— Ce e înainte de Fleming?

— Jennifer, dar…

— Jenny ar merge, se învoi el, zâmbind larg. Şi bagă-ţi în cap că aici nu-i ca la oraş. Noi nu suntem prea formali pe aici, dar o să te obişnuieşti tu.

Prea formali era puţin spus. Trebuia să recunoască însă că el avea dreptate. Ea nu pretindea însă că e altcineva, ci îşi asuma un rol, cel al unei angajate. Trebuia să se plieze după felul de a fi al familiei Callahan, să procedeze ca ei, nu altfel. Cel puţin atunci când insistau, cum părea că face Hunter, care îi tot dădea poreclele acelea enervante.

Când ajunseră în spatele casei, văzu ranch-ul

întinzându-se înaintea ei: grajdurile, ţarcurile cailor şi împrejmuirile, cabana spre care se îndreptau, grădina de legume pe care se părea că moş Ed o plantase şi o îngrădise până să plece. Mai erau şi alte clădiri, hambare, chiar şi o coşmelie pentru spălatul rufelor, în jurul căreia se întindeau pe sârme cearşafuri şi lenjerie bărbătească. Tiffany se întrebă dacă şi ranch-ul tatălui ei arăta la fel, aproape ca o comunitate care se autogospodărea.

— Câţi cowboy sunt disponibili? se interesă ea, sperând să facă rost de mica armată de care avea nevoie.

— Şapte oameni, care tocmai s-au întors împreună cu mine de la păşune. Ceilalţi trei rămân noaptea să păzească cirezile.

Ea se aştepta la un număr mult mai mare.

— Şi sunt destui oameni pentru o cireadă atât de mare, cum mi-a zis Cole că aveţi?

— Mai mult decât de ajuns când lucrăm şi noi, eu şi fraţii mei.

— Şi aşa de devreme termină lucrul de obicei?

— Nu-i devreme, dar începem foarte de dimineaţă. Ei, şi-acum, te-ai pregătit să fii dezamăgită? o întrebă Hunter, rânjind.

Tiffany strânse din dinţi. Umorul lui în situaţia asta era de-a dreptul supărător.

— Ai zis că o să fie amuzant? remarcă ea, în timp ce se îndrepta spre intrarea cabanei. Asta înseamnă că nu crezi că se poate?

— Clar că nu cred.

— Îţi place să trăieşti într-o cocină?

— Nu mai exagera! Noi muncim afară. N-ai cum să nu aduci puţin noroi în casă după o zi ploioasă.

Totuşi, un singur cuvânt al lui ar fi fost de-ajuns ca să pună lucrurile în ordine înainte de apusul soarelui. La urma urmelor, era fiul cel mai mare al proprietarului. Cowboy-ii puteau să se plângă, dar aveau să facă ce li se cerea. De

fapt, Hunter era cel pe care trebuia să-l convingă…

— E mult mai mult decât…

Dar nu avu ocazia să spună ce credea. În clipa când Hunter deschise uşa, o împinse înăuntru pe Tiffany şi se adresă celor dinăuntru:

— Uite ce e! Doamna asta are ceva să vă spună.

Putea la fel de bine să adauge şi „Să nu vă prăpădiţi de râs!”, căci felul în care zâmbea o spunea foarte grăitor. Totuşi, cowboy-ii încă nu începuseră să râdă. Unii stăteau trântiţi în paturi, alţii jucau cărţi în partea din spate a clădirii lungi, în timp ce alţii îşi puneau mâncare în farfurii dintr-un cazan agăţat deasupra şemineului. Exista totuşi un bucătar? Dintr-odată însă, toţi oamenii rămaseră cu ochii holbaţi la Tiffany. Trebuia doar să fie concisă – şi poate să şi zâmbească.

Aşa că începu cu un zâmbet:

— Poate că o să vi se pară o cerere ciudată, dar am nevoie de câţiva voluntari care să muncească puţin la casa mare. Dacă participă toată lumea, am putea să terminăm în câteva ore.

— Ce treabă? întrebă cineva.

Ea continuă, încurajată:

— Multă. Mobilele trebuie scoase afară, frecate cu apă şi săpun, şi pernele aerisite. Va trebui să fie curăţat şemineul şi îndepărtată din casă funinginea care o să se facă de la el. Podelele trebuie să fie frecate până o să strălucească. Bucătăria n-o să fie folosită până n-o să fie curăţată zdravăn, de sus până jos. Încă n-am văzut celelalte camere, dar e posibil să fie într-o stare şi mai jalnică decât bucătăria şi salonul.

Nimeni nu scotea un sunet. Ea aruncă o privire spre Hunter, sperând s-o ajute, dar era clar că el n-avea de gând s-o facă. Dădea impresia că e foarte amuzat de gândul că ea voia să pună nişte cowboy să facă o treabă de slujnică. Şi, după cât se părea, bărbaţii prinseseră aluzia lui.

Zâmbetul foarte amuzat care i se lăţise pe faţă îi făcu, în cele din urmă, pe toţi să izbucnească în râs.

— Eu o să te ajut.

Râsetele încetară pe dată. Tiffany era în culmea uimirii. Fusese glasul lui Degan. Ea se uită în spatele ei şi-l văzu sprijinit de perete, chiar în uşă, cu braţele încrucişate, la fel cum stătuse şi pe verandă. Ochii aceia cenuşii ca furtuna treceau încet de la unul la altul şi nu era om acolo care să nu pară dintr-odată că se teme pentru viaţa lui – cu excepţia lui Hunter şi a bucătarului din spate, care pur şi simplu nu era atent decât la carnea pe care o tăia.

Văcarii se ridicară cu toţii şi începură să iasă din cabană, fără să se abţină însă de la comentarii, unele politicoase, altele pline de văicăreli. Un cowboy scund şi crăcănat, cu o mustaţă aşa de lungă, că vârfurile îi ajungeau până la bărbie, strigă spre cel din fundul cabanei:

— Jack, ţine mâncarea fierbinte!

Un altul, îndesat, îl ameninţă pe cel de lângă el:

— Dacă îi spui cuiva că am făcut treabă de muiere, eşti mort!

Tiffany, în schimb, era toată îmbujorată şi zâmbitoare. Avea de-acum mica ei armată – şi nu datorită lui Hunter. Ştia prea bine că spaima de Degan influenţase decizia oamenilor, dar nu se putu stăpâni să nu-i arunce o privire triumfătoare lui Hunter şi să-i zică în şoaptă:

— Mă bucur că te-ai înşelat.

El se uită lung la ea, cu admiraţie.

— Nu m-am înşelat, ei au fost duşi de nas de un zâmbet drăguţ. Chiar ai puterea să-i convingi, Roşcato. Data viitoare când o să ai nevoie de ceva, o să fie mult mai amuzant dacă o să ţi-l încerci pe mine.

Vorbea despre seducţie! Felul în care îşi plimba ochii pe chipul ei nu lăsa nici urmă de îndoială şi o făcu să se înroşească până în albul ochilor, deşi se înfuriase. Logodnicul *ei* flirta cu Jennifer!

După ce şi ultimul cowboy ieşi din cabană, Degan îi zise lui Hunter:

— Vii?

— Nu, la dracu', mă duc să înhaţ ceva mâncare de la Jakes. Am eu aşa o presimţire că domnişoara Eleganţă n-o să gătească nimic diseară. Nu-ţi face griji, o să aduc mai târziu restul acasă.

Tiffany îi aruncă o privire ucigătoare lui Hunter, după care ieşi cu spatele ţeapăn din clădire, dorind să plece cât putea de departe de omul acesta înfiorător de enervant. Din nefericire, Degan o urmă, potrivindu-şi paşii cu ai ei, în timp ce se întorceau spre casă. Cu toate acestea, ea se grăbi. I se părea ciudat să-i fie frică de acest om şi, în acelaşi timp, să-i fie recunoscătoare.

Capitolul 13

— Mulţumesc.

Tiffany se simţise obligată s-o spună. Aşteptase până ajunseră la casă, pentru a se putea grăbi să intre înainte ca Degan să aibă timp să răspundă. Totuşi, nu putu să intre, căci atenţia îi fu distrasă de râsul lui Zachary.

— La dracu', fato, chiar că nu mă aşteptam să reuşeşti. Dacă eşti în stare să faci nişte slujnicuţe din văcari, socotesc că poţi să faci tot ce-ţi pui în cap. O să-i spun lui Mary, ca să nu-şi mai facă griji despre vizitatoarea aia elegantă.

Tiffany nu se aştepta să se simtă atât de bine că primea un compliment de la Zachary Callahan. Un pic stânjenită din cauza asta, îl întrebă:

— Unde aş putea să găsesc obiectele de curăţat pentru casă?

— E un dulap lângă bucătărie. Cred că măturile şi

găleţile or fi pe-acolo.

Ea se duse înăuntru, ca să le dea oamenilor cele necesare pentru curăţat şi să le împartă sarcinile, înainte să se apuce şi ea de ceva. I-ar fi plăcut să-i pună să cureţe şi pereţii, dar probabil ar fi cerut prea mult. Nu le-ar fi cerut bărbaţilor nici să frece podelele. Oamenii fuseseră destul de amabili ca s-o ajute, aşa că nu trebuia să le pună prea multe în spate. Şi nu putea nici ea să se dea în lături de la treabă. Îşi dăduse deja seama de asta. Oricât de mult ura gândul că o să se murdărească, cum ar fi putut ea să nu facă ceea ce le cerea cowboy-ilor? Curăţenia în casă era pentru ei o sarcină la fel de ciudată şi de dezgustătoare cum era şi pentru ea.

Începu cu cowboy-ul cel mustăcios.

— Te rog să duci afară toate covoarele şi să le baţi cu o mătură, până iese tot praful din ele. Presupun că poţi să le agăţi de balustradă, pe verandă, pentru asta – evident, nu acolo unde se află stăpânul, ci în partea cealaltă. Să nu-l sâcâim mai mult decât e nevoie.

Cowboy-ul începu să râdă:

— Dacă te-a lăsat să-ţi faci de cap cu asta, pe mine nu mă supără deloc dacă-l sâcâi un pic.

Ea îi dădu unui alt bărbat o mătură, după care îi întinse un mop şi o găleată celui de lângă el, zicându-i:

— Tot parterul, te rog! După ce dai cu apă, ştergi cu mopul. Şi am nevoie de un voluntar care să cureţe vatra şi şemineul, ceea ce va fi treaba cea mai grea.

Cererea asta fu întâmpinată cu o tăcere lungă.

— Vă rog?

— Mă ocup eu, se oferi un cowboy slăbănog. Maică-mea mă punea să curăţ şemineul când eram atâtica, aşa că ştiu cum se face.

Îşi dusese mâna la genunchi ca să arate ce mic era pe atunci, lucru care era clar o exagerare, dar îi făcu pe ceilalţi să râdă. Şi pe buzele lui Tiffany înflori un zâmbet larg, după

care le dădu ultimilor trei sarcina să scoată afară mobila ca să o spele, iar unuia dintre ei îi dădu şi o găleată cu ceară de albine ca să lustruiască mesele.

Iar acum, că toţi oamenii erau ocupaţi, ea hotărî să se apuce de bucătărie. Era şi *nimerit* s-o facă, pentru că ei *se aşteptau* ca ea să robotească acolo.

Trebuia doar să numere până la zece şi să aibă destul curaj încât să pună mâna pe prima farfurie murdară.

— Poate că vrei să umpli întâi chiuveta, auzi o voce profundă în spatele ei.

Ea se întoarse pe călcâie, în prag, însă Degan o ocolise deja şi intrase în bucătărie. Ea tot nu se putea mişca. Îi spusese că o să dea o mână de ajutor, dar, într-un fel, ea nu crezuse că el chiar avea de gând s-o facă şi de aceea nu îndrăznise să-i dea nicio sarcină, în plus, o ajutase deja să-i convingă pe muncitori să se înhame la treaba grea.

El începu să pompeze apă în chiuvetă, apoi aruncă în ea câteva bucăţi de săpun dintr-o cutie aflată pe pervazul ferestrei, deasupra zonei de lucru.

— Unele dintre astea o să se spele mai uşor dacă mai întâi le înmoi.

Vasele murdare erau adunate într-o grămadă înaltă pe o masă de lucru din mijlocul încăperii. Ea se cutremură la gândul de a le atinge şi nu *răspunse* nimic la sugestia lui. Deşi ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, pur şi simplu nu-şi putea aduna curajul ca să-i vorbească. Nu putea să şi-l închipuie decât jefuind trenuri sau o diligenţă sau poate chiar o bancă. Să fie tâlharii aşa de versatili?

Degan îşi scoase haina şi pălăria şi le atârnă într-un cui, pe uşa din spate, după care îşi suflecă mânecile. Omul ăsta părea total nelalocul lui în bucătărie, cu umerii lui largi, cu antebraţele dezgolite şi musculoase şi cu pistolul încă la şold. Se apucă să arunce tot ce mai rămăsese în farfurii într-o oală mare, după care aruncă vasele în apa cu

săpun. Faptul că îl vedea cum se ocupă de asemenea treburi umile într-o bucătărie îl făcea mai puţin intimidant – şi o ajută să-şi dezlege limba.

— Domnule Degan…

— Mă numesc Degan Grant.

— Domnule Grant…

— Degan e în regulă.

— Vă rog să-mi faceţi pe plac. Nu pot să renunţ peste noapte la eticheta pe care am respectat-o toată viaţa. Domnule Grant, ştiu că e destul de improbabil, dar se întâmplă să ştiţi ceva despre gătit?

El fu cât pe ce să zâmbească, Tiffany putea să jure că se pregătea s-o facă, dar se abţinu.

— Ştiu că, atunci când apa începe să fiarbă, ar trebui să faci ceva cu ea. Ştiu că e nevoie de drojdie pentru pâine, dar habar n-am ce altceva mai trebuie.

— Nici eu, mărturisi ea, oftând. Când i-am spus lui Zachary Callahan că nu gătesc, nu mă refeream doar la faptul că nu face parte din atribuţiile unei menajere, ci chiar asta voiam să zic. Nu ştiu dacă m-a auzit ori dacă a hotărât să nu audă. Mai degrabă ultima variantă.

Tiffany se prinse că el nu prea avea chef de vorbă, pentru că umplu încă o găleată cu apă şi o puse pe masa cea mare, lângă chiuvetă, după care îi spuse:

— Tu speli şi clăteşti, eu le şterg.

Ea îşi suflecă la rândul ei mânecile cât de mult putea, adică nu prea mult, pentru că manşetele erau strâmte. Rochia ei galbenă avea să fie distrusă, ştia prea bine.

Dacă ar fi văzut-o Rose acum, ar fi crezut că fiica ei şi-a pierdut minţile. Merita să facă toate corvezile astea, numai ca să vadă cât de amuzant putea fi Hunter? Poate că nu, dar faptul că în felul acesta evita să-l cunoască pe omul care o făcuse să verse atâtea lacrimi degeaba era mai important. Două luni. Numai două luni, după care avea să se întoarcă acasă *fără* să-l fi întâlnit pe tatăl ei.

Strânse din dinţi, ca să se întărească pentru ce avea să facă, şi se îndreptă spre Degan ca să ia cârpa pe care i-o întindea acesta, în clipa aceea, zări cu coada ochiului o cutie de lemn – o cutie de pâine – pe masa din colţ. Asta îi dădu o idee despre cum să rezolve problema gătitului.

— Pâine! Era o brutărie în oraş. Pot să cer să ni se livreze pâinea!

Nu-şi dădu seama că-şi formulase gândul cu voce tare decât atunci când auzi replica lui Degan:

— Mă îndoiesc că familia Callahan o să cumpere ceva ce se aşteaptă să faci tu. În plus, nici nu poţi să le pui doar pâine pe masă.

Tiffany dădu înapoi la auzul acestor cuvinte. Îşi băgă mâinile în apă şi scoase o farfurie ca s-o cureţe, apoi zise:

— Mâine o să caut o carte de bucate în oraş.

— Mult noroc!

Nu i se părea că bărbatul fusese sarcastic. Îşi ridică totuşi ochii spre el, ca să se asigure, descoperind însă că e mult prea aproape de ea. Ar fi vrut să mărească un pic distanţa dintre ei, dar se temea că el o să-şi dea seama şi o să se simtă jignit. Şi ferească sfântul să insulte un răufăcător!

Dar în clipa aceea, el nu arăta deloc ca un răufăcător. De fapt, expresia feţei îi ea pur şi simplu inscrutabilă. Iar când el îi luă farfuria din mână, ca să o şteargă, lui Tiffany aproape că îi scăpă un chicotit nervos. Oare ce îi zisese? A, da, că nu prea avea şanse să găsească o carte de bucate în oraş. Anna spusese deja că la magazinul general se găseau, probabil, numai articole de bază.

Dar ce avea să facă în situaţia asta?

Adăugă, disperată:

— Omul acela, Jakes, nu poate să gătească pentru familia Callahan?

— I s-a cerut deja şi a refuzat. Găteşte pentru angajaţi, la câmp şi la cabană. În plus, fierturile lui umplu

burţile, dar de obicei n-au niciun gust.

Tiffany nu mai avea nicio idee despre cum avea să gătească pentru oamenii ăştia fără să ştie nimic despre asta.

Pe când îi întindea lui Degan altă farfurie, umerii li se atinseră. Ei i se strânse stomacul de frică, dar el nici măcar nu păru să bage de seamă. Ea se dădu însă câţiva centimetri înapoi, ca să nu se mai repete. Şi în timp ce freca, un pic mai cu forţă, următoarea farfurie, zise:

— Mâine o să-i trimit mamei o scrisoare. Pot s-o rog pe ea să-mi trimită o carte de bucate.

— Şi până atunci?

Aproape toate cuvintele pe care le spunea Degan erau astfel. Până şi faptul că era atât de aproape de ea o împingea în aceeaşi direcţie. „Pleacă”, îşi spuse ea, „şi ai scăpat de problemă – cel puţin de problema gătitului.”

Îi veni apoi în minte o ultimă opţiune:

— O să discut cu doamna Callahan. Trebuie să aibă nişte reţete vechi, pe care să mi le dea şi mie. O să-i explic cât a fost soţul ei de nerezonabil.

— Probabil că femeia aceea îi ţine partea soţului ei. N-ar fi bine să foloseşti termeni precum „nerezonabil” pentru a-l descrie.

Era adevărat. Şi, de fapt, nici ea nu voia cu adevărat să-i ceară sfatul lui Mary Callahan. Femeia avea să-i relateze discuţia soţului ei, iar apoi Zachary avea să admită că o plătea dublu pentru nimic. Lipsa lui de personal făcea deja absolut inutil postul de menajeră. Nu-i mai rămăsese decât să fie bucătăreasă. Şi, dacă nu reuşea să facă ce trebuia în slujba asta, atunci probabil că avea să fie dată afară. Ce gând îngrozitor! N-ar fi pus cu niciun chip la cale înşelătoria asta, dacă şi-ar fi închipuit că i se poate întâmpla aşa ceva.

Un eşec răsunător – posibilitatea asta era mai neliniştitoare decât aceea de a renunţa. Poate că mâine

avea să poată rămâne în oraş ceva mai mult decât plănuise. Trebuia să fie cineva acolo ca să o poată ajuta.

— O să mă gândesc eu la ceva.

— La altceva decât la a-ţi da demisia?

Ea îl privi din nou. De data aceasta, el se uita direct la ea, fapt ce era mai mult decât uşor deconcertant, deşi surprinzător, dar nu chiar înspăimântător. Fără îndoială, omul era periculos, dar, Dumnezeule mare! Era chiar arătos, într-un fel întunecat. Gândul ăsta o făcu să se înroşească. Apoi îi dădu să şteargă ultima farfurie.

— Da, la altceva.

Apoi se duse la masă, ca să ia două oale şi să le pună în chiuvetă. Amândouă erau uşor ciobite, ceea ce o făcu să adauge:

— De ce e dezordinea asta infernală aici? A încercat cumva vreun Callahan să gătească aici?

În mintea ei apăru imaginea lui Hunter stând în faţa sobei din fontă şi fierbând la oale, făcând-o să zâmbească uşor. Degan nu observă însă nimic, pentru că punea farfuriile curate într-un dulap.

— Nu, Ed a plecat supărat. A pregătit o mâncare foarte gustoasă, ca să mai îndulcească găluşca anunţului că pleacă. Dar efectul a fost exact pe dos. Ne-a anunţat când încă nu terminaserăm de mâncat. Zach s-a înfuriat. Au schimbat nişte cuvinte grele. Dar Ed a plecat chiar în seara aia, fără să mai cureţe după el.

— Domnul Callahan ar fi trebuit să-şi controleze mai bine nervii, mormăi ea.

Degan se întoarse exact când ea termina de spălat prima oală. Tiffany se simţea acum ceva mai în largul ei, aşa că îndrăzni să întrebe:

— Domnule Grant, ce faceţi aici, dacă nu vă supăraţi că întreb?

— Nu păzesc vacile.

Asta fu tot ce spuse. Şi, dintr-odată, părea din nou

primejdios. N-ar fi trebuit să-l întrebe nimic. Ce fusese în capul ei? Se apucă să frece cu furie oalele rămase şi nu mai ridică privirea de la ele până când auzi că în spatele ei cineva spunea:

— Cred că glumeşti!

Capitolul 14

Probabil că Degan recunoscuse vocea care se auzise în spatele lor, pentru că nu se întoarse. Lui Tiffany i se păru că era Hunter, care părea atât de neîncrezător. Într-adevăr, Hunter stătea în uşă, holbându-se la spinarea lui Degan, care ştergea farfurii.

Tiffany îşi întoarse şi ea privirea spre Degan. Acesta părea absolut netulburat şi câtuşi de puţin stânjenit că fusese descoperit trebăluind într-o bucătărie. Fără să se întoarcă, Degan zise:

— Părea singurul lucru de făcut dacă vrem să mai avem parte vreodată de o masă cum trebuie.

— Nu eşti obişnuit să vânezi pentru hrană, remarcă Hunter.

— Din fericire, răspunse Degan sec.

Tiffany se duse să ia ultima oală care fusese lăsată pe plită, atrăgându-i astfel atenţia lui Hunter asupra ei.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, Roşcato, rosti el, cu glas tărăgănat. Mă gândeam că doar o să pocneşti din bici.

Ea se îmbăţoşă, auzind comentariul ipocrit.

— Domnule Callahan, dacă n-ai de gând să ne ajuţi, atunci îţi sugerez să pleci de aici.

— Nici gând! Aici e toată dis…

Scoasă din sărite de tachinările lui, ea aruncă spre el o cârpă udă, care îi ateriză chiar la picioare. Lui Tiffany i-ar

fi plăcut să fie în piept, deşi probabil că ar fi regretat gestul, în cele din urmă.

— Atunci, ajută-ne! Şi poţi să începi cu spălarea mesei.

El n-o refuză. De fapt, chiar zâmbea în timp ce intră în încăpere, cu cârpa în mână. Omului ăstuia totul i se părea amuzant? Apoi, îşi dădu seama că reacţionase ca Tiffany, nu ca Jennifer. Noua menajeră nu i-ar fi dat niciodată un asemenea ordin fiului proprietarului.

În cele din urmă, Degan se întoarse cu faţa, sprijinindu-se de blatul de lucru, în timp ce termina de şters o oală. Tiffany bănuia că, de fapt, vrea să vadă cu ochii lui dacă Hunter chiar dă o mână de ajutor. Ca să fie cinstită, ştia că, dacă ar fi fost în locul lui Hunter, ea n-ar fi mişcat un deget. Pentru asta existau servitorii, chiar dacă familia Callahan nu avea ajutoarele potrivite acum.

Hunter însă o luase prin surprindere. Începuse să frece masa. Şi devenind serios pentru moment, făcu un semn din cap spre uşă, zicându-i lui Degan:

— Băieţii s-au cam înmuiat. În ritmul ăsta, n-o să apuce să doarmă deloc la noapte. Au nevoie de un imbold şi tu îi poţi îmboldi.

Degan nu avea nimic de zis la un astfel de argument, aşa că lăsă oala şi ieşi din bucătărie.

Tiffany nu încercă să facă pe neştiutoarea în privinţa cuvântului „îmboldire”, pe care îl folosise Hunter.

— De ce le e frică de el?

— De ce vorbeşti în şoaptă?

Nu-şi dăduse seama, dar chiar aşa vorbise. Îl întrebă mai tare:

— Vrei să-mi răspunzi, te rog?

— E un ucigaş. Şi ei ştiu asta.

Tiffany uitase să respire.

— Deci *este* un infractor?

Lui Hunter îi reveni veselia în priviri şi începu să râdă:

— Nu, doar că e un trăgător atât de rapid, că poate să trăiască din asta. Infractorii sunt certaţi cu legea. Degan nu se plimbă de colo-colo împuşcând oameni numai de distracţie – mă rog, cel puţin din câte ştiu eu. Pe la noi, se supune legii.

— Şi cum se numeşte profesia lui?

— Ucigaş cu simbrie, puşcă de închiriat, făcător de pace, zi-i cum vrei.

Pe Tiffany o încurca ultima descriere:

— Păi atunci, cum face pace?

— Îi sperie de moarte pe potrivnici, chicoti Hunter.

— Ţie nu ţi-e frică de el?

Hunter părea sincer surprins de această întrebare:

— De ce să-mi fie? Doar lucrează pentru noi, nu pentru Warreni.

Ei nu-i plăcea cum sună asta.

— Atunci, dacă ar lucra pentru ei, ai fi îngrijorat?

— Poate – dacă nu l-aş cunoaşte. El nu e din ăia care pândesc de prin tufişuri. Nu stârneşte bătăi. E mult prea rapid ca să facă aşa ceva. Pur şi simplu nu ar fi cinstit.

— Chiar ştii asta sau, pur şi simplu, aşa crezi?

Brusc, Hunter se încruntă nelămurit.

— De ce mă întrebi atâtea despre Degan?

— Dacă o să lucrez aici…

— Dacă?

— Da, dacă o să lucrez, trebuie să ştiu că sunt în siguranţă. Deci, de ce l-a angajat tatăl tău?

— Acum câteva luni, a fost o ceartă zdravănă, care a ştirbit pacea încheiată cu vecinii noştri. Cole, frate-meu, i-a învineţit un ochi lui Roy Warren pe când lucrau împreună la casa mea. Peste câteva zile, Cole a fost cât pe ce să rămână fără ureche. N-avem nicio îndoială ci Roy încerca să i-o plătească. L-am trimis pe şeriful Ross să stea de vorbă cu Roy, dar asta i-a făcut pe fraţii Warren să se înfurie rău.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Sam, cel mai mare dintre ei, a venit pus pe bătaie din cauza asta. Era clar ca bună ziua, când a apărut din senin la taverna Panglica Albastră, Noi mergem des la crâşma aia, de care fraţii Warren nu se apropie de obicei. Aşa, şi Sam a început să joace pocher cu frate-meu John şi l-a acuzat că trişează. John nu înghite aşa ceva de la nimeni şi cu atât mai puţin de la un Warren. Au ieşit amândoi în stradă. Unul dintre ei ar fi fost mort în noaptea aia, dacă nu venea şeriful să-i oprească şi să-i arunce la închisoare pentru tot restul nopţii. Sam şi-a cerut iertare de dimineaţă, a zis că era beat şi că nu vedea bine.

— Şi scuzele fratelui tău?

Hunter ridică e sprânceană.

— John îşi iese imediat din pepeni, dar nu el trebuia să-şi ceară scuze. Pe aici să trişezi la cărţi nu e ceva peste care se trece uşor şi dacă eşti acuzat că ai trişat, când nu-i deloc aşa… Uimitor a fost că John nu l-a împuşcat acolo, la masă, pe Sam pentru o asemenea jignire. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns ca să pornească iar războiul, cineva m-a împuşcat pe la spate într-o dimineaţă, când mă dusesem în oraş să cumpăr o şa nouă. Abia plecasem de la şelărie când împuşcătura m-a azvârlit pe spate prin geamul prăvăliei.

Lui Tiffany i se tăie respiraţia:

— Chiar te-a nimerit?

— Mi-a nimerit şaua cea nouă, râse Hunter. Am scăpat doar cu câteva zgârieturi de la geamul spart.

— Cine te-a împuşcat?

— Nu s-a aflat. În dimineaţa aia erau câţiva pierde-vară prin oraş, dar şi trenul era în staţie şi mai colindau şi nişte pasageri prin oraş. Dar şi Carl Warren era în oraş în ziua aia.

Tiffany fu nevoită să-şi muşte limba ca să nu sară în apărarea fraţilor ei, din moment ce nici măcar n-ar fi trebuit să-i cunoască. Cu toate acestea, remarcă:

— S-ar zice că sunt foarte multe presupuneri şi mai deloc dovezi.

— Poate n-or fi multe dovezi, dar sunt presupuneri cu motiv. Când tata a auzit că Degan Grant se află prin partea locului, l-a căutat şi l-a angajat.

— Ca să-i omoare pe Warreni?

Hunter pufni indignat la auzul cuvintelor ei:

— Nu, ca să-i împiedicăm să-l împuşte pe vreunul dintre noi. Tata ar vrea să nu se ajungă la vărsare de sânge, când suntem aşa de aproape să facem pace cu totul, printr-o căsătorie.

Ea nu avea nevoie să întrebe, dar probabil că Jennifer ar fi făcut-o.

— Cine se căsătoreşte?

— Familia Warren are o fată.

Tiffany aşteptă ca el să spună mai multe. Spera să afle ce credea el despre faptul că, de atâţia ani, era logodit cu o fată pe care nu o cunoştea. Oare şi el ura la fel de mult ideea asta? Căci, dacă aşa era, atunci ei doi puteau să se alieze! Două capete aveau să fie mai bune decât unul pentru a-şi da seama cum să păstreze pacea fără să fie nimeni sacrificat la altar. Era însă clar că el n-avea de gând să discute despre asta. De când începuseră să stea de vorbă, se uitase mai mult la ea decât la ceea ar fi trebuit să facă. Acum însă, nu-şi mai dezlipea privirea de masă, ba chiar începu din nou s-o frece. Tiffany îşi satisfăcuse într-o oarecare măsură curiozitatea faţă de aceşti oameni, dar nu se cuvenea să-l întrebe despre sentimentele lui personale – oricum, nu încă.

Aşa că se întoarse la subiectul pistolarului, despre care, pe cât se părea, lui Hunter nu-i venea greu să vorbească.

— Atunci înseamnă că, de fapt, domnul Grant este paznic?

— Poţi să-i spui şi aşa. Da’ tare mă mai înfurie treaba

asta. Doar suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă.

Deci Degan era folosit doar ca să intimideze. Vedea bine cât de potrivit era pentru slujba asta, dar pur şi simplu nu pricepea de ce era nevoie de el. Roy n-ar fi făcut niciodată ceea ce susţinea Hunter, şi nici Carl. Pe de altă parte, Sam…

Tiffany nu-şi cunoştea fraţii atât de bine pe cât ar fi vrut, de cinci ani nu-l mai văzuse pe niciunul dintre ei, însă continuau să-şi scrie. Era foarte sigură că niciunul dintre ei n-ar fi tras în nimeni pe la spate, indiferent dacă ar fi fost sau nu furios. Şi cel mai puţin dintre ei Roy, pe care îl acuzau că pornise zâzaniile astea. Roy era un visător. Scria poezii. Era doar cu zece luni şi jumătate mai mic decât ea. Putea însă să-l vadă însă pe Sam atât de furios pe Callahani din pricină că îl acuzau pe Roy de ceva ce nu făcuse, că s-ar fi luat la harţă cu aceştia. Sam, care era cel mai mare dintre ei patru, se considera protectorul fraţilor săi. Dar până şi Sam avea doar nouăsprezece ani! Şi ea nu-şi putea imagina că vreunul dintre fraţii Warren ar putea să împuşte pe cineva de la spate, şi nu o dată, ci de două ori!

Din acest motiv se gândi să întrebe:

— Ce are de spus şeriful vostru despre împuşcăturile astea?

— Ross lucrează cu fapte, nu cu bănuieli. Indiferent ce-ar crede el, n-o să spună nimănui până n-o să aibă o dovadă, nu contează care o fi.

Tare păcat că familia lui Hunter nu era de aceeaşi părere, însă ea n-avea să-l jignească spunându-i asta. Aşa că îl întrebă:

— Familia ta s-a certat cu vreunul dintre fermierii din zonă?

— Toţi cei din Nashart şi din împrejurimi se au bine unii cu alţii, numai familia Callahan şi Warren, nu. În ultima vreme avem şi de ce să ne unim, cu toţi minerii ăştia care au apărut de curând pe aici. Mulţi dintre cei de la oraş se

tem să nu se transforme şi Nashart într-un fel de Virginia City, Helena sau Butte, oraşe mari de mineri, mai la est de noi, pe unde mişună toţi ticăloşii.

— E pentru prima dată când aud că Nashart e un oraş minier, zise Tiffany uimită.

— O mină nu înseamnă un oraş minier, nu încă. Pe la începutul anului s-a găsit cupru într-un defileu, la est de noi, un pic prea aproape ca să fim liniştiţi. Butte e unul dintre cele mai mari oraşe miniere din teritoriu. Un proprietar de mine, unul Harding, şi-a trimis nişte oameni acolo. Au pornit să sape aproape peste noapte, înainte să apuce să afle cineva din Nashart.

— Şi?

— Au găsit două filoane. Unul dintre ele trece pe sub pământurile noastre. Noi nici măcar nu ştiam că sapă pe sub noi, până li s-a prăbuşit o galerie şi a făcut o ditamai groapa, în care au căzut câteva dintre vacile noastre şi s-au vătămat. Pe tata l-au apucat pandaliile, dar şeful de echipă al lui Harding a ţinut-o una şi bună că n-au ştiut că intraseră pe pământurile noastre. Aşa că au încercat să cumpere de la noi bucata aia de pământ, au încercat să-l ia în arendă, ne-au propus chiar să devenim parteneri. Tata a zis nu la toate. El e crescător de vite sadea. Nu-i pasă mai deloc că stăm pe un ditamai filonul de cupru. Şi da, mi-a trecut prin cap că Harding n-ar fi prea supărat dacă ne-am căra de aici – sau dacă am pune mâinile pe piept.

Tiffany simţea că o cuprinde mânia. Ridică şi tonul:

— Deci aveţi un proprietar de mină care vrea să pună mâna pe pământul vostru, dar vouă vă trece în mod firesc prin minte că nişte puştani au tras în tine şi în Cole? Când putea să fi fost un miner?

— De ce crezi că băieţii Warren sunt tineri?

— Aşa am presupus, din moment ce Cole aşa e şi el s-a certat întâi cu Roy.

— După cele două bătăi, era firesc să presupunem

asta. Şi acum e. Pe Harding l-am refuzat. Şeriful a fost chemat. Aşa că nu le mai rămâne decât să scoată tot ce pot din celălalt filon şi să se care. Aur, argint, cupru, s-au găsit de toate în Montana, în cantităţi prea mari ca să omori pe cineva pentru ele.

— Poate că domnul Harding nu e de aceeaşi părere.

— Atunci înseamnă că e un prost!

— Şi cine zice că nu e? replică ea, înfuriată.

— Acum e rândul meu să zic: cred că glumeşti!

Degan se întorsese şi stătea în uşă. Nu părea amuzat, ci mai degrabă curios. Hunter aruncă din mână cârpa şi ieşi din bucătărie fără un cuvânt, în timp ce Tiffany se întorcea iar cu faţa spre chiuvetă, ca să-şi ascundă obrajii roşii. Oare chiar se luase la harţă cu fiul proprietarului? I se adresă, ţeapănă, bărbatului din spatele ei:

— Îl veţi informa pe domnul Callahan că ar trebui să fiu dată afară?

— Vrei să fii dată afară?

Ea se întoarse pe călcâie.

— Nu credeţi că ar fi cazul? Sunt sigură că Hunter aşa crede.

I se păru că vede iar o uşoară curbare a buzelor în ceva ce ar fi putut devenind un zâmbet, dar nu era.

— Pentru că ai avut o părere?

— A fost o dispută nelalocul ei. Ar fi trebuit să-mi ţin ideile pentru mine.

— Dacă Hunter vrea să te dea afară, o s-o facă singur – dar îţi garantez că nu vrea aşa ceva.

Capitolul 15

În seara aceea, Tiffany se retrase devreme în dormitorul pe care şi-l alesese, o cameră destul de drăguţă,

deşi mică şi spartană. Un birou înalt, un dulap cu picioare cu o oglindă mică pe interior, un pat dublu cu noptieră şi o lampă, precum şi un vas cu mangal, acum stins, pentru iarnă. Prin urmare, poate chiar era puţin cam spartan. I-ar fi putut cere Annei să-i mai facă nişte obiecte de mobilier, din moment ce ea, măcar, avea să aibă foarte mult timp liber în săptămânile următoare. La gândul ăsta, zâmbi obosită. Cu toate că Anna îi spusese că ştie să facă astfel de lucruri, Tiffany pur şi simplu nu şi-o putea închipui pe micuţa ei cameristă tăind scânduri cu fierăstrăul şi dând cu ciocanul.

Dormitorul, aflat pe un colţ, în spatele casei, era chiar deasupra bucătăriei. Îl alesese pentru că avea trei ferestre, care ar fi putut să lase să pătrundă mai mult aer, dacă era nevoie. Acum stătea la una dintre cele două ferestre care dădeau spre est. Afară era atât de întuneric, încât abia dacă putea desluşi ceva, în afară de lună şi de stele. Cât de diferit putea să fie totul de priveliştea cu care era obişnuită din dormitorul ei de acasă! De acolo vedea felinarele de pe stradă, reşedinţele elegante, trăsurile mari înaintând cu greu pe stradă, chiar şi în mijlocul nopţii. Aici, zărea doar câteva luminiţe ce răzbăteau de la cabana cowboy-lor şi mai multe stele decât văzuse în toată viaţa ei. Şi auzea un animal urlând undeva, în depărtare. Un câine? Sigur nu un lup.

Măcar era mulţumită că în cele din urmă casa era destul de curată ca să se poată locui în ea, deşi mai avea destul până să strălucească. Le era recunoscătoare cowboy-lor. Acum putea să străbată holul fără să strănute. Oamenii făcuseră ce le ceruse în doar câteva ore. Deşi se plânseseră când începuseră curăţenia, la sfârşit, pe când ea inspecta încăperile, păreau chiar îngrijoraţi că nu-şi făcuseră bine treaba. Unul dintre ei o uimise de-a dreptul. Slim, cowboy-ul cu o mustaţă incredibil de lungă, se năpustise în salonul principal cărând un borcan cu flori de câmp. Ea tocmai verifica mobilele, îşi trecea degetele pe

spatele scaunelor şi pe masă, când el îi dăduse florile, spunând:

— Maică-mii îi plăceau florile în casă. Aici n-am văzut niciuna, nici măcar din alea uscate.

Tiffany fusese atât de mişcată de gestul ăsta, că i se împăienjeniseră puţin ochii de lacrimi. Dar se lăsase rău dusă de val când le promisese că prima prăjitură pe care o s-o facă va fi pentru ei. Cowboy-i erau încântaţi, căci începuseră să urle şi să strige care le erau prăjiturile preferate, în timp ce ea se mustra cu asprime pentru impulsivitatea ei, amintindu-şi că trebuia mai întâi să înveţe să gătească!

Tot nu ştia cum avea să facă asta, dar seara, după ce gustase din mâncarea lui Jakes, pe care o adusese Hunter, aşa cum promisese, acesta devenise al treilea scop al ei, împreună cu cel de a pune capăt zâzaniei şi de a se întoarce acasă. Mâncarea nu avea niciun gust, iar pâinea era mucegăită. Bine măcar că untul nu era rânced. Dar pe urmă trebuise să spele iar vase!

De data asta, Hunter chiar venise s-o ajute, deşi ea ar fi vrut să n-o facă. Era mai rău să stea lângă el la chiuvetă decât fusese cu Degan, deşi nu-şi dădea seama de ce şi era prea obosită ca să se gândească prea mult la asta.

— Arăţi cam copleşită, îi zise el în chip de explicaţie pentru ajutorul pe care i-l dădea.

Ce mod politicos de a spune că părea epuizată, exact aşa cum se simţea! Ea îi mulţumise:

— A fost mai mult decât mă aşteptam când am acceptat slujba asta.

— Ţi-am spus cumva că asta e camera mea preferată din casă?

La auzul acestei replici, Tiffany îi aruncase o privire foarte sceptică, iar el chicotise:

— Să zic altfel. Acum e camera mea preferată. Tu faci să strălucească locul ăsta, Roşcato, pe cuvânt! Presimt că o

să mă cam ai la picioarele tale, şi încă cum!

Oare flirta iar cu ea sau era doar prietenos? Era tare greu să-şi dea seama, cu un bărbat care râdea aşa de mult ca el.

— Atunci n-ai decât să speri să nu te calc prea rău în picioare.

El zâmbise larg, la ironia asta. Tiffany însă era prea epuizată ca să-i mai pese de ceva. Când ajunsese, în sfârşit, în camera ei, nu era doar obosită, ci o dureau toate, din cauză că făcuse nişte lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată în viaţă. Şi-ar fi dorit să se arunce pur şi simplu în pat, dar trebuia totuşi să-i scrie mamei sale. Şi avea să fie o scrisoare foarte dificilă.

Ştia că, dacă Rose ar fi fost aici, nu i-ar fi îngăduit cu niciun chip să pună la cale înşelătoria asta. În ciuda acestui fapt, Tiffany tot simţea că trebuie să-i ceară voie mamei sale, chiar şi post-factum. Nu-i trecuse o clipă prin cap să o mintă pe Rose, deşi ar fi putut să sară peste relatarea faptului că Zachary îi ceruse să gătească, pur şi simplu pentru că ştia că mama ei ar fi sărit în sus de indignare dacă ar fi auzit una ca asta.

Probabil că ar fi izbucnit în plâns dacă n-ar fi găsit în singurul cufăr care îi mai rămăsese cele necesare scrisului, dar totul era acolo. Era mult prea obosită ca să-şi mai despacheteze lucrurile, dar îi fu de ajuns să scotocească puţin prin cufăr ca să-şi dea seama că-şi pierduse toate rochiile de seară, cu excepţia uneia, multe alte rochii şi toate cămăşile de noapte, ceea ce însemna că trebuia să doarmă în cămaşa de corp şi pantalonaşi. Îi rămăsese însă caseta de bijuterii. Nu că ar fi putut să-şi poarte bijuteriile de preţ în această deghizare. Dar îşi permise un zâmbet obosit la gândul că geamantanul cel mai valoros din trenul acela nu ajunsese pe mâna tâlharilor, probabil pentru că hoţul care golise aproape cu totul vagonul de bagaje le lăsase pe cele mai grele la urmă, după care nu mai avusese

timp.

Nu avea la dispoziţie niciun birou, nici măcar o măsuţă de toaletă pe care să poată scrie, aşa că fu nevoită să-şi sprijine foile pe cutia cu unelte de scris, în timp ce stătea pe pat.

Dragă mamă,

Mi-e aşa de dor de tine! Tocmai am auzit un lup urlând, de la fereastra mea. Cineva mi-a povestit despre un urs grizzly care l-a speriat în aşa hal pe un tânăr, că i-a albit tot părul. Animale sălbatice, mamă! Acum aflu direct de la sursă că Montana nu e chiar atât de civilizată pe cât mi-ai zis că ar fi. Mă simt tare speriată şi dezrădăcinată, dar ştiu că eşti îngrijorată din cauza telegramei pe care ţi-am trimis-o, aşa că trebuie să-ţi explic.

Totul a fost atât de neaşteptat! Eram la gară, atât de agitată că trebuie să-l cunosc pe tata, că era să nici nu cobor din tren. El ar fi trebuit să vină să mă întâmpine, nu doi membri ai familiei în care vrei să intru prin căsătorie. Ei m-au confundat cu menajera pe care o angajase tatăl lor şi care se întâmplase să se afle în acelaşi tren cu mine. Numai că şi ea fusese copleşită de Vest şi făcuse deja ceea ce voiam şi eu: se întorsese acasă. Eu nu m-am întors. Nu-mi uit promisiunile, însă ocazia care mi-a ieşit în cale odată cu fraţii Callahan era prea atrăgătoare ca s-o ignor.

Ei m-au angajat ca menajeră. Habar n-au cine sunt cu adevărat. Şi să nu râzi, oricât ţi s-ar părea de amuzantă greşeala lor, pentru că eu cred că situaţia asta este absolut ideală, deşi neconvenţională, pentru mine ca să-l cunosc pe logodnicul meu, adevăratul Hunter Callahan, nu cine ştie ce imagine artificială şi ipocrită a lui pe care mi-ar fi prezentat-o în momentul curtării, în casa tatălui meu. A fost ideea ta să-i dau o şansă. Dar cum aş putea s-o fac fără să am încredere în el că este cinstit şi că-mi va spune de bunăvoie ce crede el despre această căsătorie? Aici, în această casă,

pot să aflu cum este el cu adevărat şi care sunt adevăratele lui sentimente. Şi, apropo, ai avut dreptate. Este într-adevăr foarte chipeş şi pare să fie şi un om bun.

Şi enervant. Şi prea grăbit cu concluziile, dar asta n-avea s-o spună. Dacă mama ei credea că poate îi place de el, atunci avea să fie mult mai îngăduitoare cu ideea că Tiffany va mai rămâne încă un timp acolo.

Dragă mamă, nu cer să rămân aici tot răstimpul celor două luni, ci doar atât cât să-mi fac o părere despre logodnicul meu. Nu ştiu cât va dura, însă, în orice caz, nu mă simt încă pregătită să-l cunosc pe tata. El a putut să aştepte cincisprezece ani ca să mă cunoască, aşa că n-o să-l încurce prea mult câteva săptămâni în plus. Dar, pentru mine, înseamnă mult. Îţi promit că n-o să prelungesc prea mult şarada asta, mai ales că abia aştept să-mi revăd fraţii. Dar situaţia asta îmi dă şansa să-i cunosc pe aceşti oameni şi să mă obişnuiesc şi cu Montana, înainte să trebuiască să-l cunosc pe tata.

Iar tu ştii deja ce simt eu în privinţa asta. Toate au fost prea mult pentru mine – locul ăsta înfricoşător, un logodnic pe care nu-l cunosc, un tată pe care nu-l cunosc... Dă-mi voie să trec, măcar prin jumătate dintre acestea, în ritmul meu. Ştiu ce fac.

Te rog, prin urmare, să găseşti un motiv ca să-mi întârzii încă puţin sosirea. Nu zice nimic precis. A, şi, în timpul ăsta, ca să nu mor de foame, îmi poţi trimite câteva cărţi de bucate ca să i le dau bucătarului familiei Callahan? Da, exagerez când zic că mor de foame, dar de cărţile acelea chiar am nevoie. Omul a gătit până acum doar pentru muncitori. Sunt sigură că îţi dai seama cât de fade sunt mâncărurile lui.

Cu dragoste,

Tiffany

Era mulţumită că găsise toate motivele pertinente ca să-şi pledeze cauza, dar ştia prea bine că avea să aştepte plină de nelinişte până să primească răspunsul mamei sale. Cea mai mare problemă era că, dacă Rose voia cu adevărat să se opună deciziei fetei sale, ar fi putut să vină la Nashart, în ciuda motivelor obscure pentru care nu voia s-o facă, şi să o ia pe Tiffany cu forţa şi să i-o pună în braţe lui Franklin. Sau şi mai simplu, ar fi putut să-i telegrafieze direct lui Frank de unde s-o ia. Era însă mult prea obosită ca să-şi mai facă griji în seara asta. Prea obosită şi ca să se mai dezbrace. După ce termină cu scrisoarea, se băgă pur şi simplu în pat şi, în câteva minute, dormea dusă.

Capitolul 16

Tiffany se trezi în cântecul unui cocoş, scăldată în razele soarelui care se strecurau pe ferestrele camerei sale. Se simţea proaspătă şi odihnită. După ce se spălă, îşi despachetă cele câteva rochii pe care le mai avea şi pe care se îndoia că va avea destul timp liber ca să le poarte, toţi pantofii, toate botinele şi o mulţime de umbreluţe. Era încântată că-şi găsise lenjeria, făcută din mătasea cea mai fină şi, pe cât se părea, imposibil de înlocuit în Nashart. Îşi puse o rochie de stradă albastru-deschis care, din fericire, avea şi o jachetă ce-i acoperea partea din spate, unde nu ajungea să se încheie singură. Jacheta era evazată şi se termina chiar deasupra turnurii, lucru care de curând ajunsese iar la modă, deşi nu într-un stil la fel de exagerat cum fusese înainte.

Deşi se gândise că rochiile ei de zi aveau să-i fie de ajuns pentru rolul de menajeră, sigur n-avea cum să le folosească pentru gătit şi spălatul vaselor. Azi trebuia

neapărat să caute o croitoreasă. Şi dacă nu exista niciuna în Nashart? Dar avea neapărat nevoie de haine mai potrivite pentru lucru, unele pe care să şi le poată pune fără s-o ajute vreo cameristă.

Găsi o panglică albastră cu care îşi prinse părul la spate, într-o coadă simplă. Poate o s-o roage pe Anna să-i arate cum să-şi prindă spelcile în păr azi, când avea să meargă la ea. Dacă o să aibă timp. Avea o listă destul de lungă de comisioane pe care trebuia să le facă în oraş.

Înainte să coboare, stătu puţin în cumpănă, gândindu-se dacă n-ar trebui să bată la uşa lui Mary Callahan. Ar trebui să i se prezinte stăpânei casei, înainte să o pună cineva să facă asta. Însă n-avea să fie o întâlnire prea uşoară, mai ales dacă Tiffany trebuia să-i spună femeii care îşi făcea griji despre cum s-o impresioneze pe ea – adevărata ea – că habar n-are să gătească. În cele din urmă, hotărî să amâne întâlnirea până către după-amiază. Singura ei speranţă era să găsească vreun ajutor în oraş, în cursul zilei. Cineva trebuia să aibă vreo carte de bucate, iar ea ar fi plătit şi o avere, ca să o împrumute!

Cu o seară înainte, la cină, Tiffany îl anunţase pe Zachary că trebuie să meargă în oraş în dimineaţa asta, iar Cole se oferise s-o ducă. De aceea, fu neplăcut surprinsă să vadă că pe verandă o aştepta Degan, nu Cole, iar în faţa casei era trasă căruţa închiriată.

— Zachary vrea să vin eu cu tine, o informă Degan. Se teme să nu te întâlneşti cu careva dintre Warreni, care pot să-şi dea seama cine eşti şi să încerce să te ia înapoi.

Părea logic, se gândi ea, însă nu voia să fie iar singură cu omul ăsta! Prin urmare, nu se clinti. Faptul că, în ziua precedentă, rămăsese singură cu el în bucătărie îi zdruncinase rău nervii şi nu mai voia cu niciun chip să repete experienţa.

— Şi cu Cole cum rămâne?

— I-am spus că te duc eu, zise Hunter din spatele ei,

căci tocmai ieşea din casă. Fraţii se mai ciondănesc între ei, dar i se supun celui mai mare fără să crâcnească.

Ea se întoarse, ca să-i vadă rânjetul – ba nu, era de-a dreptul un zâmbet trufaş. Era clar că se bucura de rolul său de frate mai mare şi de avantajele pe care le avea de pe urma lui. Ea nu ştia deloc cum era să ai aşa sentimente. Crescuse despărţită de fraţii ei. Se bucura însă că o duce el. Cu Degan, ar fi fost agitată tot timpul călătoriei. Dar cu Hunter, trebuia doar să aibă grijă să nu se mai ia din nou la harţă.

— Atunci nu trebuie ca domnul Degan să…

— Degan vine cu noi, o întrerupse Hunter. Nu ţi-am spus că nu pot să plec nicăieri fără câinele de pază?

Ce mai termen dispreţuitor folosise! Şi încă spus cu acelaşi dezgust în glas ca şi în seara trecută. Tiffany furişă o privire spre pistolar, ca să vadă dacă se simte insultat. Omul însă nu părea deloc. Cu chipul lipsit de orice expresie, coborî câte două scările şi încalecă pe un cal din rasa palomino cu coama şi coada deschise la culoare, precum cânepa, o culoare cum nu se prea vedea în Est, care era legat de stâlpul din faţa verandei.

Căluţul înhămat la căruţă avea o altă culoare. Văzuse aşa ceva o singură dată, într-o fotografie de-a mamei ei, în care erau înfăţişaţi cai din Vest. Rose îi spusese că e un pinto, un cal în două culori, cu pete mari de maro şi alb, care i se păreau foarte frumoase lui Tiffany. Dar, cum nu era decât un singur cal, se întreba cum avea să se întoarcă la fermă.

Putea să închirieze un cal pentru o zi. În ziua trecută, observase cel puţin un grajd în oraş. Dar pe urmă, calul tot trebuia să fie dus înapoi la Nashart. Ar fi putut să cumpere ori să închirieze unul pentru toată perioada cât avea să stea aici, dacă n-ar fi pretins că e o femeie care pune deoparte fiecare bănuţ, ca să se poată mărita, îi plăcea să călărească. Învăţase în Central Park, înainte chiar să ca

acesta să fi fost amenajat în întregime, pentru că, din moment ce era atât de mare, uriaşul parc fusese deschis pentru pietoni şi pentru călăreţi cu mult timp înainte să fie amenajat cu totul.

Tiffany oftă în sinea ei. Din moment ce se prefăcea că e servitoare, oricum n-ar fi avut timp să călărească. Cu umbreluţa închisă într-o mână şi cu o poşetuţă în care avea scrisoarea pentru mama ei în cealaltă, Tiffany se îndreptă spre căruţă, ca să se urce. Treapta care ducea la banca lungă de lemn pe care avea să stea era destul de înaltă, făcută pentru nişte picioare lungi, de bărbat, însă ar fi putut să se urce, dacă se întindea puţin. Abia pusese un picior pe ea, când simţi că nişte mâini se înfig în turnura ei, îi ating posteriorul şi o împing. Şocată, exclamă:

— Domnule Callahan!

— Taci, Roşcato! Cum crezi că o să ajungi acolo, sus?

Acum, că ajunsese pe treaptă, se aşeză pe banca de lemn. Era roşie ca focul şi stătea dreaptă ca o scândură, uitându-se drept înainte şi ignorându-l pe Hunter.

— Ar trebui să te mai înmoi puţin, zise el în timp ce se urca lângă ea. Acum eşti în Montana.

O, Doamne, încă un motiv pentru care nu voia să rămână aici! Oare coloniştii aceia duri care se stabiliseră în Vest lăsaseră orice urmă de bună-cuviinţă la o parte? Din câte vedea ea, nu le prea mai rămăsese mare lucru. Răpire de menajere – bine, posibilă răpire banditism, războaie personale, proprietari de mine nemiloşi…

— De ce te întorci aşa de repede în oraş? Doar avem cămara plină.

Omul ăsta mai avea chef şi de conversaţii, după ce-i făcuse? Luase deja hăţurile ca să urnească din loc căruţa, iar acum îi simţea ochii albaştri aţintiţi pe chipul ei. Ce-i drept, avea nişte ochi minunaţi, dar ea nu reuşea să se simtă atât de în largul său cu el, încât să-l poată privi în ochi fie şi o secundă. Iar acum nici măcar nu încerca s-o

facă.

— Din mai multe motive, răspunse ea, tot înţepată. Trebuie să trimit o scrisoare. Trebuie să mă duc la o croitoreasă, pentru că garderoba mea nu e potrivită pentru spălatul vaselor. Trebuie să mai cumpăr câteva obiecte de bază, care se pare că lipsesc. Tatăl tău a menţionat că persoana care v-a ajutat înainte la bucătărie a plecat odată cu Ed, aşa că merg să angajez pe cineva în locul lui, dacă o să găsesc. A, şi cât voi sta în oraş, o să iau o masă decentă, mic dejun sau prânz. De aceea plecăm aşa de devreme. Mă ia cu fiori numai când mă gândesc ce-o pune pe masă Jakes în dimineaţa asta. Şi mă voi duce şi în vizită la o prietenă pe care am cunoscut-o în tren.

El o privea neîncrezător. Habar n-avea de ce, dar se lămuri când îl auzi exclamând:

— La naiba, femeie, asta o să dureze toată ziua!

Ea se încruntă uşor la el, contrazicându-l:

— Ba nu, deloc. Sunt foarte eficientă.

El pufni, fără să-i împărtăşească încrederea.

— Pot să tai eu unul dintre lucrurile de pe lista aia lungă. Singurii care caută o slujbă prin părţile astea sunt cowboy-i, minerii şi toţi terchea-berchea. Femeile sunt înhăţate foarte repede.

— Adică sunt angajate pentru muncă?

— Pentru muncă, luate de nevastă, este cam acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Aici, poate, dar nu şi prin părţile mele, îl contrazise ea.

— Asta nu-i deloc adevărat, dacă nu vorbeşti de bogătani.

Deşi Tiffany nu-şi lua ochii de la drumul plin de praf, simţea că el se uită din nou la ea. Făcuse o greşeală pe care ar fi putut să o evite.

— Da, ai dreptate. Am cunoscut câteva bucătărese care mi-au spus că soţii lor s-au însurat cu ele pentru că se

pricepeau la bucătărie.

Era tot un lucru neadevărat, dar el n-avea de unde să ştie.

— Un motiv obişnuit pentru un bărbat, râse el. Tu cum stai cu bucătăria?

Tiffany se încordă. Hunter vorbise despre neveste şi despre gătit în acelaşi timp. Nu cumva o privea deodată ca pe o posibilă soţie pentru el? Când era logodit? Să fie oare prea nerăbdător ca să mai aştepte ca logodnica lui să-şi facă apariţia? Ori se opunea cu totul căsătoriei, ca şi ea? Şi-ar fi dorit să poată discuta cu el despre acest lucru, dar nu putea până când n-avea să-i spună cineva că Hunter e logodit.

El însă aştepta ca ea să-i răspundă la întrebare, aşa că ea îi repetă pe scurt ceea ce îi spusese lui Degan cu o seară înainte, despre faptul că tatăl lui refuzase să creadă că ea nu ştie să gătească. Iar Hunter nu găsi ceva mai bun de făcut decât să izbucnească în râs.

Tiffany strânse din dinţi şi reveni la subiectul găsirii unui ajutor de bucătar.

— Deci vrei să spui că e lipsă de femei în teritoriu?

— Te-ai prins. Aşa a fost mereu. Şi dacă o să te fâţâi prin oraş, o să ajungem să se ţină după noi o armată de bărbaţi în căutare de neveste, care o să ne spargă uşa. Eşti o bucăţică cum nu se poate mai bună.

În general, complimentele nu o făceau să se înroşească. Nu prea pricepea de ce acesta o făcuse, dacă nu cumva fusese din cauza faptului că tonul lui devenise cam tăios când spunea asta, ca şi cum ea ar fi trebuit să-şi ceară scuze că e drăguţă. Dar nu-i plăcea faptul că el o descuraja în ce priveşte găsirea slujnicei, când ea conta pe asta. După care se gândi că Hunter îşi baza părerea negativă pe posibilitatea ca, în locurile astea, o femeie să aleagă să se căsătorească, în loc să muncească pentru un salariu mic de bucătăreasă. Şi nu-i nicio îndoială că avea

dreptate. Pur şi simplu, nu ştia că ea avea să plătească oricât, numai să găsească o femeie. Nici n-avea de unde să ştie. Tiffany avea buzunarele pline, dar Jennifer, nu.

Totuşi, ca să-l pregătească pentru succesul ei, ea porni de la experienţa probabilă a lui Jennifer, spunându-i:

— Mi s-a cerut şi înainte să fac angajări. Pot să fiu foarte convingătoare.

— Pun pariu că poţi. Pe mine cred că m-ai putea convinge să fac orice – dacă ai încerca. Şi se aplecă spre ea, şoptindu-i: Vrei să încerci?

Răsuflarea lui caldă pe gât o umplea de fiori. Nu era din cauza a ceea ce-i spusese, bineînţeles că nu. Dar de ce nu se simţea jignită de aluzia lui? Aşa ar fi trebuit!

Răspunse mult mai afectată şi mai decent decât bănuia că ar fi făcut Jennifer:

— Presupun că te complaci în iniţierea de flirturi fără însemnătate. Eu nu fac aşa ceva. Te rog să nu uiţi că am un logodnic.

— Dar el e la Chicago, adică e ca şi cum ar fi la celălalt capăt al lumii, pe când eu sunt aici. Şi ce bărbat e ăla care te-ar lăsa să pleci aşa de lângă el?

— Ai spus-o de parcă aş fi fugit de el, dar nu e deloc cazul. Am discutat în cele mai mici amănunte despre venirea mea aici. A fost o decizie reciprocă. Amândoi vrem să strângem nişte bani înainte să ne căsătorim.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum e el?

Jennifer nu-i spusese nimic despre bărbatul cu care avea să se căsătorească! Iar Tiffany nu se putea gândi decât să-i descrie omul cu care spera să se mărite într-o zi:

— Are un suflet nobil. E bun şi sensibil, curajos şi foarte loial. Mi-a fost devotat încă din ziua când ne-am cunoscut. *Lui* nu i-ar trece prin minte să-mi fie necredincios.

Hunter o privi mirat. Bine, n-ar fi trebuit să menţioneze ultima parte ori să o facă să sune ca o referire la el. Însă el nu terminase cu criticile la adresa felului în

care alegea ea bărbaţii.

— Prima lui greşeală a fost că a vrut să aştepte să te ia de nevastă, indiferent care ar fi motivul. A doua greşeală a fost că te-a lăsat să vii singură aici. Eu nu mi-aş lăsa niciodată logodnica să plece. De fapt, m-aş căsători de îndată cu orice femeie pe care aş dori-o, nu aş găsi scuze ca să mai aştept.

Ea era uşor indignată – în numele lui Jennifer. Familia lui Hunter era bogată, chiar dacă nu prea trăiau ca nişte oameni bogaţi. El nu ştia cum e să faci parte din clasa muncitoare şi să-ţi faci mereu griji pentru bani. Nici ea nu ştia, dar, în sfârşit, el îi dăduse un motiv să întrebe despre logodna lui, iar ea nu voia să treacă peste asta, ca să-i arate că părerea lui era falsă.

— Vorbeşti de parcă ai avea o logodnică. Ai?

Hunter mormăi ceva, după care zise:

— Am trăncănit destul pentru dimineaţa asta. Să mergem în oraş! Roşcato, ţine-ţi bine pălăria!

Şi dădu bice cailor cu atâta putere, încât calul porni în goană, trăgând căruţa. Tiffany scrâşni din dinţi. De ce nu voia să recunoască pe faţă că era logodit cu ea?

Capitolul 17

Hunter sări din căruţă chiar în clipa când se opri în spatele companiei de diligenţe din oraş şi-i strigă lui Degan:

— Trebuie să beau ceva. Să nu te dezlipeşti de ea! Bine, nu sta aşa de aproape, dar ai grijă să n-o supere nimeni!

După care o luă la picior şi se făcu nevăzut după colţul clădirii. Tiffany oftă, dar reuşi să se dea jos singură din căruţă, înainte ca Degan să apuce să descalece şi s-o ajute. Dacă nu l-ar fi înfuriat pe Hunter, nu l-ar fi avut din

nou pe cap pe Degan. Era vina ei. Dar nu prea înţelegea de ce se supărase Hunter. Pentru că ea nu-i împărtăşise punctul de vedere despre logodnicul ei? Sau poate pentru că şi el avea o logodnică şi ura atât de mult lucrul ăsta, încât refuza să vorbească? Nu-l cunoştea atât de bine, încât să-şi poată da seama. Înţelesese prea târziu că nici n-o să-l cunoască vreodată, dacă o să se tot simtă jignită de modul lui special de a fi prietenos. Şi tulburată de şoaptele lui ademenitoare. Trebuia să înveţe să-şi controleze mai bine reacţiile faţă de el. Nu voia să îl placă. Voia să se întoarcă acasă, la New York. Şi nu voia să fie emoţionată de nişte cuvinte pe care el nici măcar nu ar trebui să i le spună!

Degan rămase puţin urmă, în timp ce ea se ducea în direcţia în care o luase şi Hunter ca să ajungă în strada mare. Fusese ocupat să lege caii de primul stâlp pe lângă care trecuseră.

— Aş vrea să trimit scrisoarea, mai întâi, zise ea, când ajunseră pe trotuarul lung, acoperit, care se întindea în faţa tuturor clădirilor de pe stradă.

— Pe aici!

Ea îl urmă. Trecură astfel de câteva prăvălii, dar se opri în faţa uneia pe uşa căreia se răspândeau nişte arome delicioase. Fără să-l anunţe pe Degan, intră în micuţa brutărie. În partea din spate a unicei încăperi se zăreau câteva cuptoare, iar în partea din faţă erau câteva mese, încărcate cu pâini mari şi cu tot soiul de produse de patiserie.

Proprietarul închise uşa unui cuptor şi i se adresă zâmbitor:

— Ia zi, cu ce te pot ajuta?

Tiffany nu se aştepta ca prăvăliile din Nashart să ofere serviciile cu care era obişnuită în oraş, dar tot trebuia să întrebe:

— Faceţi şi livrări?

— Nu.

— Plătesc bine.

— Nu, n-avem timp să facem livrări. Dacă vrei pâine, vii aici şi cumperi.

Dezamăgită că nu putea obţine ceea ce-şi dorea nici măcar dacă plătea în plus, Tiffany adăugă:

— Atunci, puteţi să-mi daţi o reţetă de făcut pâine? Vă plătesc.

Brutarului îi dispăru zâmbetul de pe faţă:

— Să-mi vând secretul? Nu!

Ea era tot mai exasperată:

— Nu pentru pâinea dumneavoastră specială, ci doar reţeta de pâine obişnuită.

— Chiar nu ştii cum se face? o întrebă el, mirat, apoi începu să râdă: Ce mai nevastă o să fii şi tu?

— Una care angajează brutari ca tine, replică ea scurt şi ieşi din magazin.

Degan nu comentă absolut deloc eşecul ei. O avertiză însă în legătură cu alte ocoluri, lungi sau scurte, pe care ar mai fi vrut să le facă:

— Nu mi-aş face treaba dacă nu te-aş îndemna să-ţi rezolvi repede treburile şi să laşi tot ce-i în plus pentru altă dată. Vreau să fim plecaţi din oraş înainte să înceapă nebunia.

— Ce nebunie? întrebă Tiffany, oprindu-se brusc.

— E sâmbătă. Sâmbăta sunt mereu probleme, mai mici sau mai mari, dar e şi mai rău de când s-a deschis mina Harding. Şi ceva mai încolo o să apară şi cowboy-i, care o să facă prăpăd, cum fac mereu. Minerii nu sunt prea bine plătiţi şi le sare iute muştarul din cauza asta, iar cowboy-i nu se înţeleg bine cu minerii, pentru că n-au nimic în comun.

Când îl auzise pe Degan vorbind de probleme, lui Tiffany îi zburase de îndată gândul la lupta şi împuşcăturile din tren.

— Şeriful ar trebui să interzică portul armelor în oraş.

Pe chipul lui Degan se citea o uşoară schimbare, care îi spunea că omul ar fi râs de remarca ei – în caz că râdea vreodată.

— De ce? N-a fost omorât nimeni, n-a fost nimeni împuşcat mişeleşte. Pe aici, oamenii nu ajung să se împuşte unii pe alţii, cu excepţia cazurilor când mai apare vreun fanfaron care vrea să devină faimos. Minerii nu au arme; iar cowboy-i care au sunt oameni foarte de treabă. În viaţa lor n-o să îndrepte pistolul spre un bărbat neînarmat. Însă asta le dă minerilor un avantaj, pentru că lovesc al dracului de bine cu pumnii. Ca ăia doi de pe partea cealaltă a străzii, care nu-şi iau ochii de pe Hunter.

Tiffany îi urmări privirea, observându-i şi ea pe cei doi bărbaţi. Nu erau înalţi, dar păreau foarte musculoşi şi laţi în spate. Şi păreau supăraţi rău.

— Hunter mi-a spus despre mineri, zise ea. Mi se pare absurd ca vreunul dintre ei să-i poarte pică familiei lui, când cei din familia Callahan au fost primii aici.

Degan clătină din cap.

— Nu e absurd, pentru că nu s-a mai auzit de cineva care să dea cu piciorul la atâţia bani câştigaţi pe nemuncite, cum a făcut Zachary. Harding i-a oferit până şi un procent din câştigul minei, dar Zachary a refuzat chiar şi asta. Dacă mergi într-acolo, o să vezi că fumul de la cuptoarele lor acoperă vederea munţilor. Zachary vrea să-i vadă plecaţi, nu să fie partener cu ei. Şi ei cred că eu am fost angajat ca să mă ocup de asta, ceea ce i-a înfuriat şi mai rău.

— Ştiu de ce ai fost angajat, răspunse ea, pe un ton acru.

— Te deranjează că menţin pacea?

De data asta, putea să jure că vocea lui sunase puţin amuzată. O fi avut Degan impresia că menţine pacea şi poate că acum chiar pentru asta era acolo, dar ea bănuia că felul acesta de pace putea să ducă de multe ori la

vărsare de sânge. Iar minerii aceia doi îl provocau în mod voit pe Hunter, cu felul în care se holbau la el.

Tiffany îl văzu pe Hunter oprit în faţa magazinului general, care se afla în direcţia opusă celei spre care se îndrepta ea. Nu părea să-i fi observat pe mineri, pentru că stătea de vorbă cu o femeie brunetă, cu o siluetă voluptuoasă. Bluza decoltată pe care o purta era aproape indecentă, căci lăsa la vedere prea mult din despicătura sânilor, iar fusta roşie era făcută să atragă atenţia tuturor bărbaţilor. Fusta nu avea turnură şi nu era absolut deloc la modă, însă, dacă se gândea bine, Tiffany îşi dădu seama că în oraşul acesta nu văzuse nici măcar o singură femeie care să poarte aşa ceva. Prin urmare, femeia se detaşa din mulţime ca un copac singuratic pe câmpie.

Hunter era clar absorbit de conversaţie; fără îndoială, flirta. O împresurase pe femeie, căci stătea cu mâinile sprijinite de perete în jurul ei, împiedicând-o astfel să plece. Nu că ea ar fi dat semne că-şi doreşte aşa ceva, mai ales că-şi sprijinea uşor o mână pe umărul lui. Tiffany putea să jure că cei doi aveau să se sărute, deşi nu-şi dădea seama a cui idee era. Chipurile lor erau prea apropiate. Tiffany îşi ţinea răsuflarea, văzând cum logodnicul ei se pregătea s-o trădeze, şi nu-şi putea lua ochii de la ei…

Capitolul 18

Tiffany abia dacă-l mai auzea pe Degan, care îi explica de ce n-ar fi trebuit să vină în oraş tocmai azi.

— Minerii au fost avertizaţi să nu facă nicio mişcare greşită, aşa că n-o să se apropie de Hunter, dar speră să vină el la ei, ca să facă un pas greşit ori să-i arunce vreun cuvânt aiurea care să-l provoace. Dacă el loveşte primul, ei n-o să intre la închisoare. Şi minerii ăia sunt puternici, de la

cât dau toată ziua cu târnăcopul. Hunter poate să-l doboare pe unul, dar nu pe amândoi deodată.

— E iubita lui? întrebă ea, fără să-şi dezlipească privirea de Hunter şi de femeia cu părul negru. Îşi dădu seama pe dată că tocmai îi pusese lui Degan o întrebare care n-avea nicio legătură cu subiectul despre care îi vorbea el. Cu toate acestea nu se înroşi. Se simţea prea… nu ştia cum, dar cu siguranţă nu stânjenită.

— E Pearl, servitoarea Callahanilor care a fost învoită, zise Degan. Dar nu-ţi face gânduri. Hunter e logodit cu alta.

În sfârşit, cineva îi vorbea şi ei despre asta. Se gândise deja să folosească informaţia ca apărare, ca să-l împiedice pe Hunter să-i mai facă avansuri cum nu se cade.

— Cu cine e logodit?

— Cu una pe care n-a văzut-o niciodată, răspunse Degan, care o luase de braţ ca să traverseze strada. De asta, Pearl crede că n-o să iasă nimic şi îl ispiteşte ca o drăcoaică.

Acum Tiffany chiar se înroşi. N-ar fi trebuit în ruptul capului să deschidă discuţia despre viaţa amoroasă a lui Hunter şi, cu siguranţă, nu trebuia să discute cu pistolarul. Dorind să termine cu acest subiect, îşi aminti că voia să-l întrebe altceva pe Degan.

— Ce se întâmplă când cei din clanul Warren şi Callahan vin în acelaşi timp în oraş?

— Nu se duc în aceleaşi taverne – pentru că aşa le-a cerut şeriful, dar lucrurile pot să se încingă rău dacă li se încrucişează cărările, ori aici, ori lângă lac. Armistiţiul pe care l-au făcut a picat de câteva luni.

— Crezi că fraţii Warren au tras de curând în Callahani, aşa cum crede Hunter?

— Nu.

— De ce nu?

— Lui Roy nu-i e teamă să se bată şi s-a ales cu un ochi vânăt. Ce bărbat n-o mai păţeşte? Ăsta nu-i un motiv

să te repezi cu puşca. Cât despre cel care a tras în Hunter, în ziua aceea erau prea mulţi străini în oraş ca să poţi bănui pe cineva anume, dar, indiferent cine a tras, fie era un trăgător prost, deci nu unul de pe aici, fie nu voia să-l omoare.

Tiffany gândea exact la fel.

— Deci nu crezi că a fost vreunul din familia Warren.

— Nu cred că fraţii Warren trag pe la spate, dar cred că au ieşit ca să caute zâzanie. E foarte clar de ce Sam Warren l-a făcut trişor pe John. Băiatul căuta caftealã.

— De ce?

— John l-a acuzat cel mai rău pe Roy, iar Sam şi-a ieşit rău din pepeni din cauza asta. Însă John a ales armele pentru lupta aceea. Probabil că Sam nu voia decât să-l bată măr pe John. Ăştia doi o să mai aibă ceva de împărţit, dacă li se încrucişează iar drumurile.

Ce gând îngrijorător!

— S-ar zice că s-a cam terminat cu armistiţiul.

— Bătrânii încă mai cred că există, ridică Degan din umeri. Totul a început când a fost clar că băieţii Warren nu vor să vadă terminată casa de lângă lac.

— De ce nu?

— Pentru că va fi casa lui Hunter şi a logodnicei lui, sora fraţilor Warren.

Tiffany trebuia să se străduiască să pară surprinsă acum, când auzea, în sfârşit, că Hunter trebuia să se însoare.

— Atunci ei sunt doi iubiţi nefericiţi?

— Nici măcar nu se cunosc.

— Bine, dar asta sună… ciudat.

— Şi, după cum merg lucrurile, băieţii Warren vor ca situaţia să rămână neschimbată. E evident că ei cred că sora lor, o fătucă plină de fumuri din Est, este prea bună pentru Hunter. Poate că bătrânul Warren ar vrea să se ţină de promisiunea de căsătorie, ca armistiţiul să ţină o

veşnicie, dar pe băieţii lui îi îngrijorează mai mult soarta surorii lor.

Tiffany era aşa de impresionată de faptul că fraţii ei voiau s-o protejeze, că-i dădură lacrimile. Tatălui ei nu-i păsa de fericirea ei, dar fraţilor săi, da. Fără să se gândească, exclamă:

— Ce drăguţ!

Degan o privi însă ciudat, făcând-o să-şi dea seama că uitase cu totul de Jennifer şi că nu mai rămăsese decât Tiffany. Încercă să dreagă iute situaţia, adăugând:

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să am şi eu aşa fraţi. Hunter ce părere are despre căsătoria asta aranjată?

— Habar n-am, dar bănuiesc că, din moment ce e fiul cel mai mare, se simte obligat să facă tot ce e mai bine pentru familie şi pentru ranch, chiar dacă asta ar însemna să-şi sacrifice inima.

Tiffany tresări, indignată. Cum îndrăznea el să se refere la căsătoria lui Hunter cu ea ca la un sacrificiu? Era cât pe ce să se repeadă la el, când Degan adăugă, clătinând din cap:

— În orice caz, e mai mult decât clar că fraţii Warren n-o s-o lase pe sora lor să devină o Callahan fără să se ia la bătaie. Dar nu-ţi face griji! Treaba mea e să am grijă ca lucrurile să nu devină prea sângeroase.

„Oare chiar trebuia să spună asta?” gemu Tiffany în sinea ei, dorindu-şi să nu fi adus niciodată în discuţie subiectul, sau măcar nu cu el. Să nu-şi facă griji? Dar acum era şi mai îngrijorată de situaţia dintre cele două familii. În timp ce vechea generaţie considerase logodna un mijloc de a asigura o pace durabilă, tânăra generaţie, sau cel puţin fraţii ei, o considerau încă o sursă de conflict între familii.

Urma să se demaşte cu totul dacă n-avea să-şi controleze mai bine reacţiile. Prin urmare, nu-i mai spuse nimic lui Degan şi se grăbi să-şi ducă la îndeplinire comisioanele, aşa cum îi sugerase el. După ce puse

scrisoarea la poştă, se îndreptă spre hotel, ca s-o întâlnească pe Anna. Dar drumul lor trecea iar pe lângă magazinul general, şi Hunter nu le mai făcea ochi dulci femeilor în faţa lui, aşa că putea să intre şi ea. Chiar dacă nu spera să găsească ceea ce îi trebuia, ştia că ar fi rămas cu ideea în cap dacă nici măcar n-ar fi întrebat.

— Doar un minut, îi zise lui Degan şi se făcu nevăzută înăuntru, înainte ca el să aibă timp să se plângă de încă un ocol.

Nu pierdu timpul să se uite prin prăvălia mare şi plină de mărfuri aşezate cam alandala, ci se duse ţintă la proprietar, întrebându-l:

— Aveţi vreo carte de bucate de vânzare?

— Îmi pare rău, domnişoară, dar nu ţin cărţi.

La auzul vorbelor de care se temea, Tiffany încercă să-şi ascundă cât putea mai bine dezamăgirea. Vânzătorul însă păru că-şi amintise de ceva, pentru că o opri chiar când ieşea pe uşă.

— Aşteptaţi puţin! Şi, deschizând un sertar în spatele lui, îi întinse o carte subţirică: A comandat-o nevastă-mea acum ceva vreme, dar n-a cumpărat-o nimeni. Bine că n-am aruncat-o.

Tiffany citi titlul: *Bazele gătitului.* Îi venea să-l sărute pe omul acela! Plăti repede cartea, atât de încântată, că i-o arătă şi lui Degan când ieşi din magazin.

— „Bazele”? spuse el, evident neimpresionat. Să sperăm că Jakes n-a învăţat să gătească de pe asta. Ai terminat? o întrebă apoi, în timp ce măsura strada din priviri. Au mai apărut câţiva mineri, şi nu-l mai văd deloc pe Hunter, deşi probabil că e la Panglica Albastră ca să bea ceva, aşa cum zicea.

Degan părea chiar puţin îngrijorat, iar asta o îndemnă să-i sugereze:

— Ia-o înainte şi găseşte-l! Eu încă mai am o mulţime de lucruri de făcut. Şi îi înşiră tot ce mai trebuia să facă,

încheind: Şi trebuie să angajez o femeie ca să mă ajute la bucătărie, deşi Hunter nu crede că o să am noroc să găsesc vreuna.

Degan nu se clinti de lângă ea, în timp ce se îndreptau spre hotel, însă spuse:

— Are dreptate.

Tiffany se încruntă, nelămurită. Moş Ed avusese un ajutor. Ea de ce n-ar fi putut avea? Se gândi să-i ceară Annei să accepte slujba asta, dar renunţă repede la idee. Era o însărcinare sub nivelul Annei, care aproape sigur avea să se plângă şi să se ia la ceartă cu ea. Camerista ei ar fi fost poate în stare să le spună adevărul familiei Callahan, iar Tiffany nu putea să rişte una ca asta.

Probabil că Degan observase expresia dezaprobatoare care i se aşternuse pe chip, că adăugă:

— Ai zis o femeie. De ce nu te gândeşti să angajezi un bărbat? E plin de bărbaţi care caută o slujbă.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

— Să spele vase? Sincer, nu pot să văd…

— Restaurantul unde vrei să mănânci are numai bărbaţi angajaţi. Şi ajutorul lui Ed era tot un bărbat.

Simţindu-se încurajată puţin, Tiffany zise:

— Bine, în cazul ăsta, dacă ştii pe cineva care caută de lucru şi îl consideri de încredere, te rog să-i spui. A, şi ar fi trebuit să zic mai demult, dar te rog să mă anunţi dacă vezi azi în oraş pe careva dintre Warreni. Aş fi foarte stânjenită dacă ar trebui să dau nas în nas cu oricare dintre ei, după ce am renunţat să mai muncesc pentru ei.

— De ce ai făcut-o?

Tiffany răspunse, încercând să ascundă tulburarea pe care i-o pricinuise:

— Am hotărât împreună cu logodnicul meu că o să amânăm căsătoria până când o să strângem destui bani ca să ne cumpărăm o casă.

— Prin urmare, cu cât câştigi mai bine, cu atât mai

repede ajungi la altar. Am priceput. Ceea ce nu pricep e cum de-a putut logodnicul tău să fie de acord să mai aştepte, indiferent din ce motiv. A cui a fost ideea?

— Domnule Grant! Sincer…

Degan îşi pironi ochii cenuşii într-ai ei.

— Dacă există cu adevărat şi îl iubeşti, o să-l avertizez pe Hunter să se dea la o parte. Numai să-mi spui.

— *Dacă* există? Crezi că mint?

— N-ar fi pentru prima dată când o femeie susţine că e logodită, ca să scape de atenţiile nedorite. Asta crede Hunter. Aşa că mai bine îi spui verde în faţă.

Capitolul 19

Tiffany nu pricepea ce insinua pistolarul despre Hunter, dar nu-i era deloc greu să-şi dea seama că el o bănuia că minte în privinţa existenţei unui logodnic. Îi venea chiar să râdă, deoarece, culmea ironiei, în această privinţă ea nu spusese decât adevărul. Jennifer avea un logodnic, la fel ca şi ea! Prin urmare, Tiffany se prefăcu ofensată chiar şi de simplul fapt că el se apucase să discute o problemă atât de personală cu ea. Era de ajuns să grăbească pasul şi să se îndepărteze destul de mult de el, ca să-l facă să priceapă asta. Aşa spera. Oricui altcuiva nu i-ar fi fost deloc greu să-i tragă un perdaf pentru o asemenea impertinenţă, însă n-ar fi vrut să-şi încerce prea mult norocul cu un bărbat care răspândea primejdie prin toţi porii.

Dar n-avea cum să scape de Degan Grant, care o urmă îndeaproape, deşi nu intră şi în hotel după ea. Tiffany îl întrebă pe omul de la recepţie unde poate să o găsească pe prietena ei, Anna Weston, iar până când să bată la uşa Annei, reuşise să-şi potolească enervarea. Din nefericire,

doar pentru puţin timp, căci Anna o înfurie încă de la primul cuvânt rostit:

— Ţi-ai băgat minţile în cap? Ştiam eu că aşa o să faci.

— Am venit doar în vizită, ca să-ţi spun ce bine îmi merge planul.

— Asta e o ironie, nu-i aşa?

Evident că aşa şi era, dar nu voia să i se plângă Annei, aşa că evită să răspundă, spunând:

— Deja am aflat foarte multe. Zâzania dintre familia Callahan şi a mea nu s-a potolit. Armistiţiul pe care îl făcuseră e foarte şubred. Presimt că nu mai e mult până când îl vor încălca de tot. Şi sunt nişte mineri pe aici care s-ar putea să vrea să mişte lucrurile în direcţia asta.

— De la mina Harding?

— De unde ştii?

— Aseară, în restaurantul hotelului, am cunoscut un administrator de la mina Harding, un anume domn Harris. Părea un om de treabă. Şeful lui are mine în Montana şi prin alte locuri, iar slujba domnului Harris este să meargă pe la fiecare mină şi să se asigure că produce în cantităţile prevăzute.

— Mă îndoiesc că mina din Nashart e aşa cum s-au aşteptat ei, zise Tiffany, explicându-i pe scurt ceea ce ştia despre asta. Dacă îl mai vezi pe domnul Harris, poate poţi să afli ce are de gând şeful lui să facă acum, că nu mai au acces la tot cuprul pentru care au venit. Dar azi nu am prea mult timp la dispoziţie, aşa că hai să vorbim în timp ce caut o croitoreasă.

— Poţi merge la doamna Martin. L-am întrebat pe funcţionarul de jos. N-ai fi găsit-o altfel, pentru că nu are prăvălie, munceşte acasă. Pot să-ţi arăt unde este.

Degan le aştepta la ieşirea din hotel. Tiffany ştia că ar fi nepoliticos din partea ei să nu i-o prezinte pe Anna lui Degan, dar, când făcu prezentările, se referi la Anna doar

ca la o prietenă din tren, iar despre Degan spuse doar că lucrează la ranch-ul Callahan. Apoi se grăbi să o ia din loc împreună cu camerista ei, căci văzuse cât o stânjenea pistolarul pe Anna.

— *Cine* e ăsta?

— Ţi-am spus, lucrează la ranch şi azi mă însoţeşte pe mine. Şi nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, nu stă chiar atât de aproape de noi.

Anna aruncă o privire în urmă, ca să fie sigură, după care spuse:

— De ce nu mi-ai spus nimic până acum despre logodnicul tău? L-ai întâlnit, nu-i aşa? A, şi s-au supărat când le-ai spus că n-o să le găteşti?

— Ba o să gătesc, mormăi Tiffany.

— Tu? Într-o bucătărie?

— N-o mai spune de parcă ar fi ceva foarte ridicol.

— Dar nu ştii cum!

— Vreau să învăţ.

Şi Tiffany îi arătă cartea pe care o cumpărase, după care o îndesă repede înapoi în poşetă, înainte ca Anna să apuce să vadă cât era de subţire. Nu se putea împiedica să nu se întrebe câte informaţii putea să conţină, dacă încăpea în poşeta ei. Totuşi, asta o uimi cu totul pe Anna.

— Chiar ai de gând să faci asta? Eram sigură că ai renunţat deja la ideea de a mai face pe menajera şi că ai cerut să fii dusă la ranch-ul tatălui tău.

Poate că Anna o privea ca pe o fată bogată şi foarte răsfăţată, care nu ridicase niciodată nici măcar un deget ca să se descurce singură, dar uitase de încăpăţânarea lui Tiffany.

— Nu-mi dau demisia şi *o să învăţ* să gătesc. În plus, indiferent dacă urăsc sau nu slujba asta, tot e mai bine decât să dau ochii cu tata.

Anna clătină din cap, întristată.

— Chiar aşa e?

O, Doamne! Lui Tiffany îi venise dintr-odată să plângă. Credea că terminase cu lacrimile pentru tatăl ei. Aruncă o privire în urmă, fără să răspundă, străduindu-se să nu dea frâu liber lacrimilor. Se aflau pe o stradă laterală, care avea case mici pe ambele părţi, un alt grajd ceva mai departe şi, în capăt, o biserică.

Anna deschise poarta celei de a doua case de pe stradă, după care se uită încă o dată scurt în urmă, ca să se asigure probabil că Degan rămăsese la o distanţă discretă, şi spuse:

— Tot nu mi-ai spus nimic de Hunter Callahan.

Întrebarea aceasta chiar că-i alungă lacrimile lui Tiffany.

— Pentru că am aflat deja că e un crai. A încercat chiar să mă seducă.

— Asta e bine, nu? Înseamnă că te place.

— N-ai înţeles. Nu o cunoaşte pe Tiffany Warren, iar asta înseamnă că mă înşală pe mine! Plus că l-am văzut şi azi în oraş, flirta cu una dintre servitoarele familiei.

— De ce eşti atât de indignată? Oficial, încă nu ai sosit. Chiar credeai că n-o să se apropie de femei în toţi aceşti ani? Ceea ce se întâmplă după căsătorie contează, nu înainte – sau nu înainte ca cei doi să se întâlnească, măcar.

Tiffany înţelegea că tot ceea ce spunea Anna era logic, dar în vârtejul emoţiilor de care era cuprinsă nu mai rămăsese loc pentru logică. Se purta de parcă l-ar fi considerat al ei pe Hunter, deşi nu voia deloc una ca asta!

— Mă întreb dacă cele două luni ale tale în Montana au început cu adevărat, adăugă Anna. Atâta timp cât te dai drept altcineva, nici nu poate fi vorba să înceapă curtarea.

— Mama a precizat că perioada asta este pentru mine, ca să mă hotărăsc dacă vreau să mă mărit cu Hunter, nu pentru ca el să se hotărască dacă vrea să se însoare cu mine.

— Dar cum o să te curteze dacă nu ştie că eşti tu?

Tiffany nu voia să răspundă, pentru că ar fi spus că nu vrea să fie curtată, cel puţin nu în Montana. Scopul ei era să se întoarcă la New York, ca să poată duce o viaţă normală, viaţa cu care fusese obişnuită de când era mică. Dar mai avea încă un scop, la care nu se gândise cu adevărat încă, aşa că nu voia să vorbească despre asta. Voia să audă părerea fiecărei familii despre zâzanie, ca să-şi dea seama dacă poate găsi o cale să-i pună capăt fără să fie nevoită să se mărite cu un cowboy. O făcea pentru că se gândea la fraţii ei, nu pentru că îi făcuse o promisiune mamei sale.

Văzând-o că nu răspunde, Anna spuse:

— Ştii că nu trebuie să te prefaci cu oamenii ăştia. Deci nu vrei să locuieşti împreună cu un tată pe care nu-l cunoşti. Bine. Dar şi familia Callahan te aşteaptă. O să fie bucuroşi să te găzduiască. Din moment ce ai fost toată viaţa logodită cu fiul cel mare al lor, acum faci practic parte din familie.

Tiffany dădu ochii peste cap.

— Asta îmi dă peste cap planul de a afla cum sunt ei cu adevărat.

Şi puse capăt discuţiei care o călca pe nervi bătând la uşa croitoresei.

Agnes Martin era o doamnă în vârstă, foarte drăguţă, care le primi în salon şi le oferi ceai. Tiffany descoperi uimită că o cunoştea deja pe Anna.

— Domnişoară Weston, v-aţi hotărât să lucraţi pentru soţul meu? fu primul lucru spus de Agnes.

— Încă mă mai gândesc, doamnă, răspunse Anna, înroşindu-se sub privirea întrebătoare pe care i-o aruncase Tiffany.

— Bine, pentru că lui chiar i-ar prinde bine un ajutor şi…

Un zgomot, un fel de oftat, care se auzi din hol le atrase atenţia asupra unui om cu o mătură în mână. Era

puţin mai înalt decât Tiffany, dar ea îşi dădea seama, după chipul lui şi după cât era de slab, că era cu câţiva ani mai mic decât ea.

Croitoreasa i se adresă de îndată, cu părere de rău în glas:

— Îmi pare rău, Andy, ştiu că tu voiai slujba, dar soţul meu este prea bătrân ca să mai poată învăţa meserie pe cineva. Domnişoara Weston este deja o tâmplăriţă cu experienţă.

Apoi, stânjenită, Agnes se scuză şi ieşi ca să aducă ceaiul. Tiffany, cu o mină neîncrezătoare, o întrebă pe cameristă:

— Cum ai ajuns la aşa ceva? Nu eşti aici decât de o zi!

— Ieri, după ce ai plecat, am explorat oraşul, zâmbi Anna. Treceam pe lângă magazinul de mobilă şi am auzit un zgomot de ciocan. Îmi place mirosul lemnului proaspăt tăiat şi nu am rezistat să nu intru. Domnul şi doamna Martin erau acolo şi am început să vorbim. Când am spus că tata e tâmplar şi că m-a învăţat câte ceva, proprietarul mi-a oferit o slujbă.

— Dar nu te gândeşti serios la asta, nu?

— Ştii ce rar i se oferă unei femei o asemenea slujbă? Aşa ceva nu mi s-ar fi întâmplat niciodată în Est. Aşa că da, mă gândesc la asta. Aş avea ceva de făcut, până îţi vin ţie minţile la cap.

Agnes se întorcea cu tava de ceai, iar Tiffany o auzi spunându-i băiatului care o ajuta, în timp ce trecea pe lângă el pe hol:

— Nu mai am nimic pentru tine azi, Andy, după ce termini de măturat. Vino din nou săptămâna viitoare!

Tiffany nu uitase că Degan o aştepta afară, aşa că îi spuse croitoresei de ce venise şi se îndreptară amândouă spre camera din spate, unde lucra Agnes. Deşi nu avea nevoie decât de câteva fuste, bluze şi cămăşi de noapte, tot trebuia să-i fie luate măsurile şi să-şi aleagă materialele.

Era însă prea grăbită ca să se mai uite prin revistele cu modele ale lui Agnes, aşa că îi ceru doar să-i facă ceva potrivit pentru munca în bucătărie şi îi promise că o va plăti mai mult dacă va putea să i le termine pe toate în câteva zile.

După care îi veni o idee şi o întrebă pe Agnes:

— Băiatul acela are nevoie de o slujbă?

— Da, răspunse aceasta. Are mare nevoie. Curăţă chiar şi bălegarul din grajd, în schimbul nutreţului pentru calul său şi al unui braţ de fân pe care să doarmă. A căutat prin tot oraşul, ca să găsească nişte slujbe mai bănoase, dar nu ştie să facă decât munci de jos şi nici măcar din astea nu prea găseşte pe aici. Eu i-am dat câteva sarcini care pentru mine sunt neplăcute, pentru că mi-e milă de el.

— E serios? De încredere?

— Da. Şi e şi politicos. E de câteva săptămâni în oraş. Zice că e din Wisconsin. Nu e un pierde-vară, dar nu cred că o să stea mai mult decât are nevoie ca să câştige îndeajuns încât să plece în altă parte. Pur şi simplu nu are noroc. Aveţi cumva să-i oferiţi vreo slujbă?

— S-ar putea să am, cel puţin pentru vreo două luni, dar nu dacă o să plece înainte să înceapă cu adevărat.

Agnes ridică din umeri.

— Întrebaţi-l! A venit în Vest ca să-şi caute tatăl şi a mers din oraş în oraş, căutându-l, dar poate că o slujbă sigură o să-l convingă că, dacă o să câştige ceva mai mult decât cât să aibă ce să mănânce, o să-şi poată atinge mai uşor scopul. O să-l aduc aici înainte să plece şi vedeţi cum vă înţelegeţi. A, şi dacă vă gândiţi cumva la măritiş, ar fi bine să-l puneţi pe listă pe şeriful nostru. E un om bun. Ne-ar părea îngrozitor de rău să-l pierdem doar pentru că îşi tot caută o soţie şi nu-şi poate găsi.

Tiffany n-avea de gând să răspundă nimic la trăncăneala asta, însă Agnes nici nu părea că ar aştepta vreo replică de la ea. Peste câteva clipe, adolescentul

deşirat, care încă nu lăsase mătura din mână, era în faţa ei. Avea pistrui, părul blond-roşcat şi ochi căprui. Tiffany înţelegea acum de ce era atât de slab – probabil că mânca, uneori, doar o dată la trei zile. Dar era drăguţ, curăţel, iar Agnes probabil că îi spusese că o să i se ofere o slujbă, pentru că părea foarte dornic.

— Eu sunt Jennifer Fleming, îi spuse Tiffany, zâmbind.

— Andrew Buffalo, coniţă, răspunse el, timid.

— Ei bine, Andrew, eu am fost angajată ca să gătesc la un ranch din apropiere şi am nevoie de un ajutor la bucătărie. Nu trebuie să ai vreo experienţă anume pentru slujba asta, ci doar să munceşti din greu şi să fii sârguincios. Ce zici, te interesează?

— Da, coniţă!

Tiffany era aproape la fel de încântată pe cât părea şi băiatul, în cele din urmă, îşi rezolvase toate problemele. Acum, nici Degan, nici Hunter n-aveau să-şi mai bată joc de faptul că-i venise ideea să-şi caute un ajutor.

— Dar, înainte să se bucure de victorie, trebuia să afle mai multe despre Andrew.

— Am însă nevoie să rămâi în această slujbă cel puţin două luni – sau atât de mult cât o să rămân şi eu. Băiatul dădu din cap, încuviinţând, iar ea continuă: Spune-mi câte ceva despre tine! Doamna Martin mi-a zis că ai venit în Vest ca să-ţi cauţi tatăl. Ai vreun motiv să crezi că se află în Teritoriul Montana?

— Păi ultimul loc din care mi-a scris e acum un târg părăsit. Dar asta a fost acum câţiva ani. Am auzit că pe aici pământul e plin de minereu. M-am gândit că o fi aflat şi el şi mi-am zis că ar trebui măcar să caut prin câteva oraşe miniere mai mari, cum sunt Butte şi Helena. Dar încă n-am atâţia bani ca să ajung aşa de departe.

— Nu ţi-a mai scris?

— Nu, de când s-au făcut mari şi ultimii copii. Mi-am dat seama, în cele din urmă, că nu mai vine acasă. El şi cu

mama nu s-au înţeles niciodată, iar ei nu i-a trecut deloc prin cap că el o să se mai întoarcă.

— Deci nu ştii dacă nu cumva s-a îmbogăţit pe aici, nici măcar nu ştii dacă mai trăieşte?

Andrew clătină din cap.

— Nu cred că a murit, dar n-aş crede nici că mai încearcă să se îmbogăţească. Ultima scrisoare era tare deznădăjduită, spunea că a fost acuzat că a pus mâna ilegal pe pământul altuia, că era prea primejdios să mai continue singur şi că o să se apuce de munca în mină pentru alţii.

Era tare trist ce spunea băiatul şi misiunea lui părea aproape imposibilă. Vestul era mult prea uriaş ca să-şi caute tatăl, dacă n-avea nicio urmă, nici o veste de la el.

— Nu te-ai gândit să renunţi şi să te întorci acasă?

— Ba da, zâmbi Andrew, mă gândesc la asta de fiecare dată când îmi chiorăie burta. Muncesc de fiecare dată când găsesc, destul cât să pun ceva deoparte ca să ajung în următorul oraş. Chiar mi-aş dori să-l văd pe tata măcar o dată înainte să mă întorc acasă, poate chiar să-l bat de să-i meargă fulgii pentru că ne-a părăsit pentru ceva din care n-a ieşit nimic bine. Nu ştiu. De fiecare dată când mă gândesc că mi-a ajuns, găsesc curajul să merg mai departe. Nici acasă nu mi se simte lipsa. Surorile mele sunt măritate şi mama e bine; are un magazin unde face pălării. Dar poate că tata are nevoie de mine.

— Eşti un fiu bun, Andrew, îi zise Tiffany, zâmbind. Dacă eşti de acord cu condiţiile mele, du-te să-ţi iei lucrurile şi ne întâlnim la restaurant pentru prânz. Acolo e ultimul loc unde mă mai opresc, înainte să ne întoarcem la ranch.

El îi zâmbi larg şi ieşi atât de grăbit, încât Tiffany era mai să izbucnească în râs. Se înapoie şi ea în salon, unde o aştepta Anna. Era aşa de încântată de succesul pe care îl avusese, încât simţea nevoia să le spună şi altora. Dar, cum se temea că Degan o să înceapă în curând să le bată în

uşă, o invită pe cameristă să ia prânzul cu ea.

Anna însă o refuză:

— Agnes m-a invitat deja să mănânc împreună cu ea. În plus, chiar vrei ca angajatorii tăi să-mi pună întrebări în timp ce mâncăm?

— Nu! tresări Tiffany. Ne vedem peste câteva zile, când vin să-mi iau hainele de lucru.

— Nu mai tresări şi nu te mai plânge! *Tu* poţi să pui capăt oricând acestei şarade.

Tiffany ieşi îmbufnată. Dar, când ajunse afară, observă că Degan nu mai stătea pe treptele verandei, în aşteptarea ei. Hunter îi luase locul.

Capitolul 20

— Domnul Grant s-a întors la fermă? întrebă Tiffany, în timp ce Hunter se ridica.

— Nu. Avea şi el nişte treburi şi, cum ţie ţi-a luat aproape o jumătate de zi să le rezolvi pe ale tale, i-am zis să plece. Ne întâlnim la restaurant. Am auzit că tot nu ţi-a ieşit din cap să te opreşti acolo ca să mănânci.

Spusese ultimele cuvinte pe un ton îmbufnat, dar ea era prea încântată de tot ce reuşise, ca să nu-i spună.

— Am angajat un băiat, pe care îl cheamă Andrew Buffalo, ca să mă ajute la bucătărie. Poate l-ai văzut şi tu, a plecat de aici în fugă.

— Da. Era şi greu să nu-l văd, că era cât pe ce să dea peste mine. Dar cum adică l-ai angajat? Nu credeam că o să găseşti pe cineva, dar, dacă tot ai găsit, ar fi trebuit măcar să-l anunţi pe tata, ca să vadă el dacă îl angajează sau nu.

— Nu am cerut permisiunea nimănui. Îl poate plăti tatăl tău sau îl plătesc eu. Însă bucătarul de dinainte avea

un ajutor şi, dacă ai impresia că eu n-o să insist să fie la fel şi cu mine, atunci greşeşti.

Din moment ce iar îl înfrunta, ultimul lucru la care se aştepta era să-l audă izbucnind în râs.

— Eşti a naibii de autoritară pentru o angajată, zise el cu un zâmbet atrăgător.

— Din fericire, nu lucrez pentru tine, ci pentru tatăl tău, i-o întoarse ea.

— Şi chiar crezi că e vreo deosebire? Pe aici, un Callahan este un Callahan.

— Acolo de unde vin eu, o menajeră nu e bucătăreasă.

— Mda, dar chiar îmi place ideea că lucrezi pentru mine, adăugă el, râzând din nou.

Oare de ce îl amuza atât de mult remarca asta? Vorbeau, măcar, despre acelaşi lucru? Tiffany simţi deodată că-i fuge pământul de sub picioare, aşa că se îndreptă spre restaurant, spre ceea ce, cu puţin noroc, nu avea să fie unica masă bună pe care avea s-o ia în următoarele două luni.

— Ai zis că-l cheamă Buffalo? o întrebă Hunter când ajunseseră înapoi pe strada mare. Ştii că e un nume fals, nu?

— Da? Are vreo importanţă?

— Nu, atâta timp cât nu fuge de lege.

— Nu fi absurd! E doar un puşti!

— Ei, şi? Am văzut unii mai mici decât el amestecaţi în lupte cu arma. Ai fi uimită dacă ai şti câţi băieţi au venit în Vest în căutare de aventură şi, dacă nu au parte de ea, îşi fac ei rost singuri. Dar, de obicei, numai cei care intră în bucluc îşi schimbă numele.

— Dacă ar fi un proscris, cred că ar fi mai bine hrănit, nu ţi se pare?

— Nu neapărat.

— Doamna Martin mi-a garantat pentru el, scrâşni ea.

— Agnes? De ce n-ai zis aşa de la început? Am încredere în părerea ei.

Aprobarea lui venea însă prea târziu. Indiferent dacă intenţionase sau nu, Hunter îi umbrise bucuria de a-l fi angajat pe Andrew, iar acum era supărată pe el. Prin urmare, când el încercă să o ia de braţ ca să traverseze strada, Tiffany îşi trase braţul şi îşi continuă drumul pe aceeaşi parte a străzii. Restaurantul era la câteva clădiri mai în faţă, şi cineva tocmai trecuse călare pe drum, răscolind tot praful, aşa că ea n-avea de gând să traverseze încă. Pe urmă însă îşi dădu seama că se apropiau de una dintre tavernele oraşului, în faţa căreia stăteau, trândăvind, câţiva bărbaţi.

După cum arătau, păreau a fi mineri. Tocmai trecuseră pe lângă alţi doi indivizi solizi, care stăteau rezemaţi de peretele unei prăvălii şi care o făcură să se gândească la cei doi mineri pe care îi văzuse mai devreme încercând să-l provoace pe Hunter din priviri. Poate că erau aceeaşi…

Auzi apoi exclamaţia exasperată a lui Hunter:

— Încă n-am omorât pe nimeni în ultima vreme. Cred că mi-o fi venit timpul.

Tiffany îşi schimbă pe dată atitudinea, deşi era sigură că el exagerează. Sigur exagera! Dar era dispusă să-i dea dreptate în privinţa acestei declaraţii alarmante.

— Hai să traversăm acum!

— Eşti sigură că nu vrei să te bagi direct în bucluc?

În sfârşit, îi observă şi ea rânjetul de pe faţă. Îi venea să-l ia la palme pentru că o înspăimântase dinadins în halul ăsta.

— Mă bucur să văd că încă nu aţi plecat din oraş, domnule Callahan. Pot să vă răpesc câteva minute?

Amândoi se întoarseră spre bărbatul între două vârste care apăruse din spatele lor. Pălăria cu calotă rotundă şi boruri mici, precum şi costumul scump, de om de afaceri,

erau mult mai potrivite pentru un oraş mare, nu pentru un târguşor de fermieri. Aşa îmbrăcat, în hainele elegante, tipice pentru Est, bărbatul ieşea în evidenţă la fel de mult ca ea. Pe urmă o lovi revelaţia. Nu cumva era directorul de mină despre care îi vorbise Anna?

— N-aş prea zice, replică Hunter, tăios. Era clar că îl cunoaşte pe omul acela şi că nu îl are deloc la inimă. Cei doi mineri laţi în spate care stătuseră rezemaţi de peretele prăvăliei se postaseră acum la câţiva paşi în urma bărbatului bine îmbrăcat.

— Dacă mai ai ceva să-mi spui, ştii unde-l găseşti pe tata.

— Tatăl dumneavoastră nu a fost rezonabil. Şi, cum sunteţi fiul lui cel mai mare, poate îi puteţi schimba părerea.

— Şi ce te face să crezi că părerea mea se deosebeşte de a lui? Topitoriile voastre ne-au îngropat în fum. N-avem cum să-l facem să nu zboare peste câmpuri.

— Câmpiile sunt multe şi sigur nu vă trebuie toate. Vi s-a oferit o avere ca să fiţi de acord în privinţa asta.

— Răspunsul nostru n-o să se schimbe, Harris. De ce nu vă strângeţi lucrurile şi nu plecaţi?

— Şi noi v-am putea întreba acelaşi lucru.

Omul nu mai părea la fel de amabil în clipa în care le întoarse spatele şi se îndepărtă. Director? Părea mai degrabă una dintre gorilele proprietarului minei. Însă, chiar în clipa când el se îndepărta, cei doi bărbaţi care stătuseră destul de aproape ca să audă cuvintele care se schimbaseră făcură un pas înainte, înfruntându-l pe Hunter. Iar unul dintre ei, cel mai înalt, chiar încercă să-i dea un ghiont!

Probabil că Hunter se aştepta la asta, pentru că dădu repede la o parte mâna acestuia. Şi, fără să-şi ia ochii de la el, îi zise lui Tiffany:

— Du-te la restaurant, până mă ocup eu de ăştia. N-o

să întârzii mult.

Ea se îndepărtă câţiva paşi, ca să nu-i stea în drum, dar nu se duse prea departe. Poate că el era încrezător că o să scape de ei, însă ea nu era prea sigură, mai ales că în taverna din apropiere se mai aflau şi alţi mineri şi doi dintre ei, fără îndoială beţi, veneau clătinându-se pe picioare, ca să vadă ce se petrece.

— Faci o greşeală, băiete, zise cel mai scund. Din cauza ta şi a familiei tale, noi n-avem de lucru.

— Atunci de ce n-aţi plecat din oraş?

— Ni s-a zis să mai rămânem, că…

— Tacă-ţi fleanca, Earl! i-o tăie celălalt, apoi i se adresă lui Hunter: Avem un mesaj pentru taică-tu. Da’ nu-i nevoie să i-l transmiţi tu, adăugă, rânjind. O să se prindă singur când o să fii adus acasă.

Tiffany tresări când Hunter se chirci brusc de durere. Parase prima lovitură, dar cei doi se repeziseră la el în acelaşi timp! Cum rămânea cu minerii care doar lătrau şi nu săreau primii cu pumnii, aşa cum îi spusese Degan? Făceau asta pentru că o grămadă de martori, adunaţi în faţa tavernei, aveau să-i acopere şi să spună că Hunter începuse? Oare uitaseră că era şi ea acolo şi că o să zică altceva? Sau nici nu le păsa? Dar era absurd ca Hunter să fie nevoit să se bată cu amândoi deodată. Tiffany îşi prinse mai bine în mână umbreluţa de soare, nu prea ştia nici ea de ce, dar n-avea de gând să le lase pe brutele alea să-l bată cu sălbăticie. Unde era şeriful?

Îşi ţinea răsuflarea, dar respiră un pic mai uşurată văzând cât era de rapid Hunter. Îi trase un pumn unuia dintre cei doi, câştigând astfel câteva clipe ca să-l înfrunte pe cel numit Earl, căruia îi cără în rafală câţiva pumni în faţă şi în burtă, după care termină cu o lovitură de jos în sus care îl aruncă pe Earl la pământ. Acum avea ceva timp să se ocupe şi de celălalt. Dar Earl se ridică repede în picioare, năpustindu-se furios la Hunter. Tiffany icni,

speriată. Dacă îl aruncau la pământ, el n-avea să se mai poată ridica. În mod incredibil însă, Hunter îl aruncă pe celălalt bărbat drept în braţele lui Earl şi cei doi mineri se rostogoliră pe jos. Asta îi înfurie şi mai tare. Dar, cum reuşise să-i facă să se clatine pe picioare şi chiar să-i arunce la pământ, Hunter reuşise să-şi păstreze avantajul. Se părea că, în cele din urmă, avea să câştige!

Apoi zări scânteierea soarelui pe un obiect din metal. Unul dintre beţivi scosese un pistol mic din buzunar şi ţintea spatele lui Hunter.

— Hunter, ai grijă în spate! strigă ea şi, în aceeaşi clipă, aruncă umbreluţa în capul minerului, fără să-l nimerească. Dar Hunter se aruncase din instinct la pământ şi-şi scosese pistolul înainte chiar să se uite înapoi. Şi în aceeaşi clipă trase un singur foc. Omului îi căzu pistolul din mână şi începu să ţipe, ţinându-se de braţul care i se înroşise de sânge. Hunter fie ratase, fie nu-şi greşise deloc ţinta, însă nu intenţionase decât să-l dezarmeze.

— Eu n-aş face asta, îl avertiză el pe celălalt beţiv, care se aplecase să ia pistolul de jos.

Minerul ridică mâinile şi se dădu imediat înapoi, în timp ce Hunter se rostogoli şi sări în picioare. Nu-şi băgase pistolul la loc în toc, ci continua să-i ţintească pe cei doi care îl atacaseră. Aceştia începuseră să dea înapoi, dar n-apucară să ajungă prea departe când îşi făcu apariţia şi şeriful, care auzise împuşcăturile. Hunter schimbă câteva cuvinte cu omul legii, după care ridică de jos umbreluţa lui Tiffany şi se îndreptă spre ea. Fata se uita după şerif, care se îndepărta doar cu cel rănit.

— De ce nu-i arestează pe toţi? se interesă ea.

— Pentru că puşcăria geme deja de scandalagii, şi nici eu n-am chef să depun vreo plângere azi.

— De ce nu? întrebă ea, indignată. Au fost doi contra unu şi ei au început.

— Ai fost îngrijorată pentru mine? zâmbi el larg.

— În niciun caz, se apără ea repede.

— Ei bine, mulţumesc pentru că m-ai avertizat, Jenny. Pistoalele alea Derringer or fi ele mici, dar pot să omoare un om. Apoi începu să râdă, în timp ce-i înapoia umbreluţa: Chiar ai aruncat cu asta într-un bărbat înarmat?

Fusese o mare nebunie din partea ei! Oare aşa era Hunter când nu-l avea pe Degan prin preajmă, să-l potolească? Gata să sară la bătaie? Tiffany era exasperată că el nu-şi scosese mai repede pistolul ca să-i facă pe cei doi mineri să dea înapoi, înainte ca beţivul să scoată arma. Nu cumva totul fusese o înscenare pusă la cale de domnul Harris? Începea să creadă că familia Callahan trebuia să fie îngrijorată de mult mai mult decât de propria ei familie…

Capitolul 21

— Te-ai descotorosit de mine doar ca să sari cu pistolul? întrebă sec Degan, care tocmai îşi făcuse apariţia.

— Cum de-ai ghicit? chicoti Hunter.

Degan nu era mai amuzat decât Tiffany, pe care o întrebă direct:

— Acum eşti gata să mergi acasă?

La adevărata ei casă, cum să nu, dar tot mai avea de petrecut cincizeci şi nouă de zile în acest purgatoriu. Se gândea că aşa arăta o zi obişnuită în Nashart. Pentru ei. Dacă ar fi avut cea mai mică intenţie să rămână aici, ar fi putut încerca să se obişnuiască. Nu era însă nicio şansă. Totuşi, cei doi bărbaţi păreau mult prea nepăsători în privinţa luptei la care ea fusese martoră. Aşa că răspunse, înţepată:

— Încă nu plec. O să mă *prefac* că ăsta e un oraş civilizat şi o să iau prânzul aici. După care i se adresă lui Hunter: Dacă îmi spui că nu e sigur să fac asta, atunci mă

duc direct la gară şi-mi cumpăr bilet pentru casă. E sigur, domnule Callahan?

— Da, deocamdată. Dar te rog să ne faci pe plac şi să nu mai ceri să vii în oraş sâmbăta.

— Crede-mă, mi-am dat deja seama de asta. Însă răspunsul tău nu m-a liniştit absolut deloc.

După care Tiffany se îndreptă spre restaurant, urmată îndată de Hunter, care o asigură:

— N-o să las pe nimeni să-ţi facă nimic, Roşcato, îţi jur!

În tonul lui se simţea încrederea şi o dorinţă sinceră de a o proteja. Oare Hunter avea în el ceva din firea unui cavaler? Asta ar fi fost foarte liniştitor dacă ar fi avut cumva intenţia să se mărite cu el, ceea ce nu era cazul. Prin urmare, pe lângă umorul molipsitor, pe lângă că era incredibil de arătos, pe lângă curajul de care tocmai dăduse dovadă, mai avea şi această calitate? Tiffany sperase că, ascunsă în spatele măştii de Jennifer, avea să-i descopere mai multe defecte decât calităţi. Bineînţeles, posibilitatea ca el să încerce să o înşele pe ea, seducând-o pe Jennifer, era destul de urâtă. Dar încă nu era un fapt dovedit.

Andrew Buffalo o aştepta în faţa restaurantului Sal, iar ea îl prezentă însoţitorilor săi. Băiatul era atât de încântat că primise o slujbă, că nici măcar nu dădu înapoi la vederea lui Degan. Tiffany se temuse puţin că restaurantul avea să fie cam prea ţărănesc pentru gustul ei, dar fu plăcut surprinsă de felul cum era decorat. Avea feţe de masă albe, brodate, şi chiar bucheţele de margarete pe fiecare masă, deşi nu erau puse în vaze, ci în borcănaşe. Iar sala de mese era aglomerată, dar era ora prânzului şi nu erau decât zece mese.

Fură conduşi la ultima masă liberă. În drum, Hunter fu oprit de câteva ori de prieteni care se interesau de mama lui. Probabil că le-ar fi prezentat-o pe Tiffany, dacă ea s-ar fi oprit. Dar, totuşi, poate că n-ar fi făcut-o, căci ea nu era

decât o servitoare în casa lui. Şi n-ar fi prezentat o servitoare prietenilor mamei sale, lucru pe care Jennifer l-ar fi înţeles, chiar dacă lui Tiffany nu i-ar fi căzut bine. Însă Degan nu-i dădu ocazia să afle care parte din ea avea să reacţioneze, pentru că o conduse direct la masa lor. Trebuia să-şi stăpânească mai bine rolul pe care îl juca. Se purta şi vorbea prea repede, ca ea însăşi, nu ca o menajeră, fără să se gândească înainte.

Însă, pur şi simplu, nu-şi putea controla unele reacţii. Iar felul în care reacţionă faţă de Hunter, după ce se aşeză şi el, era o astfel de dovadă. Era, fără îndoială, una dintre cele mai stânjenitoare mese de care avusese parte vreodată, deşi nu ar fi trebuit deloc să fie aşa. În timp ce mâncau, Hunter îl supunea pe Andrew unui adevărat interogatoriu. Tiffany se aşteptase la asta şi nu putea să zică nimic, din moment ce băiatul avea să locuiască la ranch. Şi Hunter, cel puţin, făcea totul într-un mod cordial. Însă ea asculta doar cu o ureche.

Toată ziua se străduise din răsputeri să nu bage de seamă cât de frumos era Hunter. Fusese destul de uşor atunci când nu se uita drept la el, dar în acel restaurant, unde stătea în faţa lui, nu mai era deloc simplu. Şi ştia de ce. Pentru că el se uita la ea chiar şi când i se adresa cu Andrew. Tiffany se înfuriase din cauza asta, se înroşise şi, deşi ar fi vrut să-i ceară să înceteze, *nu voia* ca el să vadă cât de mult o stânjeneşte.

Aşa cum descoperise în ultimul timp, avea tendinţa să vorbească prea mult când era emoţionată. Într-un moment în care „interviul” fusese oprit, pentru puţin timp, ea se repezi să spună:

— Când am văzut firma afară din restaurant, am crezut că Sal e o prescurtare de la Sally, dar Degan mi-a spus azi că aici nu lucrează decât bărbaţi.

— Aveai dreptate cu numele, zise Hunter, începând să râdă când o văzu că face ochii mari. Nu, pe tip nu-l cheamă

Sally. Sally a fost nevasta lui Tom, proprietarul. A dat restaurantului numele ei şi nu l-a mai schimbat după ce ea a murit. Tot oraşul a plâns-o, pentru că Sally a fost o femeie minunată. Ne era chiar teamă că Tom o să-şi facă bagajele şi o să se întoarcă în Est, dar Sarah Wilson s-a oferit să-l ajute. Tipa asta scoate plozi unul după altul, aşa că a avut destul lapte şi pentru copilaşul nou-născut al lui Tom.

— M-ai zăpăcit până şi pe mine, interveni Degan, nici nu-mi pot închipui ce-o fi în mintea domnişoarei Fleming.

— Scuze, spuse Hunter, privind-o iar pe Tiffany. Sally a murit în chinurile facerii, la doi ani după ce se stabiliseră aici.

— În Nashart nu e niciun doctor? întrebă Tiffany.

— Ba da, avem, dar sunt rari bărbaţii care să ştie şi lucruri din astea. De când mă ştiu eu, aici a fost singurul doctor din toată zona. Dar e chemat de multe ori în alte oraşe şi nu e mereu la îndemână când apar urgenţe la noi, precum complicaţiile la naşteri, cum s-a întâmplat cu Sally.

Remarca aceasta o făcu să-şi dea seama că tocmai afla despre existenţa altui pericol în Vest, de data asta în ce privea femeile. Oare mama ei avusese parte de ajutor când născuse cei patru copii? Ce mult curaj putuse să aibă Rose, ştiind că era posibil să treacă singură prin asta, că era posibil chiar să moară!

Hunter avusese dreptate, povestea chiar era tristă, aşa că Tiffany încercă să schimbe subiectul.

— Şi această Sarah Wilson, câţi copii are de fapt, de ai descris-o atât de colorat? Cinci? Şase?

— Doisprezece, la ultima numărătoare.

— Şi încă nu şi-a împuşcat soţul?

Hunter izbucni în râs. Până şi lui Tiffany îi scăpă un zâmbet, însă ea nu glumea. Biata femeie!

— Nu-ţi plac copiii? o întrebă el, curios.

— Eu… nu prea ştiu. N-am avut de prea multe ori ocazia să mă aflu în preajma lor.

— Nu, cred că urma să ajung la asta, câţi speri că o să ai?

— Un număr *mult* mai moderat.

— O să ai nişte copii tare frumoşi, zise Hunter, privind-o admirativ, după care se aplecă spre ea şi-i şopti: Vrei să facem câţiva?

Tiffany rămase brusc fără aer, iar el începu să râdă şi mai tare:

— Mai prinde-te şi tu, Roşcato, când te tachinez! Iei lucrurile prea în serios, chiar şi pentru una din Est.

Aşa că ea se hotărî să-i spună adevărul:

— Ba nu, de obicei. De fapt, am un temperament chiar drăguţ şi calm.

— Şi unde l-ai ascuns?

Ea se înroşi. Poate că o tachina din nou, dar poate că nu şi de data asta. Totuşi, nu putea să discute cu el despre haosul în care i se împotmolise viaţa, din moment ce chiar el îl provocase. Prin urmare, schimbă repede subiectul:

— Ei bine, mă bucur că Tom a hotărât să rămână şi să-şi crească aici copilul. Mâncarea asta de pui e excelentă.

Aşa şi era, dar ceea ce o făcea specială era sosul cu smântână. Dacă n-ar fi avut o experienţă atât de neplăcută cu brutarul oraşului, poate că l-ar fi rugat pe Tom să-i dea reţeta. Dar când aruncă o privire prin restaurant, văzându-l pe Tom cum trecea de la o masă la alta, primind complimente pentru mâncare şi bani de la mesenii încântaţi, îşi dădu seama, deşi prea târziu, că un brutar sau un bucătar n-aveau să-i spună reţetele lor, pentru că mâncarea pe care o preparau cu ajutorul lor reprezenta pentru ei sursa de câştig. Observă apoi că cei trei bărbaţi comandaseră diferite feluri de vită, deşi friptura lui Degan era altfel, garnisită cu un sos închis la culoare. Tiffany avea senzaţia că şi el era la fel de obişnuit ca şi ea cu mâncărurile rafinate. Dacă urma să se mai gândească mult la asta, avea să înceapă să plângă, deoarece nu credea că

va fi vreodată în stare să gătească ceva atât de delicios.

Probabil că Hunter îi citise gândurile, căci îi spuse:

— Nu-ţi face probleme, că nu ne aşteptăm să începi cu o masă atât de elegantă. Mai întâi va trebui să te prinzi cum se găteşte.

Ea îi zâmbi uşor, căci chiar se simţea puţin uşurată să-l audă spunând asta. După care el adăugă:

— Tom e din Chicago. Mâncarea lui te face să-ţi fie dor de casă?

Da! Îi era dor de casă încă din ziua când plecase din New York. Dar nu mărturisi, ci întrebă, la rândul ei:

— De ce a plecat Tom din Chicago şi a venit aşa de departe în Vest ca să deschidă un restaurant?

Hunter ridică din umeri.

— Banii, sau mai degrabă lipsa lor, îi fac pe mulţi s-o ia pe drumul ăsta. Tom nu-şi putea permite să-şi deschidă propriul restaurant în Est. Aici, a plătit mai nimic; de fapt, numai materialele de construcţie şi până şi jumătate dintre ele i-au fost date pe gratis. Oamenii de aici au fost atât de încântaţi să aibă un restaurant adevărat în Nashart, că toţi au pus mână de la mână şi restaurantul a fost ridicat peste noapte.

Aproape terminaseră. Dacă s-ar fi ridicat cu câteva momente mai devreme, ar fi ajuns să se confrunte cu dezastrul la uşă, pentru că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla devenise realitate: unul dintre fraţii ei intrase în restaurant. Tiffany încremeni, paralizată de nehotărâre. Îi venea să o ia la fugă, dar nu avea niciun pretext ca s-o facă! Nu ar fi trebuit să ştie că în pragul uşii stătea Sam Warren, însoţit de doi tineri pe care nu-i recunoscu. Totuşi, poate se înşela… Nu-şi mai văzuse fratele cel mare de şase ani. Se schimbase atât de mult în vremea asta…

Dar, în timp ce se uita la el, îşi dădu seama că sigur e Sam. Chipul îi devenise mai masculin, îşi lăsase chiar şi mustaţă, dar era fratele ei – cu părul lui blond, cu ochii lui

verzi. Şi, Doamne, Dumnezeule, şi-ar fi dorit atât de mult să-l îmbrăţişeze, că aproape că-i dădură lacrimile!

Apoi îl auzi pe Degan spunându-i lui Hunter:

— O să-i distrag eu atenţia în timp ce o scoţi tu prin spate.

Prin urmare, nu era singura care observase că un Warren intrase în restaurant. Hunter se ridică după Degan şi ocoli masa ca să-i dea braţul, spunându-i încetişor:

— Nu te agita, dar tocmai a intrat un Warren. Tata vrea ca ei să afle. La urma urmelor, ăsta a fost şi motivul pentru care te-am dat de partea noastră. Dar tata vrea să se şi bucure de victorie o vreme, aşa că am prefera ca ei să nu afle aşa de repede.

— Eu aş prefera să nu afle deloc, îi şopti şi ea. M-aş simţi îngrozitor dacă ar trebui să le explic chiar eu hotărârea pe care am luat-o.

Hunter îi puse o mână pe gât, ţinând-o aproape de el, ca să o ascundă de vederea lui Sam, iar ea nu protestă, căci nu voia să fie descoperită. Şi, slavă Domnului, reuşi să iasă pe uşa din spate fără să audă pe nimeni strigând-o pe nume – pe adevăratul ei nume.

Capitolul 22

Hunter se grăbi să ajungă împreună cu Tiffany la staţia de diligenţe unde lăsase Degan caii, dar nu mai aşteptă să-i ajungă şi ceilalţi din urmă. Încălecă pe calul său bălţat şi se aplecă, oferindu-i mâna. Ea nu protestă nici de data asta, pentru că nu se gândea decât cum să scape. Încă era prea nefericită din cauza acestei întâlniri. Şi nici măcar nu plecaseră încă din oraş. Dacă Sam ar fi recunoscut-o, atunci ar fi ajuns să dea ochii cu tatăl ei chiar azi. Însă un glas, undeva în minte, îi şopti: „Şi te-ai reîntâlni

cu fraţii tăi”. Putea să-l suporte pe Franklin pentru asta? Nu, nici măcar pentru asta. Rana pe care i-o făcuse omul acesta era prea adâncă. Trebuia să găsească alt mod de a-şi vizita fraţii, înainte să plece din Montana.

— Trebuie să facem mai des asta.

Trecură câteva clipe până să audă cu adevărat ce spusese Hunter şi să şi priceapă. Oare vorbea cumva despre faptul că, practic, şedea în poala lui? O, Doamne, de ce stătea aşa?

— Stai! Am crezut că mă duci la grajdul din oraş. Voiam să închiriez un cal ca să mă pot întoarce călare acasă.

— Păi deja te întorci călare acasă.

— Dar e foarte nepotrivit.

— Cum adică, e nepotrivit că te duc eu acasă? Clar că ai nişte idei cam prosteşti, Roşcato.

Tiffany închise gura, strângând din dinţi. Ieşiseră deja din oraş, aşa că nu era surprinsă că el spusese asta. Totuşi, era cazul să afle şi el la ce se referea ea. Eticheta din Vest n-avea cum să fie atât de diferită de regulile de bună purtare în societate pe care le învăţase ea. Însă, chiar mai rău decât atât, felul în care o aşezase el pe cal era mult prea intim. Nu stătea nici în spatele lui, nici nu călărea bărbăteşte în faţa lui, ci o pusese femeieşte în şa, chiar în poala lui, astfel încât îi era imposibil să ignore faptul că o privea. Şi că îi zâmbea cu gura până la urechi.

Nemernicul, era tare încântat de sine, în timp ce ea era mai mult decât stânjenită. Îşi întoarse capul, evitându-i privirea, şi-şi aţinti ochii asupra drumului. Coama lungă a căluţului pinto îi mângâia mâna. Ce animal frumos! Voia şi ea unul la fel. Înainte să plece din Montana, avea să cumpere unul şi să-l trimită acasă. O să fie invidiată de toate prietenele când o să se plimbe prin Central Park. Majoritatea prietenelor ei nu ştiau însă în ce dilemă se afla. Îi fusese prea ruşine ca să le spună unde se duce. Ar fi fost

tare şocate de asta!

O, Doamne, nu se mai putea gândi la casă acum, nici la faptul că-l văzuse pe Sam, altfel avea să izbucnească în plâns, şi nu-şi putea permite să fie tulburată de Hunter sau de faptul că stătea atât de aproape de el. Trebuia să se străduiască să-şi joace rolul de Jennifer, menajera, şi să înceapă o conversaţie normală. Asta avea s-o liniştească. Aşa că spuse, străduindu-se să nu se uite la el:

— Calul ăsta e drăguţ.

Hunter pufni, făcând-o să-i arunce o privire. El făcu o grimasă, în timp ce i se adresa calului:

— N-o asculta, Patches, nu te-a făcut drăguţ de-adevăratelea. După care se aplecă spre ea şi-i şopti: Să nu-l mai jigneşti, că este foarte ţâfnos.

Chiar dacă nu credea nicio iotă din ce-i îndruga el, Tiffany nu putu să se abţină şi izbucni în râs. Apoi însă îşi dădu seama că Hunter tocmai găsise un pretext pentru a-şi apropia faţa de a ei. Şi, văzând ochii aceia de un albastru năucitor atât de aproape de ea, aproape că i se opri răsuflarea. Dacă ar fi sărutat-o… Doamne, nici nu ştia ce-ar fi făcut. Aşa că zise repede:

— Îmi place să călăresc, dar îmi place să ţin eu frâiele. Ar fi trebuit să mă duci la grajd, ca să închiriez un cal pentru mine.

El se dădu înapoi, şi astfel dispăru şi ameninţarea de a fi sărutată. Putea din nou să respire. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar, în mod ciudat, se simţea dezamăgită. Oare ce era cu ea? Ar fi mai bine să nu ştie cum e să fii sărutată de Hunter Callahan.

Însă el nu-şi dezlipise privirea de la ea.

— N-aş fi zis că ştii să călăreşti. Credeam că voi, orăşenii, nu vă plimbaţi decât în trăsuri.

În sfârşit, un subiect diferit, care ar fi trebuit s-o calmeze.

— Ba nicidecum. Eu locuiam lângă un parc mare,

poate cel mai mare din lume. Eram destul de mică atunci când am învăţat să călăresc. Ai putea să-mi dai voie să-l împrumut uneori pe Patches?

El clătină din cap.

— Un bărbat e legat de calul său, e ca o rudă pentru el.

Ea izbucni în râs, dar se opri imediat când îşi dădu seama că Hunter chiar vorbea serios. Iar el remarcă de îndată:

— Ai un râs frumos, Jenny. De ce nu-l aud mai des?

Pentru că era răvăşită, speriată, îngrijorată, dar, şi mai rău, pentru că bărbatul pe care venise cu gândul de a-l dispreţui se dovedea demn de a-l plăcea. Uneori. Când nu-l prindea că seduce femeile, inclusiv pe ea. Dar evident că asta n-o putea spune. Prin urmare, declară afectată:

— O menajeră trebuie să fie mereu rezervată.

— Nu mai fi! chicoti el. Aşa o fi fost în casele alea elegante de prin Est, pe unde ai mai lucrat tu, dar acum eşti în Montana.

Oare chiar era nevoie să-i amintească mereu de asta? Tiffany se întoarse la subiectul care o liniştise puţin şi la remarca prostească – sau nu – pe care o făcuse despre calul lui.

— Ai glumit în legătură cu Patches? Eu n-am avut decât doi cai. Şi trebuie să mărturisesc că pe niciunul nu l-am considerat animal de companie.

— Caii sunt scumpi, zise el, deodată curios. Cum de ţi-ai putut permite unul?

Tiffany se înfurie pe ea, dar găsi repede o minciună:

— Tata are un prieten bun care creşte cai. Lucra pentru un om care nu era deloc drăguţ şi, de fiecare dată când avea un cal care nu-i plăcea, îi cerea să-l omoare. Dar prietenului lui tata nu-i plăcea să facă aşa ceva şi prefera să-i dea pe la cine putea.

— Aştia din Est, făcu Hunter, cu oarecare dispreţ în

voce. Noi, aici, pur şi simplu le dăm drumul. Avem câţiva cai în plus la fermă. Poţi să călăreşti unul dintre ei. Să-mi spui doar când ai chef şi te duc eu.

Ea se încruntă.

— Aş prefera să nu fiu legată de programul tău. Mi-ar plăcea să pot călări când am eu chef, singură.

— Ştii să tragi cu pistolul?

— Nu.

— Dar cu puşca?

— Nu, evident.

— Atunci n-o să călăreşti de una singură.

Ea ar fi protestat, dacă tonul lui nu i-ar fi dat de înţeles că este degeaba. Poate că putea să înveţe să tragă cu arma. Ba nu, de ce să-şi bată capul cu asta, când n-avea să petreacă atât de mult timp pe aici?

După care o fulgeră o întrebare:

— Dacă ai cai de călărie în plus, de ce nu ai adus unul şi pentru mine azi?

— Şi să nu te ţin în poală în drum spre casă? chicoti el. Da, vezi să nu!

Prin urmare, el pusese la cale situaţia asta stânjenitoare în care se afla acum? Îi mai şi zâmbea cu gura până la urechi; era clar că se felicita singur pentru felul cum plănuise atâta intimitate. De ce? Oare aşa se purta cu toate femeile care îi ieşeau în cale? Sau, mai clar, se amuza de un flirt inocent ori chiar îşi propusese să o seducă pe ea cu adevărat – adică pe Jennifer, se corectă Tiffany. Trebuia să afle, dar n-avea cum s-o facă, dacă va continua să se simtă jignită de felul în care înţelegea el să fie prietenos. Se gândi că ar putea să fie mai drăguţă cu el, ba poate chiar să flirteze şi ea puţin, numai ca să vadă unde bate. Ba nu, asta însemna că îl ispiteşte să-i fie necredincios. Nu putea să recurgă cu inima uşoară la aşa ceva ca să scape de căsătoria asta aranjată, mai ales dacă ea provoca totul. Trebuia să fie ideea lui şi să o servească în faţa mamei ei

drept o dovadă a naturii lui fluşturatice.

Era atât de pierdută în gânduri, că îşi dădu seama prea târziu că în tot acest timp îl privise absentă pe Hunter, evident, destul de mult cât să-l facă să creadă că acum avea să fie deschisă la avansurile lui. Observă că el se apleca încet spre ea, ţintuind-o cu privirea lui albastră, atât de senzuală. Tiffany simţea că i se strânge stomacul, că i se taie respiraţia şi, pur şi simplu, nu mai putea împiedica ceea ce urma să se întâmple; nu mai putea nici măcar să se mişte. Îi adulmeca parfumul atât de masculin – un amestec de piele, de răşină şi de ceva ce nu putea identifica. Dar îi plăcea şi se întreba chiar ce gust avea. Tot universul ei avea să se dea peste cap dacă o să-l lase să o sărute, pentru că ar fi putut să-i placă. Poate şi lui avea să-i placă… şi să vrea mai mult. Poate că nu era deloc ceva neobişnuit pentru el să seducă una sau două fete pe zi. Şi probabil că ea nu se înşela deloc asupra numărului, căci îşi aminti de braţul pe care Pearl i-l pusese pe umăr în oraş…

Amintirea asta puse capăt atracţiei hipnotice în prada căreia se afla:

— Opreşte-te!

Voise să-i ceară să se oprească, să nu o sărute, dar el probabil că înţelesese că ea îi cerea să se oprească din mers! Iar Patches stătu locului. Tiffany se simţea prea sleită de puteri ca să-i mai facă vreun reproş lui Hunter pentru că încercase să o sărute. Aruncă o privire în jur, observând că se aflau lângă lac şi nu departe de casa abandonată.

Trase adânc aer în piept, ca să se liniştească, apoi spuse:

— Am văzut ieri casa asta. Pot să mă uit la ea mai îndeaproape?

— Jenny!

El nu-i rostise decât numele, dar Tiffany ştia că încă nu renunţase la ideea de a o săruta. Acum însă, că-şi venise în fire, trebuia să sugrume această pornire din faşă.

— Nu scoate un sunet despre ce era să se întâmple – şi să nu cumva să se mai întâmple! Oi fi muncind eu pentru familia ta, dar asta nu înseamnă că poţi să profiţi de mine.

— N-aş face aşa ceva.

Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, ea se înfuria tot mai tare şi nu-şi mai putea opri tirada.

— Şi să lăsăm baltă curiozitatea mea în legătură cu casa asta. Du-mă doar înapoi la ranch, te rog! Noi doi nu ar trebui să mergem împreună aşa – singuri. Este mai mult decât nepotrivit, înţelegi de ce? Îţi dă idei greşite.

— O fi din cauza părului tău roşcat, mormăi el şi o dădu jos de pe cal, după care descălecă şi el. Vino!

Şi, ţinând frâul într-o mână, o luă pe ea de mână cu cealaltă, ducând-o printre copaci, spre apă şi spre casa care rămăsese neterminată. Ea încercă să-şi tragă mâna dintr-a lui, de două ori. Iar el observase, probabil, că era încă supărată, pentru că îi zise:

— Potoleşte-te! N-are rost să faci pe bosumflata din cauza unui sărut nevinovat – care nici măcar nu s-a întâmplat.

Aşa i se părea lui? Nevinovat? Fără însemnătate? Poate că, într-adevăr, reacţionase ea prea exagerat. Trebuia să fie foarte atentă la felul cum se purta cu acest bărbat. Gândul la cine era ea cu adevărat trebuia să fie împletit cu cine credea el că era ea, şi trebuia să jongleze cu aceste două identităţi ca să nu-şi piardă slujba – sau un posibil aliat. Pentru că îi trecuse prin minte că, dacă Hunter Callahan era aşa de nepăsător şi de generos cu împărţirea afecţiunii pe cât începea să vadă că este, atunci, dacă putea s-o ajute cineva să evite această căsătorie, el avea să fie acela.

Ajunseră astfel la casă sau, mai bine spus, la scheletul ei. Planul casei arăta că avea să fie mult mai mare decât păruse de la distanţă. Acum putea să-l întrebe despre logodnă şi despre părerea lui în privinţa asta, din moment

ce Degan îi vorbise despre ea. De altfel, chiar din acest motiv ceruse să vadă casa. Era ocazia perfectă ca, în timp ce vorbeau despre casă şi despre cei cărora le era destinată, să-l facă să-şi dezlege limba în privinţa logodnei. Totuşi, poate că nu era momentul cel mai potrivit. Ba nu, indiferent dacă se înfuria sau nu, trebuia să afle ce gândea el despre asta.

— Am auzit că această casă este ridicată pentru tine şi pentru logodnica ta. Acesta e încă un motiv pentru care nu vreau să încerci să mă săruţi.

El îi dădu drumul mâinii, privind-o scrutător.

— Cine ţi-a spus?

— Degan mi-a zis, de dimineaţă, în oraş, când l-am întrebat despre zâzania aceea. E adevărat, deci? Eşti logodit cu o Warren?

— Ei, şi ce? Ar trebui să nu mai trăiesc, tot aşteptând-o pe femeia aia să-şi facă apariţia? N-am văzut-o niciodată, Roşcato. Asta nu-i afecţiune.

— Dar o să te însori cu ea.

— E, asta rămâne de văzut. Tata speră că o să-mi placă de ea, însă n-o să mă oblige s-o iau de nevastă dacă nu-mi place.

— O spui de parcă ai fi ştiut mereu că, în cele din urmă, o să fie alegerea ta. Dar ce-i cu asta? E aşa de rău că toată lumea aşteaptă ca asta să se întâmple?

— Exact, pufni el. Şi sunt al dracului de sigur că n-o să fac pe bărbatul însurat până când n-o să mă însor cu adevărat!

Atitudinea lui Hunter o uluia, căci nu se aşteptase la aşa ceva. El vorbea despre căsătoria iminentă ca despre un laţ în jurul gâtului. Probabil însă că surprinderea ei nu trecuse neobservată, pentru că el continuă pe un ton mai liniştit:

— Toată viaţa a trebuit să port povara asta. Încă din clipa când am început să mă uit după fete, tata m-a tras

deoparte şi mi-a zis: „Poţi să le atingi, dar să nu te ataşezi de vreuna, pentru că ţi-am găsit deja o nevastă”. La dracu’, suntem în secolul al XIX-lea, cine se mai leagă la cap cu o nevastă aleasă de alţii? Şi de ce? Pentru că doi bărbaţi în toată firea nu pot să stea la discuţii şi să spună: „Asta nu-i lupta noastră, de ce dracu’ ne mai împuşcăm noi aici?” Acum de ce zâmbeşti? Ţi se pare distractiv?

Tiffany era uimită că nu izbucnise de-a dreptul în râs, pentru că tot ce spunea el erau exact gândurile ei, numai că nu putea să-i spună asta.

— Nu, deloc. Mă întrebam doar ce-ar fi dacă şi logodnica ta are aceeaşi părere ca şi tine.

— Măcar atât pot să sper, mormăi el.

— Dar te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu, deloc. M-am gândit doar că o să facă ce i s-a spus.

— Poate că greşeşti, îi aruncă ea peste umăr şi dădu să se întoarcă.

— Ce-i cu graba asta? o opri el. Chiar crezi că n-o să mă placă?

— Dacă seamănă măcar puţin cu mine, atunci e obişnuită cu tinerii rafinaţi de la oraş, nu cu cowboy-i neruşinaţi şi încrezuţi, care nu ştiu când să renunţe.

— Încrezuţi cu motiv, zâmbi el într-un colţ şi pătrunse în interiorul scheletului casei.

Stătea acolo, cu mâinile în şolduri, uitându-se la temeliile unei case care poate că n-avea să fie niciodată terminată. Ea făcu la fel, dar observă deodată că expresia chipului său se schimbase. Nu-l mai văzuse aşa până acum. Furios. Îngrozitor de furios. Nu pe ea – bine, de fapt, poate pe ea cea adevărată. Poate că nu fusese cel mai bun loc ca să discute despre logodnă, din moment ce casa îi amintea de ea într-un mod atât de ostentativ.

Gândul acesta i se întipări şi mai puternic în minte când îl văzu pe Hunter că dă brusc cu piciorul într-un stâlp

dintr-un colţ. Încă două lovituri, şi stâlpul se frânse în două. El se dădu la o parte, în timp ce partea de deasupra se lăsase în jos, deşi cuiele în care erau bătute scândurile le împiedicau să se prăbuşească de tot. Acum atârnau aşa, hidoase, ruinate.

Tiffany întrebă, nevenindu-i să creadă:

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că afurisenia asta n-ar fi trebuit niciodată să fie începută, când e foarte posibil să nu locuiască niciodată nimeni în ea. Voiam de mult să o dărâm. După care o luă din nou de mână. Vino! A fost o greşeală să ne oprim aici. Te duc înapoi la ranch.

Ea nu se opuse. Fără să ştie, Hunter tocmai îi dăduse cea mai bună veste pe care o auzise de la sosirea în Montana. Şi el ura logodna asta la fel de mult ca ea. Şi atunci, de ce nu era încântată? Să fie oare atât de orgolioasă, încât să se supere că el nu o voia pe ea?

Capitolul 23

Pe bucata scurtă de drum care le rămăsese până să ajungă la ranch, Hunter rămase tot timpul încruntat. Tiffany nici nu pusese bine piciorul jos de pe cal, când îl zări pe Zachary, rezemat de un stâlp al verandei. Îşi plimba privirea de la ea la Hunter şi înapoi şi nu părea prea încântat că ei doi călăriseră singuri tot drumul, în sfârşit, mai observase cineva cât era de nepotrivit acest lucru?

— Mary a mea a întrebat de tine, fato, i se adresă Zachary lui Tiffany pe un ton morocănos. Du-te sus şi prezintă-te!

— Bineînţeles.

— Te prezint eu, se oferi Hunter.

— Se descurcă şi singură, se opuse Zachary. Am de

vorbit ceva cu tine, băiete.

— Mă întorc într-o clipă, tată, replică Hunter şi o conduse pe Tiffany înăuntru, luând-o în sus pe scări.

— Stai! exclamă ea, tocmai când Hunter se pregătea să bată la uşă. Vreau măcar să mă asigur că arăt decent, înainte s-o cunosc pe mama ta.

— Eşti frumoasă, zâmbi el. Linişteşte-te, că doar n-o să te mănânce.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva, dar prima impresie…

El o apucă de bărbie ca să-i examineze chipul, apoi se prefăcu a-i şterge o dâră de praf de pe faţă. Ea îşi dădea seama că se preface, pentru că făcea gestul prea încet, cu prea multă blândeţe; practic, îi prinsese faţa în palme şi degetele lui mai degrabă o mângâiau, în loc să-i frece pielea. Tiffany simţea că o să ia foc şi, fascinată de privirea lui insuportabil de intensă, nu-şi putu reţine un suspin. Apoi, cu un geamăt audibil, Hunter îşi luă mâinile de pe chipul ei, se întoarse şi deschise uşa de la dormitorul părinţilor săi, mormăind:

— Ai încredere în mine data viitoare, când o să-ţi spun că arăţi bine.

Dar nu spusese deloc asta! O zăpăcise cu totul când îi zisese că e frumoasă.

Tiffany se trezi dintr-odată în dormitorul mare de pe colţ. Încăperea era atât de scăldată în lumina care venea de la cele două rânduri de ferestre, toate deschise şi cu perdelele date la o parte, că avu nevoie de câteva clipe, până să i se obişnuiască ochii cu ea. Era o cameră mare, dar înţesată de mobile. Tiffany observă încântată că, la urma urmelor, măsuţele de toaletă erau cunoscute şi în Vest. Mary avea una încărcată de borcănaşe, dar şi un birou de scris şi o măsuţă mică şi rotundă pentru a mânca, la care lua probabil masa uneori împreună cu soţul ei, acum, în timpul convalescenţei.

Se mai aflau, de asemenea, dulapuri cu cărţi, câteva scaune cu spătar drept şi un fotoliu confortabil, cu braţe, care fusese tras lângă pat, fără îndoială, pentru vizitatorii lui Mary.

Mama lui Hunter stătea în patul mare cu stâlpi, cu spatele susţinut de vreo şase perne. Avea părul lung şi castaniu, împletit în două cozi. Purta o cămaşă de noapte confortabilă, albă şi lungă, cu mâneci scurte. Era prea cald ca să se învelească. Până şi picioarele îi erau goale. Rose îi spusese că Zachary avea o nevastă frumoasă. Ce-i drept, încă arăta bine şi era solidă, absolut deloc delicată. Şi avea ochi albaştri. Ochii lui Hunter.

Fiul ei se duse drept la pat şi se aplecă să-şi sărute mama pe obraz.

— Mamă, am adus-o pe Jenny. Dacă ţi se pare cam înţepată, adu-ţi aminte că e din Est.

Spusese toate acestea pe tonul pe care îl folosea ca să o tachineze, însoţindu-şi cuvintele de un zâmbet, aşa că Tiffany nu se simţi jignită. Şi Mary zâmbea.

— Hai, pleacă de aici şi lasă-ne să ne cunoaştem! Cu mine n-o să fie rezervată.

Abia ieşise Hunter pe uşă, că Mary începu:

— Am auzit ce-ai făcut.

Lui Tiffany îi sări inima din loc, dar Mary adăugă zâmbind:

— Zach zice că ai făcut o treabă excelentă, ai pus iar ordine în partea de jos a casei. Nu ştiam că ajunsese aşa de rău, deşi ar fi trebuit să mă aştept, pentru că Pearl lipseşte de ceva vreme. Sinceră să fiu, nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap să le cer muncitorilor să mă ajute. Stai jos şi povesteşte-mi cum ai reuşit!

Tiffany era uimită de cât de repede scăpase de emoţii, datorită purtării prietenoase şi a zâmbetului lui Mary. Ba chiar chicoti uşor, înainte să recunoască:

— Nu cred că am avut nici cel mai mic merit. I-am

întrebat pe cowboy dacă vor să mă ajute şi era cât pe ce să-i apuce râsul, când Degan Grant a zis că el o să mă ajute. Şi atunci, dintr-odată, au vrut şi ei să dea o mână de ajutor.

— Ei, aşa se explică. Omul ăla poate să-i îmboldească zdravăn. E politicos, nu zic nu, dar mă bucur că n-o să mai avem nevoie de el după nuntă şi că o să plece.

— Nunta fiului dumneavoastră?

— Da. Noi două avem o grămadă de făcut ca să dichisim casa până atunci. Fata aia, Warren, e bogată, a fost crescută numai în puf. Noi sperăm doar că nu a fost atât de alintată şi de răsfăţată încât să nu se poată obişnui aici – bine, eu sper asta. Băieţii mei se aşteaptă la ce-i mai rău, dar ei n-au spus niciodată nimic bun despre familia ei, aşa că nu mă miră. Totuşi, tatăl ei cu siguranţă abia aşteaptă să o vadă din nou.

Tiffany reuşi să nu pară neîncrezătoare când întrebă:

— V-a spus el asta?

— N-am vorbit de ani de zile cu el, răspunse Mary. Am auzit şi eu vorbele care umblă prin oraş, de la oamenii care vin în vizită. Zic că, de câteva luni, el nu mai vorbeşte decât de venirea ei.

— Şi dumneavoastră sunteţi preocupată cum s-o impresionaţi?

— Ba bine că nu! O să mă port cu ea numai cu mănuşi. Multe depind de nunta asta, fetiţo. Foarte multe. De-asta sunt tare bucuroasă că eşti aici, să mă ajuţi. Dar ia spune-mi, cum se face că o fată care arată ca tine nu s-a măritat încă?

Era clar că Mary Callahan nu se încurca s-o ia cu ocolişuri. Tiffany se simţi brusc stânjenită că-i înşală pe Callahani, deoarece Mary părea, foarte încântată de nunta asta. Cu toate acestea, repetă încă o dată povestea lui Jennifer, deşi începuse până şi ei să i se pară puţin cam răsuflată. Era chiar înclinată să fie de acord cu ceea ce

spusese Hunter despre relaţia lui Jennifer cu logodnicul ei. Dacă ei chiar se iubeau, nu s-ar fi hotărât mai degrabă ca mai întâi să se căsătorească şi apoi să pună bani deoparte pentru o casă?

Mary însă o uimi din nou cu felul diferit în care vedea lucrurile.

— Îmi aduc aminte cum era în Est, cum lucrurile erau întoarse pe toate feţele şi oamenii îşi făceau o mie de griji până să se hotărască. Problema era că aveau prea multe opţiuni. Aici, în Montana, lucrurile stau exact pe dos. Nu poţi alege între prea multe, aşa că oamenii trebuie să asculte de impulsuri când văd ceea ce-şi doresc, altfel vine altul şi le suflă totul de sub nas.

S-ar fi zis că Mary descria situaţia lui Franklin Warren. Oare aşa se petrecuse idila dintre părinţii ei? Frank fusese impulsiv pentru că erau prea puţine femei prin partea locului? îşi aminti însă că impulsivitatea nu dusese la o căsătorie fericită.

Dar nu se aşteptase ca şi Mary Callahan să fie tot din Est.

— Nu ştiu de ce, credeam că v-aţi născut aici, ca şi soţul dumneavoastră, zise Tiffany.

— O, Doamne, nu, dar nici Zach nu s-a născut aici. Pe atunci, în locurile astea nu erau decât indieni şi vânători de blănuri. Tatăl lui Zachary, Elijah Callahan, avea un ranch în Florida; taică-meu era măcelar şi făcea afaceri cu el. Aşa ne-am cunoscut.

Tiffany era uimită. De ce oare crezuse că oamenii ăştia locuiau aici de mult mai mult timp? Atunci, nici zâzania nu era aşa de veche?

— Prin urmare, aţi venit aici împreună cu soţul dumneavoastră?

— Da, şi cu tatăl lui, care stătea cu noi. Lui Elijah îi murise de curând nevasta şi după asta, el n-avea de ce să mai rămână în Florida, ba avea chiar toate motivele să

plece de acolo. Ca s-o spun pe-a dreaptă, o ceartă urâtă cu vecinul lui l-a alungat de acolo.

Mary rostise ultimele cuvinte aproape în şoaptă. Însă n-avea cum să vorbească de familia Warren. Prin urmare, de ce vorbise aşa de încet, de parcă ar fi fost o taină pe care Tiffany n-ar fi trebuit s-o cunoască? Numai că ea voia s-o întrebe pe Mary despre zâzanie, iar vorbele ei îi dădeau, oarecum, prilejul s-o facă. Aşa că zise, alegându-şi grijulie cuvintele:

— Ce… ciudat, mai ales că şi Cole, fiul dumneavoastră, mi-a spus că nici vecinii pe care îi aveţi nu sunt prea prietenoşi. S-ar zice că familia e blestemată să aibă…

— O, e chiar şi mai rău, dar sperăm că o să se termine curând. Mă rog, eu sper. Zach e mai neîncrezător. Nu crede până nu vede, nu? Dar cine să i-o ia în nume de rău, când ea a venit aici după noi şi şi-a umplut toată familia de ura pe care o simţea.

— Cine?

— Mariah Warren. Nu ţi-a povestit nimeni de dihonia asta?

Tiffany simţea că se sufocă.

— Chiar voiam să întreb, pentru că m-am trezit în mijlocul ei. Cine e Mariah Warren?

— Marea iubire a lui Elijah Callahan. Se numea Mariah Evans când locuiau în Florida. Elijah şi Mariah trebuiau să se căsătorească.

— Şi nu s-au căsătorit?

— Nu, sigur că nu, oftă Mary. În noaptea de dinaintea nunţii, cel mai bun prieten al lui Elijah l-a îmbătat şi s-a gândit că ar fi o glumă tare bună să-l vâre în patul unei târfe, ca atunci când o să se trezească, el să creadă ce-i mai rău. Dar în noaptea aceea, Mariah voia să stea de vorbă cu el. Unii cred că era emoţionată de nuntă, alţii zic că nu mai voia să aştepte până în noaptea nunţii. Ore

întregi a stat la ranch-ul lui Elijah, aşteptându-l să vină acasă. În sfârşit, s-a întors în oraş şi a aflat ce îl reţinuse. Când a intrat în taverna lui preferată, căutându-l, toţi au tăcut. Ea i-a luat pe toţi în cătarea flintei, întrebându-i unde e Elijah, iar cineva i-a spus că e sus.

— Şi l-a împuşcat? întrebă Tiffany, cu răsuflarea tăiată.

— Nu în noaptea aceea. Atunci era, pur şi simplu, şocată. Dar l-a împuşcat a doua zi, când el s-a dus la ea să-i explice. Ea nu l-a crezut că nu a avut relaţii cu stricatele din cârciumă. Chiar a vrut să-l omoare, dar nu era bună ţintaşă, aşa că l-a lăsat doar şchiop pe viaţă. Însă nebunia geloziei care a pus stăpânire pe ea în noaptea aceea nu a mai părăsit-o niciodată. Peste câteva săptămâni s-a măritat cu unul care-i făcuse curte, Richard Warren, numai ca să-i facă în ciudă lui Elijah. Atunci l-a apucat gelozia şi pe Elijah. Lui i-a trebuit ceva mai mult timp să-şi găsească o nevastă, dar s-a însurat din acelaşi motiv, doar ca să-i facă în ciudă lui Mariah.

— De ce n-au renunţat, pur şi simplu?

— Aşa ai zice, nu? Asta ar fi fost un lucru de bun-simţ pe care să-l facă. Dar ei se iubiseră prea mult şi de aceea iubirea lor s-a transformat într-o ură atât de puternică. Ştii, gelozia poate să-i facă asta unui om, când îl roade până la os, iar pe ea a ros-o gelozia până la moarte.

— Cum au ajuns aici amândouă familiile?

— Elijah încerca să ne ducă pe cât se putea de departe de Mariah. Soţul ei, Richard Warren, murise la puţin timp după căsătoria lor. Au avut trei copii, dar numai Frank a trăit ca să ajungă la vârsta bărbăţiei, şi ea l-a crescut învăţându-l să ne urască şi pe noi. Au venit aici după noi… mă rog, ea a venit. Ca să fiu cinstită, Frank nu ştia că asta face mama lui. Pe atunci nu prea mai era în toate minţile, căci altfel n-ar fi făcut tot drumul ăsta numai ca să-l înfrunte, în sfârşit, pe Elijah.

— Să-l înfrunte de-adevăratelea? Şi ce s-a întâmplat?

— Ce era de aşteptat. N-au putut să trăiască împreună, dar au murit împreună.

— Indienii?

— O, Doamne, nu! Pe atunci, indienii din partea locului încă nu se războiau cu albii. În general, erau prietenoşi, altfel nu ne-am fi ridicat casa aici, când în preajmă nu era decât un mic târg al vânătorilor de blănuri.

— Atunci cum au murit Elijah şi Mariah?

— S-au împuşcat unul pe altul.

Capitolul 24

O fi fost povestea lui Mariah şi a lui Elijah ceva de demult pentru Mary Callahan, însă pentru Tiffany era o tragedie care doar ce se petrecuse. Nu reuşea să-şi scoată povestea asta din minte. *S-au împuşcat unul pe altul.* Oare cum putea cineva să fie aşa de furios, încât să vrea să tragă în cineva... bine, e clar că lucruri din astea se întâmplau tot timpul. Dueluri, războaie, împuşcături, aici în Vest. Dar să laşi asta moştenire copiilor şi nepoţilor? Cât de nerod trebuia să fii? Iar acum, ea trebuia să plătească pentru că bunica ei nu fusese în toate minţile? Ba chiar se simţea prost, pentru că, din cât se părea, familia ei era vinovată de toate acestea. Sau nu? Azi auzise doar versiunea unuia dintre cei doi împricinaţi, cea a familiei Callahan. Totuşi, ca să audă şi cealaltă versiune, trebuia să stea de vorbă cu tatăl ei. Nu, mulţumesc. În plus, ce-ar mai fi putut adăuga el? Că Elijah nu fusese destul de elocvent, încât să o aducă pe Mariah cu picioarele pe pământ? Sau că Mariah fusese oricum un pic cam dusă încă de la început, dacă păstrase în ea atâta furie, atât de mulţi ani?

Tiffany nu se aşteptase s-o placă pe Mary Callahan. Iar acum, nu voia s-o dezamăgească pe această femeie, recunoscând că nu ştie să gătească şi cerându-i ajutorul.

Aşa că se hotărî să încerce mai întâi singură să gătească. Îşi petrecu aşadar toată după-amiaza studiindu-şi micuţa carte de bucate, ceea ce n-avea cum să-i ia mult timp, la cât era cartea de subţire, şi făcând o listă cu ingredientele de care avea nevoie. Se apucă apoi să scotocească prin cămară şi descoperi lângă ea gheţăria. Era plină de calupuri mari de gheaţă scoasă din lac şi de carne sărată. Gheaţa încă nu începuse să se topească, întrucât vara abia începuse.

Lui Tiffany îi mai lipseau câteva dintre ingredientele menţionate în cartea de bucate.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Andrew, care tocmai intrase pe uşa din spate.

Tiffany îşi dădu seama că probabil era încruntată. Îi arătă băiatului cartea de bucate din care citea.

— Pentru unele dintre reţetele de aici am nevoie de ouă şi nu găsesc niciunul în gheţărie.

— Mi se pare că am auzit nişte găini cotcodăcind când m-a dus Jakes să-mi arate unde să-mi pun lucrurile în cabană.

— Serios? Hai să vedem!

Într-adevăr, ograda de păsări se afla în spatele hambarului, în ea erau câteva păsări, dar nu văzu nici un ou pe nicăieri. Erau şi câteva zeci de puicuţe, unele căţărate pe scândurile unde erau aliniate cuiburile, în timp ce altele ciuguleau grăunţe prin curte. Tiffany era fascinată. Nu mai văzuse niciodată animale de fermă vii, după cum nu le văzuse nici moarte, gata să fie gătite.

— Pleacă de-aici! se răsti la ea Jakes, care tocmai apăruse de după colţul hambarului, cu un coş pe braţ. Astea-s găinile mele!

— Nu voiam să le sperii, îl asigură ea pe bucătarul cowboy-lor, zâmbind, deşi în sinea ei îşi spunea: „Ce morocănos!”

Jakes avea o barbă maronie, înspicată cu fire albe, dar nu era prea în vârstă; probabil n-avea mai mult de

patruzeci şi ceva de ani. Era slab, scund, crăcănat şi clar arţăgos. Dar, cum ea spera să-l convingă să-i spună câte ceva despre gătit, nu voia să-l provoace în niciun fel.

— Voiam doar să ştiu cum e cu ouăle, adăugă ea.

— În fiecare zi duc douăzeci şi patru de ouă în casă. Dacă îţi trebuie mai multe, spune-mi! Dar să nu cumva să-mi deranjezi vreodată găinile! Nu le plac străinii. Le supără şi nu mai produc.

Pentru ea nu era nicio problemă, din moment ce, oricum, habar n-avea cum se iau ouăle de la găini.

— Şi cu vacile de lapte cum stăm?

— Aici, în staul, sunt ţinute două vaci de lapte. Găinile şi Myrtle sunt ale mele, dar vacile, nu, aşa că te priveşte ce faci cu ele.

O, nu, în niciun caz!

— Andrew?

— Mă ocup eu cu plăcere, coniţă.

Tiffany îi aruncă o privire plină de încântare băiatului, pentru că îi citise gândurile. Deja începuse să muncească zdravăn, ca să-şi merite simbria, dar răspunsul lui rapid o făcu să-şi pună întrebări.

— Cum de eşti obişnuit cu animalele de fermă?

— Soră-mea cea mare s-a măritat cu un fermier. Am stat o vară la ea la ţară, înainte să plec în Vest, şi mi-a plăcut. Mă gândisem chiar să pun chiar eu pe picioare o fermă, până mi-a venit ideea să mă duc să-l caut pe taică-meu. Uite-aşa am ajuns aici.

— Dacă aţi terminat să-mi admiraţi găinile, duceţi-vă să trăncăniţi în altă parte! mormăi Jakes.

Tiffany îşi muşcă limba, ca să nu-i zică vreo două omului, pentru cât era de nepoliticos.

— Mai sunt şi alte surse de hrană despre care ar trebui să ştiu?

— E peşte în lac, dar văcarii nu pescuiesc. Dacă vrei peşte, va trebui să pescuieşti singură, cum făcea Moş Ed.

Asta chiar părea interesant. I-ar fi plăcut să se mai ducă la lacul acela frumos, aşa că nu-i dădu încă sarcina asta lui Andrew. Însă, cum gheţăria era plină, nu avea nevoie încă să încerce să meargă la pescuit.

Tiffany voia să se asigure că n-o să-i încalce în vreun fel teritoriul lui Jakes, aşa că întrebă:

— Ai spus că Myrtle e a ta?

— Pe ea poţi s-o vezi. Vino încoace, să ţi-o prezint.

Ea se înroşi. Înţelesese greşit, crezuse că Myrtle e un animal! Oare omul ăsta era însurat? Dacă era aşa, atunci femeia aia avea probabil o răbdare de înger, dacă se înţelegea cu el! Asta însă o făcu să se întrebe dacă erau şi printre cowboy unii însuraţi. Mai erau şi alte case la fermă, pentru familiile angajaţilor?

Jakes n-o aşteptase să-l urmeze, aşa că Tiffany se grăbi să-l ajungă din urmă. Dar el se opri la cocina porcilor, în partea din spate a unui adăpost.

— Myrtle e scroafa, îi zise el, încântat. Am câştigat-o la pocher. Am păstrat-o ca să scap de resturile de mâncare, că mă spetisem să tot sap la gropi unde să bag ce rămânea de la masă, ca să nu ademenim animalele sălbatice. Doamna Callahan s-a gândit că putem s-o folosim şi mai bine şi i-a luat un vier. Purceii ăştia o să fie tare gustoşi.

Tiffany era iar roşie în obraji, de data aceasta de ruşine pentru că-i trecuse prin minte că Myrtle putea fi nevasta lui Jakes! Porcii cei mari erau uriaşi, în comparaţie cu purceluşii care mişunau peste tot. Deci Myrtle era un animal de companie... sau poate că nu, din moment ce Jakes se lingea pe buze la gândul că o să se înfrunte din puii ei când aveau să se facă mari. Încercă să alunge dezgustul pe care i-l provoca gândul ăsta, spunându-şi că purceii erau crescuţi tocmai ca să ajungă pe masă – şi încă la sugestia lui Mary! Dar erau aşa de drăguţi! Unul dintre ei chiar se vârâse pe sub scândura cea mai de jos a gardului şi îi amuşina încălţările.

Nu voia să se gândească la faptul că într-o zi aveau să ajungă friptură. Îl întrebă pe Jakes:

— N-ar trebui să fie păziţi mai bine?

— Nu se duc prea departe. Să nu te apuci să le dai mâncare stricată, numai ce a rămas de la masă. Dacă ţi-e frică să nu scape, poţi să-l iei în braţe şi să-l bagi la loc în coteţ.

Să ia un porc în braţe? Tiffany se uita la el, uluită.

— Nu sunt îngrijorată. Mulţumesc că mi-ai spus ce aveam nevoie.

Şi porni grăbită înapoi spre casă, urmată de Andrew, care era plin de surprize. Băiatul nu ştia decât să frigă carnea la un foc de tabără, însă ştia să cultive legume. Grădina din spatele casei era deja plină de tot ce trebuia, dar ea îi dădu în sarcină s-o îngrijească. Se gândise chiar că ar putea să-i ceară s-o înveţe câte ceva despre grădini, dar renunţă când îl văzu cum îşi băga mâinile în noroi. Era dispusă să gătească, dar nu şi să cultive legumele.

Stătea în bucătărie, la masă, şi citea când Degan îşi făcu apariţia pe uşa din spate, punându-i în faţă un sac mare.

— Începe cu ceva simplu, care să meargă cu asta, îi sugeră el.

Pe sac scria cu tuş FAINĂ, dar, după mireasma apetisantă care se răspândea din el, Tiffany îşi dădu seama ce e înăuntru şi zâmbi încântată:

— Ai luat pâine de la brutărie!

— Îmi pare rău pentru sac, dar majoritatea celor care se duc la brutărie vin cu coşurile lor. Nu trebuie decât să scuturi un pic pâinea de făina în plus.

Fata era aşa de încântată, că avu chiar îndrăzneala să-l tachineze puţin, zâmbind:

— Te aşteptai ca prima mea mâncare să fie jalnică?

— N-aveam de gând să pun pariu pe asta. Dar dacă ştiu şi eu ceva despre pâine este că, dacă vrei s-o ai,

trebuie să te apuci s-o pregăteşti cu o noapte înainte de ziua în care doreşti s-o mănânci. Poate ai aflat deja din cartea ta de bucate.

Ea clătină din cap. Nu aflase asta, însă găsise o reţetă simplă pentru seară: supă de pui – trebuia doar să înlocuiască vita cu pui care avea să meargă de minune cu pâinea adusă de Degan.

Acesta îi spuse, în timp ce se îndrepta spre baie:

— O să mă spăl acum, înainte să-şi facă apariţia fraţii. Diseară ne ducem din nou în oraş.

Tiffany era uimită. Degan îi spusese de dimineaţă că toţi cowboy-i se duc în oraş ca să facă prăpăd, dar nu se aşteptase ca şi fraţii Callahan să se afle printre ei. Poate totuşi că nu se aflau, poate doar Degan se ducea în oraş. Totuşi, îl întrebă:

— Care noi?

El se opri o clipă, înainte să închidă uşa la baie.

— Toţi bărbaţii care nu sunt însuraţi. Adică şi fraţii.

— Ca să faceţi prăpăd, cum ai spus? Ce înseamnă asta, de fapt?

— Băutură, pocher… Şi mai voia să adauge ceva, dar încheie doar: şi iar băutură. Beţivii caută ceartă şi se iau la bătaie prin cârciumi. Distracţia obişnuită din Vest.

— Deci iar faci pe dădaca? Atunci, trebuie să fii mai atent la Hunter. Azi s-ar fi zis că minerii ăia voiau să-l omoare.

— S-ar fi zis?

— Au spus că o să fie adus acasă. Cred că voiau să spună că va fi adus mort – ca un mesaj pentru Zachary, să se dea bătut şi să le dea ce vor.

— Eşti sigură că nu ţi-a luat imaginaţia foc, din cauza fricii de întâmplările la care erai martoră?

— Mi-ai spus că minerii nu au arme, dar unul dintre ei l-a ţintit cu pistolul pe Hunter. Sau poate că, de fapt, nu era miner, doar se prefăcea că e. Asta ar fi o cale să scape de

Callahani, omorându-i unul câte unul, în încăierări cu arma.

— E o concluzie interesantă.

Lui Tiffany i se părea că Degan ar fi râs, în caz că râdea vreodată. Dar măcar spusese ce o îngrijora.

— Vrei să te gândeşti la ce ţi-am spus?

— O să mă gândesc la toate posibilităţile, domnişoară Fleming. Asta e slujba mea. Dar o să te rog să nu mă numeşti vreodată dădacă în faţa lui Hunter. Şi aşa nu-i place deloc că mă ţin după el.

— Atunci, de ce crede tatăl lui că e necesar?

— Pentru că el chiar se străduieşte să menţină pacea cu clanul Warren, până va avea loc nunta. Şi, chiar dacă Hunter e fermecător cu doamnele, poate fi cam agresiv când vine vorba despre Warreni. Iar eu îl temperez.

— Îl iei de lângă ei?

— Nu, simpla mea prezenţă îl face să se înfrâneze.

— Cum?

— Eu am fost angajat să apăr familia Callahan. Hunter n-o să sară la bătaie cu Warrenii dacă crede că o să-mi scot arma şi-o să-i împuşc. Îi place să se bată bărbăteşte, cu pumnii, dar nu vrea să omoare pe nimeni.

Lui Tiffany nu-i plăcea deloc ceea ce auzea.

— Ai trage în Warreni?

— Nu s-a ajuns la asta.

— Dar ai face-o?

Degan închise uşa după el în loc de răspuns, iar lui Tiffany nu-i rămase decât să spere că el nu o auzise repetând întrebarea, nu că refuza să-i răspundă clar. După care se cufundă până peste cap în pregătirea supei, că nici măcar nu observă că pistolarul îşi terminase baia şi ieşise din cameră.

Din fericire însă, observă că Hunter venise să facă baie, căci altfel ar fi putut să se ardă când el se vârî peste ea, din spate, aplecându-i-se peste umăr ca să adulmece mâncarea pe care o avea pe foc. Tiffany se propti bine pe

picioare, străduindu-se să-l facă să dea înapoi.

— După cum miroase, o să mănânc în oraş în seara asta, o necăji el.

— Şi de fostul bucătar stăteai la fel de aproape? îl întrebă ea.

— Nu puteam să mă aplec peste Moş Ed, că era prea înalt.

— Să nu mai faci asta!

El răspunse, fără să arate pic de căinţă:

— Nu mă priva de pretextul de a face asta!

Asta era un sărut pe gât, urmat de altul şi de încă unul, chiar mai jos. Tiffany gemu, încercând să ignore tremurul provocat de săruturile lui, însă nu era în stare, căci fiori încântători o străbăteau pe tot spatele. Închise ochii, împotrivindu-se senzaţiei de plăcere care urca în ea şi pe care n-o mai simţise niciodată până acum. Ar fi atât de uşor să se întoarcă şi… O, Doamne, ce? Să-şi încolăcească braţele pe gâtul lui? Să-l încurajeze? Nu cumva înnebunise? Nu aşa trebuia să procedeze cu un logodnic de care voia să scape.

— Se răsuci deci pe călcâie, cu lingura ridicată ca o armă, însă el sărise deja înapoi, zâmbind cu gura până la urechi.

— În plus, mai adăugă, înainte să se facă nevăzut în baie, miroşi mai bine decât ce-ai în oală!

Ea nu zâmbi, dar nici nu era furioasă. Se mulţumi să-şi ia cartea de bucate şi ieşi din bucătărie, îndreptându-se spre verandă, unde voia să stea îndeajuns de mult, încât să evite să-l mai vadă pe Hunter când avea să iasă din baie. Incidentul o făcuse să-şi dea seama că trebuia să facă ori să spună ceva care să-l împiedice să se mai poarte cu ea în felul acesta uşuratic şi jucăuş. Indiferent dacă era sau nu vorba de un flirt inocent, nu numai că era indecent ca fiul stăpânului casei să încerce să profite de una dintre servitoare, dar mai era şi atât de fermecător şi de frumos,

că ea începea să se teamă că el ar putea să şi reuşească. Oare îi păsa măcar cât negru sub unghie câte inimi avea să frângă când avea să se căsătorească?

Planul ei mergea mai bine şi mai repede decât se aşteptase. Aflase ce fel de om era Hunter – şi nu-i era câtuşi de puţin pe plac. După toate semnele, avea să fie un soţ îngrozitor.

Capitolul 25

Era prima ei încercare de a pregăti cina şi nimeni n-avea să fie acasă ca să mănânce. Tiffany era surprinsă că se simţea dezamăgită – până când gustă şi ea din supă. Era doar o zeamă apoasă şi carnea pe care o pusese era mult prea tare ca să poată fi mestecată. Era cât pe ce să arunce cartea de bucate, însă Andrew îi sugeră că poate îi scăpase ceva din reţetă. Aşa că o citi încă o dată şi astfel găsi partea în care se spunea că supa trebuie să fiarbă toată ziua. Pur şi simplu, două-trei ore nu erau de ajuns.

Bine măcar că putea să le ofere lui Zachary şi lui Mary, care nu plecau de acasă la cină, cea mai bună pâine pe care o mâncase vreodată, mulţumită lui Degan. Andrew adusese nişte fasole la conservă ca să meargă cu pâinea şi dusese oala mare de supă în gheţărie, ca să stea la rece peste noapte şi s-o poată continua în ziua următoare. Tiffany îi mulţumea lui Dumnezeu că-l găsise pe Andrew, pentru că, dacă el nu i-ar fi sugerat să mai citească o dată reţeta, ar fi azvârlit cât colo cartea de bucate. Se felicită încă o dată că-l angajase pe băiat. El îi propusese chiar să înceapă să-i pregătească pâinea la noapte, după ce Tiffany

citise în cartea de bucate că trebuia să lase aluatul la dospit o noapte întreagă. Degan avusese dreptate. Pâinea trebuia să se umfle ca prin minune şi să fie gata de pus la cuptor dimineaţa. Dar până n-o să vadă aşa ceva, n-o să creadă.

Se îndrepta spre verandă ca să se odihnească puţin, înainte să termine de făcut curăţenie în bucătărie, când priveliştea care i se înfăţişă înaintea ochilor o făcu să rămână ţintuită în loc. Cerul îi tăia răsuflarea. Copacii se aflau destul de departe de casă, încât să poată admira nestânjenită de nimic tonurile portocalii ca flacăra şi de un roşu strălucitor care brăzdau seninul. Aşa ceva nu mai văzuse niciodată în oraşul ei, plin de clădiri înalte.

Se aşeză pe leagănul agăţat de acoperişul verandei, fără să-i treacă măcar prin minte să-l mai şteargă de praf. Avea de gând să vină de acum înainte în fiecare seară, cât timp va mai petrece acolo, ca să se bucure de priveliştea asfinţitului, căci aşa ceva n-avea să mai vadă după ce se va întoarce acasă.

Câţiva dintre muncitori trecură pe lângă casă, în drum spre oraş. Hunter nu se afla printre ei. Apoi un alt grup îşi făcu apariţia din cealaltă parte a casei. Erau Degan şi fraţii lui Hunter. El nu era nici cu ei, însă îi aduceau calul, pe Patches. Se opriră să-l aştepte, scoţându-şi toţi pălăriile în acelaşi timp, în direcţia ei. Pe urmă, uşa de lângă ea se deschise şi, când se întoarse, îl zări pe Hunter, care o privea cu ochii lui albaştri ca cerul senin.

— O să mă aştepţi până mă întorc, Roşcato?

Ea se crispă la auzul glasului său plin de senzualitate, care îi arăta foarte clar de ce voia ca ea să-l aştepte.

— Nu.

— Îţi promit că o să merite.

— Nu.

El ridică din umeri şi peste o clipă era în şa, alături de fraţii săi. Tiffany şi-ar fi dorit să poată să-i urmeze ca să vadă cum făceau de fapt prăpăd cowboy-i, pentru că era

sigură că Degan îi ascunsese nişte amănunte. Ba nu, de fapt, nu acesta era adevărul. De fapt, voia să-l spioneze pe Hunter. Putea să jure că el se întorcea la Pearl.

— Chiar o să fiu nevoit să-i dau lui Mary să mănânce pâine şi fasole la cină?

Tiffany tresări. Uitase să le servească cina stăpânilor fermei. Zachary stătea în faţa uşii principale. Nu părea dezamăgit, dar glasul lui exact aşa sunase.

— Domnule Callahan, eu v-am avertizat. Ştiu la fel de multe despre gătit ca şi dumneavoastră. De fapt, cred chiar că mai puţin. Sunt hotărâtă să învăţ, dar eforturile de azi au fost în van, pentru că nu am citit reţeta cum trebuie. O să pregătesc o tavă pentru dumneavoastră şi pentru doamna Callahan – apropo, pâinea este minunată. Dacă n-o să mă descurc mai bine până la sfârşitul săptămânii viitoare, o să mă dau singură afară, ca să vă cruţ osteneala.

El zâmbi aproape imperceptibil.

— Am văzut cartea pe care ai lăsat-o pe masă. O să te prinzi tu.

Asta ar intra la categoria „faimoasele ultime cuvinte”, mormăi ea în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Acolo puse pe o tavă cina sărăcăcioasă a familiei Callahan şi i-o dădu lui Zachary.

Se întoarse apoi pe verandă, unde voia să mai stea câteva minute, bucurându-se de ultimele culori ale apusului, înainte ca totul să se cufunde în beznă. Era însă cât pe ce să înceapă să ţipe când simţi mişcând ceva pe lângă glezna ei, chiar deasupra pantofului. Crezând că e un şarpe, îşi ridică picioarele atât de repede, că leagănul începu să mişte. Îi trebuiră câteva clipe să-şi adune curajul şi să se aplece ca să se uite în jos. În clipa aceea, o apucă râsul la vederea trupuşorului alb şi dolofan, cu nas rozaliu turtit şi urechi mari.

— Deci nu te fâţâi deloc aiurea, nu? zise cu glas tare, amintindu-şi de remarca făcută mai devreme de Jakes. Şi

pot să pun pariu că nici tu n-ai luat cina. Jakes sigur a scăpat de resturi, iar noi nu prea avem aşa ceva pe ziua de azi. Hai, o să-ţi dau un castron de fasole, dar nici să nu te gândeşti la pâinea aceea delicioasă, că o s-o mâncăm până la ultima fărâmiţă.

Ajunsese pe la jumătatea coridorului, când îşi dădu seama că purceluşul n-avea cum să priceapă nimic din ce spusese. Se hotărî să se întoarcă, ca să-l ducă la cocina lui, dar chiar atunci auzi în spatele ei, pe parchetul din lemn tare, tropăitul unor picioruşe cu copite. Poate că n-o înţelesese, dar, cine ştie din ce pricină, tot o urmase. După care se gândi că probabil animalul aducea noroi în casă, aşa că îl luă de îndată în braţe. Purceluşul se încordă o clipă, dar imediat după aceea se topi în braţele ei. Tiffany îi aruncă o privire, observând că închisese până şi ochii. Părea aşa de mulţumit, încât, dacă ar fi fost o pisică, probabil ar fi început să toarcă. Asta o făcu iar să râdă. Trecuse atât de mult de când nu mai avusese niciun motiv să râdă, încât îi era recunoscătoare unui porc. Şi până şi asta o făcu să râdă!

Ţinând purceluşul cu un singur braţ, că poate avea picioarele murdare, înşfăcă fasolea care mai rămăsese într-o farfurie şi o puse, împreună cu animalul, chiar în faţa uşii de la bucătărie. Nu era prea multă mâncare, dar probabil era de ajuns pentru o fiinţă aşa de mică. Tiffany habar n-avea câte luni avea, dar încă nu ajunsese să aibă nici măcar un picior lungime. Se apucă apoi de curăţenie lăsând uşa deschisă, în speranţa că va mai intra nişte aer, dar peste câteva minute o rafală de vânt cald o trânti cu zgomot. Ea se repezi să închidă fereastra din partea aceea, întrebându-se dacă nu cumva se apropia vreo furtună. Spera că purcelul o să se ducă acasă. Dar, când plecă de la fereastră, văzu că animalul era iar la picioarele ei, privind-o ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Ea clătină din cap, îl luă iar în braţe şi îl duse înapoi în cocină. Încă nu se întunecase de

tot, aşa că văzu că majoritatea purceluşilor sugeau de la mama lor. Râse iar în sinea ei că îi putuse trece prin minte că hoinarul avea să flămânzească în noaptea asta, din moment ce scroafa încă îşi alăpta puii.

Nu rămase mult timp să-i privească. Vântul nu era puternic, dar din când în când mai venea o rafală dinspre nord, destul de puternică încât să-i răvăşească părul pe care şi-l legase la spate şi să-i ridice poalele rochiei. Tiffany se grăbi să intre la loc în casă, bucuroasă că măcar norii nu se adunaseră înainte de asfinţit.

Capitolul 26

Pe Tiffany n-o lua somnul, deşi era ostenită. Petrecu o vreme în faţa ferestrei deschise care dădea spre spatele casei şi spre acareturi. În bezna care se lăsase, nu vedea însă decât cabana cowboy-lor, unde încă mai ardea un felinar. În acea noapte, în camera ei era înăbuşitor de cald, pentru că, la fel cum făcuse şi în bucătărie, fusese nevoită să închidă cele două ferestre dinspre nord când o rafală puternică dăduse jos de pe perete un tablou vechi.

Încă nu începuse să plouă, însă nori groşi se prăvăleau asupra lunii, înghiţind-o. N-avea să-i vadă pe bărbaţii care se întorceau decât dacă urmau să aprindă un felinar în grajd. La cum urla vântul în răstimpuri, se îndoia chiar că o să-i poată auzi. Dar se făcuse atât de târziu, încât nu s-ar fi zis că aveau să se mai întoarcă în noaptea asta. Femei şi băutură. Probabil că la cât băuseră, nu mai era prea sigur pentru ei să se urce în şa până n-aveau să se dezmeticească. Sau poate că furtuna care se apropia urma să-i facă să rămână înăuntru, la adăpost de ploaie. Nu

putea decât să-şi închipuie unde avea să se adăpostească Hunter de ploaie în noaptea asta.

De fapt, el era motivul pentru care somnul nu se lipea de ea, pentru că ştia că se dusese în oraş să-şi vadă ţiitoarea. Probabil că era chiar acum cu Pearl. Şi îi ceruse *ei* să-l aştepte, când el pleca să vadă o altă femeie!

Anna o fi având dreptate în privinţa faptului că ceea ce făcea el înainte de nuntă era lipsit de importanţă, însă Hunter o înşela chiar înainte să înceapă să o curteze! Ar fi trebuit să spună adio iubitelor de dinainte, nu să încerce să mai pună pe roate încă o idilă, cu Jennifer. Dar oare chiar asta făcea? Ce-i drept, azi aproape că o sărutase, dar poate că lui i se părea ceva lipsit de orice importanţă. Şi era mai mult decât clar că o tachina când o sărutase pe gât în bucătărie. Doar n-avea de unde să ştie ce efect răvăşitor avuseseră săruturile lui asupra ei.

Totuşi, chiar dacă nu-i păsa de comportamentul lui, Tiffany spera ca Hunter avea s-o ajute să pună capăt zâzaniei, fără ca ea să fie nevoită să se sacrifice pentru asta. Purtările lui uşuratice, de seducător, şi ceea ce-i spusese când se aflau lângă lac, la casa neterminată, toate sugerau că nici el nu voia să-şi onoreze căsătoria aranjată. După ce urma să înceteze să mai joace rolul lui Jennifer, ea trebuia să discute despre asta cu el fără să se mai lase orbită de furie. Şi de ce dracu’ era furioasă pe el, când el îi oferea pe tavă cel mai bun motiv ca să nu se mărite cu el? Trebuia chiar să-l lase să i-o dovedească fără urmă de îndoială, pentru că el, cu siguranţă, asta încerca – dacă n-ar fi fost deloc ceva inocent să se joace cu el.

În cele din urmă, se întoarse în pat şi începu să numere oi. Trecu astfel o vreme. Încă nu-şi găsise locul, când auzi un glas pe coridor:

— Jenny, m-ai aşteptat?

O, Doamne, nu se putea ca Hunter să-i bată în uşă în puterea nopţii, nu-i aşa? Probabil era foarte beat. Tiffany îşi

puse perna în cap, până când nu-l mai auzi. Deci nu-şi petrecuse noaptea cu Pearl? Asta nu însemna însă că nu i se vârâse în pat. Ciudat că nu-l auzise când venise călare şi nici când intrase în casă! Însă vântul ăsta nesuferit acoperea orice alt sunet.

Dar venise înapoi acasă. Tiffany zâmbi, fără să ştie de ce, şi deodată se simţi doborâtă de oboseală. Se întoarse cu faţa în sus, căscând, sigură că o să adoarmă şi ea în sfârşit. Dar tot nu adormea. Era ridicol! În viaţa ei nu avusese probleme cu somnul, evident, nici nu mai trăise vreodată o zi atât de plină de evenimente. Emoţii senzuale, valul de spaimă din clipa când văzuse arma îndreptată spre Hunter, emoţiile din clipa când îl văzuse pe Sam, fratele ei, faptul că Hunter vorbise atât de plin de resentimente despre logodnica lui – despre ea! Şi versiunea pe care i-o povestise Mary Callahan despre povestea tragică din cauza căreia începuse zâzania, combinată cu minciunile cum că tatăl ei ar fi foarte emoţionat să o vadă. Toate acestea la un loc erau prea mult pentru ea.

Ca să se mai liniştească, începu să numere, dar fără oi. Abia ajunsese la zece, când simţi un vag miros de fum. Probabil că Hunter fuma un trabuc înainte să se ducă la culcare. Nu era un gest prea înţelept din partea lui, dacă era atât de beat pe cât credea ea. Dar nici nu ştia dacă dormitorul ei se afla suficient de aproape de al lui, încât să poată simţi fumul care intra pe fereastră.

Tiffany se dădu jos din pat ca să închidă şi ultima fereastră. N-avea nici un rost s-o lase deschisă, căci în noaptea aceea vântul nu bătea deloc dinspre răsărit. Mâine urma să se mute într-o altă cameră. Mai existau câteva camere libere, unde n-avea să fie atât de deranjată de obiceiurile de dinainte de culcare ale lui Hunter.

Zări de îndată lumina. Nu era prea strălucitoare, însă lumina curtea din spate, chiar de sub camera ei. Venea din bucătărie, ca şi mirosul de fum. Oare aprinsese cineva din

nou cuptorul?

În prima clipă, îi trecu prin minte că poate Andrew încerca să-i facă o surpriză. Îi era aşa de recunoscător pentru slujba sigură pe care i-o dăduse, că simţea că trebuie să facă mai mult decât îi cerea ea. Poate că se gândise să şi coacă pâinea în noaptea asta, ca să fie gata pentru ea mâine-dimineaţă, ca o surpriză plăcută. Dar se apropiau deja zorii? După cum arăta cerul, în niciun caz, iar fereastra ei dădea şi spre est, aşa că ar fi putut să-şi dea seama, chiar dacă norii groşi acopereau tot orizontul. Dar, în cele din urmă, zări fumul care se vălătucea pe lângă fereastra ei, mult prea gros ca să creadă că e de la cuptor.

Albă la faţă ca varul, se repezi afară din cameră, strigând: „Foc!” şi o luă în goană pe hol şi pe scări în jos. O clipă, instinctul o împinse să se repeadă afară pe uşă şi să se pună la adăpost, dar rezistă acestui impuls. Nici măcar nu ştia dacă îi auzise cineva ţipătul. Poate că focul nu era aşa de puternic cum s-ar fi zis, după fum. O găleată de apă ar fi putut să fie de ajuns ca să-l stingă, înainte să scape de sub control. Şi dacă nu, avea să se ducă sus şi să trezească pe toată lumea. La gândul ăsta, mai că izbucni în plâns.

Izbi cu putere uşa bucătăriei, deschizând-o. Fumul nu pătrunsese încă în hol doar pentru că fusese închisă. Tiffany începu să tuşească imediat ce o deschise, căci încăperea era atât de plină de un fum acru, că o usturau ochii.

Fumul acoperea orice rază de lună care ar fi putut să pătrundă pe fereastră şi era atât de gros, că nici nu putea să-şi dea seama unde izbucnise focul. Se uită însă către cuptor, de unde se gândea că poate să vină, şi zări pe plită cum flăcările ieşeau dintr-o oală neagră, care nu se aflase acolo când ea se dusese la culcare. Asta, însemna oare că aprinsese cineva focul ca să gătească ceva, după care lăsase pur şi simplu oala acolo, ca să ardă? Cine ar fi putut face un lucru atât de periculos şi de iresponsabil? Flăcările din oală urcau tot mai sus, făcând-o să se roage să nu

ajungă cumva la perete sau la tavan.

Se repezi în baie şi închise uşa în urma ei, ca să nu intre fumul în timp ce umplea o găleată cu apă. Înainte să deschidă iar uşa, auzi că intrase cineva în bucătărie. Tiffany se duse ţintă la plită, bucuroasă că adusese cineva un felinar, ca să poată vedea ceva.

— La dracu, nu face asta! zbieră Hunter la ea, făcând-o să tresară şi să scape găleata din mână. Apa i se vărsă pe picioarele goale, până spre jumătatea pulpelor. El scotocea prin dulap, din care luă un capac pe care îl aruncă pe oală, iar flăcările se făcură pur şi simplu nevăzute.

Ea întrebă, uluită:

— Cum de l-ai stins aşa?

— L-am înăbuşit. Am învăţat de la Jakes când eram pe câmp şi am ars câţiva copaci pentru că am stropit cu apă ca să stingem slănina care luase foc. Dacă e grăsime, apa nu face decât să împrăştie focul peste tot.

În timp ce îi explica, o luase de mână ca să o scoată pe uşa din spate. Fumul se năpusti afară odată cu ei.

— Ai păţit ceva? o întrebă Hunter, ridicându-i bărbia ca să-i cerceteze chipul.

Ea îi dădu mâna la o parte.

— M-am udat la picioare.

— Atunci eşti teafără.

El se uită înapoi, spre bucătărie. Acum, că uşa era deschisă, fumul se dusese aproape cu totul. Îşi întoarse apoi din nou privirea spre ea, dar de data asta ochii nu-i mai rămaseră ţintuiţi pe faţă, ci-i coborau încet de-a lungul trupului. Până în clipa aceea, Tiffany nu-şi dăduse seama că nu are pe ea decât veşmintele de noapte.

— Puteai să-ţi tragi şi tu un halat pe tine, zise el, posomorându-se brusc.

Ea se înroşi, spunând în loc de scuză:

— Credeam că a luat foc casa!

Apoi observă, indignată, că tocmai el se găsise să

vorbească. Nu avea niciun nasture încheiat la cămaşă, era desculţ şi fără curea, iar pantalonii mai că-i alunecau de pe şolduri! Dar se abţinu să-i atragă atenţia când el intră din nou în bucătărie, cu ea pe urmele lui. Nu se produsese nicio pagubă, dacă nu punea la socoteală un strat gros de funingine pe pereţi şi o ditamai băltoaca pe jos, pe care o făcuse ea. Ar fi putut să fie mult mai rău.

— Du-te înapoi să te culci, îi zise el, înşfăcând nişte cârpe cu care luă oala fierbinte de pe plită, ca s-o pună pe dalele de piatră din hol. Apoi adăugă: O să facem curăţenie mâine-dimineaţă.

Tiffany tocmai ieşea pe uşă, în drum spre coridor, când îşi dădu seama că nu le mai sărise nimeni în ajutor.

— Numai tu m-ai auzit când am ţipat?

— Încă nu adormisem, şi tu ai ţipat doar o singură dată, chiar în faţa uşii mele, aşa că nu prea cred că părinţii mei te-au auzit, din capătul celălalt al coridorului.

În timp ce spunea asta, el îşi îndreptă iar privirea spre ea şi ochii începură să-i rătăcească de-a lungul trupului ei. Adăugă apoi:

— Data viitoare, să ţipi mai tare!

Simţindu-se jignită că, prin felul în care o privea, el îi tot amintea că nu e îmbrăcată decent, Tiffany răspunse:

— Mai bine să nu existe o dată viitoare. Trebuie cumva să pun lacăt la bucătărie când plec?

— Nu, clătină el din cap, trebuie doar să ai grijă ca plita să fie rece sau, cel puţin, să nu laşi nimic pe ea, nici măcar un ibric de cafea.

Ea tocmai se pregătea să spună că plita chiar era rece şi fără nimic pe ea când se dusese la culcare, dar îi veni din nou în minte Andrew. Dacă el era cel care provocase incendiul, din neglijenţă, atunci avea să-şi piardă slujba. Prin urmare, până urma să descopere vinovatul, era mai bine să nu spună că, după ce se dusese ea la culcare, cineva aprinsese din nou cuptorul. Probabil că fusese

Andrew, că era doar un accident provocat de neglijenţă. Iar ea trebuia să-şi asume vina. După cât se părea, Hunter credea deja că era vina ei.

— Bine că am venit acasă în noaptea asta, zise el, în timp ce mergea în spatele ei pe hol. Dacă ai fi aruncat apa aia, ar fi luat foc pereţii.

Tiffany se cutremură la gândul ăsta. Totuşi, asta îi aminti de orele de nesomn din timpul nopţii şi de motivul pentru care nu dormise. Şi, cum Hunter se afla acum lângă ea, se aplecă brusc spre el, adulmecându-l uşor, ca să-şi dea seama unde fusese. Doar n-avea să observe!

Însă gestul ei nu-i scăpă neobservat,

— Ce e? Miros a fum?

— Voiam să văd dacă miroşi a Pearl, replică ea, cu buzele strânse.

Cuvintele ei îl făcură să izbucnească în râs.

— Eşti geloasă, Jenny? Mi-am petrecut seara la pocher. Am şi câştigat.

Ea n-avea de gând să catadicsească să răspundă la aşa ceva. Se îndepărtă de el, poate puţin prea repede, şi picioarele ei goale şi ude alunecară pe podeaua de lemn lustruit.

El o prinse grăbit de braţ, ca s-o sprijine.

— Vrei să te urc eu scările în braţe?

În glasul lui se simţea îngrijorarea, iar ea se gândi că de data aceasta era serios şi răspunse doar:

— Nu.

— Mi-ar plăcea tare mult.

Acum chiar că nu era serios. Glasul îi suna iar amuzat. Şi, dacă s-ar fi uitat în spate, ar fi văzut şi pe unde îi alunecau ochii. Pe unde nu trebuia.

— Nu! Şi nu te mai uita la mine!

— Asta s-o crezi tu!

Şi hohotele lui de râs o urmăriră pe când urca scările.

Capitolul 27

Când Tiffany coborî în zori, aproape toată familia Callahan era adunată în bucătărie. Andrew era şi el acolo şi o salută cu un zâmbet cald. Nu părea deloc cuprins de remuşcări. Andrew şi fraţii Callahan curăţau funinginea de pe pereţi sub privirile lui Zachary, care-i supraveghea de la masă. Treaba era pe terminate, şi bărbaţii se tachinau reciproc. Când Tiffany intră în încăpere, Cole tocmai arunca o cârpă umedă spre John şi râdea cu poftă.

Hunter o observă numaidecât.

— Cafeaua e fierbinte.

Ochii lui de-un albastru-deschis poposiră câteva clipe asupra ei, scurgându-se de-a lungul rochiei crem. Rânjetul său trăda amintiri de cu o seară în urmă, când ţinuta ei fusese mult mai sumară.

Tiffany se abţinu să nu roşească. Nu era vina ei că o surprinsese în cămaşă de noapte şi pantalonaşi.

Bărbaţii mai tineri o întâmpinară cu un salut. Zachary nu rosti niciun cuvânt, ci se ridică şi îşi puse pălăria cu boruri largi. Îşi înclină scurt capul în direcţia ei şi rosti:

— Se mai întâmplă uneori, dar accidentul ăsta putea să aibă consecinţe grave. Ai grijă să nu se mai repete, domnişoară Fleming.

O învinovăţea pe ea? Tiffany aşteptă să-şi asume cineva răspunderea, dar degeaba. Soba fusese aproape rece când plecase la culcare cu o noapte în urmă, iar în spatele uşiţei de fier jăratecul se stingea încet. Mai mult de-atât, curăţase soba chiar înainte să părăsească bucătăria. Cineva însă aprinsese din nou focul după ce restul se culcaseră.

— N-a fost vina mea, domnule Callahan, rosti Tiffany

tăios. Soba era rece şi curată când am stins lampa şi am urcat în dormitor.

— Atunci cine a coborât în bucătărie în miez de noapte? întrebă Zachary.

Privirile tuturor căzură asupra lui Andrew. Băiatul se făcu alb ca varul.

— Nu eu, cum să fac eu aşa ceva? Doar iubesc locul ăsta! Am terminat aluatul cu domnişoara Fleming şi pe urmă mi-am petrecut restul serii cu domnul Jakes, în baracă. Întrebaţi-l pe el. Mi-a zis că-s noul lui spectator. Mi-a povestit verzi şi uscate toată noaptea, până mi-au căzut urechile. Încă nu se oprise din vorbit când a sosit primul cowboy.

— Se referă probabil la Billy, care a venit cu mine, interveni Hunter.

— Jakes e numele lui mic, îl corectă Zachary pe Andrew, şi nimeni nu dă vina pe tine, băiete. Dacă voia cineva să ne dea foc, ar fi aruncat o torţă aprinsă pe fereastră. Vara ţinem aproape toate ferestrele deschise. De ce s-ar fi ostenit să creeze impresia unui accident?

Întrebarea îi era adresată lui Tiffany, pe care-o suspecta încă de rea-voinţă.

Hunter interveni din nou:

— Pentru că cine a aprins focul voia să dea impresia unui incendiu accidental, nu premeditat. Ieri-seară eram cu toţii în oraş, inclusiv ajutoarele de fermieri, aşa că nimeni n-ar fi descoperit la timp flăcările din partea goală a casei şi n-ar fi avut timp să le stingă. Dacă ar fi ajuns totuşi cineva la timp, probabil s-ar fi sufocat în bucătărie, din neatenţie. Ştim cu toţii cine-ar fi capabil de-aşa ceva, interesat să-şi ascundă intenţiile.

Groaza se citea în privirile lui Tiffany. Sfinte Dumnezeule, doar n-aveau de gând să-i acuze familia de asemenea fapte. John îi confirmă temerile:

— Un Warren, rosti el furios.

Tiffany gemu în sinea ei, întrezărind avalanşa.

— Au încercat vecinii să vă dea foc la casă până acum? În toţi anii ăştia?

— Nu, metodele lor sunt mai făţişe, răspunse Zachary. Şi dacă plouă în zori, ne putem lua adio de la urme. Aşa că o să-i fac o vizită lui Frank Warren. Dacă e atât de nerăbdător să pună mâna pe armă înainte de nuntă…

— Ne luăm adio şi de la nuntă, completă Hunter.

— Mai degrabă va fi o înmormântare, tună John.

Tiffany constată cu groază că toţi erau acum furioşi, inclusiv Zachary. În disperare de cauză, încercă să le ofere o versiune alternativă:

— Putea să fie unul dintre indivizii cu care s-a luptat Hunter ieri, sau poate amândoi.

Zachary îl săgetă cu privirile pe fiul său.

— Când aveai de gând să-mi spui de lupta asta?

— O nimica toată, ridică Hunter din umeri. Erau doi mineri rămaşi fără slujbă, care mă învinovăţeau de problemele lor.

— Aha, deci n-ai catadicsit să-mi spui fiindcă *eu* mă fac vinovat de problemele lor, nu tu. Cum s-a petrecut?

— Au pierdut, rosti Hunter sec.

Zachary pufni dispreţuitor. Lui Tiffany nu-i venea să-şi creadă urechilor. Doar atât avea de gând să-i spună despre altercaţie? Nicio vorbă despre individul cu arma? Pe deasupra, nimeni nu lua în considerare versiunea ei despre cele întâmplate.

— Venim cu tine, tată, rosti John.

Hunter şi Cole aprobară în tăcere.

Îndârjirea se citea pe chipul lui Zachary. Îşi plimbă privirile de la Hunter la John şi apoi la Cole.

— Bine, băieţi, să pornim.

Tiffany îi urmări îngrozită cum ieşeau pe uşa din dos.

— Staţi! Nu faceţi ceva nechibzuit. Nu ştim dacă familia Warren e de vină!

Bărbaţii o ignorară, inclusiv Hunter, şi se îndreptară spre grajduri. Tiffany se sprijini de tejghea.

— Nu-i cunosc pe oamenii ăştia, dar... se pare că au duşmani. E periculos să lucrez aici?

Tiffany aruncă o privire tăioasă lui Andrew. Părea înspăimântat de-a binelea, dar nu putea să-l învinovăţească, după ce tocmai văzuse cum avea familia Callahan de gând să-şi facă dreptate. Cum să-l liniştească pe băiat, când ea însăşi stătea pe cărbuni aprinşi? Cu toate acestea, încercă să-l calmeze.

— Cred că de-acum înainte va sta cineva mereu de pază, în caz că se furişează vreunul după miezul nopţii.

Avea de gând să le propună asta oricum... dacă rămâneau în viaţă.

Se albi la faţă la gândul ăsta, dar băiatul se întoarse şi nu-i zări expresia. Nu era oare chip să-i oprească pe Callahani? Auzi ropot de copite în faţa bucătăriei şi ieşi în fugă pe verandă pentru a-i zări pe cei patru bărbaţi îndepărtându-se cu puştile în mână. Se aşeză pe balansoar şi-şi lăsă capul în mâini.

— Urăsc duşmănia asta afurisită!

Capitolul 28

De la adăpostul trăsurii, Rose urmărea străzile din Chicago cu priviri mohorâte. O încercau aceleaşi sentimente pe care le trăise în urmă cu paisprezece ani, când vizitase pentru prima oară conacul. Era agitată, înspăimântată, disperată. Nu spera să reuşească acum, după experienţa nefericită din trecut.

Ura ce-l consuma pe-acest om era neverosimilă. De fiecare dată când încercase să-i deschidă ochii, fusese alungată. A doua oară refuzase să-i asculte rugăminţile.

Refuzase să-i dea viaţa înapoi. Rose nădăjduise că timpul avea să-i îmblânzească sentimentele, dar în zadar. Ameninţarea plana încă deasupra capului lui Frank... şi-al ei. Dumnezeule, nu-i fuseseră de-ajuns atâţia amar de ani să-şi savureze răzbunarea?

Ea singură ştia adevărul. Asta fusese condiţia lui Parker, în schimbul vieţii soţului ei. Frank nu trebuia să afle motivul real pentru care-l părăsise. Bănuia că Parker sperase ca Frank să moară de inimă rea... ca istoria să se repete. Dar Frank era prea dintr-o bucată. De fiecare dată când se întorcea la conac, ajungea să retrăiască momentul răzbunării lui Parker, ce aproape-l dusese pe Franklin la pierzanie. Se învinovăţise ani la rândul, dar era oare vina ei? Nu ea fugise după doctor în acea seară? Urlase la el să se grăbească. Era în stare de şoc. Rana lui Frank păruse mortală. Doctorul fugise la grajd să ia calul. Înainte ca Rose să încalece pe-al ei, cineva o târâse în spatele casei, astupându-i gura cu palma. Se oprise la câţiva metri de casă, într-un loc întunecat. Nu-i recunoscuse vocea. Nu-i zărise chipul.

— Te previn, îi spusese. Părăseşte-l sau o să moară.

Pe moment nu înţelesese. Crezuse că un membru al familiei Callahan îl împuşcase pe Frank. Cu toţii ar fi crezut asta. Dar vorbele necunoscutului nu aveau nici în clin, nici în mânecă cu rivalitatea dintre cele două familii.

— Nu eşti un Callahan?

— Nu.

— Atunci ce-ai de împărţit cu soţul meu?

— Nimic personal. Lucrez pentru Parker...

— Fostul meu vecin din New York? îl întrerupse ea, complet bulversată, conştientă de absurditatea pe care o rostise înainte să-şi ducă vorba la capăt. Doar că nu era o absurditate.

— Deci înţelegi.

— Nu, nu înţeleg. Am fost logodnica fiului său, Mark!

— O logodnă pe care-ar fi trebuit s-o onorezi, nu s-o rupi. Băiatul a murit. Din cauza ta. Taică-său vrea să-l răzbune.

— Dar e absurd. Am rupt logodna în urmă cu cinci ani. Cum pot să mă fac vinovată de moartea lui Mark, dacă abia a murit?

— Nu ştii?

— Ce să ştiu? Nu i-am văzut de ani de zile. Ştiu că au vândut casa din New York şi s-au mutat la scurt timp după ce m-am măritat cu Franklin, dar nu ştiu unde s-au dus, iar pe Mark nu l-am mai văzut de când l-am refuzat.

— Parker s-a mutat cu familia în alt stat, crezând că asta-l va ajuta pe fiul lui să te dea uitării. N-a mers. Băiatul a căzut în patima alcoolului şi, când asta nu l-a ajutat, a devenit complet nesăbuit. În cele din urmă, şi-a luat zilele. Într-un ultim bilet a scris că nu mai îndură amărăciunea. Parker m-a trimis să-l omor pe soţul tău. E turbat de furie şi de durere.

Ultima lui afirmaţie o umplu de groază.

— Ai zis că ai venit să mă previi. Acum spui că ai fost plătit să-mi omori soţul?!

— N-am zis nimic de plată. Lucrez pentru Parker de ani buni. A făcut tot ce i-a stat în putinţă să-l scoată pe Mark din abisul în care l-ai aruncat. La fel şi eu. N-a mers. Acum e mort. Dar eu nu sunt un ucigaş de profesie, şi nici Parker nu este… de regulă. Prima lui reacţie a fost să dorească moartea omului care te-a răpit din braţele fiului său, dar eu i-am sugerat o răzbunare mai puţin sângeroasă.

Furia o cuprinse, şi se zbătu în strânsoarea lui.

— Asta numeşti tu mai puţin sângeros?

Bărbatul o întoarse violent. Pistolul care până în urmă cu câteva clipe îi fusese înfipt în spinare ţintea acum spre burta ei. Nu reuşi să-i desluşească trăsăturile feţei, dar, dacă era doar servitorul lui Parker, nu avea importanţă.

— Preferi să moară? şuieră el. Ascultă la mine, Parker

a ajuns aşa departe fiindcă a fost crud când a trebuit, şi vă învinovăţeşte pe tine şi pe soţul tău de pierderea asta. De răzbunat va fi răzbunat. N-am reuşit să-i schimb hotărârea. Doar am schimbat puţin regulile. Dacă Mark n-a putut să te aibă, niciun bărbat nu te va avea de-acum înainte. Eşti dispusă să-i salvezi viaţa?

— Îmi ceri să-l părăsesc? începu ea să plângă. Nu-mi cere asta, te rog.

— Cineva trebuie să plătească, doamnă Warren. Moarte sau suferinţă. Tu alegi.

Lacrimile îi curgeau şiroaie, şi chinul nu se oprise acolo.

— Mai există o clauză, adăugă bărbatul.

— Nu ţi-e de-ajuns?!

— Nu. Durerea pierderii trebuie să fie adâncă. Nu ai voie să-i spui soţului tău adevăratul motiv pentru care-l părăseşti.

— Am nevoie de un răgaz. Dacă-l părăsesc cât încă se vindecă, nu va crede că asta mi-am dorit cu adevărat.

— Trei săptămâni şi nicio zi în plus.

Sperase că în acest răstimp va găsi o cale de-a scăpa de acest târg infam, dar fără succes. Ori de câte ori Frank se chircea de durere, îşi aducea aminte că viaţa lui era în mâinile ei. Îl părăsi. Nu avu încotro. Dar parte din Frank era alături de ea, prin fetiţă, iar pe băieţi îi ferise de pericol, încheind o înţelegere cu vecinii lor. Ar fi înnebunit de-atâtea griji dacă s-ar fi gândit şi la familia Callahan.

*

Rose se uită pe geamul trăsurii. Ce oraş interesant. Ar fi ajuns să-l îndrăgească dacă tartorul ei n-ar fi locuit aici. În spatele perdelei de lacrimi, peisajul păru să se topească. Plângea de fiecare dată când amintirile răzbăteau până la suprafaţă.

Îi luase aproape un an să descopere noua reşedinţă Parker. Omul avea nenumărate afaceri prin ţară şi călătorea mai tot timpul. Nu era de mirare că alesese Chicago, un oraş central, ca bază de operaţiuni. Îşi pusese în gând să-l omoare. Cugetase mult la asta. Suferinţa pe care i-o provocase era de neîndurat. Avea să cunoască şi el ghearele răzbunării.

Nici nu ştiuse dacă avea s-o primească. Un valet o condusese în cabinetul lui. Parker stătea în spatele biroului, cu mâinile încrucişate. Părul său scurt şi castaniu începuse să albească, lucru firesc la un bărbat ce se apropia de cincizeci de ani. Rose observase dezamăgită că omul se ţinea destul de bine. Dacă ar fi dat semne de boală, ar fi lăsat probabil natura să-şi urmeze cursul firesc. Îşi dorea soţul înapoi! Dorea să aibă din nou o familie.

Parker n-o poftise să se aşeze.

— Îţi spui în continuare Warren?

— N-am divorţat.

— Nu are importanţă. C-o fi el sau altul... N-o să mai cunoşti bărbat cât trăieşti, înţelegi?

— V-aţi răzbunat deja. Nu putem încheia treaba asta?

— Am şi eu o curiozitate. Chiar nu i-ai spus adevărul vreodată?

— Nu. L-am protejat cu minciuni. A fost devastat.

— Vorbeşti cu atâta furie, când vina îţi aparţine în întregime.

— Nu-mi vine să cred că mă învinovăţiţi de slăbiciunea fiului dumneavoastră.

— Cum îţi permiţi? Te-a iubit! Te-ar fi iubit până-n mormânt! I-ai dat speranţe ca mai apoi să-l laşi de izbelişte.

— Eu şi Mark am fost prieteni din copilărie, nimic mai mult. N-ar fi trebuit să mă las convinsă de propunerile lui. Am avut îndoieli de la bun început, dar el era sigur că vom fi fericiţi împreună. Nu m-a lăsat inima să-l refuz. Ţineam mult la el şi n-am vrut să-l rănesc. Când am descoperit

dragostea adevărată, am simţit numaidecât diferenţa. Mark a fost de-acord să rupem logodna.

— A pretins doar să fie de-acord. A minţit. N-a încetat niciodată să te iubească, şi iubirea asta l-a distrus. Cum poţi să te disculpi, când i-ai spus c-o să te măriţi cu el şi pe urmă l-ai lăsat pentru altul?

— Am suferit destul. Chinul meu se va sfârşi. Acum.

Scosese pistolul din buzunar şi-l îndreptase spre Parker, dar gestul ei nu avusese efectul scontat. Parker izbucnise în râs.

— N-ai decât. Viaţa mea nu mai are nici un sens de când singurul meu copil a murit. Dar problemele tale nu se sfârşesc odată cu moartea mea, Rose Warren. Oamenii pe care i-am angajat vor continua să te urmărească şi după ce plec de pe lumea asta. Am lăsat poruncă în testament. În ziua în care te hotărăşti să trăieşti cu soţul tău sau cu un altul, spiţa ta se va sfârşi, aşa cum tu ai avut grijă s-o distrugi pe-a mea.

Dumnezeule, era mai rău decât se aşteptase. Sperase că moartea lui va rezolva totul. De-a lungul anilor încercase să-i deschidă ochii. Îl vizitase de nenumărate ori, însă degeaba. Nu-i mai permisese de-atunci să-i calce pragul. Acceptase s-o vadă o singură dată, pentru a se asigura că răzbunarea lui a dat roade.

Când trăsura ajunse în apropierea conacului Harding, Rose îşi luă inima în dinţi, pregătită pentru o nouă dezamăgire. Trebuia să-l convingă pe Parker să renunţe la târgul său răzbunător. Nu se va da bătută până-n ziua în care moartea îl va lua pe Parker Harding… sau pe ea. Coborî din trăsură şi observă că era încă urmărită.

Capitolul 29

Tiffany reuşi să coacă pâinea şi să pregătească gustarea în acea dimineaţă, cu toate că majoritatea erau plecaţi. Abia dacă-şi amintea ce trebăluise şi nu-şi putea lua gândul de la neînţelegerile dintre familia ei şi clanul Callahan. Bărbaţii nu se întorseseră încă, sau poate că veniseră şi ieşiseră pe urmă la câmp. Ardea de nerăbdare să afle veşti. Scăpaseră fraţii ei teferi şi nevătămaţi? Fusese cineva rănit? Ar fi dat orice să meargă la ferma tatălui ei şi să afle mai multe. Dar nu putea decât să spere că bărbaţii vor schimba vorbe înainte să schimbe focuri de armă.

De parcă n-ar fi avut destule pe cap, în după-amiaza aceea avu şi un conflict cu slujitoarea de la etaj. Voia doar să se asigure că Luella îşi făcea treaba, dar când îi sugeră să schimbe aşternuturile zilnic, Luella îşi aruncă mâinile în sus şi rosti:

— Eu plec!

— Stai! strigă Tiffany, ieşind în urma ei din dormitor. De ce?

Luella se răsuci pe călcâie, zburlindu-se la ea. Era mică, îndesată şi probabil de două ori mai în vârstă.

— Îmi ia toată ziua să spăl aşternuturile de la etaj. Toată ziua! Apoi trebuie să spăl şi hainele. Să curăţ toate dormitoarele. Să aştern paturile şi să mă îngrijesc de doamna Callahan. Nu poţi să-mi pui mai multe-n cârcă!

Sfinte Doamne, femeia asta făcea trei slujbe deodată. Tiffany nu ştia vreo servitoare care să facă două dintre ele, darămite trei! Uimită peste măsură, Tiffany rosti cu înţelegere:

— Ai dreptate. Nu-mi închipuiam că aşa stau lucrurile.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Ştia că în zona asta lucrau prea puţini slujitori. Altfel n-ar fi ajuns nici ea sub acoperişul acesta, făcând pe menajera.

Slujitoarea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Soră-mea mi-a spus despre voi, menajerele. Zicea că puneţi toată ziua biciul pe alţii, şi mai sunteţi şi plătite

pentru asta.

Tiffany mai că nu izbucni în râs.

— Nu-i adevărat, sincer îţi spun. Presupun că ai auzit că în lipsa mâinii de lucru, am şi eu mai multe sarcini de îndeplinit, la fel ca tine.

Îşi aminti pe dată că, de vreme ce avea un ajutor la bucătărie, urma să aibă mai mult timp liber. Pe lângă ocazionalele plimbări călare, se gândise să pescuiască, pentru a scăpa familia de monotonia cărnii de vită. Văcarii nu se aşteptau probabil la mai mult, întrucât asta le era meseria, dar ea avea alte aşteptări. Dar nu avea cum să pescuiască şi să călărească zilnic.

Dintr-un impuls, se oferi să o ajute pe femeia împovărată. Exclus să şteargă praful, pentru că strănuta la cea mai mică urmă stârnită, dar cât de greu putea fi să aranjeze câteva paturi, să facă ordine în câteva odăi şi să ducă hainele murdare la spălătorie? Îi spuse intenţiile ei, lăsând-o pe slujitoare debusolată.

— Pearl împarte cu mine spălatul hainelor murdare… când e aici, admise Luella, dar apoi adăugă cu dezgust:… şi nu pe te miri unde, făcându-şi unghiile în loc să le murdărească.

Întrezăresc o rivalitate? se întrebă Tiffany. Sau fusese avertizată să se-aştepte la neplăceri din partea slujnicei de la parter, odată cu întoarcerea, ei la fermă?

— Pentru moment, lasă-mă să mă ocup de odaia în care am stat adineauri, se oferi Tiffany. Iar dimineaţa mă pot ocupa de paturile din partea asta a scărilor.

Luella îi zâmbi cu toată gura.

— Hunter avea nevoie de aşternuturi curate. Tocmai i le-am adus. Apreciez efortul, domnişoară Fleming.

Camera lui Hunter? Dar Luella se făcuse deja nevăzută, înainte ca Tiffany să apuce să se răzgândească. Tiffany strâmbă din nas. Nu era o idee prea bună să meargă în camera lui. Însă atâta vreme cât el nu era acolo,

ce se putea întâmpla?

Era o cameră bărbătească. Pe unul dintre pereţi erau expuse carabinele. Cele trei tablouri de pe ceilalţi pereţi înfăţişau peisaje pitoreşti: o turmă de vaci, un cowboy pe spinarea unui taur şi un grup de cowboy stând în jurul unui foc de tabără. La picioarele patului mare se afla un minunat scrin de lemn, bogat ornamentat. După aşternuturile curate aşezate pe el, Tiffany presupuse că scrinul adăpostea alte aşternuturi. Aruncă o privire înăuntru şi constată că se înşelase. Nu erau aşternuturi, ci accesorii de cowboy: frânghii, pantaloni de piele, pinteni, câteva pistoale cu ţeavă lungă şi un toc mult mai arătos decât cel pe care-l purta Hunter de-obicei.

Pe perete, lângă dulapul de lemn închis ia culoare, atârnau două pălării cu boruri largi, una neagră, cealaltă crem. Rezistă ispitei de-a deschide dulapul. Un fotoliu maro, tapiţat şi uşor uzat, era aşezat cu spatele la una dintre ferestre. Părea extrem de confortabil. Tiffany şi-l închipui pe Hunter şezând în el, citind şi aţipind la un moment dat. Oare dormise în el? Fusese asta camera lui dintotdeauna? Dacă aşa stăteau lucrurile, orice urmă a copilăriei sale fusese înlăturată.

Cele două lăzi de dimensiune medie din colţul odăii erau cele pe care John şi Cole le luaseră de la gară în ziua în care sosise Tiffany. Să fi dat Hunter comandă pentru ele? De ce nu le deschisese încă?

Îşi vârâse deja nasul în prea multe locuri. Nu trebuia să fie atât de curioasă.

Luella îndepărtase deja aşternuturile şi aranjase cearşaful permanent. Tiffany luă cearşaful de noapte, împăturit momentan. Deasupra lor urma să fie pusă o superbă cuvertură tricotată în nuanţe de maroniu-închis şi albastru, subţire, ca pentru vară. Se gândi că poate Mary o făcuse şi hotărî s-o întrebe la următoarea lor întâlnire.

Tocmai desfăcea cearşaful, fluturându-i deasupra

patului, când auzi glasul lui Hunter:

— Mă întrebam eu unde-ai dispărut. Nu mă aşteptam să te găsesc aşteptându-mă în camera mea.

Tiffany tresări. Din cauza sperieturii scăpă cearşaful din mână. Cearşaful plană deasupra patului şi ateriză pe podea. Era evident cu ce treabă venise în odaia lui, aşa că puse vorbele lui pe seama felului său de-a fi. Îl privi cu coada ochiului, pregătită să-i spună că prezenţa ei acolo n-avea nicio legătură cu el. I se tăie brusc respiraţia şi privi iute în altă parte, căci Hunter nu purta decât un prosop în jurul brâului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu eşti îmbrăcat?

— Am căzut în fund şi eram prea plin de noroi ca să mai amân o baie bună. A plouat torenţial în dimineaţa asta. O să se usuce în câteva zile doar.

Tiffany nu băgase de seamă, căci nu ieşise afară… se murdărise oare în urma unei altercaţii cu fraţii ei?

— Ce s-a întâmplat la ferma Warren?

— Nu ştiu. Pe drum încolo ne-am întâlnit cu Degan, care venea din oraş. Tata a hotărât să-şi ia doar câinele de pază cu el şi ne-a trimis înapoi, să verificăm turma. Dacă Warrenii sunt în ofensivă, n-ar fi exclus să treacă la furt de vite.

— Vă lipsesc animale din turmă?

— Din câte se pare, nu. Vom afla la cină ce-a vorbit tata azi. Dacă nici tu şi nici clanul Warren n-aţi pornit incendiul, înseamnă că vecinii noştri de la est sunt de vină.

— Suntem încă o dată complet de-acord. Sunt din ce în ce mai uimită.

— Uimire şi sarcasm dintr-o suflare, Roşcato? chicoti el, apoi întrebă, plin de curiozitate: Când am mai fost noi de-acord în privinţa unui lucru?

De ce avea impresia că glasul lui se apropie încet de ea?

— Lasă asta, rosti ea impacientată. Aş vrea să ştiu de ce ai ascuns asta de tatăl tău azi-dimineaţă. După câte am auzit despre mineri şi după ce-am asistat ieri în persoană, pe ei i-aş fi suspectat de la bun început. Nu doar proprietarul minei ar avea de câştigat în urma plecării voastre, ci şi minerii care lucrează aici. Tatăl tău nu ştie asta?

— Ştie, dar judecătorul a decis deja. Minerii trebuie să părăsească zona de îndată ce filonul ăla e terminat, adică în scurt timp. Or fi ei suficient de furioşi să pornească un scandal, dar n-au nimic de câştigat de pe urma lui.

— Furia i-a mânat pe fraţii tăi spre ferma Warren azi-dimineaţă, dacă nu mă-nşel.

Hunter chicoti.

— Ce-i drept.

— Sunt mai multe lucruri de luat în calcul. Ţi-aş sugera să pui pe cineva de pază noaptea.

— Asta şi am de gând. Dar nu-ţi mai face atâtea griji.

La cât de îngrijorată fusese toată ziua, vorbele lui avură darul s-o irite la culme.

— Nu fi îngust la minte. Lucrez aici. Primejdia mă vizează în mod direct.

— Ţi-am mai zis că n-o să las pe nimeni să se-atingă de tine. Ai impresia că am glumit?

— Am impresia că eşti mult prea preocupat de binele meu. Nu e treaba ta să mă protejezi, Hunter.

— Ai vrea să fie?

Rostise întrebarea atât de încet, încât Tiffany avu impresia că nu înţelesese bine. Apoi îşi aminti de ce se ferea să-l privească şi roşi mai puternic la gândul că stătea alături de-un bărbat pe jumătate dezbrăcat! Ar fi trebuit să iasă numaidecât din cameră. Ar fi trebuit să-l lase să se îmbrace înainte să-i pună întrebări. Cu siguranţă avea impresia că ţinuta lui n-o deranja.

— Dacă poţi să aştepţi puţin, durează câteva minute.

— Ce să aştept?

— Să aştepţi afară, până termin aici.

— Ai nişte idei tare trăsnite, Roşcato. Asta-i camera mea. Am nevoie de haine.

— Atunci vin mai târziu să… se întoarse ea, dar nu reuşi să-şi ducă vorba la bun sfârşit.

Hunter stătea chiar în faţa ei, atât de aproape că s-ar fi ciocnit de el dacă nu s-ar fi retras din instinct. Mult prea brusc. Dădu peste pat, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate.

Pe chipul lui încolţi un rânjet.

— Dacă pui aşa problema…

Braţele lui Tiffany ţâşniră în sus, pentru a-l împiedica să se lase deasupra ei. O apărare patetică şi fără efect. Hunter se lăsă uşor pe mâinile ei. Realizând că ar putea da impresia că-i mângâie pieptul, Tiffany îşi trase iute mâinile, de parcă ar fi fost arsă. Atunci el se apropie la câteva palme de ea.

— Ştiu că nu-i o idee bună să te sărut. O s-o regret până-n mormânt, pentru că n-o s-o uit niciodată. Tu ce zici?

Cuvintele refuzau să-i iasă din gură. Atingerea buzelor lui îi tăie răsuflarea. Îşi întoarse capul într-o parte. Trebuia să oprească nebunia asta! Buzele lui urmară mişcarea, de-a lungul obrazului. Tiffany simţi furnicături pe gât, apoi pe umeri. Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Hunter…

— Când îmi şopteşti numele, mă bulversezi complet. Cum reuşeşti, Jenny?

Îi simţi răsuflarea caldă pe obraz. Hunter îi întoarse cu blândeţe capul spre buzele lui. O sărută gingaş, dar efectul produs era departe de-a fi gingaş… mai degrabă un vârtej ce-i răscolea fiinţa. Simţi vibraţia în puncte care nu aveau nicio legătură cu buzele! îşi dorea lucruri care nu-i stăteau în fire! Ar fi vrut să-şi petreacă braţele în jurul lui şi să-l tragă mai aproape. Ştiu în acea clipă că dăduse de belea.

— O să te plesnesc dacă nu-mi dai pace!

Hunter se rostogoli la o parte cu un oftat.

— Credeam că am lăsat apa rece jos.

Tiffany nu-i răspunse. Se ridică din pat fără să deschidă ochii, apoi făcu ceea ce ar fi trebuit să facă mult mai devreme: ţâşni pe uşă afară.

Capitolul 30

Tiffany se întoarse furioasă în bucătărie. Trânti mai multe uşi, inclusiv uşa cuptorului în care vârâse pâinea pentru cină. Poate că el obişnuia să umble aproape dezbrăcat după o baie, fiind în casa lui, dar sfinte Dumnezeule, ea nu era obişnuită cu aşa ceva! Bătrânul Ed, care se ocupase înainte de bucătărie, n-ar fi dat două parele pe ţinuta lui Hunter, dar ea era femeie. Trebuia să stabilească nişte reguli în casa asta. Ieşitul din baie în prosop trebuia interzis cu desăvârşire. La fel şi săruturile nedorite. Dumnezeule, asta o înfuria de fapt. Îl lăsase să-i intre pe sub piele. Nu pusese capăt încercărilor lui suficient de rapid. Ştia că Hunter n-ar fi protestat. Pentru el, tachinatul, vorbele deocheate şi săruturile jucăuşe erau doar un joc.

Nu era convinsă nici de scuza lui pentru ţinuta dezmăţată. Hunter voise probabil să-şi arate muşchii. Nu recunoscuse că se întrebase unde era? Se aştepta să fie în bucătărie, ca să-i facă ochi dulci! Ce-şi închipuia, că urma să-i sară în braţe dacă avea să-l vadă dezbrăcat, copleşită de trupul lui divin?

Nu se zărea nicio urmă de noroi pe podeaua bucătăriei, care să-i susţină povestea. Aruncă un ochi în baie. Într-adevăr, hainele pe care le lăsase pe podea erau înnoroiate. Lipseau însă cizmele. Fusese oare suficient de grijuliu încât să le lase la intrare, pentru a nu face mizerie

în casă? Aruncă o privire afară, apoi deschise larg uşa din spate. Cizmele pline de noroi erau acolo. La fel şi purceluşul care se rostogolea acum pe cizme, în extaz. Măcar era cineva fericit în ferma asta.

Tiffany dădu ochii peste cap şi, fără să stea prea mult pe gânduri, ridică porcuşorul şi-l duse în bucătărie, având grijă să-l ţină cât mai departe de hainele ei. Animalul guiţă când Tiffany îl vârî în chiuvetă şi dădu drumul la apă, dar se potoli când începu să-l cureţe.

— Îţi place să fii mângâiat, nu? Ai grijă că n-o să se-ntâmple prea des.

Îl şterse cu şervetul de bucătărie, apoi îl scoase afară şi-l împinse cu piciorul în direcţia cocinii. Nu era prima oară când micuţul râmător o înveselea. Pentru moment, toată mânia se scurse din ea, dar erau şanse mari să revină dacă dădea cu ochii de Hunter. Şi totuşi nu reveni, deşi Hunter era deja prezent. Nu ştia de cât timp stătea în pragul uşii, urmărind-o din priviri, dar cu certitudine o văzuse scoţând porcul afară.

— Ne-a făcut cina o vizită? chicoti el.

— Nici să nu te gândeşti.

Hunter înălţă din sprâncene.

— Nu-mi spune că te-ai împrietenit cu porcuşorul.

Ce tâmpenie!

— Evident că nu, dar ce dacă aş fi făcut-o? rosti ea, ridicând bărbia sfidător.

— Femeie mai arogantă ca tine n-am văzut, Roşcato, simandicoasă până-n măduva oaselor, iar să te împrieteneşti cu un animal care-o să se facă ditamai namila, peste trei sute de kile, ar fi…

Hunter nu reuşi să-şi termine gândul, căci izbucni în hohote. Râsul lui era molipsitor, iar Tiffany nu se simţi iritată de remarca lui. Bărbatul se bucura cu-adevărat de viaţă şi găsea prilej de glumă în cele mai mărunte lucruri. Îl fixase prea mult cu privirea. Imaginea pieptului lat şi

dezgolit i se strecură din nou în minte. Tiffany îşi coborî privirile, bântuită încă de acel moment şi de ceea ce urmase. Inima începu să-i bată mai tare.

Se repezi la plită, înşfăcă o lingură mare şi începu să amestece în oală cu atâta sârguinţă, încât supa dădea pe-afară. Hohotele amuţiră şi dintr-odată Hunter apăru lângă ea, să-şi toarne cafea în ceaşcă, însă nu se îndepărtă după ce aşeză ibricul înapoi pe plită.

Fără să se uite la el, Tiffany îi simţi privirile mângâindu-i trupul. Urma s-o facă mereu să se simtă aşa de agitată? Era de fapt agitată? Orice-ar fi fost era îngrijorător. Se gândi că o discuţie ar putea alunga imaginea pieptului său gol.

— Cum ai reuşit să te murdăreşti în halul ăsta?

— Un angajat mai bătrân de-al nostru pe nume Caleb a prins un cal sălbatic lângă baraca lui. Nu se ocupă cu curăţenia, deci n-ai avut ocazia să-l cunoşti. Nu avem mulţi cowboy însuraţi pe-aici, dar am construit câteva case la capătul nordic al fermei pentru cei care-şi pun pirostriile şi vor să rămână cu noi. Caleb e unul dintre ei. În curând i se va naşte al doilea copil. Cum ziceam, ne-a adus calul şi eu am încercat să-l îmblânzesc. Ar fi trebuit să mai aştept. Ştiam că o să mă trântească la pământ de câteva ori înainte să cedeze.

— De ce n-ai aşteptat?

Hunter râmji.

— Pentru că încă încerc să bat recordul lui Sam Warren.

La auzul numelui fratelui său, Tiffany înlemni.

— La ce record te referi? întrebă ea cu grijă.

— În urmă cu vreo doi ani, Sam m-a provocat la o întrecere de îmblânzit cai. A prins şase cai sălbatici şi i-a adus la fermă. I-a sugerat chiar şerifului să ne cronometreze, pentru că nimeni n-are încredere în membrii celeilalte familii.

— Ce să cronometreze mai exact?

— Cât timp ne ia să-i îmblânzim. Cel mai bun din trei încercări. Nici nu s-a pus problema unui meci egal. M-a bătut din primele două, la jumătate de timp. Ar fi trebuit să-mi dau seama că mi-au copt-o de când mi-a spus că i-a prins pe toţi şase. De-abia mai târziu am aflat că se ocupă cu îmblânzirea cailor de ani de zile. O face din plăcere şi se descurcă de minime.

Tiffany îşi aminti că Sam îi povestise despre această îndeletnicire neobişnuită a lui. Mergea pe urma hergheliilor sălbatice. Provocarea supremă pentru el era să prindă o iapă fără să dea de ştire armăsarilor care le protejau. Obişnuia să captureze şi alte exemplare înainte ca armăsarul să-i atace sau să-i pună pe fugă.

Dar episodul descris de Hunter era foarte asemănător cu ceea ce-i făcuse Zachary lui Franklin, atunci când îl lăsase fără menajeră. O farsă. Aparent ambele familii savurau farsele. Astă nu suna a duşmănie de moarte. Oare nu s-ar fi stins vrajba dintre cele două familii de la sine, dacă fraţii ei n-ar fi fost atât de supăraţi în privinţa căsătoriei? Până nu demult era vorba doar de neîncredere, de porecle şi de farse. Să fi fost cheia armistiţiului dintre cele două familii doar motivul unor noi certuri? Tiffany nu luase în calcul disputa pe sursa de apă, blestemata aia de apă pe care nu voiau s-o împartă. Sau cât de furioşi fuseseră Callahanii în acea dimineaţă când doriseră să se ia la harţă cu familia ei. Disputa nu era nici pe departe rezolvată şi urmările puteau fi grave.

— Dacă reuşeşti să-i baţi recordul, te gândeşti să-l mai provoci o dată?

— Depinde ce întorsătură vor lua lucrurile anul ăsta. S-ar putea să-l provoc în alt fel, rosti el, ducând mâna sugestiv la pistol.

Tiffany se făcu albă ca varul. O luptă cu pistoale? Cu fratele ei?!

Capitolul 31

— Îţi faci griji pentru mine, Roşcato? Stai liniştită. Ai văzut şi tu ce bine mă descurc cu pumnii. O fi Sam la fel de iute şi de înalt ca mine, dar la cât e de slăbănog, îl pun la pământ cu un singur pumn.

Sângele îi reveni în obraji. Pumni, nu pistoale. Tiffany îşi aminti acum că Hunter obişnuia să-şi odihnească mâna pe tocul pistolului, probabil din reflex. Se ruşină de-ndată, căci Hunter pusese privirea ei îngrozită pe seama îngrijorării pentru el. Putea cel puţin să corecteze această impresie greşită.

— Nu-mi făceam griji. Atâta doar că nu-mi place violenţa de niciun fel. Apoi brusc izbucni: Dacă n-ai de gând să te căsătoreşti cu sora lui Sam Warren, ar fi cazul să-l înştiinţezi pe taică-său.

Hunter o măsură îndelung din priviri, apoi rânji.

— Da, ar trebui.

Dumnezeule, ea era singura pricină pentru care urma s-o facă!

— Îmi cer scuze, rosti ea iute. Nu se cuvine să-mi bag nasul în treburile astea. Cred că ar fi normal să te-mpaci cu familia Warren înainte să iei o decizie pripită.

Hunter pufni.

— Nici nu mă gândesc. Dar sunt de-acord cu tine, n-ar trebui să-ţi bagi nasul în chestiunile astea, aşa că de ce le-am adus în discuţie?

— Aşa-i, rosti ea crispată. Un subiect mai potrivit ar fi lipsa ta de bună-cuviinţă. Cred că e nevoie de nişte cuie în baie, ca să vă puteţi agăţa halatele.

Hunter chicoti.

— N-am halat.

— Atunci cumpără-ţi unul.

— Şi de ce-ar trebui să ne schimbăm obiceiurile?

Fusese rugămintea ei deplasată? Sfinte Doamne, se comporta ca Tiffany din nou, nu ca Jennifer. Jennifer nu i-ar fi rugat niciodată pe angajatorii săi să-şi schimbe obiceiurile.

N-avea încotro, trebuia să ajungă la un compromis.

— În cazul ăsta voi ieşi afară când vă îmbăiaţi şi voi aştepta acolo până terminaţi.

— De ce te deranjează aşa de tare?

— Glumeşti? Aşa ceva nu se cuvine. E scandalos să te fâţâi prin casă aşa dezbrăcat…

— Nu eram dezbrăcat. Te plângi c-ai văzut un piept dezgolit? Asta când orice bărbat îşi dă jos cămaşa într-o zi călduroasă?

— În Est…

— Nu-i ca-n Vest. Sărutul te-a înfuriat, nu-i aşa? Te-ai gândit că i-ai trădat încrederea amorezului tău din estul îndepărtat. Sau poate ţi-ai dat seama că ai făcut o alegere greşită acolo şi acum ţi se deschid noi oportunităţi… aici.

N-avea de gând să răspundă la provocarea lui. Oricum, totul părea a fi o joacă pentru el, căci brusc îşi schimbă atitudinea şi adulmecă aerul din preajma plitei.

— Iar trebuie să mănânc în oraş?

— Încă nu-i gata, minţi ea.

Hunter se întoarse şi părăsi bucătăria. În sfârşit.

Înţepătura lui despre mâncare o rănise puţin. Supa se mai legase, şi Tiffany îşi făcuse mari speranţe în privinţa ei… până în acel moment. De ce i se păruse necomestibilă? Se temuse să guste din ea până atunci, dar urmă exemplul lui Hunter şi adulmecă. Era complet nearomată. De-asta o luase peste picior. Reţeta cerea şi două mirodenii, dar cum nu ştia mare lucru despre mirodenii, hotărâse să nu rişte nimic. Era cazul să adauge totuşi ceva, aşa că aruncă un pumn de condimente în oală. Îşi luă inima-n dinţi, gustă

puţin şi imediat o podidiră lacrimile. Era mult prea aromată acum, prea iute! I se păru că trecuse o veşnicie până reuşi să scoată toate boabele de piper din supă.

Cole apăru în pragul uşii, amintindu-i că se înserează.

— Încă nu-i gata cina?

Pâinea! Uitase complet de cuptor. Deschise uşa cuptorului, îngrozită de ce-avea să descopere, dar răsuflă uşurată. Pâinea arăta bine. Coaja era puţin mai înnegrită decât şi-ar fi dorit, dar în rest nu existau probleme. Scoase cele şase pâini şi le aşeză într-un coşuleţ, pe care-l duse în sufragerie, împreună cu un urcior cu unt.

Cei cinci bărbaţi stăteau în jurul mesei. Hunter şi fraţii lui, Zachary, chiar şi Degan. Tiffany aranjase din timp bolurile de supă. Când înţelese despre ce discutau, îşi încetini paşii.

— L-ai crezut pe Frank? îl întrebă John pe tatăl lui.

— Da. Ţi-am zis că nu le şade-n fire.

— Şi cum a reacţionat când i-ai zis că domnişoara Fleming lucrează pentru noi? întrebă Cole, privind-o pe Tiffany.

Cole rânjea. La fel şi fraţii lui. Savurau cu toţii renghiul pe care i-l jucaseră tatălui ei… cu sprijinul ei.

Răspunsul lui Zachary surprinse pe toată lumea.

— Am hotărât să mai aştept. Când l-am întrebat cum se descurcă noua lui menajeră, a început să dea din colţ în colţ. Cu greu m-am abţinut să nu izbucnesc în râs când a mormăit că n-a ajuns încă la ei. Am vrut să-l lămuresc, dar chiar atunci mi-a spus că sosirea fiicei sale fusese amânată. Nici măcar n-a încercat să-şi ascundă dezamăgirea. Mai că mi-a părut rău de el. Se pare că şi-a sucit glezna într-o vizită la New York şi-a rămas în Chicago pentru recuperare.

Tiffany aruncă o privire involuntară gleznei sale şi o mişcă puţin. Dar Zachary nu-şi încheiase încă istorisirea.

— Întârzierea asta ar putea să-i dea lui Frank timp să-şi facă rost de o nouă menajeră, înainte de sosirea fiică-sii,

şi cu siguranţă ar încerca dacă i-aş spune de pe-acum că menajera lui e la noi, aşa că nu mă grăbesc cu confesiunile.

Spre surprinderea ei, Tiffany se simţi vinovată pentru că-i dusese pe toţi de nas, asta până când John făcu o remarcă răutăcioasă.

— Mi se pare că fiica lui e cam fragilă, dacă o simplă entorsă o ţine la pat atâta vreme.

Vorbele lui o iritară. Şi mai iritată fu de replica lui Hunter.

— Întârzierea e bine-venită în ce mă priveşte, dar ce te-aştepţi de la o fată din Est? Astea leşină şi dacă le-nţepi uşor cu acul.

Tiffany îi aruncă o privire tăioasă, dar Hunter nu băgă de seamă, căci Zachary începu să-i dea sfaturi.

— Ai grijă, fiule. Frank spunea că fata abia aşteaptă să te cunoască. Cică aduce cu ea o rochie luxoasă, pentru nuntă. Mi-e şi teamă să-i spun maică-tii. O să se agite că n-ai şi tu un costum mai acătării.

De furie, Tiffany aproape că scăpă coşuleţul din mână. De ce minţise tatăl ei astfel? Rose nu i-ar fi zis niciodată că abia aşteaptă să-l cunoască pe Hunter, tocmai pentru că nu era adevărat. Cum îşi permitea să mintă în halul ăsta? Avusese într-adevăr o rochie de nuntă. Nu-şi dorea aşa ceva, dar Rose angajase croitori special pentru asta. Tiffany refuzase s-o aducă şi îi spusese Annei să n-o împacheteze. Ce păcat. Dacă ar fi adus-o, ar fi ajuns în mâinile tâlharilor. Se întoarse cu gândul să aducă oala cu supă, pentru ca fiecare să se poată servi după bunul plac. Să fie mulţumiţi că nu le turna supa în cap.

— Hei, strigă cineva înainte ca ea să părăsească sufrageria.

John ţinea în mână o pâine, ca să-i arate că era arsă pe dedesubt. Hunter lovea cu pumnul o altă bucată de pâine şi chicotea. Părea tare ca piatra. Tiffany îi aruncă o privire acuzatoare lui Zachary.

— Ţi-am spus că nu ştiu să gătesc!

— Eşti femeie. Toate femeile ştiu să gătească, roti el prozaic. Eşti doar agitată. E de înţeles. O sa te descurci mai bine data viitoare.

Tiffany mormăi ceva ca pentru ea. Era deja data viitoare. Nu izbucni în plâns, dar acum, pe lângă furie, fu năpădită de amărăciune. Se duse iute în bucătărie să ia supa. Oala era atât de grea, că puţin îi lipsi să n-o scape în drum spre masă. Hunter rânjea încă. Era cumva amuzat de nereuşita ei? Dintr-odată se înfurie pe sine însăşi, pentru că îşi închipuise că va putea deveni o bucătăreasă bună. N-avea aptitudini şi nici experienţă. Fusese educată să se îmbrace elegant, să întreţină discuţii cu oameni de-acelaşi rang social şi să se poarte ca o doamnă. Învinsă şi posomorâtă, înşfăcă o bucată de pâine şi o izbi de marginea mesei. După alte trei încercări pâinea se rupse. Smulse bucăţele mici şi moi de sub coaja tare ca piatra şi le aruncă în oala cu supă.

— Am prins ideea, rosti Cole. Nu le vârî pe toate acolo, mai lasă câteva pentru unt.

— Nu fi descurajată, o consolă Degan. Mai citeşte cartea de bucate. O să te prinzi tu la un moment dat.

Mare mirare că n-adăugase „pentru că eşti femeie”. Cu siguranţă o gândea. Ce logică mai era şi asta?! Tot ce învăţase până acum era că furia şi lipsa manierelor o ajutaseră să mai recupereze ceva din pâinea arsă.

Înainte să se-ntoarcă în bucătărie, Zachary rosti:

— Asta e felul întâi, nu? Ce ne-ai mai pregătit? Felul întâi? În acea clipă izbucni în plâns.

Capitolul 32

Supa se dovedi a fi mai bună decât îşi închipuise. Nu

era prea aromată, dar era îndestulătoare. Hunter, Cole şi Degan îşi puseseră încă o porţie. Deci nu furia sau dezamăgirea îi alungaseră somnul. Pur şi simplu, nu se putea descotorosi de imaginea lui Hunter, cu prosopul înfăşurat la brâu. Lovi perna şi scutură din cap, încercând să şi-l alunge din minte. Dar părul lui umed, pielea lucioasă, picioarele lungi şi goale şi pieptul său lat şi musculos refuzau să-i iasă din gânduri.

Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, şi de fiecare dată când îl vedea simţea fluturaşi în stomac şi devenea agitată… poate nu agitată, ci mai conştientă de tot ce se petrecea în jur. Fireşte, Hunter nu va afla lucrurile acestea niciodată. Doamne, când zâmbea, cum se întâmpla adesea, era atât de chipeş… mult prea chipeş. Nu dorea să se simtă atrasă de el, dar nu ştia cum să-şi înăbuşe pornirea. Cu toate acestea, hotărârea ei rămânea neschimbată. Nu dorea să se mărite cu el şi să rămână aici, printre focuri de armă, tâlhării, praf cât cuprinde şi o lipsă crasă de servitori. Şi, pe deasupra, să nu-şi mai vadă niciodată mama?! Nici gând.

Cu siguranţă, Hunter n-avea s-o placă odată ce-ar fi descoperit adevărata ei fire, felul în care se comporta şi-şi ducea viaţa. Auzise batjocura cu care Hunter şi fraţii lui vorbiseră despre Tiffany Warren la cină. Lui Hunter îi plăceau femeile mai cu picioarele pe pământ, femeile muncitoare, asemenea lui Pearl sau Jennifer. Mare păcat că ea nu se putea bucura de clipele petrecute aici şi că nu-i semăna mai mult lui Jennifer. Oare va fi capabilă domnişoara Fleming să reziste farmecelor lui Hunter? Şi-ar dori asta cu adevărat? O menajeră nu l-ar fi refuzat cu câteva ceasuri înainte, când apăruse în prosop. Nu s-ar fi ferit nici de săruturile lui, care-o făceau să se simtă atât de…

Dumnezeule, pe ce făgaş i-o luaseră gândurile! Se stăpâni închipuindu-şi văcuţe ce săreau peste un gard,

până ce le pierdu socoteala şi adormi. Însă nu pentru multă vreme. Puţin mai târziu fu trezită de-un zgomot. Nu, nu era un zgomot, ci o voce care-i şoptea de la marginea patului!

— Domnişoară Fleming, am venit să te ajut. Rogu-te, domnişoară Fleming, trezeşte-te.

Cu siguranţă ar fi ţipat dacă n-ar fi fost atât de somnoroasă. Cineva îngenunchease la marginea patului. Imediat se gândi că cineva a dat foc casei şi unul dintre fraţi venise s-o ajute. Dar de ce şoptea atunci?

— Ce s-a întâmplat? Cine eşti? întrebă ea cu grijă, încercând să desluşească trăsăturile bărbatului în beznă.

— Sam Warren, domnişoară.

Tiffany icni de spaimă. Doamne sfinte, ce căuta fratele ei mai mare în odaie? Nu trebuia să fie acolo! Cum de aflase? Ar fi vrut să-l strângă la piept, dar nu putea! I se adresase cu „domnişoară Fleming”, deci nu ştia cu cine vorbeşte..

— Mi-am dat seama în final că tu erai la restaurantul lui Sally. Te-am văzut doar cu spatele, dar rochia aia mi-a dat de gândit. Nimeni nu poartă haine dintr-alea prin partea locului. Mi s-a părut că te-au silit să părăseşti restaurantul. Tipic pentru Callahani să facă una ca asta. Am venit să te ajut.

Cu fiecare cuvânt rostit, Tiffany voia tot mai tare să-l strângă la piept. Sam – salvatorul. Ce frumos din partea lui. Faptul că era nevoită să-i toarne minciuni ca să-l alunge o va bântui mai târziu.

— Te ţin cu forţa aici? Când am văzut că uşile de la parter sunt închise, mi-a fost teamă că asta e, bănuiesc că paznicul ăla ce dă ture casei are grijă să nu fugi.

— Paznicul are grijă să nu mai dea nimeni foc casei.

— Am auzit de incident, dar îţi jur că familia mea nu e deloc implicată.

— Cum ai reuşit să te furişezi pe lângă el?

— Sunt iute de picior, rosti Sam mândru, iar Tiffany

aproape că-i zări rânjetul. Mi-am priponit calul lângă un pâlc de copaci, m-am apropiat tiptil, apoi am ţâşnit spre uşa din spate, doar că uşa era închisă. Paznicul era de partea cealaltă a casei, aşa că m-am urcat pe verandă. Ferestrele de la etaj sunt larg deschise, inclusiv cea care dă în coridorul tău. Pe deasupra e atât de întuneric în noaptea asta, că paznicul şi-a luat o lampă cu el, şi astfel am reuşit să-l evit.

— Dacă te găsesc aici, vor crede că voi aţi dat foc casei şi că ai venit să-ţi termini treaba.

— Nici gând. Tata i-a zis deja lui Zachary câteva de la obraz, doar pentru că ar fi putut crede aşa ceva despre noi.

— Cum ai ştiut să mă găseşti? Sper că n-ai cotrobăit prin toate odăile.

— Fireşte că nu. Nici nu era nevoie. Te-am zărit la fereastră înainte să stingi lumina. Nu sunt prea multe fete la etaj, mai ales care să se perinde prin faţa geamului. Numai tu puteai fi aici.

— Mă mir că ştii cum sunt dispuse dormitoarele.

Sam chicoti încet.

— Eu şi fraţii mei ne provocam să ne furişăm în casa asta când eram mai mici,

Tiffany îşi dădu ochii peste cap şi descoperi că Sam nu exagerase în privinţa întunericului. Razele lunii se ascundeau în spatele norilor ce prevesteau o nouă furtună. Îşi luă inima-n dinţi şi rosti:

— Trebuie să pleci. Eu am ales să vin aici. Nu sunt mândră de alegerea mea, dar e vorba de bani. Callahanii mi-au făcut o ofertă mult mai bună ca să lucrez pentru ei. Mi-a fost prea ruşine să-i spun tatălui tău.

— Dacă-i doar de bani vorba, te asigur că o să plătim mai bine.

— Nu, oftă ea. Nu vreau să fiu prilej de scandal, aşa că am hotărât să trag linia.

— Dar nu înţelegi, insistă el. Ei te-au angajat doar ca

să ne facă-n ciudă, dar noi chiar avem nevoie de tine. Sora mea se întoarce pentru prima oară de când era o copiliţă. Te-am angajat ca să-i asiguri confortul necesar. Ea e obişnuită cu valeţi, menajere şi slujnice de nu le poţi număra. Tata îşi doreşte enorm ca sora mea să se simtă în largul ei. De aia am trimis după tine.

În acea clipă o podidiră lacrimile. Se străduise să le ţină în frâu, dar fără noroc. La auzul suspinelor ei, Sam aprinse iute un chibrit. Tiffany icni şi îşi trase pătura peste cap, dar nu suficient de rapid.

— Tiffany? Ce mama naibii?

Capitolul 33

Tiffany coborî încet pătura. Sam se holba la ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Flacăra începea să-l ardă. Stinse chibritul şi scăpără altul pe care-l folosi să aprindă lampa de pe noptieră. Cedând impulsului de mai-nainte, Tiffany îşi aruncă braţele după gâtul lui şi-l strânse la piept, fără să-i pese de căutătura lui supărată.

— Pot să-ţi explic, şopti ea.

Sam o îndepărtă puţin. Tiffany îl sorbea din priviri, fericită să-l vadă după atâta amar de vreme. Blond, cu ochi verzi şi atât de chipeş. Îl întrebase mai demult de ce nu semăna cu ea. El îi răspunsese mândru că seamănă cu tata. Asta se întâmpla pe când ea voia să afle cât mai multe despre tatăl ei, iar în acea zi fusese geloasă pe Sam pentru că el semăna cu tatăl lor şi ea nu.

Sam se întunecă la chip.

— Deci te-au răpit. De ce nu mi-ai spus de la bun început?

— Pentru că nu m-au răpit. Şi ei au fost convinşi că sunt Jennifer Fleming şi într-adevăr au crezut că m-au

ademenit aici dublând oferta voastră.

— De ce nu ai clarificat lucrurile?

— Pentru că îmi doresc să fiu aici.

— Tiff…

— Ia un loc, rosti ea, bătând uşor cu palma pe pat. Ascultă-mă, te rog. Nu am vrut în ruptul capului să vin în Montana şi nu vreau să mă mărit cu un cowboy. Dar mama a aranjat logodna, şi chiar dacă nu m-a obligat să îi fac pe plac, m-a rugat să-i promit că voi rămâne aici două luni ca să-i dau o şansă lui Hunter. O să încerc, în casa asta.

— Nici eu şi nici fraţii mei nu dorim să te măriţi cu Hunter. Doar cei bătrâni vor, ca să consfinţească armistiţiul. Ce ridicol! De parcă n-am putea să ne descurcăm altfel… ce zic, am putea să-i punem cu botul pe labe oricând pe Callahani. Sam râse batjocoritor. Se tem de noi, altfel n-ar fi adus un gangster notoriu precum Degan Grant să-i protejeze. Bătrânul Zachary l-a cărat după el azi-dimineaţă ca să ne-acuze că i-am dat foc la casă. Tiff, noi nu ne temem de mercenari.

De data asta, încrederea lui Sam în puterile lor o sperie de moarte.

— Ar trebui să vă temeţi! Omul ăsta e periculos…

— Uită de el. Am aşteptat cu sufletul la gură întoarcerea ta, şi-acum te găsesc aici.

Tiffany se cutremură.

— Şi eu mi-am dorit enorm să vă revăd. Dar mai mult de-atât…

Îşi înăbuşi brusc cuvintele. Nu dorea să mărturisească ce simţea pentru Frank, nici faptul că intrase în slujba clanului Callahan pentru a evita să dea ochii cu tatăl ei. Sam îl iubea pe Frank şi i-ar fi fost imposibil să înţeleagă.

— Ce? întrebă el, aşteptând ca ea să-şi continue ideea.

— Sunt aici de câteva zile şi mi-am dat seama că traiul ăsta nu e pentru mine.

— Câteva zile nu înseamnă nimic şi… Brusc înţelese. Trăieşti ca o servitoare, deci cum ar putea să-ţi placă?

Tiffany râmji.

— Menajera n-are multe îndatoriri. Nu dorea să aducă gătitul în discuţie. Oricum, eu mă refeream la întreaga regiune. Am dat deja peste tâlhari, în tren, s-au tras focuri de armă asupra mea, am văzut oameni morţi scoşi din tren, mi-am pierdut mai toate bagajele, Hunter era să fie împuşcat în spate… cred că e mai mult decât suficient. Viaţa de-aici, rosti ea, gesticulând în jurul ei, vi se potriveşte vouă, nu mie.

Sam oftă.

— Ştiu la ce te referi, Tiff. De fiecare dată când vă vizitam pe tine şi pe mama ne simţeam ca-ntr-o altă lume. Ştiam că locul nostru nu e acolo. Era evident. Ştii ce zicea Roy, care a fost cel mai des în vizită la voi? Când s-a întors ultima oară, a zis că-i este dor de oraş şi că începe să-i placă acolo. Trece o vreme până te obişnuieşti cu un loc nou.

— Poate pentru voi, bărbaţii, dar eu oriunde mă uit, văd violenţă.

— Cred că ai avut parte de mult ghinion. Îţi spun sincer că uneori trec luni întregi fără să auzi un foc de armă, şi-atunci probabil că cineva a împuşcat un şarpe.

Tiffany dădu ochii peste cap.

— Tâlharii sunt pe cale de dispariţie. Şerifii federali îi vânează ca pe iepuri în ultima vreme. Graţie căilor ferate, legea e tot mai temeinic respectată, de la an la an.

Tiffany îl bătu uşor pe mână. Nimic din ce-ar fi spus nu putea să schimbe ceea ce văzuse deja. Una era viitorul, alta realitatea prezentă.

Înţelese şi el ce-o frământa, căci se posomorî.

— Tocmai de aia ar trebui să vii cu noi acasă. O să te simţi minunat. O să mergem la pescuit şi la călărit, o să te ducem pe munţi şi o să-ţi arătăm cum e cu-adevărat pe-

aici. Tata abia aşteaptă să te vadă.

Tiffany ridică o sprânceană, sceptică, dar Sam interpretă greşit reacţia ei.

— Da, vrea să te însoare cu un Callahan, dar nu-ţi face griji, nu-l lăsăm noi. Poate va veni şi mama să te viziteze, dacă află că te simţi bine cu noi.

În mod evident fraţii ei se aşteptaseră la un alt fel de vizită dacă se gândeau că Tiffany se va simţi bine în Montana şi-o va aduce şi pe mama ei pe deasupra. Asta n-avea să se întâmple niciodată.

Tiffany era furioasă acum pe părinţii ei şi pe secretele lor. Relaţia lor ciudată îi afecta încă pe fraţii ei, chiar şi acum când erau oameni în toată firea. Nu suflă o vorbă însă despre nemulţumirile ei.

— De ce n-aţi mai venit în New York? întrebă ea. De cinci ani nu v-am mai văzut.

Întrebarea ei îl surprinse.

— Ţi-am explicat doar în scrisori. Avem multe responsabilităţi acum. Am început să mânăm turmele de vite pe distanţe lungi, când le ducem la târg, de pildă. Prima oară am mers cu vitele la treisprezece ani. Odată cu montarea şinelor de cale ferată, anul trecut, s-a cam terminat cu exodurile astea. Mai vin unii cu turme mici din orăşele pe unde nu trece trenul, dar doi oameni se pot ocupa de-asemenea drumuri. Mai e şi şcoala.

— Lucrurile astea nu v-au împiedicat să veniţi înainte.

— Înainte nu mergeam la şcoală. Ne dăscălea tata când avea timp. Apoi a venit un profesor în Nashart, unul cu acte în regulă, şi-atunci au construit o şcoală în care să predea. Nu eram obligaţi să mergem la ore, dar tata s-a gândit că mamei i-ar plăcea să fim educaţi, aşa că ne-am dus. În fiecare blestemată de zi.

— Eu am iubit şcoala. Tu nu?

— Nu mă deranjau cursurile, dar să fii zi de zi în aceeaşi încăpere cu John şi Cole Callahan e un calvar.

— Oh.

Tiffany îşi înăbuşi un hohot de râs. Realiză imediat că nu era un subiect amuzant, deşi ar fi trebuit să fie. Dar fraţii ei nu avuseseră parte de dificultăţi specifice vârstei lor, ci se confruntaseră cu duşmani adevăraţi, majoritatea mai în vârstă decât ei. Probabil că pierduseră de fiecare dată când se încăieraseră cu un Callahan.

— După cum spuneam, continuă Sam, lucrurile se schimbă cu repeziciune în Vest. Nashart s-a dublat ca întindere în ultimii câţiva ani.

Tiffany se înfioră din nou. Sam încerca încă s-o convingă de frumuseţea locului. Dar şi ea trebuia să-l convingă de câteva lucruri, ce nu aveau legătură cu regiunea.

— Ascultă, Sam, trebuie să găsesc o cale să pun capăt neînţelegerilor voastre fără ca eu să fiu liantul. Am mai multe şanse de reuşită dacă rămân aici, cu oamenii ăştia. Cred că Mary Callahan e cheia problemei. Doar ea ar putea să le bage minţile-n cap. Am nevoie de timp ca s-o îndrept în direcţia asta. N-am de gând să mă las târâtă în faţa altarului de tata doar pentru că el este nerăbdător să pună capăt conflictului. Vreau să nu mai spui nimănui că m-ai văzut aici, nici măcar tatei sau fraţilor noştri.

Sam ţâşni în picioare.

— Nu mă pune să-l mint pe tata. Aşa ceva nu accept!

— Nu vreau să-l minţi, doar să nu-i zici că m-ai văzut.

— E acelaşi lucru…

— Sam, vorbim de viaţa mea aici, nu de a ta. Am nevoie de-un răgaz ca să găsesc o soluţie. Dacă spui cuiva că sunt aici, fie alor noştri, fie Callahanilor, jur că mă voi sui în primul tren spre New York. Şi-atunci puteţi să vă luaţi adio de la armistiţiu. Ai idee măcar cum era înainte de armistiţiu? Fireşte că n-ai, eram amândoi prea mici. Mama ştie. Pe vremea aia trăia şi ea aici. Mi-a povestit destule. Ura locul ăsta!

Uluirea se citea pe chipul lui Sam.

— De aceea a plecat?

Tiffany clipi.

— Nu ştii de ce-a plecat?

— L-am întrebat pe tata. Am întrebat-o şi pe ea. Ştii cât de dureros e să te mintă părinţii în faţă? Nu se descurcă prea bine cu minciunile. Dar nu m-a lăsat niciodată inima să-i trag mai mult de limbă. Tata se întrista de cum pomeneam de despărţire. Mama se înfuria, deşi pot să jur că juca teatru, doar ca să-şi ascundă tristeţea. Nu mai înţeleg nimic din toate astea.

— Nici eu.

Tiffany se jură încă o dată să scoată adevărul de la părinţii ei. Nu mai era un copil. Avea dreptul să ştie. Se săturase de minciunile lor. Deocamdată însă avea nevoie de complicitatea lui Sam.

— Îmi vei păstra secretul?

Sam îşi lipi buzele strâns. În mod evident se lupta din greu cu propria conştiinţă. Tiffany îşi ţinu răsuflarea.

— Speram cu toţii să-ţi fie silă de Hunter, dar să te îndrăgosteşti de Montana, să vrei să locuieşti aici cu noi. Cum ar fi să fim mereu împreună?

Tiffany se strădui să-şi înăbuşe plânsul.

— Sam, rosti ea, clătinând din cap.

Sam se ridică furios.

— Nu mi-am spus ultimul cuvânt, Tiff. Nu se face să-l minţi pe tata şi să te dai drept menajeră în casa clanului Callahan. Mai gândeşte-te la ce ţi-am zis. Dar, deocamdată, n-o să suflu o vorbă despre tine.

Capitolul 34

Tiffany era prea agitată ca să rămână în pat după plecarea lui Sam. Ar fi trebuit să-l conducă până afară, să

se-asigure că va ajunge teafăr acasă. Ideea îi venise însă prea târziu, aşa că se plimbă de la o fereastră la alta, deşi nu vedea nimic în bezna de, afară, cu excepţia paznicului.

Lumina se aprinse în bucătărie, şi Tiffany se făcu albă ca varul, având impresia că retrăieşte noaptea incendiului. Nimeni n-ar fi îndrăznit o asemenea manevră acum, când casa era păzită. Putea să fie paznicul, dar nu-l văzuse patrulând în casă până acum. Doamne sfinte, îl înhăţaseră pe Sam! Trebuia să afle!

Tiffany îmbrăcă fusta şi jacheta de oraş – de ce nu-i ceruse doamnei Martin să-i facă şi un capot?! Arăta ridicol, dar nu-i păsa. Măcar nu mai fugea pe scări în lenjerie.

Dădu buzna în bucătărie tocmai când Hunter se pregătea să iasă pe uşa din spate. Probabil că o auzise coborând, căci se întoarse şi întrebă:

— Ce cauţi aici?

— Am auzit un zgomot.

— Şi eu. N-a fost nimic. Du-te înapoi la culcare.

Dar chipul lui trăda alte gânduri. Părea agitat şi pesemne ieşise să cerceteze împrejurimile… unde ar fi putut să dea nas în nas cu Sam.

Trebuia să-i dea lui Sam vreme să fugă! Hotărâtă să nu-l lase pe Hunter să iasă din casă, traversă în fugă bucătăria şi se aruncă la gâtul lui.

— Nu mă lăsa singură!

Hunter o luă în braţe, fără să stea prea mult pe gânduri. Gestul ei avu darul să-l nedumerească.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu… vreau să zic lumina din bucătărie. Am văzut-o de la fereastră. M-am temut că ne-a dat cineva foc din nou.

— Tot ce se poate, chicoti el, apoi adăugă, văzându-i reacţia: Vorbeam metaforic… nu mai contează. Vino încoace.

Hunter se aşeză pe un scaun şi o trase în poala lui. Îi petrecu o mână pe după umeri, iar cu cealaltă începu să-i

maseze cu delicateţe umărul şi braţul. Nu era tocmai o mângâiere, dar se putea oricând preschimba în ceva mai tandru, iar ea se sprijini de pieptul lui dezgolit. Coborâse în bucătărie doar în pantaloni. Tiffany se simţi ruşinată că se aruncase în braţele lui, indiferent cât de nobil fusese gestul. Sau poate-i era ruşine să admită că găsise o scuză pentru a profita de prezenţa lui acolo.

— Mă mir că te-ai speriat, la cât de curajoasă ai fost cu o noapte în urmă.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Cum aşa?

— Focul ardea deja. Am acţionat din instinct şi l-am stins înainte să se răspândească.

Tiffany trase aer adânc în piept, savurând izul de piele şi de pin. Adora mirosul lui.

— Eşti mai curajoasă decât îţi închipui, dar nu-mi displace să vii la mine când eşti speriată.

Fără să-şi ridice privirea, Tiffany ştia deja că-şi însoţise ultimele vorbe cu un zâmbet. Se simţea puţin vinovată că-l amăgise în noaptea asta. Nu că nu s-ar fi temut... pentru siguranţa fratelui ei. Probabil că Sam era acum în afara oricărui pericol. Sosise clipa să se-ntoarcă în camera ei.

— Cred că va mai trece puţin timp până mă voi obişnui cu luminile şi zgomotele neaşteptate, rosti ea cu zâmbetul pe buze.

Se dezlipi de el.

Mare greşeală, căci acum îl văzu în toată splendoarea lui şi dintr-odată dorinţa de-ai sări din poală o părăsi. Rămase cu privirea fascinată la pieptul şi la braţele sale musculoase, la umerii laţi şi vânjoşi, la grumazul puternic şi la chipul frumos. Hunter o săgetă cu ochii săi albaştri, şi privirile lor se încleştară. Să fi fost licărul dorinţei în acea privire, sau doar oglindirea lămpii cu petrol? Amândoi îşi pierduseră suflul. Tiffany îşi reaminti că, dacă i-ar afla

adevărata identitate, s-ar feri de ea. Dar o plăcea pe Jennifer. De ce nu putea să fie Jennifer măcar pentru câteva ceasuri în noaptea asta?

— Jenny, rosti el cu blândeţe.

Se părea că tocmai îi răspunsese la întrebare, dându-i permisiunea să facă după bunul plac. Se lăsă în voia braţelor lui şi îşi petrecu degetele prin părul lui lung şi întunecat, aşteptând nemişcată atingerea buzelor.

La început o sărută cu delicateţe, apoi din ce în ce mai pasional, lipindu-şi limba de buzele ei. Simţurile se dezlănţuiră în amândoi. Minute în şir fură cuprinşi de o exaltare feroce, însetaţi unul de celălalt. Hunter îi explora spatele în timp ce sărutul lui devenea tot mai profund. Fiecare avânt al limbii lui îi dădea fiori, iar Tiffany îşi încleştă degetele în umerii săi. Hunter fu cel care îşi domoli mişcările, probabil pentru că nu dorea s-o înspăimânte. Nu ştia că Tiffany depăşise de mult acea fază. Atâta doar că era prea neexperimentată pentru a prelua iniţiativa, lăsându-se complet în voia lui.

Hunter îi trase jacheta şi cămaşa de noapte în jos, îi sărută umerii goi cu sete, după care îşi înălţă buzele spre gâtul ei. Tiffany se lăsă pradă fiorilor ce-i străbăteau trupul în ritmul săruturilor şi al atingerilor lui delicate. Nu-şi închipuise vreodată că cineva ar putea s-o stârnească în asemenea fel. Era atât de masiv, de puternic, mai chipeş decât orice bărbat pe care-l cunoscuse vreodată... şi o dorea.

Hunter îi desfăcu şnururile cămăşii, apoi îşi strecură o mână pe sânul ei. Tiffany gemu. Degetele lui dădură roată sfârcului, stârnindu-i senzaţii care-o făcură să geamă şi mai tare. Amândoi auziră apropierea paşilor. Tiffany icni şi dădu să se ridice, dar el o trase mai aproape, pentru a-i masca sânii, în timp ce paznicul trecu prin faţa geamului.

Inima ei bătea mai să-i spargă pieptul. Continuă să gâfâie pe măsură ce paşii se îndepărtau, apoi se lăsă din

nou pe spate.

Pe chipul lui Hunter apăru un zâmbet dezamăgit.

— Mai bine aşa. M-am cam lăsat dus de val.

Era doar o jumătate de adevăr. Tiffany ar fi vrut să spună acelaşi lucru, dar nu-şi găsi cuvintele. În schimb, îşi ridică bretelele cămăşii de noapte şi ieşi valvârtej din bucătărie, urcând în grabă scările spre camera ei. Acum se simţea de două ori mai vinovată. O dată că-l obligase pe Sam să-şi ţină gura şi a doua oară că-i dăduse lui Hunter speranţe false. Îl ştia doar de trei zile, ce Dumnezeu! Şi nu-şi dorea să-l ia de soţ. Cum de cedase acestor impulsuri pătimaşe? Ba chiar se îmboldise s-o facă! Ce se întâmpla cu ea? Se juca cu focul.

Trebuia să pună capăt acestei nebunii cât mai repede. Avea de gând să-i scrie din nou mamei sale în zori. De data asta voia să-i povestească totul, toate grozăviile la care fusese martoră, teama pe care-o îndurase şi tot ce-avea să sufere de-acum înainte, incluzând spălatul vaselor, doar ca să nu dea cu ochii de Frank Warren şi să găsească o cale de-a pune capăt disputei, fără măritiş. Nu dorise s-o împovăreze cu griji, dar nu mai putea să suporte tot ce se petrecea. Dacă Rose ar fi aflat, nu i-ar mai fi cerut să-şi onoreze promisiunea. Înainte să plece, i-ar fi strâns pe oamenii aceştia laolaltă şi i-ar fi determinat să-şi rezolve neînţelegerile. Şi astfel s-ar fi întors acasă fără niciun regret.

Capitolul 35

A doua scrisoare a lui Tiffany către mama sa era lungă şi atent compusă. Nu reuşi s-o termine dintr-o singură încercare pentru că fu nevoită să pregătească micul dejun pentru întreaga familie. Făcu ouă, pâine proaspătă –

care de data asta ieşi perfect – şi carne de vită, pe care Andrew se oferi s-o prăjească pe grătarul din curte, ca să nu mai facă focul în bucătărie. Totul ieşi atât de bine, încât nici măcar remarca îndrăzneaţă a lui Hunter, cum că n-ar fi fost cel mai bun lucru pe care-l gustase în bucătărie – făcând referire la cele petrecute cu o noapte în urmă –, nu îi strică buna dispoziţie.

Ce-i drept, se ruşină puţin. Mai mult se ruşină de înfocarea cu care-l aşteptase pe Hunter în acea dimineaţă. Se jucase cu focul noaptea trecută, iar flăcările urmau să se răspândească fulgerător dacă nu îşi înăbuşea aceste impulsuri nepotrivite ce-i răscoleau fiinţa.

Avu însă o zi suficient de plină ca să nu cedeze gândurilor ce-o hăituiau. După micul dejun se apucă imediat de pregătirea fripturii pentru cină. Ca să prevină un nou dezastru, îi făcu o vizită lui Mary.

Tiffany hotărî să nu-i spună încă mamei lui Hunter că nu ştia să gătească, dar găsise o modalitate să primească sfaturi fără să pună întrebări directe.

— Vreau să pregătesc o friptură pentru diseară. Simt atâtea moduri de-a găti friptura şi mă întrebam dacă aveţi o reţetă favorită pe care-aş putea s-o încerc.

— Am mai multe, dar mi-ar fi greu să le explic dacă nu stau cu tine în bucătărie. Pesemne ştii că n-am gătit pentru familie. Elijah, tatăl lui Zachary, avea propria bucătăreasă care ne-a însoţit aici. Când ea s-a pensionat, m-am hotărât să gătesc pentru ei. Mama m-a învăţat să gătesc. Dar Zachary a angajat un alt bucătar şi… mă rog, prefer oricum să muncesc în fermă.

— Vă ocupaţi de vite? întrebă Tiffany surprinsă.

— Creşterea vitelor nu-i aşa mare scofală, draga mea, zâmbi Mary. Aşa pot să petrec mai mult timp cu Zach, şi îmi place la nebunie să stau în natură. Fierul roşu nu mă fascinează, dar îmi place să aduc viţeii rătăciţi înapoi în turmă. Poate o să-ţi arate unul dintre băieţi o dată.

Tiffany hotărî să nu răspundă acestei propuneri ridicole care deturnase discuţia culinară. Avea nevoie de reţete, nu de sfaturi pentru prinderea viţeilor. Cartea de bucate pe care-o cumpărase îi oferea doar instrucţiuni de bază, cu nenumărate alternative la o reţetă, dar nu descria cu precizie cantităţile necesare. Autorul ei sugera cititorului să experimenteze cât mai mult, dar ea n-avea timp de experimente. Bucatele trebuiau să iasă perfect din prima încercare, nu după cinci încercări ratate.

— Deci nu aveţi nicio sugestie pentru friptură?

— Mama gătea friptura în oala de fontă, cu o frunză de dafin, nişte usturoi… a, da, şi cu jumătate de cană de vin.

De-aia ţineau vin în cămară!

Mary rămase puţin pe gânduri, apoi rosti:

— Bătrânul Ed avea o asemenea oală, dar cred că a luat-o cu el. Cea moştenită de la mama e în pod. Dacă n-ai adus una cu tine, poţi s-o foloseşti pe aia.

Tiffany era înmărmurită. Cum să călătoreşti cu oala după tine? Nici măcar nu ştia cum arată aşa ceva. Poate Andrew ştia. Se gândea să-l trimită în pod, să i-o aducă. Acum avea o idee de reţetă pentru diseară, care însă n-avea s-o ajute a doua zi.

Clătină din cap, în semn că nu venise cu propria oală, şi rosti:

— O să adaug puţin vin diseară. Puteţi să-mi recomandaţi şi alte reţete?

— Cum spuneam, mama m-a învăţat să gătesc, şi mama gătea de minune. Dar toate-s aici.

Mary făcu semn spre cap.

— Aţi putea cumva să-mi scrieţi câteva?

Mary chicoti.

— Când vine vorba de mirodenii, e greu să spui un pic din ăsta sau un vârf din celălalt. Şi totul ţine de cantitate. Dacă pui prea mult, ai stricat mâncarea. La fel şi dacă pui

prea puţin. Dar mă întremez eu până la nuntă şi-o să-ţi arăt.

Afurisita aia de nuntă. N-o ajuta cu nimic în acea clipă. Oare…

— N-aţi putea cumva să transcrieţi picurile şi vârfurile astea pe hârtie? rosti ea, zâmbind. Ar fi un cadou minunat pentru viitoarele nurori.

Vorbele ei o surprinseră pe Mary.

— Să fiu a naibii, fato, ce idee bună mi-ai dat. Dă-mi puţin timp să le scriu şi poţi să-ţi faci şi tu copii după instrucţiunile mele.

Tiffany se pregăti să plece, încântată că urma să primească reţetele… cât mai repede, spera ea. Îşi aminti însă de scrisoarea neterminată pentru mama ei. Dacă aceasta îi dădea voie să se întoarcă acasă, Mary era singura care putea să-i alunge remuşcările, în caz că pleca. Rosti din impuls:

— Mă gândesc la alt cadou şi mai potrivit, măcar pentru nora care trebuie să sosească în curând. Pe mine, una, m-ar face foarte fericită.

— Cum ar fi? întrebă Mary, ridicând capul.

— Să puneţi capăt certurilor dintre familii, înainte de nuntă. Nu credeţi că ar fi un gest nobil?

Mary se adânci din nou în pernă.

— Aşa-i. Mare păcat. Băieţii mei şi băieţii lui Frank ar fi trebuit să fie ca fraţii. Ce naiba, că doar stăm la o aruncătură de băţ unii de ceilalţi?!

— Şi-atunci de ce-atârnă totul de-o nuntă? De ce nu puneţi capăt neînţelegerilor?

— Crezi că n-am încercat? Şi Rose voia să înceteze scandalul.

Amândouă ne doream asta. Nu-i firesc să întreţinem un conflict pe care nu noi l-am creat.

— Rose?

Tiffany se strădui să nu roşească atunci când rosti

numele mamei sale.

— Soţia lui Frank Warren. Vorbeam cu ea de fiecare dată când ne-ntâlneam prin târg. Era aşa o fată de treabă şi n-avea aere, deşi era de la oraş. S-a acomodat fără probleme pentru că şi-a dorit asta. Îmi amintesc că erau atât de fericiţi împreună ea şi Frank, mereu se atingeau, râdeau, ba se şi sărutau în public. Ultimele vorbe le rostise în şoaptă. După ce Frank a fost împuşcat, a început să se plângă de viaţa la ţară. Apoi, într-o bună zi a plecat cu fetiţa. N-am înţeles niciodată de ce. Nici acum nu înţeleg. Cel puţin armistiţiul a rezistat şi după plecarea ei.

— Poate că-i era dor de viaţa la oraş.

Mary pufni.

— Nu, fata aia iubea ferma şi îl iubea pe bărba-su. Nu m-a surprins când a aranjat logodna… şi armistiţiul, pe care l-a cerut cu insistenţă. Din nou, şoptit: Cred că l-a băgat pe Zach în sperieţi puţin, în noaptea aia când a venit aici de una singură. Era foc şi pară, şi plângea. Cel puţin cred că l-a zăpăcit de cap. Dar ştiam că avea să facă una ca asta. Nu se temea să se ia cu bărbaţii la harţă când venea vorba de accesul la apă. Era furioasă că nu puteau să împartă apa frăţeşte. Şi eu eram furioasă, doar că n-am îndrăznit niciodată să pun piciorul în prag ca ea. Înflăcărată şi curajoasă, aşa era. Cred că de la roşeaţa din păr i se trage, rosti Mary, privind lung la pletele lui Tiffany.

Capitolul 36

— Ţi s-a urât în cocină? întrebă Tiffany, când porcuşorul se proţăpi la picioarele ei, pe verandă.

Porcuşorul stătea nemişcat, cu privirile aţintite asupra ei. Tiffany se aplecă să-l mângâie, dar acesta continuă s-o privească. Exasperată, Tiffany îl ridică în poală, îl răsuci şi

începu să-l scarpine pe burtică, înălţându-şi din nou ochii spre orizont.

În absenţa obişnuitelor furtuni de vară, asfinţitul se înfăţişa în toată splendoarea lui aurie şi roz. Arborii păreau nişte făclii aprinse în contrast cu cerul roşiatic. Pâinea se cocea în cuptor, aşa că Tiffany avea timp să admire priveliştea.

— Stai liniştită, fetiţo, rosti Zachary când ieşi din casă şi se îndreptă spre fotoliul lui favorit de pe verandă, unde obişnuia să fumeze seara.

Nu spuse nimic despre porcuşorul din poala ei, ceea ce însemna că nu-i dăduse mare atenţie. În ochii lui, ea era doar o slujitoare. Invizibilă. Cel puţin era conştient de prezenţa ei acolo, aşa că nu se cuvenea să-l judece prea aspru, dat fiind că şi casa ei era plină de servitori pe care nu-i băga niciodată în seamă, cu excepţia Annei. Rolul pe care-l juca îi dezvăluise şi o altă latură a firii ei, de care nu era foarte încântată. Putea însă să-l ignore pe Zachary, aşa cum şi el intenţiona s-o ignore, şi n-avea nimic împotrivă să împartă veranda cu el. Vântul adia înspre el, aşa că fumul de ţigară n-avea s-o deranjeze.

— Vine un iz nemaipomenit din bucătărie, îi spuse el, înainte să-şi aprindă trabucul şi să admire priveliştea.

Tiffany surâse. În seara asta, cina va fi prilej de sărbătoare… pentru ea cel puţin. Oala de fontă a lui Mary se dovedise a fi un straşnic vas de friptură. Suficient de joasă cât să intre în cuptor. Era dotată cu mânere, astfel că Tiffany putea s-o transporte şi să servească friptura la masă. Pe deasupra, avea şi un suport metalic, în caz că doreai s-o pui deasupra focului. Momentan, oala era pe masa din bucătărie, iar în pântecele ei, friptura fierbea încă în sos. În cuptor se cocea pâinea.

Tiffany lăsase un bileţel pe care scria „Nu atingeţi”. Urma să fie o surpriză, căci era prima ei cină bine gătită, şi dorea ca ea s-o dezvăluie. Ce-i drept, aroma care umpluse

bucătăria toată după-amiaza o dădea de gol. Şi totuşi, aspectul face totul, aşa că Tiffany aranjase legumele aduse şi spălate de Andrew într-un cerc, în jurul fripturii uriaşe. Mai mult, le adăugase la momentul potrivit.

Fusese o zi plină, dar îi mersese ca pe roate... sau aproape ca pe roate. Neliniştea care-o încercase după ce plecase din odaia lui Mary dispăruse. Era ridicol să creadă că Mary îi ghicise adevărata identitate când pomenise de părul roşu al lui Rose, insistând cu privirile asupra pletelor ei. Nu era aceeaşi nuanţă de roşcat! Era absurd să creadă că femeia făcuse vreo legătură între ele două. Şi chiar de-ar fi făcut, ar fi alungat acel gând de îndată. Aşa ar fi trebuit să procedeze şi Tiffany în loc să-şi facă griji vreme de câteva ceasuri. Vorbele lui Mary despre părinţii ei nu-i dădeau însă pace.

Fericiţi, îndrăgostiţi, şi cu toate acestea Rose plecase. De ce? Când avea să-i răspundă cineva la întrebare? Până acum nu ştiuse cât de fericită fusese Rose la fermă, ceea ce încurca şi mai mult lucrurile. Înţelese brusc că ar fi fost o cu totul altă persoană dacă mama ei n-ar fi luat-o cu ea. Tiffany ar fi crescut alături de Hunter, ar fi aşteptat cu nerăbdare să-l ia de soţ şi ar fi fost probabil îndrăgostită lulea de el. Perspectiva n-o mai înspăimânta. Era doar tristă că viaţa îi hărăzise alt destin.

— Să te văd eu peste şase luni cum îl mai dădăceşti. Doar te-am avertizat că va fi o namilă de porc.

Vorbeşti de lup... îi zâmbi lui Hunter, care stătea în prag cu o carte în mână, proaspăt îmbăiat, judecând după stropii ce-i atârnau în păr. Vorbise suficient de încet ca Zachary să nu-l audă.

— Nu eu l-am luat, se apără ea. Are talentul să mă găsească de fiecare dată când uşa e deschisă sau când sunt afară.

— Îl înţeleg prea bine.

Tiffany se îmbujoră şi îşi îndreptă iute privirile spre

asfinţit. Era cazul să intre în casă. Hunter ieşise probabil să discute cu tatăl lui, dar încremenise în prag. Tiffany rămase la fel de nemişcată. Ba chiar îi răpi puţin din timp, făcând semn spre cartea pe care o ţinea în mână.

— Unde ai fost şcolit? Sau mai bine zis, ai făcut şcoală?

— Crezi că nu-s la înălţimea ta, Roşcato?

— Nicidecum. Eram doar curioasă.

După discuţia de aseară cu Sam, Tiffany era curioasă să afle cum crescuseră băieţii împreună, dar putea da glas gândurilor ei.

— La mine în oraş sunt multe şcoli. Mi-am dat seama că lucrurile stau altfel aici.

— Mama ne-a făcut educaţia. Voia să se facă profesoară, dar în schimb a ales să se mărite. Până la urmă s-a deschis o şcoală şi în Nashart. Ţi-am adus asta. Hunter aşează cartea pe leagăn, lângă ea. M-am gândit că ţi-ar plăcea să citeşti despre aventuri la vest de Munţii Stâncoşi… Dacă reuşeşti să-ţi faci timp de citit.

Probabil că va reuşi, pentru că nu toate zilele vor fi la fel de pline ca asta, dar răspunsul lui nu-i satisfăcu curiozitatea.

— Bănuiesc că ai făcut şcoală alături de vecinii tăi nesuferiţi. Te-ai luat vreodată de ei? Spune-mi sincer, Hunter Callahan, ai fost un bătăuş în copilărie?

Hunter chicoti.

— Mă lupt doar cu oameni pe măsura mea sau mai mari. Nu mă deranjează dacă-s mai mari ca mine. Băieţii lui Frank nu corespund descrierii. Chiar şi acum, când Sam e bărbat în toată firea, tot sunt mai greu ca el.

Într-adevăr, era mai masiv, mai musculos, mai lat în umeri, mai tare în picioare… Tiffany îşi luă brusc privirile de la Hunter şi le coborî în pământ. Dădu să se ridice, dar îşi aminti de porcuşorul din poală, care trebuia înapoiat mamei sale.

Hunter îşi întinse braţele.

— Îl duc eu. Sunt sigur că mai ai treburi de terminat înainte de ora cinei.

Tiffany încuviinţă şi îi înmână porcuşorul.

Nici bine nu intră în casă, că-l auzi pe Zachary strigând.

— Ce naiba caută drăcia asta aici? Jakes ar trebui să aibă mai multă grijă de animalele pentru mâncare.

Tiffany strigă de pe coridor:

— Porcuşorul ăla nu va ajunge niciodată pe farfurie!

— Am auzit bine? A zis cumva că…

Nu auzi şi continuarea, căci glasul lui Zachary fu acoperit de râsul lui Hunter.

Capitolul 37

Hunter o urmări pe Jennifer cum străbate coridorul cu fusta în vânt, admirându-i părul prins în coadă, dar atât de bogat încât îi acoperea întreg spatele, până la brâu. Îşi spuse că ochii ei de smarald străluceau acum, din dorinţa de a salva viaţa porcuşorului. Nu se îndoia că va lupta, şi-acest gând îl făcu să zâmbească, chiar şi după ce Jennifer intră în bucătărie.

Hunter izbucnise în râs când citise biletul lăsat de ea pe cratiţa de fontă. Îi stârnea râsul chiar şi când nu era alături de el…

— Termină. Termină!

Se răsuci şi văzu că Zachary îl săgeta cu privirile din fotoliul lui. Hunter se îndreptă spre capătul verandei şi se propti de balustradă, cu un picior atârnându-i în gol cu porcuşorul sub braţ.

— Ce să termin?

— Nu te mai uita aşa la ea.

Hunter nu se ruşina când situaţia nu era sub controlul său.

— Nu mă pot abţine, rosti el, ridicând din umeri.

— Ba să poţi.

Hunter chicoti.

— Bănuiesc că nu-ţi mai aminteşti cum era când erai tânăr.

— Nu-s aşa bătrân, mormăi Zachary. Şi nu mi se pare nimic amuzant.

— Aici te contrazic, tată. N-am râs niciodată cât am râs de când a venit Jenny. Am impresia că a adus cu ea buna dispoziţie. Totul la ea mă face să zâmbesc.

— La naiba, Hunter, taie-ţi poftele din faşă dacă-ţi zic. Crezi că nu văd încotro se-ndreaptă lucrurile?

Hunter coborî cu ambele picioare pe verandă.

— Şi ce dacă se-ndreaptă într-acolo?

— Are deja pe cineva, şi pe deasupra vine fata aia din celălalt capăt al ţării numai să se mărite cu tine.

— Ştii ce-am de zis despre asta, tată.

— Ştiu. Nici mie nu-mi convine, dar Rose Warren m-a făcut să-mi dau consimţământul… mă rog, maică-ta a insistat, fiindcă i-a ţinut partea lui Rose. Acum e o chestiune de onoare.

De câte ori nu auzise Hunter cuvintele astea? Iar el era cel care trebuia sacrificat. Deşi până acum se plânsese că nu avusese niciun cuvânt de spus în aranjamentele părinţilor lui, făcute când el era doar un copil, nici nu avusese vreun motiv să refuze ideea de la bun început. Nici acum nu avea un motiv. Doar spera să aibă unul. Oftă.

— Noi le înapoiem juncanii ce se rătăcesc pe păşunile noastre, îi aminti tatălui său. Ei fac la fel. De cincisprezece ani e linişte şi pace, dacă nu punem la socoteală răfuielile dintre Cole şi Roy, sau John şi Sam, şi alte câteva certuri minore înainte. E pace, tată. N-avem nevoie de-o nuntă ca să păstrăm liniştea. Înţelege-te odată cu Franklin. Nu eşti

ca bunicul, care n-ar fi vorbit vreodată cu un Warren.

— N-am încredere în Frank. Înţelegerea trebuie consfinţită prin alianţă. Nevasta lui ştia lucrul ăsta. De aia a făcut ce-a făcut.

— Ai patru fii. Alege pe oricare altul.

— Ei bine, Rose te-a ales pe tine. Am hotărât asupra ta, pentru că eşti cel mai în vârstă.

— Renunţă la hotărârea asta.

— Am mai avut discuţia asta, Hunter. Parcă am convenit ceva. Întâi o cunoşti, pe urmă decizi dacă o vrei sau nu. Până una-alta, ţine-te departe de menajeră. Aşa te-am crescut, să te încurci cu o femeie logodită?

La genul acesta de argumente apela acum Zachary? Hunter dădu învins din mâini, mai-mai să scape porcuşorul din braţe.

— Bine, mârâi el.

Ieşi de pe verandă şi dădu ocol casei.

Mai bine ar fi luat-o în cealaltă parte. Când Hunter trecu prin faţa lui, Zachary se aplecă deasupra balustradei şi rosti:

— Poate că nici fata lui Warren nu vrea să te ia de soţ. Te-ai gândit la asta? S-ar putea să te-agiţi degeaba. Las’ că vă hotărâţi voi când o să vă cunoaşteţi.

Hunter nu se opri din mers. Nu-i plăcea să se certe cu taică-său. Ştia că alegerea îi va aparţine în final. Zachary fusese clar în privinţa acestui lucru. N-ar fi trebuit să hotărască înainte s-o cunoască pe fată. Ar fi preferat totuşi ca pacea să domnească între cele două familii şi după ce va pune capăt acestei logodne prosteşti, stârnind, mânia vecinilor săi.

Jennifer nu era în bucătărie când intră în casă. O simplă privire i-ar fi alungat toate supărările. Aşa se şi întâmplă când intră în sufragerie şi o zări servind friptura pentru restul familiei care era deja aşezată la masă. Jennifer trecu pe lângă el şi se întoarse în bucătărie.

Zachary îi aruncă o privire sugestivă, aşa că se abţinu s-o urmărească cu coada ochiului şi se aşeză la masă.

Nu mică-i fu mirarea când Zachary se ridică să taie friptura şi rosti:

— Cheam-o încoace. Am impresia c-a nimerit-o în seara asta. Ar fi cazul să mănânce împreună cu noi aşa cum făcea bătrânul Ed. Poate vă învaţă cum să vă purtaţi la masă, că se pare c-aţi uitat de când s-a îmbolnăvit mama voastră.

Tatăl său îi făcuse o concesie, de dragul lui. Hunter încuviinţă şi merse în bucătărie. Jennifer stătea lângă chiuvetă, cu spatele la sufragerie. Îl auzi intrând şi aruncă o privire peste umăr.

— Am uitat să vă spun să mai lăsaţi şi pentru servitori puţin. Arăta prea bine şi n-am vrut s-o tai înainte să vă serviţi.

Hunter rânji.

— Am impresia că biletul ăla cu „nu atingeţi” era pentru tine, nu-i aşa?

Tiffany râse.

— Nu, pur şi simplu… s-a întâmplat ceva?

Râsetul ei voios îl ţintuise locului. Cu siguranţă o mai auzise râzând până acum, dar niciodată nu fusese atât de subjugat de glasul ei. Cum era cu putinţă să-i apară şi mai frumoasă ca până acum?

Îşi găsi în cele din urmă cuvintele:

— Când râzi, parcă străluceşti. Te aprinzi ca o lumânare, încruntă-te la mine, Jenny, ca să scap de sub vraja ta.

Jennifer râse din nou, crezând că o tachinează. Nici el nu mai ştia ce făcea. Jennifer se întoarse cu spatele la el şi spuse:

— Du-te să mănânci până nu se răceşte.

Hunter îşi drese glasul:

— În cazul ăsta va trebui să mă acompaniezi. Hai,

Roşcato, tata nu se-atinge de friptură până nu iei şi tu un loc la masă.

Jennifer se întoarse şi făcu câţiva paşi, dar se opri brusc.

— Nu se cuvine ca ajutoarele să ia masa împreună cu familia. Servitoarele mănâncă împreună cu voi?

— Nu, dar tu nu eşti o simplă servitoare. Bătrânul Ed lua masa laolaltă cu noi, la fel şi Degan. Pe deasupra, tata crede că ai putea să ne înveţi cum să ne purtăm la masă. Aşa că nu mai vreau să aud nimic.

Hunter luă loc la masă, lăsând-o pe ea să decidă dacă avea să li se alăture. Se temea, de fapt, să o atingă în astfel de momente, chiar şi pe mână. Dar Jennifer intră o clipă mai târziu, fără să pară deloc stingherită, ca majoritatea servitorilor invitaţi la cină. Se purta de parcă era stăpâna casei. La o adică, nu exista nicio urmă de servilism în ea. Hunter nu era deloc surprins. Jennifer Fleming era conştientă de valoarea ei.

Jennifer se opri în spatele scaunului gol, de cealaltă parte a mesei unde era aşezat Hunter. Nu se atinse de el. Lecţia numărul unu. Hunter nu reuşi să-şi înăbuşe hohotele de râs. Ba încă râse şi mai cu poftă când Cole, Degan, până şi John se ridicară de la masă pentru a-i da o mână de ajutor. Cole fu cel mai rapid – fiind şi cel mai apropiat – şi îi trase scaunul.

Jennifer surâse fermecător, în chip de mulţumire, făcându-l pe Cole să roşească. Zachary tăia friptura cu atâta grijă, încât Hunter presupuse că tatălui său îi era teamă să n-o strice, nu care cumva să se supere bucătăreasa. Toate farfuriile se îndreptau acum spre el.

— Nu vorbiţi cu toţii deodată.

Gluma lui stârni câteva râsete stinghere, iar cineva îşi drese glasul. Jennifer hotărî să deschidă discuţia, ca să-i mai destindă niţel. Ea era cauza agitaţiei. Sau mai degrabă veşmintele ei. Rochia ei elegantă n-o recomanda deloc ca

servitoare, iar ţinuta ei la masă dădea impresia tuturor că cinează cu o doamnă din înalta societate. Nu erau obişnuiţi cu aşa ceva! Nici măcar Zachary.

— Cine poate să-mi spună câte ceva despre Nashart? Doamna Callahan mi-a povestit că orăşelul nu exista când familia voastră s-a stabilit pe-aceste meleaguri. Era doar un punct comercial?

— Da, răspunse Zachary. Multă vreme a rămas aşa.

— Şi faptul că vitele erau atât de departe de-un târg în toată, regula nu v-a afectat nicicum?

— N-a contat prea mult, pentru că ne aşteptam să treacă o bună bucată de vreme până să refacem turma. Am adus doar o sută de f vite cu noi şi un sfert le-am pierdut pe drum.

— A fost dificil drumul?

— Nu neapărat. Cea mai mare bucată de drum am străbătut-o pe râu, întâi pe Mississippi, apoi pe Missouri până la Fort Union. Asta-i puţin mai departe de-aici, la nord-est, dar pe-atunci vapoarele cu aburi nu călătoreau înspre vest, pe Missouri, ca în ziua de azi.

— De ce nu v-aţi stabilit lângă Fort Union?

— Tata a căutat să fie cât mai izolat, chicoti Zachary. Strânseserăm deja o avere în Florida, unde-s cele mai vechi ferme din ţară, dar hoţia era în floare acolo. Mult prea multe ferme, şi prea apropiate una de cealaltă. Noi căutam pământ virgin. Dar nici nu ne puteam îndepărta prea mult de apă, aşa că am luat-o pe cursul râului Yellowstone. Nu ne-am putut folosi de plute, fiindcă râul se varsă la nord, în Missouri, dar nici nu ne-am îndepărtat mult de râu sau de afluenţii lui. Pârâul care curge pe-aici aproape tot anul şi alimentează lacul ne-a determinat să ne aşezăm în regiunea asta. Pârâul şi potecile vânătorilor spre punctul comercial.

— Aproape tot anul?

— Pârâul seacă spre sfârşitul anului, o lămuri John, în

timp ce Zachary întindea farfuriile cu friptură. Ţin minte că într-un an a secat de tot.

— Cred că iarna îngheaţă, nu? întrebă ea. Cum se adapă vitele atunci?

— Spargem gheaţa la malul lacului pentru vacile care-s prea proaste să bea zăpadă, interveni Cole.

Jennifer încuviinţă din cap.

— Când s-a constituit Nashart?

— Îi las pe băieţii mei să-ţi povestească mai departe, rosti Zachary. Merg să-i duc şi lui Mary puţină friptură.

Zachary luă două farfurii pline şi ieşi din sufragerie.

Jennifer privi roată prin încăpere, în aşteptarea unui răspuns, iar Hunter observă că evită intenţionat să-l privească în ochi. Asta nu-l împiedică să rostească:

— Nu mult după ce ne-am aşezat lângă punctul comercial, a apărut şi primul bar. Din câte am înţeles, vreme de câţiva ani n-au existat alte clădiri. Nu era suficient trafic pe-atunci… ce spun, erau doar vânători şi indieni în zilele alea.

— Ce-a determinat că lucrurile să se schimbe?

— Aurul. Înainte să se descopere aur în partea vestică a regiunii, Nashart avea o mână de clădiri. Au apărut atunci oameni din toate colţurile ţării şi din toate păturile societăţii, cu toţii loviţi de febra aurului. Unii au ajuns mult prea târziu, căci veştile se răspândeau foarte încet pe-atunci. Cum drumul spre Fort Union era deja bătătorit de turmele noastre, mulţi din Est au trecut pe aici în drum spre visul lor de îmbogăţire. Tot pe-aici s-au şi întors când şi-au văzut visurile sfărâmate.

— Şi au rămas aici?

— Unii au rămas. Au văzut că se înalţă clădiri. Punctul comercial se transformase deja într-un magazin universal, pentru a exploata traficul intens din zonă. Progresul poate fi la fel de molipsitor ca febra aurului. Magazinele mici au răsărit ca ciupercile, de la bărbier la tâmplar şi la spălător,

ca să amintesc doar câteva.

— Şi-atunci Nashart a devenit un orăşel în toată puterea cuvântului.

— Da, dar pe vremea aia nu era nici pe-un sfert cât este acum. A continuat să crească, mai lent, ce-i drept, până când a venit linia ferată. Nu m-a surprins lucrul ăsta, deşi explozia se încheiase. Butte, Helena, chiar şi Virginia City s-au dezvoltat atât de tare, că în loc să aducă prospectori aduceau deja noi afaceri.

Încheind lungul discurs, Hunter constată cu uimire că doar el şi Jennifer mai erau la masă. Acum, că erau singuri, se gândi să discute chestiuni mai personale, dar Jenny sesiză pericolul şi se ridică şi ea. O făcu însă cu eleganţă, punând capăt discuţiei cu un ultim gând.

— Mă întreb dacă regiunea asta va intra vreodată în rând cu celelalte state sau dacă va rămâne o mână de oraşe-fantomă, după ce tot minereul va fi extras.

— Subestimezi puterea căilor ferate. Multe dintre oraşele apărute în ultima vreme nu sunt miniere, şi tot mai multe aşezări vor apărea de-a lungul liniilor.

Hunter se ridică şi o luă pe urmele ei. Nu dorea nici în ruptul capului să plece de lângă ea acum.

— Lasă-mă să te-ajut cu curăţenia.

— Nu! rosti ea, mult prea repede. Încercă să-şi îndrepte bruscheţea: Vreau să zic stai liniştit, că se ocupă Andrew de curăţenie. Şi trebuie să punem pâinea la cuptor, pentru mâine. Ne-ai încurca mai mult.

Hunter ridică o sprânceană.

— Ajutorul e ajutor.

— Nu şi-atunci când te distrage de la muncă, rosti ea, uşor enervată. Nu vreau să-mi petrec toată noaptea în bucătărie, mersi frumos.

Nici bine nu-şi termină vorba, că roşi. Îşi amintea cu siguranţă de cele petrecute cu-o noapte în urmă. El, unul, se gândise la asta toată ziua.

— Dacă vrei să-mi fii de folos, ai putea să-mi pui mâine un cal la dispoziţie.

Hunter zâmbi. Jenny considera că o distrage!

— Să-nţeleg că eşti pregătită să călăreşti cu mine?

— Nu, vreau doar să merg până-n oraş să iau nişte haine pe care le-am comandat. Andrew mă poate însoţi…

— Cred că am stabilit deja că te voi însoţi oriunde mergi.

— Bine! pufni ea şi plecă în grabă.

Hunter râse în sinea lui. Orice-i ziceai, Jennifer tot pe-a ei o ţinea. Viaţa alături de ea nu va fi uşoară. Viaţa alături de ea… de ce se gândea atât de departe?

Capitolul 38

Tiffany se distră pe seama lui Hunter, ale cărui planuri pentru ieşirea în oraş fuseseră dejucate. Păru foarte nemulţumit atunci când Degan dori să li se alăture pentru a nu ştiu câta oară. Se simţea însă minunat în şa, iar ţinuta ei era potrivită pentru o asemenea ocazie, cu toate că purta ultimul costum de călărie ce-i mai rămăsese. Costumul era făcut din catifea de culoarea smaraldului, puţin prea călduros pentru vremea de-afară şi lipsit de pălăriuţa superbă ce se asorta cu el, dar din nefericire niciuna dintre pălării nu supravieţuise călătoriei cu trenul. De data asta nu intenţiona să-şi prelungească vizita în oraş mai mult decât era cazul, nici măcar să treacă pe la Anna. Scurt şi la obiect, înainte să dea de fraţii ei.

— Doar două opriri, le spuse însoţitorilor săi, în timp ce străbăteau strada principală. Trebuie să trimit o scrisoare întâi, dar asta nu va dura decât o clipă.

— Altă scrisoare? întrebă Degan.

— Către logodnicul meu.

— Te mai miri, făcu Hunter, întorcându-se în cealaltă direcţie.

Degan oftă, urmărindu-l pe Hunter din priviri.

— Ai fi putut să-i ascunzi adevărul.

Asta şi făcuse!

— Nu, n-aş fi putut. Trebuie să bage la cap că am pe cineva.

— Am înţeles.

Trimise scrisoarea şi se întoarse iute în şa, aşa cum promisese. Şi la fel de iute coborî când îl văzu pe fratele ei, Roy, de partea cealaltă a drumului. Se uitase cumva în direcţia ei? Spera din tot sufletul că nu. Se ascunse în spatele calului, lăsând capul cât mai jos, şi îşi continuă astfel drumul spre una dintre străduţele lăturalnice, mărginită de clădiri în ambele părţi, sperând să se facă nevăzută şi s-o ia înapoi spre casa doamnei Martin.

— Ce-ţi veni? întrebă Degan, care venea în urma ei pe cal.

— Mă chinuie o durere de picior.

— Aş fi zis că te doare gâtul. Te ascunzi de cineva?

Coti fără să fie văzută, se urcă la loc în şa şi-şi continuă drumul prin spatele clădirilor de pe strada principală, spre doamna Martin. Inima îi bătea nebuneşte. Trebuia să pună capăt vizitelor în oraş. Era mult prea riscant.

Degan o aşteptă în faţă, lângă cai. Agnes avea deja pachetul pregătit şi trebuia doar să-l aducă din spate. Tiffany dădu roată încăperii, aşteptând întoarcerea croitoresei. Cu certitudine, Roy n-o zărise, dar nici mult nu lipsise. Şi brusc înlemni. În locul lui Agnes apăru Roy. O zărise totuşi, şi era alb la faţă. Şi Doamne, cât crescuse.

— Pot să explic.

Roy nu părea interesat de explicaţii. O prinse de mână şi o târî afară din clădire, pe uşa din dos. Era doar cu zece luni şi două săptămâni mai mic ca ea, dar era la fel de

înalt ca Sam, ceea ce însemna vreo doi metri pe puţin. Şi era puternic. Mare minune că pierduse lupta cu Cole. Sau poate câştigase, şi ochiul învineţiţi era mărturia succesului său. Era mult prea zdravăn! Tiffany nu reuşi nicicum să scape din încleştarea lui.

— Mă doare, spuse ea când ajunseră în curte.

Roy îi dădu drumul, se răsuci pe călcâie şi strigă:

— Ce dracu cauţi în preajma pistolarului? Nu ştii că lucrează pentru Callahani?

Tiffany se cutremură, apoi şopti:

— Ştiu. Şi eu lucrez pentru ei,

— Pe naiba lucrezi.

— Este complicat, Roy. N-am timp să-ţi explic, dar vorbeşte cu Sam. El ştie ce fac şi din ce motiv. Te rog nu spune la nimeni că m-ai văzut.

— Râzi de mine? O prinse de mână. Tu vii acasă cu mine.

Tiffany se înfipse cu călcâiele în pământ.

— Nu vin!

— Nu vine, rosti un glas calm, dar ameninţător.

Îl văzură amândoi pe Degan care se apropia încet de ei, cu pistolul scos din toc. Tiffany se făcu albă la faţă şi sări în faţa fratelui său, cu spatele la Degan.

— Nu ştie cine sunt cu-adevărat, şopti ea disperată, dar mă va proteja. Nu-mi strica planurile. Du-te şi găseşte-l pe Sam şi nu mai vorbi cu nimeni despre mine, sau… sau n-o să ţi-o iert niciodată.

O undă de tristeţe străbătu chipul lui Roy, apoi îi aruncă o privire feroce lui Degan şi plecă furios. Tiffany spera să discute cât mai repede cu Sam. Dar faptul că Roy fusese atât de furios şi ea nu reuşise să-l lămurească se adăugă la vinovăţia ce-o purta deja în suflet. Spre groaza ei, Degan îl opri pe Roy din mers.

— Warren.

Roy se întoarse încet, cu bărbia sus, în semn de

sfidare.

— Vrei să mă reduci la tăcere?

Lui Tiffany îi veni să-l strângă de gât pentru cutezanţa lui nesăbuită. Tocmai se pregătea să se arunce în faţa lui Roy, când Degan rosti:

— E şi asta o idee. Sau aş putea s-o conving pe Pearl să nu te mai vadă. Spune-mi, ce alegi?

Pe chipul lui Roy se perindă o cascadă de emoţii: furie, zăpăceală, frustrare. În cele din urmă, rosti:

— De ce te priveşte chestiunea asta pe tine?

— Sunt doar un angajat loial. Zachary dorea de mult să-i spună tatălui tău că domnişoara Fleming lucrează pentru el. O va face când o să creadă el de cuviinţă. Părinţii nu trebuie să afle despre acest mic incident care ar pune-o pe domnişoara Fleming într-o situaţie jenantă.

Roy îi aruncă o privire scurtă. Tiffany îl imploră din priviri s-o ajute. Roy se uită lung la ea, gândindu-se probabil să-i dezvăluie adevărata identitate. Cu sau fără voia ei, urma să dea ochii cu tatăl ei înainte să părăsească Montana, dar la naiba, nu aşa, nu târâtă acasă de fratele ei furios. În cele din urmă, Roy se calmă şi îi aruncă lui Degan:

— M-a rugat ea deja să nu suflu o vorbă şi o să-i respect dorinţa… de dragul ei, nu din cauza ameninţărilor tale.

— Totuna-i pentru mine, răspunse Degan. Nu mă face să regret încrederea pe care-o pun acum în tine.

Roy pufni dispreţuitor şi plecă. Degan vârî pistolul în toc. Acum că primejdia trecuse, Tiffany îl săgetă pe pistolar cu privirile.

— Chiar aveai de gând să-l împuşti?

— Pentru o farsă sau pentru o muiere? Nici nu mă gândesc.

— Şi n-ai de gând să-i spui lui Zachary despre cele întâmplate, nu-i aşa?

— O să-i spun în ziua în care merge să-i facă în ciudă

lui Warren. Nu vreau să-l las să se facă de ruşine în timpul întâlnirii. Dar deocamdată nu văd niciun motiv să-i pomenesc despre întâmplare.

— Eşti extrem de loial, nu-i aşa?

Degan nu-i răspunse, ci o conduse la cai. Ce individ complicat… Părea să joace după propriile reguli.

Restul săptămânii se scurse anevoios în aşteptarea răspunsului de la mama sa. Tot atunci se întoarse şi Pearl din concediu, şi chiar la ţanc, căci Tiffany începuse să strănute din nou. Prima lor întâlnire nu fu prea fericită.

Pearl se perindă prin bucătărie, îi aruncă o privire lui Tiffany, care îmbrăcase noile ei haine de lucru, şi rosti acuzator:

— Mi-ai furat cumva hainele?

Tiffany putea să înţeleagă cu uşurinţă încurcătura, căci purtau amândouă haine similare. Servitoarea avea forme mult mai voluptuoase ca Tiffany şi decolteul adânc o prindea de minune. Tiffany nu se îndoia că servitoarea purta genul acela de bluză pentru a-şi pune farmecele în evidenţă. Cu părul negru căzându-i pe umeri şi ochii cenuşii, emana un soi de frumuseţe telurică.

Acum că o vedea în faţa ochilor, Tiffany înţelese atracţia lui Hunter pentru ea.

— Când am făcut comanda pentru hainele de lucru, nu i-am spus doamnei Martin cum vreau să arate. În mod evident le-a croit după modelul hainelor tale. Dacă ar fi după mine, n-aş purta în veci haine atât de revelatoare.

Tiffany reuşi să umple cumva decolteul acela ridicol de jos. Petrecuse câteva ceasuri bune în odaia de cusut a lui Mary, lucrând la un material care să-i acopere pieptul. Materialul era prins în spatele gâtului şi vârât în corsajul jos, foarte lejer. Renunţă la ideea să-şi pună cămăşuţa pe sub bluză pentru că, din cauza mânecilor foarte înguste ce atârnau de pe umăr, i se zăreau bretelele.

Pearl se simţi în mod evident insultată de remarca ei,

şi rosti furioasă:

— Stai departe de Hunter. E al meu!

Vorbele ei o luară complet pe nepregătite.

— Al tău?

— Locul lui e în patul meu.

Stingherită de faptul că discuta lucruri atât de intime cu o necunoscută, Tiffany rosti sec:

— Sunt logodită.

— Mă bucur. Ai grijă să rămână lucrurile aşa.

Ruşinată, Tiffany îşi îngustă privirile.

— Sunt noua bucătăreasă. Eu o să-ţi pregătesc mâncarea. Ar fi bine să nu uiţi lucrul ăsta.

Fusese o ripostă destul de slabă, şi Tiffany se înfurie că nu găsise ceva mai inteligent de zis. Se asigură apoi că asta – şi numai asta – era cauza mâniei care mocnea în ea de ore bune. Dar dacă Hunter ar fi apărut înainte ca ea să se calmeze, cu siguranţă i-ar fi zis vreo două despre concubina lui.

În schimb, dădu nas în nas cu Degan, şi era mult prea furioasă ca să-şi pună lacăt la gură, mai ales de faţă cu omul acela, în legătură cu cele ce o măcinau. Pistolarul reuşi să-i răspundă totuşi la întrebarea care nu-i dădea pace.

— Nu-l vrea pe Hunter, ascultă la mine. Ea vrea să fie stăpâna casei. Asta nu se va întâmpla cât Mary Callahan e încă-n viaţă, aşa că Pearl s-ar mărita mai degrabă cu un Warren. Nici măcar n-ar lucra aici dacă ar fi angajat-o dincolo. Pe Roy Warren şi-a pus ea ochii.

Tiffany se temuse că fratele ei era încurcat cu servitoarea de când Degan îi pomenise numele ca să-l sperie, cu o zi în urmă. Când ieşea din încurcătura asta, trebuia să-i spună lui Roy să se ferească de această femeie grosolană, clevetitoare şi prefăcută. Avea s-o asculte oare, aşa furios cum era? Sau era deja prea târziu? Se întrebă ce căutase Roy în oraş la mijlocul săptămânii, pe când era şi

Pearl acolo.

A doua zi porcuşorul veni din nou în vizită, de data asta în braţele lui Jakes, şi bucătarul era furios pe ea.

— N-ar fi trebuit să te împrieteneşti cu el. De când nu mai are voie să iasă din cocină plânge întruna după tine.

— Ai reparat gardul la cocină?

— N-am avut încotro, mormăi Jakes. N-am avut niciodată probleme cu godacii până când n-ai apărut tu. Poftim. Este al tău acum.

Îi vârî animalul în braţe şi plecă supărat. Tiffany era surprinsă, dar nu neapărat nemulţumită. Nu avusese până atunci un animal de companie, iar porcuşorul avea un efect liniştitor asupra ei. Acum că râmătorul era noul ei prieten, trebuia să-i dea un nume. Hotărî să-i spună Maximilian, un nume nobil ce contrasta cu dragostea lui pentru noroi. Un câştig în plus în urma acestui cadou neaşteptat fu reacţia lui Pearl, care se feri să mai intre în bucătărie cât era porcuşorul acolo. Servitoarea făcea stânga-mprejur şi o lua la goană ori de câte ori animăluţul dădea semne c-ar vrea să se-apropie de ea.

În decursul acelei săptămâni, Tiffany făcu progrese vizibile la gătit, deşi era greu să întreacă în desăvârşire friptura pentru care toată lumea-i mulţumise a doua zi. În mod curios, începu să savureze arta culinară – fireşte, nu gătitul în sine, căci pe măsură ce se încălzea afară, bucătăria devenea tot mai sufocantă. Spre groaza ei, descoperise ce-nseamnă să transpiri abundent! Dar jocul cu mirodeniile era distractiv. Rezultatele le păstra pentru prânz, când majoritatea familiei era plecată. Lua şi notiţe! Chiar şi asta era amuzant. Inventa noi combinaţii, iar când reţeta mergea, o trecea pe meniul de cină.

Sâmbătă seară, Hunter nu îi însoţi pe restul fraţilor săi în oraş, ci rămase acasă s-o înveţe pe Tiffany să joace pocher. Fireşte, ar fi putut s-o facă oricând, dar, dacă era să-i dea crezare, Hunter juca pocher numai sâmbăta, deci

acum ori niciodată.

Pe Tiffany n-o încânta ideea să-şi petreacă toată seara cu el, mai ales că-l vedea întruna în timpul zilei. Mai nou o însoţea şi pe verandă, la asfinţit, stând prieteneşte pe leagăn alături de ea şi de Maximilian. Uneori nu spunea nimic, dar când vorbea o făcea mereu să râdă. În seara aceea reuşise s-o ademenească la cărţi.

Se aşezară la masa de pocher din salon. Singuri într-o cameră cu tavan înalt, râsetele lor răsunară atât de puternic, încât Zachary zbieră la ei de la etaj să se potolească. Tiffany nu reuşi să câştige niciun joc, indiferent cum îşi juca mâna, şi începu să suspecteze că Hunter trişează. Până şi asta era amuzant!

Se distrase suficient cu bărbatul acela. N-ar fi trebuit să fie atât de apropiată de el, când umorul său o trăgea mereu înspre el, ca un lasou. Lasoul. În minte îi veni o altă amintire drăguţă. Trăsese o văcuţă cu lasoul!

În ziua când o invitase să călărească alături de el, o lăsase pe ea să aleagă drumul. Tiffany îşi dorise să vadă efectele nocive pe care mina de cupru le avea asupra fermei, aşa că o luară-n spre est. Familia Callahan nu exagerase. Iarba ce acoperea valea unde se afla mina era neagră de la atâta funingine. Surparea galeriilor crease o gaură uriaşă în pământ. Nu se apropiară de marginea ei până nu auziră mugetul unei vaci. Încă o biată bovină prinsă în hăul acela. Din fericire, vita căzuse pe-o ieşitură, un metru şi ceva mai jos, şi se înţepenise acolo. Nu părea rănită, dar avea nevoie de ajutor să iasă.

Hunter descălecă şi înşfăcă funia legată de şa. Când Tiffany văzu că Hunter avea de gând să prindă animalul cu lasoul în loc să coboare lângă el şi să i-l petreacă în jurul gâtului, îşi aminti de vorbele lui Mary şi cât îi plăcea ei să arunce cu lasoul, aşa că îl rugă l-o lase pe ea de data aceea. Rugămintea ei îl surprinse pe Hunter, dar cu toate acestea o învăţă tehnica. Mary avea dreptate. Odată ce te

obişnuiai cu mişcarea şi nu te mai prindeai pe tine în funie era foarte distractiv.

Ajunseră mai târziu la fermă. Se însera, iar Tiffany se desprinse puţin de Hunter pentru a admira asfinţitul.

— Fii atentă la drum, o avertiză el. Sau vrei să te trag de căpăstru?

Tiffany zâmbi.

— Scuze, dar e atât de frumos aici şi apusurile de soare sunt splendide.

Hunter izbucnise în râs.

— Mi-am dat seama că te dai în vânt după ele. Când trăieşti toată viaţa cu peisajul ăsta, tinzi să nu le mai dai atâta importanţă.

— Mare noroc ai avut. În oraş n-ai cum să vezi orizontul de clădiri. Cerul capătă uneori o nuanţă rozalie la apus, dar nici nu se compară.

Un sfârşit perfect la o zi plăcută. Gândul o nelinişti întru câtva. De când se bucura ea de timpul petrecut cu Hunter? Nici două săptămâni nu trecuseră măcar, deşi nu mai era mult. Încă nu găsise o soluţie paşnică pentru a rezolva conflictul care sa nu presupună căsătoria. Hunter ar fi putut găsi o soluţie, dacă ar fi vrut.

Gândul nu o părăsi nici când se-ntoarseră la grajduri şi descălecară. Înainte să intre în casă, Tiffany îl întrebase:

— Te-ai gândit vreodată dacă aţi putea ajunge la un armistiţiu permanent cu vecinii voştri fără să fie nevoie de-o nuntă? Pentru că ziceai că nu vrei să te-nsori.

— N-am zis că nu vreau să mă-nsor defel, ci că nu vreau să mă-nsor cu ea.

— Nici dacă-i frumuşică? Am auzit că mama ei e o frumuseţe.

— Probabil şi fiică-sa, dar prea puţin contează asta când am trăit toată viaţa cu ură pentru familia Warren. Nu ştiu ce-ar putea să-mi risipească furia asta. Am simţit-o mereu în adâncul meu, aşteptând să iasă. Cea mai mică

greşeală din partea ei şi furia va ieşi la suprafaţă, chiar dacă nu-i realmente vina ei. Păru dintr-odată surprins. N-am mai spus nimănui până acum de temerile astea.

Tiffany intră grăbită în casă. Nici ea nu-şi dorise să afle despre temerile lui.

Capitolul 39

O altă masă reuşită o făcu pe Tiffany să urce scările în acea seară cu jumătate de zâmbet pe buze. Era încă devreme. Se gândi să le scrie prietenilor de acasă. Putea să roage pe altcineva să le ducă la poştă. Nu putea să le spună prietenilor exact ce făcea, dar le putea descrie unele aspecte pozitive despre Montana… atâta vreme cât nu îi spuneau mamei sale. Rose trebuia să continue să creadă că fiica ei detesta tot ce avea de-a face cu ţinutul.

Tiffany credea că mama ei primise deja cea de-a doua scrisoare pe care o trimisese. Într-un fel, se aşteptase să primească imediat o telegramă care să îi spună doar: „Hai acasă”, dar probabil că mama ei voia să îşi exprime gândurile mai detaliat într-o scrisoare. Rose îşi va adresa învinovăţiri de sine, îşi va cere scuze, dar, spera Tiffany, nu va scrie şi un „Eşti sigură?”, Încă era îngrijorată că Rose ar proceda ca Sam… să încerce să o convingă că doar dintr-un ghinion fusese martoră la atâta violenţă în timp atât de scurt. Poate că era ghinion, dar asta nu avea să o facă să se răzgândească.

Îşi desfăcu părul, îl scutură, apoi întinse una dintre noile cămăşi de noapte pentru a se face mai comodă înainte să înceapă scrisorile. Doamna Martin îi croise două cămăşi de noapte normale, una cu mâneci lungi pentru iarnă, una cu mâneci scurte pentru vară. Dar nu avea de

gând să o prindă iama aici, aşa că tăiase mânecile lungi pentru a le folosi pe amândouă.

Îşi desfăcu bluza, apoi se duse la oglinda de pe şifonier pentru a se privi. Mai bine n-o făcea. Cu părul despletit peste umeri şi acea bluză caraghioasă, nici măcar nu se recunoscu pe sine. Imaginea o făcu să roşească şi trânti uşa şifonierului.

Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă oamenii nu ar fi grăbit-o în acea sâmbătă când îşi comandase hainele. Ar fi trebuit să aibă la dispoziţie câteva minute în plus pentru a-şi alege hainele potrivite… nu, ar fi luat mai mult de câteva minute, la silueta ei aparte. Însă ar fi trebuit să ducă bluzele înapoi la doamna Martin şi ar fi făcut-o dacă nu i-ar fi fost atât de teamă să se mai aventureze în oraş.

Se întoarse la pat pentru a continua să se dezbrace, dar se opri în mijlocul camerei când cineva îi bătu cu putere în uşă. Doamne, ce mai era acum? O sumedenie de dezastre îi trecură prin minte, inclusiv gândul că un membru al familiei sale îi bătea la uşă, ceea ce o făcu să se repeadă să deschidă.

Însă era numai Hunter, care părea neobişnuit de agitat. Nici măcar nu-i spuse o vorbă, doar o apucă de mână şi începu să o tragă pe coridor. Tiffany adulmecă în aer după miros de fum. Nimic. Nu îi venea în minte niciun alt motiv care să îl agite atât. Odată ajunşi la jumătatea scărilor, îl întrebă:

— Unde mă duci?

Hunter nu se opri, nici măcar nu îi aruncă o privire.

— Caleb tocmai a ajuns aici şi, Dumnezeule mare, e panicat. Are nevoie urgentă de o femeie şi tu eşti cel mai aproape.

— Ce?!

— Pentru soţia lui, Shela. Naşte în noaptea asta, dar doctorul nostru nu se întoarce în oraş decât în câteva zile.

— Nu poate să aştepte?

Oricât ar fi părut de agitat, Hunter nu se abţinu să chicotească.

— Nu, nu prea.

— Dar nu ştiu nimic despre naştere!

— Nu trebuie. Shela ştie. E al doilea. Nu ţi-am pomenit asta săptămâna trecută? Tu doar trebuie să prinzi copilul când iese.

— Caleb îşi cunoaşte soţia… intim. Deci de ce nu poate el să o facă?

— Aşa ai crede, nu? Dar a încercat cu primul şi a leşinat înainte să iasă. Nu, e inutil în privinţa asta.

Ce îl făcuse pe Hunter să creadă că ea nu avea să leşine? Doar pentru că era femeie? Oare aceasta era încă una dintre situaţiile! în care bărbaţii aceştia credeau că o femeie se poate descurca doar datorită instinctelor ei feminine? Probabil.

Ajunseseră la grajd până ca Tiffany să îşi dea seama ce purta şi obrajii i se făcură ca para focului.

— Nu sunt îmbrăcată să merg nicăieri. Lasă-mă să mă întorc şi să mă schimb.

— Nu e timp să fii pudică în seara asta, Roşcato.

— Am nevoie măcar de o haină! Sau de cămaşa ta. Da, ar merge numai bine.

Hunter îi aruncă jacheta sa în braţe, apoi o aruncă pe ea pe un cal. Cineva deja înşeuase doi cai pentru ei. Caleb trebuie să fi trezit un argat pentru asta înainte să gonească înapoi spre casă.

— L-am trimis pe Cole în oraş, în caz că doctorul s-a întors mai devreme, spuse Hunter. Dar e puţin probabil, cum omul are obiceiul să întârzie.

Tiffany îmbrăcă jacheta în pripă înainte să apuce hăţurile. Încă nu voia să ia parte la aşa ceva.

— De ce nu te-ai dus la Pearl sau la Luella? Probabil ele ştiu mult mai multe…

— N-am putut, îi tăie el vorbele în timp ce încăleca.

Luella îşi vizitează părinţii de două ori pe săptămână. În seara asta e una din acele dăţi. Iar Caleb n-are de gând să o lase pe Pearl aproape de casa lui după ce-a încercat să-l seducă în timp ce Shela era în luna a opta cu ultimul prunc. Aşa că ai rămas numai tu.

Stricata aia! Oare cu câţi bărbaţi se culca Pearl? Tiffany trebuia să-l avertizeze pe Roy înainte ca fratele său să cadă pradă farmecelor acelei femei.

Porniră la drum. Luna ce strălucea pe orizontul fără nori, la răsărit, le oferea destulă lumină încât să vadă poteca îngustă. Nenumărate fulgere orbitoare sfâşiau cerul în nord-vest. Erau la asemenea depărtare că furtuna pe care o prevesteau putea să se destrame cu uşurinţă şi să nu afecteze ferma Triple C.

Îl întreba încontinuu pe Hunter cât mai era de mers, dar călăreau atât de repede, încât probabil că nu o auzea. Iar agitaţia ei se acumula în acelaşi ritm alert. Nu putea să o facă. Era un lucru atât de străin de experienţele ei, încât era sigură că avea să leşine întocmai ca şi Caleb, iar atunci cine avea să ajute bebeluşul?

Era deja încremenită de spaimă când ajunseră la căsuţa lui Caleb. Hunter chiar fu nevoit să o dea jos de pe cal şi să o tragă înăuntru. Dar primul lucru pe care îl auziră la intrare fu plânsetul unui nou-născut. Un val de uşurare se abătu asupra tinerei.

— Se pare că te-ai scăpat de o bătaie de cap, Roşcato.

Hunter se duse la una din cele două uşi din cameră şi bătu,

Caleb deschise uşa. Nu era înalt, dar era un bărbat chipeş, cam de vârsta lui Hunter… ceea ce explica de ce Pearl încercase să îl ademenească de vreme ce nu putea să obţină de la el nimic altceva în afară de sex. La îndoitura braţului ţinea un ghemotoc înfăşat şi ieşi din cameră cu el, închizând uşa în urma lor.

— E băiat de data asta, anunţă el mândru, radiind de fericire. Nu ştiam că Shela e atât de aproape. A avut o încercare săptămâna trecută, când a crezut că bebeluşul e pe cale să vină, dar durerile au dispărut până să ajung eu acasă, aşa că nici măcar n-a adus vorba despre asta, femeie prostuţă. Dar a crezut că şi acum e la fel, adică încă devreme, aşa că nu mi-a spus când am venit azi la prânz. Mă trec toate apele când mă gândesc că s-ar fi putut întâmpla când am plecat după ajutor.

— Pe vremuri, mama mi-a spus că numai la primul ţi se pare că nu se mai termină, remarcă Hunter. Restul ies mai uşor şi mult mai repede. De obicei. Cel puţin aşa a fost la ea.

— Nu puteai să-mi spui asta şi mie? întrebă Caleb.

Hunter ridică din umeri.

— Mă gândeam că Shela ştie asta.

Iat-o din nou, presupunerea lui că femeile ştiu instinctiv tot ce e de ştiut despre gospodărie şi familie. Tiffany dădu ochii peste cap. Imediat după ce Hunter i-o prezentă cum se cuvine lui Caleb, tânăra îl întrebă:

— Deci pruncul nu a avut nevoie să fie prins?

Caleb rânji sfios.

— De data asta am reuşit să nu leşin. Am fost prea şocat când am intrat pe uşă, iar ea a ţipat la mine: „Mişcă-ţi fundul încoace! După ce hohoti sănătos laolaltă cu Hunter, Caleb continuă: Mă ajutaţi, doamnă? Şi îi întinse ghemotocul lui Tiffany înainte ca ea să apuce să răspundă. L-am curăţat, dar vreau să văd cum e Shela. Sărmana de ea, e istovită şi a adormit.

Dispăru în dormitor. Hunter se îndreptă spre intrare.

— Mă gândesc că o să rămânem puţin aici, aşa că trebuie să priponesc caii. Mă întorc imediat.

Deodată, rămase singură cu bebeluşul. În mod straniu, de această dată nu se panică. Începu să se plimbe încet prin cameră. Nu avea prea mult spaţiu la dispoziţie.

Casa aducea mai mult cu genul de loc în care se aşteptase să trăiască familia Callahan, în afară de pereţii făcuţi din buşteni. Era doar o cameră mare, deschisă, cu mobilier de sufragerie într-un colţ, o masă în altul şi bucătăria în al treilea, cu doar două dormitoare înghesuite în ultimul colţ. Nu aveau cuptor pentru gătit şi probabil de aceea vatra era încă aprinsă, iar încăperea mult prea încălzită. Dar era suficient de spaţioasă pentru o mică familie, presupuse ea, şi arăta destul de primitor, cu milieuri croşetate pretutindeni, până şi unele mici, rotunde, sub bibelouri.

În cele din urmă, se aşeză pe canapea şi trase păturica puţin la o parte când pruncul scoase un sunet. Era atât de micuţ! Şi nostim, fără păr şi o faţă aproape roşie. Mânuţele i se mişcau, cel puţin cea ieşită din pătură, deşi ochii îi erau închişi. Era adorabil, iar ea începu să îi şoptească tot felul de prostioare. Astfel o găsi Hunter când se întoarse înăuntru.

— Ai să fii o mamă bună, şopti el ca să nu trezească bebeluşul.

Tiffany zâmbi, deşi complimentul o făcuse să roşească.

Se gândi că, până la urmă, poate unele lucruri chiar le stăteau în fire femeilor.

— Cred că e treaz, spuse ea. Nu sunt chiar sigură, fiindcă nu deschide ochii.

Hunter se aşeză lângă ea să se uite la prunc, atât de aproape că umerii li se atinseră. Şi el rânjea. Îi plăcea bebeluşii?

— Mă duc să văd ce face fetiţa lor, rosti el. Nu cred că are mai mult de patru ani. Poate că stă ascunsă în camera ei, înspăimântată după atâtea ţipete.

— Ce ţipete?

— Naşterile pot să devină destul de zgomotoase. Dispăru din nou, dar se întoarse în câteva clipe. Poate că a dormit tot timpul sau a adormit odată ce s-a lăsat liniştea.

Tiffany încuviinţă şi se ridică.

— Poţi să-l ţii o clipă? E atât de cald aici că simt că mă topesc cu jacheta asta şi o pătură în braţe.

— Sigur, rosti el fără ezitare şi îi luă nou-născutul din braţe.

Tiffany îşi dădu jos jacheta în grabă şi o aşeză pe speteaza canapelei, apoi întinse braţele după bebeluş. Pentru o clipă, Hunter nu se clinti, cu ochii la sânii ei pe jumătate expuşi. Tiffany se încheiase la jachetă, aşa că nu văzuse ce purta până acum. Cât despre ea, crezuse că poate renunţa la jachetă fără să se îmbujoreze, dar se înşelase.

— Te-am avertizat că nu sunt îmbrăcată pentru ieşit.

Se apropie de el şi îi luă bebeluşul din braţe. Ţinându-l în aşa fel încât îi acoperea sânii de privirile lui Hunter, se aşeză din nou pe canapea.

— Scuze, a fost doar… puţin neaşteptat, spuse el şi se îndreptă spre vatră.

Dar când se întoarse din nou spre ea, aproape că i se tăie respiraţia. Ochii îi erau aţintiţi asupra chipului ei, aşa că Tiffany nu înţelese până nu îl auzi:

— Părul tău se aprinde ca o flacără la lumina focului. Mă bucur că nu a trebuit să aştept până iarna ca să te văd aşa.

— E doar… doar imaginaţia ta.

— Oare? Întrebă el cu glas răguşit. Şi cum rămâne cu scântei, din ochii tăi când mă priveşti? Nu e imaginaţia mea, Jenny.

— O reflexie…

Era prea buimăcită să mai continue, la felul în care o privea. Focul se reflecta în ochii *lui,* şi totuşi… focul era în spate.

Capitolul 40

Tiffany nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă ploaia nu ar fi sosit pe neaşteptate. Suna ca o cireadă apropiindu-se în plin galop până să se izbească atât de puternic de acoperiş că avu impresia că întreaga casă urma să se dărâme. Pruncul începu să plângă, dar reuşi să îl liniştească repede.

Cu toate acestea, nu reuşea să treacă peste propria ei panică, una care nu avea legătură cu furtuna de vară. Începea să îi placă de acest bărbat, puţin prea mult. Şi tocmai simţise ceva când o privea atât de senzual, oare *ce* era acea senzaţie? Încă nu îşi recăpătase răsuflarea în urma ei.

Trebuia să plece de aici, nu din casă, ci din ţinut, înainte ca sentimentele ei pentru Hunter să devină chiar mai puternice şi să i se pară că nu era tocmai rău să se mărite cu el. Dar mai urma să treacă o zi sau două până să primească răspunsul mamei la prima scrisoare şi alte câteva zile înainte de cel la a doua. Cu siguranţă până la sfârşitul săptămânii. Atunci, putea să sară în următorul tren şi să lase totul în urmă.

— Trebuie să dormim aici în seara asta, spuse Hunter, care părea puţin exasperat acum.

„Unde?” se întrebă ea. Căsuţa era prea mică pentru a găzdui oaspeţi, iar camera în care se aflau era încă prea încălzită ca să se poată dormi în ea. Mai degrabă ar călări până acasă în ploaie… nu, nu ar fi făcut-o. Ploaia bătuse tare, iar potecile erau cu siguranţă noroioase. Poate avea să se oprească la fel de repede, şi încă ar fi putut să se întoarcă la ranch în seara aceea.

— Mă gândeam eu că furtuna are să se îndrepte spre noi, spuse Caleb când reveni în cameră. Bine că măcar nu

v-a prins pe drum.

Hunter ridică din umeri.

— E de aşteptat în perioada asta a anului.

— Suntem în sezonul ploios? întrebă Tiffany.

— De la mijlocul primăverii până la cel al verii, deci suntem încă la mijlocul lui, răspunse Hunter.

— Sunteţi bine-veniţi să dormiţi la noi în noaptea asta, îi invită Caleb.

Luă copilul din braţele lui Tiffany, care îşi încrucişă numaidecât braţele pe piept.

— E prea cald aici, refuză Hunter. În hambar e numai bine.

— Atunci, să vă aduc nişte pături.

Îi fu mai uşor să îi întoarcă spatele lui Hunter când Caleb părăsi încăperea. De fapt, dacă aveau să iasă din casă, ar fi trebuit să îi ia din nou jacheta. Aşa şi făcu, dar aproape că o dădu jos din nou, deoarece mirosea a el, mireasma aceea distinctă de piele şi de pin. Asta îi mirosea de fiecare dată când se afla aproape de el, iar ideea de a fi aproape de el întreaga noapte îi trimitea fiori în tot trupul.

Caleb se întoarse cu păturile, chiar şi cu o pernă. Mulţumindu-le pentru venire, le promise că le face micul dejun dimineaţă. Hunter îi întinse păturile lui Tiffany, ţinând una cu care să se ferească de ploaie. O ridică deasupra şi o întinse bine înaintea lor.

— Stai lângă mine sau o să te uzi leoarcă.

Pretutindeni în curte se formaseră deja băltoace. Tiffany păşea în ele înainte să le vadă, udându-şi pantofii. Măcar fusese îndeajuns de prevăzătoare să îşi ţină fusta ghem peste genunchi ca să nu se umezească tivul, dar până să ajungă în hambar amândoi râdeau ca nişte copii. Hunter aruncă la o parte pătura udă şi aprinse o lampă, care dezvălui că hambarul servea de asemenea pe post de grajd, cu patru staule, toate pline acum, unul cu o vacă de lapte.

— Urcăm acolo, departe de mirosul animalelor, spuse el, ridicând privirea. În pod sunt câţiva baloţi de fân. Am să desfac unul ca să fac un culcuş moale.

— Două culcuşuri.

— Mai avem două pături uscate, una pe care să ne întindem şi una să ne acoperim. Aşa că nu mai fi pudică noaptea asta, Roşcato! Nu vreau să prind o răceală ca răsplată pentru o faptă bună.

Nu era câtuşi de puţin frig! Desigur, ea era cea care îi purta jacheta, aşa că nu-l contrazise. Era posibil ca temperatura să scadă brusc în timpul nopţii, indiferent dacă ploua sau nu, aşa că Hunter nu exagera. În fiecare noapte când îşi lăsase ferestrele deschise la fermă, dimineaţa se trezise îngropată sub pături, cu camera răcită simţitor.

Hunter îşi aruncă păturile pe după gât înainte să urce scara, apoi o puse să îi arunce perna ca să îl poată urma. Dar a arunca un lucru nu era la fel de uşor cum părea, cel puţin nu deasupra capului. De cinci ori aruncă perna în orice direcţie, numai în a lui Hunter, nu, ceea ce îi făcu să râdă copios până ce îi reuşi.

Lumina lămpii din pod ajungea la majoritatea grinzilor expuse, dar podul în sine era încă învăluit în umbre, deşi era destul de luminat încât ei să îşi găsească drumul prin el. Îl ajută pe Hunter să întindă pătura după ce acesta răsfirase fânul. Baloţii rămaşi serviră să încercuiască culcuşul improvizat ca un cadru de pat.

Hunter îşi dădu jos tocul pistolului mai întâi, apoi cureaua, înainte să se aşeze pe pătură şi să îşi dea jos cizmele şi şosetele, apoi să le azvârle într-o parte. Apoi se întinse pe spate pe o parte a păturii. Tiffany îl privise în tăcere. Nu îi plăcea să o recunoască faţă de sine, dar devenise puţin agitată în privinţa acestei idei. Când bărbatul îşi deschise nasturele pantalonilor, făcu ochii cât cepele şi icni.

— Ce faci?!

— Nu ce crezi tu, chicoti Hunter. Doar mă fac puţin mai comod. Nu sunt tocmai obişnuit să dorm cu hainele pe mine, dar nu-ţi face griji, nu le dau jos.

Tiffany se întoarse cu spatele la el să îşi ascundă stânjeneala. Oare îi plantase în mod voit în minte această imagine cu el dezbrăcându-se? Căci aceasta era cu siguranţă acolo, şi se simţea din nou sufocată de căldură.

Îşi scoase jacheta, dar fără folos. În cele din urmă, se aşeză şi îşi dădu jos pantofii. Dar, la cât îi era de cald, încă nu avea de gând să se bage sub pătură.

— Ai putea să împărţi perna aceea, sugeră el cu glas leneş din spatele ei. Mi s-a spus că am un braţ moale, dacă ai nevoie de unul.

— Nu.

— Pieptul meu e chiar mai confortabil.

— Nu!

— Merită încercat.

Deşi nu îl vedea, îi simţea rânjetul din glas. Fu îndeajuns de milostivă încât să îi arunce jacheta.

— Foloseşte asta pe post de pernă.

Îl auzi cum oftează când se întinse pe partea ei de pernă, cât mai departe de el posibil, la nici măcar un deget de marginea păturii. Între ei trebuia să fie măcar jumătate de metru. Atunci de ce avea impresia că se ating?

— Jenny, dacă ţi se face frig poţi să te lipeşti de mine. Promit că nu mă supăr.

În glas i se ghicea amuzamentul, dar se întoarse cu spatele la ea în timp ce o spuse, aşa că Tiffany nu se obosi să-i răspundă, încercă să adoarmă, chiar încercă. Dar pur şi simplu nu se putea face comodă. Nervii îi erau întinşi la maximum. Simţea furnicături pe piele. Nici măcar răsuflarea nu i se liniştea. Era conştientă şi jenată de fiecare sunet pe care îl făcea doar pentru că el nu scotea niciunul.

Trebuie să fi trecut o oră până ca el să spună:

— Încearcă să dormi, Roşcato. Se face dimineaţă până să prinzi de veste, să sperăm că şi cu soarele pe cer.

— N-am mai fost nevoită să împart un pat în întreaga mea viaţă, şopti ea. Mi-e teamă că nu reacţionez tocmai bine.

— Nu e mare lucru. Dacă ţi-e frig, te cuibăreşti. Stai cât mai departe posibil dacă e prea cald. Dă-mi un cot dacă sforăi. O să încerc să nu fac la fel dacă te aud pe tine că sforăi.

Tiffany mai că nu începu să râdă. Se relaxă întru câtva, aşa că pricepu că aceasta era intenţia lui şi îi mulţumi în tăcere. Dar zece minute mai târziu se foia din nou. Măcar acum încercă să fie maţ discretă, deoarece realizase că avea să-l ţină treaz şi pe el.

Era o idee atât de proastă. Dacă ar fi ştiut cum să pună şaua pe un cal, ar fi plecat înapoi la fermă de una singură, în ciuda ploii, Trebuia să se resemneze cu gândul că nu avea să doarmă deloc în acea noapte cu acest bărbat atât de aproape de ea.

Apoi îl auzi sforăind înfundat. Deschise ochii.

Era cu faţa spre el. Mare greşeală. Cum stătuse atâta timp cu ochii închişi, lumina plăpândă a lămpii de jos părea acum prea puternică. Îl vedea pe Hunter mult prea clar. De fapt, era prima oară când putea să îl privească oricât ar fi dorit fără ca el să prindă de veste, iar ea să se simtă stânjenită. Profită din plin de ocazie.

Hunter era din nou pe spate, cu un braţ dus sub cap. Cămaşa îi era în mare parte desfăcută. Trupul lui era atât de lung! Şi tare, cu muşchi atât de bine definiţi. Îi dăduse permisiunea să se cuibărească, o scuză să îl atingă. Nu, nu! Nu îndrăznea. Îşi aminti ce se întâmplase când îi şezuse în poală în bucătărie. Dacă se apropia mai mult de el şi începea să-l atingă, avea senzaţia că nu se va mai putea opri, iar el urma să se trezească şi… şi… îşi alungă repede gândul din minte, dar acesta reuşi totuşi să o învăluie în

căldură şi să o facă să răsufle greoi.

Şi încă nu-şi putea lua ochii de la el. Ba chiar se uită unde nu mai îndrăznise vreodată, la umflătura dintre picioarele lui. Ştia ce se află acolo. Mama ei fusese meticuloasă în a-i explica în amănunt intimitatea patului conjugal, ajungând chiar să îi descrie fizicul masculin şi schimbările pe care acesta le suferea în pat. La Hunter, părea puţin prea mare. Probabil că era incomod. Apoi făcu ochii mari. Chiar atunci s-a mişcat?

Abia câteva minute mai târziu, îşi dădu seama că numai sforăia. Ridică privirea spre faţa lui ca să îl găsească cu ochii deschişi şi uitându-se la ea.

— Nu dormeai? şopti ea.

Hunter oftă înainte să recunoască.

— M-am prefăcut, ca să poţi să te relaxezi. De ce nu dormi?

Tiffany nu îi răspunse. Nu ştia! Era doar atât de copleşită de ceea ce el o făcea să simtă, iar el nici măcar nu căutase să o facă să simtă ceva, ba dimpotrivă. Dar încă era acolo, acea căldură care o străbătea, ritmul alert al pulsului ei, tensiunea insuportabilă, ca şi cum ceva înăuntrul ei era pe cale să explodeze dacă nu ieşea la suprafaţă.

El trebuie să fi citit o oarecare patimă pe chipul ei, care îl făcu din nou să ofteze.

— Mă omoară cu zile, dar am jurat că nu am să profit de tine în noaptea asta.

— Cui i-ai jurat?

— Mie însumi.

— Încalcă-l.

Chiar spusese aşa ceva? Trebuie să o fi făcut, fiindcă îl întâlni la jumătatea drumului, la mijlocul păturii. Iar explozia chiar se petrecu, eliberând-o de toate inhibiţiile. Îl sărută agresiv, pătimaş şi savurând fiecare nuanţă a răspunsului său. Dar nu era de ajuns. Dumnezeule, nu se

putea apropia destul de el.

Hunter îşi desfăcu cămaşa şi îi scoase bluza atât de repede că Tiffany abia băgă de seamă. Pielea lui era atât de caldă, încât îi era teamă să-l atingă, dar o făcu oricum, era nevoită, îi venea să urle la gândul că nu ar fi putut să o facă. Ceva încă creştea în ea. Era nespus de plăcut să-l sărute, atât de satisfăcător, dar tot nu îi potolea foamea dinăuntru ce era pentru altceva.

— Cum de mă faci să mă simt de parcă am să mor dacă nu te gust? Pe toată.

Şi începu să o facă înainte să termine de rostit cuvintele. Era prea mult, şi totuşi nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume. Pe gât şi pe umeri, până la sâni şi chiar mai jos. Vorbise serios, chiar intenţiona să sărute şi să guste fiecare părticică a ei. Chiar îi linse palmele şi îi supse fiecare deget!

Întregul trup îi era cuprins de fiori şi era încinsă de căldura limbii lui.

— Ajută-mă, icni ea când îi reveni suflul.

Îi era greu să respire când gâfâia atât de greu.

— Orice. Doar spune-mi…

— Acum!

Nici măcar nu ştia ce imploră. Un sfârşit, cu siguranţă. Era prea multă plăcere dintr-odată şi totuşi nu îndeajuns. Lucru care nu avea niciun sens în mintea ei buimăcită. Dar el ştia, şi un ţipăt de extaz părăsi buzele lui Tiffany când el îi dădu ce avea nevoie, pe el, în cea mai adâncă parte a trupului său. Îl ţinu strâns, cu braţele înfăşurate în jurul gâtului său în vreme ce valurile de plăceri pulsau prin ea până în vârfurile degetelor de la picioare. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că un lucru atât de frumos şi desăvârşit, de satisfăcător să izbucnească dintr-o asemenea tânjire frenetică.

Continuă să se minuneze la ceea ce el îi oferise chiar şi când, îl auzi cum ajunge la propriul său extaz. Câteva

momente mai târziu, se aşeză lângă ea şi o strânse în braţe. Îi simţi buzele moi pe frunte şi apoi un ultim sărut, atât de tandru, de… iubitor. Probabil ar fi plâns din pricina emoţiei pe care i-o inspira dacă încă nu ar fi fost învăluită de o asemenea moleşeală, încât nu putea să se mişte, să vorbească.

Avea să analizeze totul dimineaţă, dar în acea clipă se simţea în sfârşit suficient de liniştită încât să se cuibărească la pieptul lui şi să adoarmă.

Capitolul 41

Tiffany se trezi prima, însă nici nu se clinti. Era întoarsă cu spatele la Hunter, dar încă îi simţea trupul lipit de-a lungul spatelui şi al picioarelor. Îşi odihnea capul pe braţul lui întins. Mâna lui zăcea pe perna de la capătul păturii, la care ea se uita. Niciunul nu mai ajunsese să o folosească. Asemenea fapt ar fi putut să o facă să râdă dacă nu s-ar fi simţit aşa… aşa… ca şi cum era gata să izbucnească în lacrimi.

Urma să fie nevoită să-l mintă mult. Trebuia să-i spună că tot ce se petrecuse era o greşeală şi că nu avea să se mai repete. Logodna, onorarea acelui angajament, trebuia să recurgă la orice scuză, chiar şi la adevăr dacă era nevoită. Fiindcă ceea ce făcuseră *era* o greşeală.

— Eşti gata să găseşti un preot?

Tiffany clipi, luată prin surprindere. Nu erau vorbele unui seducător de profesie. Probabil că doar o tachina. Desigur că o făcea, la urma urmei doar acesta era punctul lui forte. Până la sfârşitul săptămânii, urma să fie plecată, cu consimţământul mamei ei. Hunter nu avea să afle vreodată cine era. O va uita cu totul… şi atunci de ce îi venea să plângă?

Dintr-odată, bărbatul se întinse să îi sărute umărul, apoi obrazul.

— Vei fi cea mai frumoasă mireasă pe care a văzut-o vreodată ţinutul.

Vai, Doamne, era serios? Ochii i se umplură de lacrimi, căci în glasul lui vibra atâta fericire! Ce făcuse, oferindu-se acestui bărbat incredibil pe care nu putea să-l aibă? El nici măcar nu ştia cu cine avea de-a face. Şi dacă ştia… Se ridică brusc şi începu să se îmbrace.

— Nu pot să vorbesc despre asta chiar acum. Nu… nu mă aşteptam ca aşa ceva să se întâmple.

— Înţeleg. Probabil te simţi vinovată din pricina acelui bărbat cu care ai spus că te vei căsători, dar nu ai de ce. A fost un prost că te-a lăsat să pleci. Trebuie să-ţi fi dat seama până acum că nu e potrivit pentru tine.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea o făcea să se simtă mai rău. El voia să se însoare cu o femeie care nu exista. Îşi duse palmele la obraji să-şi şteargă lacrimile şi spuse:

— Vreau să mă întorc la fermă înainte să se descopere că amândoi am lipsit toată noaptea.

— Da, trebuie să-i dau multe lămuriri lui tata, dar nu-mi pasă, îi spun că mă însor cu tine, nu cu Tiffany Warren.

Lacrimile îi potopiră din nou obrajii la auzul vorbelor lui, iar ea continuă să şi le şteargă pe ascuns. Hunter nu băgă de seamă, căci tocmai se îmbrăca.

— Deci nu vrei să-i spun lui Caleb să-ţi facă micul dejun mai întâi?

— Nu mi-e foame, minţi ea, rugându-se să nu o trădeze stomacul. Dacă îmi pui şaua pe un cal, probabil că am să găsesc drumul înapoi destul de uşor.

— Ştii că nu am să te las să pleci singură. Dar putem să plecăm acum, dacă vrei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, prefer să mănânc ceva pregătit de tine, la cât de bine ai învăţat să găteşti.

Tiffany nu avu ocazia să îi răspundă la compliment,

căci el o prinse dintr-odată în braţe şi o sărută molcom.

— Bună dimineaţa, Roşcato, îi rânji el. Doar aşa e, nu? Cea mai bună dimineaţă dintre toate!

Îi dădu drumul şi o plesni uşor peste fund, îşi vârî cămaşa în pantaloni fără să o încheie la nasturi şi coborî scara. Imediat ce ieşi afară, Tiffany se prăbuşi în genunchi şi lăsă lacrimile să-i curgă nestăvilit. De ce trebuia să fie un cowboy? De ce nu l-a întâlnit în New York? Fireşte, atunci tot ceea ce îi plăcea la el nu ar fi fost acolo. Nu *ar fi fost* Hunter, şugubăţ, vesel, şarmant, lipsit de griji, curajos, galant… Hunter.

Drumul înapoi la fermă fu scurt. De fapt, nu scurt, doar mai rapid decât cel de noaptea trecută. Hunter se opri la veranda din faţă ca să o lase pe ea să intre înainte să ducă bidiviii în grajd. Tiffany coborî din şa înainte ca el să apuce să descalece şi să o ajute. Dar nu reuşi să intre în casă înainte ca el să o oprească cu o mică sugestie.

— Ce spui dacă am face un picnic la lac, cândva săptămâna asta?

Tiffany gemu în sinea ei. Dar trebuia să se comporte firesc, să spună ceea ce el se aştepta să audă. Încă nu putea să îi spună de ce nu s-ar căsători cu el. Dacă încerca, ar fi izbucnit din nou în lacrimi. Noaptea trecută fusese atât de frumoasă! *De ce* trebuise să afle aşa ceva? Aşa că se întoarse şi rosti:

— Numai dacă pescuieşti ceva pentru cină. Apoi, dându-şi seama că Jennifer nu ar fi spus aşa ceva, adăugă: Presupun că te aştepţi să umplu un coş cu mâncare pentru picnic?

— Nu, desigur că nu!

Minţea de îngheţa apele, căci era evident că tocmai la asta se gândise.

— Pot să comand un coş din oraş.

Ar fi fost un lucru amuzant să facă asta, dacă nu ar fi avut noi dileme cu care să se confrunte. Dar putea fi şi

ultima ei ocazie de a-l convinge să încheie duşmănia dintre familii fără violenţe. Evident că nu putea să o facă acum. Pur şi simplu, urma să se furişeze din fermă în câteva zile şi să dispară fără să-şi ia rămas-bun şi poate fără a fi nevoită să îşi întâlnească tatăl… ceea ce era singura rază de lumină în toată bezna situaţiei în care se afla.

Încuviinţă şi intră în casă, dar nu se îndepărtă îndeajuns încât să nu audă glasul lui.

— Roşcato, cheamă-l pe tata. Se pare că necazurile ne fac o vizită.

Tiffany aruncă o privire afară, în direcţia spre care se uita Hunter. O mică armată, aflată la câteva minute depărtare, călărea în goană către fermă. Urcă scările în grabă şi bătu cu putere în uşa lui Mary. Era încă suficient de devreme ca Zachary încă să fie acolo.

Mary o pofti înăuntru. Tiffany întrebă repede:

— Soţul tău?

— E în bucătărie, îmi face micul dejun. S-a întâmplat ceva?

— Un grup foarte mare de oameni se îndreaptă încoace. Hunter a spus că aduc necazuri.

Mary aruncă la o parte aşternuturile de pe ea.

— Dă-mi cârja aia.

Tiffany rămase surprinsă, dar făcu ce i se ceruse.

— Poţi să te ridici din pat?

— Sunt aproape vindecată. Dar tot am nevoie de sprijin şi e încă prea devreme să cobor scările. Du-te şi spune-i lui Zach. Şi nu le sta în cale, fata mea. Nu vreau să păţeşti ceva dacă lucrurile iau o turnură urâtă.

Tiffany părăsi camera valvârtej. „Violent” era ceea ce Mary! voise să spună, iar Tiffany se gândi imediat la mineri. Oare veneau să îi măcelărească pe Callahani? Să comită un masacru total, care să nu lase în urmă nicio dovadă ce i-ar incrimina? Iar cei care ar fi fost învinovăţiţi ar fi fost membrii familiei ei.

Aruncă o privire la puştile agăţate de peretele sufrageriei în timp ce cobora scările. Acum îşi dorea să-i fi cerut lui Hunter să o înveţe să tragă. Oricum, dacă era nevoită, era gata să ia una şi să o folosească. Dar mai întâi îl găsi pe Zachary, căruia îi spuse ce auzise de la Hunter şi îl urmă spre verandă, dar mai încet. Însă, strigătele deja începuseră.

— Zachary! Prin oraş se zvoneşte că sub acoperiş ai o fată care ar trebui să fie sub acoperişul meu. Ieşi afară şi dovedeşte-mi că n-am dreptate!

Tiffany încremeni. Acoperişul *lui?* Vai, Doamne, nu cumva să fie tatăl ei!

Dar oricine ar fi fost, Zachary îl întâmpină amuzat. Chicotea înainte să iasă pe verandă.

— Deci ai aflat?

— Atunci e adevărat?

— I-am oferit mai mulţi bani decât tine. Acum lucrează aici şi are să rămână aici, aşa că nici *măcar* să nu te gândeşti să-mi întreci oferta. Avem nevoie de ea aici. Voi n-aveţi nevoie de ea.

— Te aştepţi să cred aşa ceva? O ţineţi prizonieră!

Zachary pufni.

— Astea-s nişte baliverne.

— Dovedeşte-o!

— Mă faci mincinos, Frank? întrebă Zachary pe un ton sumbru.

Se oprise la capătul scărilor verandei. Tiffany îl văzu cum îşi scoase pistolul la ultima întrebare. Nu putea să îi vadă bine pe călăreţii înşiraţi în faţa casei. Erau prea mulţi. Frank venise pregătit de luptă. Îşi adusese fiii şi toate ajutoarele cu el şi venise aici furios. Acum, şi Zachary era furios. Iar Tiffany nu era în stare să se urnească din loc! Faptul că tatăl său se afla acolo o făcuse să înlemnească.

— Chiar *eşti* un mincinos, Zach! Ai avut ocazia să-mi spui că e aici ultima oară când am vorbit. Nu ai făcut-o

pentru că…

— Cred că toţi aţi face bine să vă căraţi de pe proprietatea mea şi chiar acum, înainte ca Frank să încaseze primul glonţ.

— O să fii mort până apuci să tragi, ripostă Frank.

O nouă voce interveni, cumva supărată la rându-i, dar nu la fel de încărcată de mânie ca a celor doi bărbaţi mai în vârstă.

— Tot ce trebuie să facem e s-o auzim din gura ei, că ea a ales să rămână aici.

Era Roy, fratele ei! Avea să-l omoare. El *ştia* ce urma să se petreacă dacă o vedeau. Dar oare avea să se întâmple? Frank nu avea idee cum arată propria sa fiică. Niciodată nu se deranjase să afle. Aşa că probabil Roy încerca să îi forţeze mâna, ca să se întoarcă acasă cu ei. Poate că el nu considera că îi trădase încrederea, dar aşa era!

Apoi auzi glasul lui Hunter.

— Are dreptate. Am s-o aduc.

„Fugi! Fugi prin spate, ia un cal şi du-te în oraş! Acum!”

Încă era încremenită locului când Hunter o apucă de mână să o escorteze afară, spunându-i blând:

— Doar spune-le că nu eşti ţinută aici împotriva voinţei tale, Jenny, şi o să plece.

Tânăra ridică privirea la el, disperată.

— Nu mă face să ies acolo, te rog.

— O să fie în regulă, îţi promit.

Tiffany se lăsă pe călcâie. Cu toate acestea, Hunter încă o trăgea spre verandă. Nu pricepea. Credea că poate să o protejeze. Însă, dintr-o clipă în alta, avea să o arunce în gura lupilor cu propria-i mână. Asemenea lucru putea face vrajba să escaladeze, asta dacă nu cumva urmau să se omoare unii pe alţii chiar acum. Istoria putea să se repete!

— Tiffany?

Nu Sam, Roy sau tatăl ei fu cel care îi rosti numele cu mare uimire. Era fratele ei Carl, iar acum toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Era uşor să-l zărească pe Franklin în mijlocul grupului, ieşit în faţa celorlalţi. Era cel mai în vârstă dintre călăreţi, iar trăsăturile sale erau o combinaţie a celor ale fraţilor ei. Blond şi lat în umeri. Un bărbat chipeş. Un bărbat mânios. Nu era de mirare că mama ei îl părăsise. Arăta de parcă era gata să ucidă pe cineva, iar acel cineva putea fi chiar ea.

Dar ochii lui verzi se întoarseră scăpărând acuzator asupra lui Zachary.

— Fiu de căţea, ştiai de la bun început, nu-i aşa?

— Ce dracu' îndrugi acolo? întrebă Zachary, apoi îşi întoarsă privirea spre Tiffany. Ce se petrece aici, domnişoară Fleming?

Tiffany nu putea să răspundă nici dacă ar fi încercat, într-atât de şocată era de toată furia şi acuzaţiile la care fusese martor, apoi auzi vocea lui Hunter lângă ea:

— Jenny? Spune-le că se înşală.

Dumnezeule…

— E fiica mea, rosti Frank cu mânie. Nu vă mai prefaceţi că nu ştiaţi. Seamănă mult prea bine cu Rose ca să nu vă fi dat seama!

— Pe naiba, se răsti Zachary înapoi. Abia dacă ţi-am văzut nevasta la faţă ca să-mi aduc aminte cum arăta. Nemernicului Ţi-ai trimis fata aici ca să ne spioneze? De parcă nu ar fi evident. Nunta se anulează, şi tâmpitul ăla de armistiţiu odată cu ea!

— Ba bine că nu! Ar fi trebuit să am mai multă minte decât să am încredere într-un Cal…

Un foc de armă răsună peste vorbele lui. Aproape toate mâinile se îndreptară spre propriile arme, însă doar în semn de surprindere. Sunetul venise de deasupra. Toţi călăreţii priveau spre una dintre ferestrele de deasupra. Zachary coborî de pe verandă şi se opri lângă calul lui

Frank, ca să vadă dincolo de acoperişul verandei.

— Mary, începu el împăciuitor.

— E rândul meu, Zach, aşa că taci, îi tăie Mary vorbele. Bărbaţii din familiile noastre nu au avut niciodată pic de minte când venea vorba de vechea vrajbă, dar noi, femeile, am ştiut mai bine. Nunta o să aibă loc, întocmai cum eu şi Rose am aranjat acum mulţi ani. Şi Frank, de vreme ce ai să ne lipseşti de cea mai bună bucătăreasă din ţinut, aşteaptă-ne pe toţi mâine-seară la cină. Atunci putem să vorbim mai pe îndelete… paşnic, aţi auzit?

Frank nici nu consimţi, nici nu refuză, dar îşi coborî carabina şi le spuse fiilor săi:

— Luaţi-o pe sora voastră.

Toţi trei fraţii începură să descalece, dar nu trebuiră să o aducă. Tiffany se îndreptă cu spatele rigid spre calul lui Sam, care Îi întinse mâna, şi încălecă în spatele lui. Nu se mai uită la tatăl ei, nu îi păsa ce credea, nu îi păsa cât de furios era pe ea. Odată ce avea să treacă peste şocul de a fi fost descoperită, intenţiona să îi spună exact de ce făcuse ceva atât de drastic… din cauza *lui!*

Cei doi duşmani de-o viaţă nu îşi mai spuseră niciun cuvânt. Mary încă era aplecată peste fereastra de sus, cu puşca în braţe, deşi îi făcu cu mâna lui Tiffany când aceasta plecă cu grupul. Hunter era încă pe verandă. Ultimul lucru pe care ea îl văzu fu expresia de pe chipul lui. Pe lângă durerea din ochii lui, arăta scos din minţi de furie.

Capitolul 42

Ferma familiei Warren aducea mult cu Triple C. Casa era la fel de mare, însă era făcută din piatră şi nu din lemn. Tiffany ştia că nu avea cum să fi fost la fel cu douăzeci de ani în urmă când Rose sosise aici ca mireasă, şi totuşi

mama ei îi spusese că Tiffany avea să se simtă aici ca acasă.

Frank trebuie să fi construit o casă mai mare, mai confortabilă pentru Rose, pentru a-i oferi noii sale soţii un cămin mai asemănător cu ceea ce ea era obişnuită. Lui Tiffany îi venea greu să creadă că mama ei sofisticată, care ducea o viaţă luxoasă în New York, trăise aici. Şi Tiffany trăise aici. Dar era prea mică atunci ca să-şi mai amintească. Cu siguranţă nu se simţea ca şi cum se întorcea acasă.

Sam încercase să-i şoptească pe drumul spre fermă „N-am fost eu”, dar ea nu îi răspunsese. Durerea pe care o simţea era ca un pumn încleştat în jurul inimii. La ce se aşteptase? Ca Frank să o ia în braţe în faţa tuturor Callahanilor şi a propriilor argaţi şi să-i spună cât de mult o iubea, cât îi dusese dorul, că îşi dorea ca Rose să nu o fi luat vreodată de lângă el? De ce nu? Era tatăl ei! Dar nu îi spusese niciun cuvânt!

Când sosiră la casă, intră grăbită înăuntru cu Sam urmând-o îndeaproape. Parcă îşi ieşise din minţi. Dacă Frank ar fi intrat şi i-ar fi vorbit chiar atunci, toată durerea şi mânia pe care le simţea s-ar fi revărsat, aşa că îşi imploră fratele:

— Condu-mă spre camera mea, şi repede. Te rog!

Panica din vocea ei trebuie să-l fi convins să-i dea ascultare, aşa că o conduse pe scări. Avea de gând să se baricadeze înăuntru până când va primi veşti de la Rose, apoi să se furişeze din fermă aşa cum făcuse şi mama ei odinioară. Sam putea să-i lămurească pe toţi în locul ei. Nu avea să fie nicio cină cu familia Callahan, şi nicio confruntare cu bărbatul fără inimă care o procrease. Şi cu siguranţă nu avea de gând să se căsătorească cu Hunter, chiar dacă acesta ar fi putut să o ierte. De fapt, spera ca el să nu o facă. I-ar fi fost mult mai uşor să plece dacă nu îl revedea. Sam repetă în timp ce o urma în camera a cărei

uşă o deschise pentru ea:

— Nici eu, nici Roy nu i-am spus tatei, deşi Roy a vrut. S-a certat cu mine ca nebunul din cauza asta. A trebuit să-i dau vreo două ca să-şi ţină gura. Dar cred că i-aş fi spus eu tatei destul de curând. Mă măcina vina, să ţin totul sub tăcere. Chiar nu era corect, Tiff. Locul tău e aici, cu noi.

— Iar acum toată lumea e supărată, răspunse ea sec.

— Tata a fost al naibii de supărat de dimineaţă, consimţi el. Tocmai porneam să vedem de pământ când Herb, unul dintre argaţi, şi-a făcut curaj să-i spună ce auzise în oraş în weekend. Ai fost văzută mai mult decât o dată cu fraţii Callahan. Nu le trebuie mult oamenilor din oraş ca să înceapă să speculeze şi să bârfească despre nouveniţi. Nimeni nu a bănuit că eşti tu, dar s-au gândit că eşti menajera aşteptată, ademenită în cealaltă tabără. Cred că tata a fost mai supărat că Zachary nu i-a spus despre farsa asta când a avut ocazia. Dar Hunter părea supărat până să se dumirească ce se petrece şi l-am văzut că se înfurie. E de înţeles, având în vedere că trăgeai cu urechea chiar sub nasul lor. A meritat?

Tiffany tresări, cuprinsă de vinovăţie. Reuşise să tulbure apele şi mai mult. Familia Callahan avea deja o părere proastă despre ei, dar acum? Cu atât mai proastă. Dar, ca să îi răspundă, rosti:

— De fapt, da. Nu sunt diferiţi de voi. Sunt oameni de treabă odată ce apuci să-i cunoşti. Dar din cauza acelei vechi duşmănii, niciuna dintre tabere nu a avut ocazia asta. Din cauza ei, simt exact ca voi. Hunter chiar mi-a mărturisit că nu ştie dacă nu m-ar urî dacă ne-am căsători.

— Vrei să spui, să o urască pe femeia pe care încă nu a întâlnit-o?

Tiffany roşi.

— Da, dar mi-a spus că indiferent ce ar simţi pentru ea… pentru mine… ura i-ar sta tot timpul în cale, fiindcă a trăit cu ea întreaga viaţă.

Sam reflectă asupra celor auzite.

— Niciodată nu l-am plăcut pe Hunter din cauza a cine e, dar l-am respectat. Niciodată nu s-a luat de mine sau de fraţii mei când a avut ocazia. Era mult mai în vârstă şi mai masiv decât oricare dintre noi. Pe de altă parte, John pare supărat pe lume, şi era la fel şi în copilărie. Ne întărâta cu fiecare ocazie pe care o avea, sperând să ne luăm la bătaie. Dar unul din fraţii lui îl oprea tot timpul. Cel mai adesea era Hunter. Cred că părinţii lor le-au ordonat să ne dea pace... din cauza armistiţiului.

— Halal armistiţiu, mormăi Tiffany, când ambele părţi încă se urăsc de moarte.

Sam chiar rânji la auzul vorbelor ei.

— E greu să renunţi la ceva atât de distractiv.

Tânăra miji ochii.

— Ce-ai spus?

Fratele ei chicoti.

— Nu ştiu cum stau lucrurile cu părinţii noştri, dar băieţii din ambele tabere şi-au jucat destule renghiuri unii altora.

— Evident, nu ţii minte omorurile, altfel nu ai spune asta.

Sam ridică din umeri.

— Tiff, am crescut cu armistiţiul, la fel ca Hunter şi fraţii lui. Niciodată n-am văzut pe cineva ucis. Chestiile astea se petreceau înainte să ne naştem. Acum am să trimit un om să-ţi aducă lucrurile astăzi. Presupun că Mary Callahan o să îi dea voie. Întotdeauna a fost prietenoasă când ne-am întâlnit în oraş… nu ca bărbaţii din familia ei.

— Sam, nu vreau să văd pe nimeni.

— Vrei să spui pe tata?

— Da, vreau să spun pe tatăl tău.

— E şi al tău.

Această realitate o lovi crunt.

— *Nu* e al meu. A fost *vreodată* al meu?!

— Când te-am ţinut în braţe după ce te-ai născut, rosti cu blândeţe Franklin din prag. Îi făcu un semn din cap lui Sam să îi lase singuri, apoi continuă: Când te-am hrănit înainte să poţi să ţii o lingură. Când te-am legănat seara, până când adormea! Când am stat lângă patul tău toată noaptea atunci când ai răcit prima oară, pentru că mama ta era îngrozită că te-ai putea, sufoca în somn. Când te-am ţinut de mânuţă ca să faci primii paşi. Când…

— Opreşte-te! strigă Tiffany, sugrumată de durere. Te aştepţi să cred lucruri pe care nu mi le amintesc? Nu am nicio amintire cu tine! Nici măcar una! Unde ai fost când ar fi contat? Unde ai fost când aveam nevoie de tine? Iar acum e prea târziu. Vrei să ştii de ce m-am prefăcut de fapt că sunt altcineva? Pentru că aş prefera să trăiesc cu duşmanii tăi decât cu un tată căruia i-a păsat atât de puţin de mine că nu m-a putut vizita nici măcar o dată în toţi anii ăştia!

Îi întoarse spatele ca să nu îi vadă lacrimile pe care nu şi le mai putea stăpâni. Îi şiroiau pe obraji, revărsându-se cu toată durerea adusă de indiferenţa lui, durerea adusă de absenţa lui, durerea…

— Asta a fost camera ta, rosti el pe acelaşi ton blând. La începutul anului, am pus să fie pregătită pentru întoarcerea ta, dar până atunci încă avea toate lucrurile din pruncia ta. Veneam în fiecare noapte înainte să mă culc ca să te învelesc mai bine… în mintea mea. Ştiam că nu eşti, dar îmi închipuiam că eşti. Mi-a fost atât de dor de tine, Tiffany. Când Rose m-a părăsit, durerea a fost cu atât mai mare că mi te-a luat şi pe tine.

Părea sincer, dar ea nu avea de gând să se lase prostită. Dumnezeule, chiar considera că îi va mai crede minciunile în ultima clipă? De ce nu putea pur şi simplu să recunoască adevărul? Poate că i-a purtat de grijă cât era bebeluş, dar a uitat de ea imediat ce a dispărut. Nu avea cum să creadă altceva, fiindcă avea dovezi. Cincisprezece ani lungi de dovezi.

Nu mai putea să îndure aşa ceva… sau pe el. Abia reuşind să îşi ridice cuvintele peste nodul din gât, îi spuse:

— Trebuie să-ţi cer să părăseşti camera. Voi sta aici deocamdată, dar aş prefera să nu ne mai prefacem că am fi tată şi fiică. Dacă nu îmi poţi respecta dorinţele, atunci voi sta în oraş până primesc veste de la mama.

— Tiffany…

— Te rog! Niciun alt cuvânt!

Uşa se închise. Aruncă o privire să se asigure că bărbatul plecase înainte să se prăbuşească în genunchi. Trebui să îşi ducă mâna la gură pentru a-şi înăbuşi suspinele. Nu înţelegea. Nu ar fi trebuit să o doară atât de rău după toţi anii care trecuseră. În schimb, ar fi trebuit să se bucure că în sfârşit îi arătase că nici ei nu îi pasă…

Capitolul 43

Zachary voise să vorbească. Hunter, nu. Calul său era încă priponit de stâlpul din faţa casei. Imediat ce clanul Warren părăsise ferma, la fel făcu şi el. Zachary strigase în urma lui să se oprească. În câteva clipe, Hunter nu îl mai auzi.

Călărise ţintă spre oraş pe o cărare dreaptă care evita bucata de drum pe care se afla familia Warren. Ajuns la cârciuma Blue & Ribbon, comandă o sticlă de whisky. Cineva îi vorbi la bar, beat şi râzând. Pumnul îi fulgeră. Nici măcar nu băgă de seamă pe cine lovise, nici nu îi păsa cui avea să îi ceară scuze cu altă ocazie. Doar apucă sticla şi plecă. Dar spera să dea de câţiva mineri pe stradă. Ar fi fost fericit să se descarce pe ei. Nu avu noroc, nici unul nu îi ieşi în cale.

Plecă din Nashart şi călări toată ziua, nici măcar nu-şi aducea aminte unde. Pe la prânz, jumătate din sticlă era

goală. Nu îşi făcuse efectul pe care el şi-l dorea. Nu putea să îşi scoată din minte imaginea fetei plecând cu familia ei, fără nicio urmă de emoţie? Fără o fărâmă de vină sau de remuşcare pentru ce făcuse. Termini restul sticlei şi continuă să călărească fără ţintă.

Cealaltă jumătate de sticlă îşi făcu efectul, dar nici pe departe îndeajuns de mult. Însă îi deschise zăgazul amintirilor – Jenny prinzând o vită cu lasoul şi râzând de sine pentru cât de mult îi luase; Jenny făcând paturi, spălând vase, gătind pentru ei. Era de mirare că nu le otrăvise mâncarea; Jenny încercând să stingă un foc, deşi nu ştia cum… ori acum avea să se iveaască adevărul, că de fapt ea îl pornise?

Aşa se simţea ea bine, spionându-le familia? Oare râsese de ei în tot acest timp pentru că îi crezuseră povestea cu menajera? Şi ce idiot fusese el, când îi spusese ce simţea pentru logodnica lui… pentru ea! Ar fi crezut-o în stare de orice pe femeia care l-a ademenit… Nu avea rost să nege. Înşelătoria ei îl omora cu zile pentru că o iubea. Şi totul se petrecuse atât de repede. Îşi dăduse seama de asta şi încercase să-i pună capăt în inima lui. Dar imaginea ei cu nou-născutul lui Caleb în braţe îi năruise eforturile. Era îndrăgostit de o femeie care nu exista!

Îşi reveni în fire înainte să-l lase Patches să găsească drumul spre casă. Soarele era spre apus. Dumnezeule mare, nu avea să mai privească vreun asfinţit fără să se gândească la ea şi la cât de mult îi plăceau. Acel lucru putea să îl creadă, dar nimic altceva.

Intră prin bucătărie. Mare greşeală. Avea să fie nevoit să se ferească de încăperea aceea ca dracul de tămâie, căci o vedea pretutindeni în ea. Singurul aflat acolo era Andrew. Citea din cartea de bucate a lui Jenny în timp ce învârtea în oala de pe sobă. Deci el avea să preia treaba ei?

Maximilian se avântă în încăpere la auzul uşii deschise, dar dispăru înapoi pe coridor când văzu că

stăpâna lui încă nu se întorsese. Lui Hunter îi venea să râdă oricând vedea cum porcuşorul acela o urmează pe Jenny pretutindeni. Nu îl luase cu ea. Nu, desigur că nu ar fi făcut-o, totul fusese un rol, mai ales afecţiunea ei pentru un porc.

Cu precauţie, probabil din cauza expresiei de pe chipul lui Hunter, Andrew şopti:

— Nu ştiam…

— Taci, puştiule, fu tot ce reuşi Hunter să spună în timp ce trecea prin bucătărie.

Se gândi că putea să se furişeze neobservat în camera lui şi să încuie uşa. Dar ambii săi părinţi erau în sufragerie. Amândoi întoarseră privirea spre el când apăru lângă scări. Scena îl luă suficient de mult prin surprindere încât să se oprească.

— Mamă, cum ai coborât aici?

— Am cărat-o eu jos, mormăi Zachary. Te-am aşteptat aici toată ziua! A refuzat să se ducă înapoi sus de teamă că ai încerca să te strecori în casă fără să te observăm.

— Am încercat, recunoscu Hunter ridicând din umeri. Nu vreau să vorbesc.

— Stai jos, îl îndemnă Mary cu blândeţe.

Era un lucru să nu îi dea ascultare lui Zachary. Hunter o făcea adeseori, ca doi masculi care se dădeau cap în cap. Dar era cu totul altceva să nu se supună cerinţelor mamei sale. Se aşează, dar apoi schimbă imediat locul şi se aşează pe canapea lângă mama lui, astfel încât masa de pocher să nu îi atragă privirea. Alte amintit! nenorocite cu distracţie şi râsete împreună cu Jenny, care acum doar îi aţâţau mânia. Oare chiar simulase totul? Chiar se gândise în noaptea aceea că nu ar mai vrea să plece în oraş sâmbăta seara dacă le-ar putea petrece pe toate cu ea. Ce prost fusese!

— Acum nu te preface că n-ai să fii un mire fericit, începu Zachary. Ai fost în limbă după fata aia de când a ajuns aici.

— Da, în limbă după Jenny, răspunse Hunter cu

răceală. Dar nu ea a fost persoana care a plecat azi de-aici.

— Şi ce dacă ne-a prostit, replică Zachary. Cu toţii am apucat să vedem cum e de fapt şi lasă-mă să-ţi spun că sunt al naibii de bucuros că nu e genul de fată de societate plină de aere la care mă aşteptam.

— Nu e? întrebă Hunter cu mânie. Încă nu ţi-ai dat seama că *juca* teatru? Ce-ai văzut şi ai auzit nu era ea cu adevărat, ci doar un rol.

Porcuşorul tropăi pe coridor la auzul vocilor, aparent încă, sperând să îşi găsească stăpâna. Max se opri la capătul scărilor şi îi privi îndelung, aproape acuzator, de parcă îi învinovăţea pentru absenţa ei. Zachary aruncă una dintre micile perne brodate ale lui Mary după el, făcându-l să guiţe şi să fugă în sus pe scări.

— Porc nenorocit, mormăi Zachary. Hunter, trebuie să i-l duci fetei mâine.

— De ce? Doar are să-l trimită la ei în bucătărie, pentru cină. Chiar crezi că, din toate animalele, s-ar împrieteni cu un porc? Este doar o altă parte din înşelăciunea ei. De fapt, nu mă îndoiesc că a fost deosebit de meticuloasă în a face exact opusul a ceea ce ar face în realitate, numai ca noi să nu facem legătura între Jennifer Fleming şi Tiffany Warren.

— Ce legătură? întrebă Zachary cătrănit. Că ambele au venit din Est în acelaşi timp? Că amândouă au părul ăla roşcat şi frumos? Am fi crezut că e doar o coincidenţă.

— Da… în afară de cazul în care se comporta cum se comportă de obicei, atunci ne-am fi dat seama al naibii de repede. Tată, încă nu ţi-ai dat seama? Ea *chiar e* orăşeanca aceea înfumurată şi rece care ne aşteptam noi să fie.

— Nu tocmai, obiectă Mary. Ţine cont de faptul că fraţii tăi au abordat-o, nu ea pe ei. Şi indiferent ce motiv ar fi avut să nu spună nimic, a venit la noi aşteptându-se să fie doar o menajeră, ceea ce nu e nici pe departe o muncă istovitoare, dar noi în schimb am pus-o la muncă, muncă

adevărată. Dacă ar fi fata de bani gata, răsfăţată şi crescută în puf pe care o credeţi voi, ar fi renunţat numaidecât. Doamnele din înalta societate nu-şi murdăresc mâinile. Întotdeauna au lângă ele o slujnică personală.

Hunter pufni.

— Acum că ai adus vorba, a vizitat o femeie cazată la hotelul din oraş. A spus că era o cunoştinţă pe care a întâlnit-o în tren, dar e probabil slujnica ei. Adevărata Tiffany Warren nu ar fi călătorit până aici de una singură, nu-i aşa?

— Nu, nu ar fi făcut-o, consimţi Mary, dar apoi îi aminti: încă nu ştim de ce a făcut toate astea.

— Ca să spioneze pentru tată-său, evident, îşi menţinu Zachary presupunerile iniţiale.

— Cu ce scop? îl întrerupse Mary. Nu avem nimic de ascuns. Dacă e ceva, miroase mai mult a farsă şi a renghi, unul care să le întreacă pe toate cele ale fraţilor ei. Poate că băieţii Warren chiar au convins-o să o facă, dar cu siguranţă nu tatăl ei. Şi totuşi, nu pot să cred nici asta. Doar că e ceva mult mai probabil decât spionatul.

— Mai contează de ce? rosti Hunter. Faptul rămâne, este o mincinoasă şi una al dracului de bună. Acum, nu vom putea să mai credem nicio vorbă pe care o spune.

Mary îl mângâie pe mână.

— Ştiu că eşti furios. Ai tot dreptul să fii. Poţi să mă învinovăţeşti un pic şi pe mine, pentru că am văzut ceva din Rose în ea, nu clar, dar destul ca să-mi pun întrebări. Însă n-am spus nimic.

— De ce naiba nu? întrebă Zachary.

— Pentru că voi, ca nişte măgari încăpăţânaţi ce sunteţi, v-aţi fi dat de ceasul morţii din pricina asta, răspunse Mary, privindu-şi tăios soţul. Şi pentru că m-am gândit că are motivele ei. Şi, de asemenea, pentru că am simţit bunătate în ea. Ar trebui să fie cea mai bună actriţă din lume ca să simuleze aşa ceva.

Hunter se ridică să plece. Capul începea să-l doară de la toate posibilităţile enumerate, niciuna bună.

— Mă duc să mă culc.

— Nu mănânci mai întâi? Tată-tău l-a convins pe băiatul acela să preia slujba lui Jenny, adică a lui Tiffany.

— Am dat pe gât o sticlă de poşircă; mâncarea n-o să-mi rămână în burtă în noaptea asta.

Mary încuviinţă cu înţelegere şi îi promise:

— Totul are să fie mai bine dimineaţă, Hunter. Şi mâine-seară…

— Nu merg cu voi.

— Ba bine că nu, rosti mama lui. Probabil chiar ai să pleci mai devreme pentru că ai să arzi de nerăbdare să afli ce motive a avut.

Hunter încuviinţă de dragul mamei sale, dar în sinea lui nu era de acord. Urcă scările şi se întâlni din nou cu porcuşorul, care şedea în faţa uşii camerei lui Jenny aşteptând, sperând că ea o să deschidă, probabil simţindu-se la fel de părăsit cum se simţea şi el. Fără măcar să se gândească de ce o face, Hunter îl culese pe Max de pe jos şi îl duse în camera lui peste noapte.

Capitolul 44

Tiffany se bucura de o reuniune fericită măcar cu fraţii ei. Nodul dureros din piept se potolise de-a lungul zilei în vreme ce, unul câte unul, fraţii săi o vizitară în cameră pentru a-şi exprima fericirea că o revăd. Sam trebuie să le fi spus lui Carl şi Roy motivele ei pentru a rămâne la familia Callahan, cel puţin cele pe care ea i le spusese, pentru că nu pomeniseră despre ce făcuse ea nici măcar o dată. Carl era adorabil. Era atât de timid şi îşi pieptănase părul blond peste cap ca să-i arate că acum era un bărbat, deşi avea

doar şaisprezece ani. Dar întotdeauna fusese!

Un copil sfios, aşa că probabil avea nevoie de câteva zile să se relaxeze în preajma ei.

Se aşteptase ca Roy să fie mai înverşunat din cauza situaţiei, dar, cum era o fire mai visătoare, poate că înţelegea mai bine decât oricine altcineva de ce făcuse ea ceva atât de drastic. Înainte să plece, îi strecură o poezie în palmă, scuzându-se în felul său că fusese atât de supărat pe ea când se întâlniseră în târg.

Cândva după-amiaza, unul dintre argaţii familiei Warren îi aduse cuferele cu haine. La cererea lui Tiffany, Sam se dusese în oraş şi o aduse pe Anna la ferma Warren.

— Era şi timpul, începu Anna să bombăne pe un ton de „ţi-am spus eu” până să bage de seamă ochii roşii ai lui Tiffany, după care se corectă: Deci nu tu ai decis să vii aici?

Tiffany clătină din cap.

— Şi întâlnirea cu tatăl meu a fost pe atât de groaznică pe cât mă aşteptam să fie. Dar sunt sigură că mai trebuie să îndur doar câteva zile.

— Ce se întâmplă în câteva zile?

— Am să primesc o suspendare a sentinţei şi o să mă întorc acasă, unde mi-e locul. Vii cu mine sau acum preferi să lucrezi cu ciocane şi fierăstraie?

— Mi-a plăcut să o fac pentru câteva zile, dar tot atât de repede am rămas şi fără comenzi, aşa că mă plictiseam. Orăşelul acesta e încă prea mic pentru un tâmplar cu normă întreagă, deşi ar fi ceva la care aş putea să lucrez ocazional dacă *tu* ai mai fi rămas. Dar domnul Martin nu avea cu adevărat nevoie de un ajutor, doar că se simţea singur, petrecând fiecare zi în prăvălie fără nimeni în jur.

Nu era singura surpriză. Când Sam se dusese în oraş după Anna, îl întâlnise pe dirigintele de poştă pe drum, care îi spusese că un pachet pentru Tiffany sosise cu trenul de dimineaţă. Era răspunsul mamei sale la prima ei scrisoare. Cum mama ei o adresase către Tiffany la ferma Warren, era

un semn al mâniei lui Rose. Tiffany nu credea că mama ei intenţionase să îi dea şarada în vileag, întrucât cel mai probabil că Frank ar fi crezut că e un pachet trimis mai devreme, care să fie deja acolo la sosirea ei.

Descoperi cu încântare că erau cărţile de bucate pe care le ceruse, cu mâncăruri franceze, italiene, până şi unele la mare trecere în New York, toate trei în volume groase. Dar nu erau însoţite de nicio scrisoare. Tiffany era sigură că scrisoarea fusese adresată către Jennifer Fleming la ferma Triple C. Cât de ingenios din partea mamei sale. Voia să se asigure că Tiffany avea să îşi contacteze măcar unul dintre fraţi pentru a obţine cărţile de bucate. Probabil spera că aveau să o facă să vadă cât de nechibzuită era. Dar Tiffany nu era dornică să citească prima scrisoare. Chiar şi pe hârtie, Rose era foarte capabilă să urle. Aştepta cu nerăbdare următoarea scrisoare a mamei sale, fiindcă aceea avea să o salveze.

Era nerăbdătoare să se alăture fraţilor ei la cină şi căută să o grăbească pe Anna cu toate pregătirile pe care i le făcea, dar apoi râse de sine. Oare se obişnuise puţin prea mult cu cât de repede mergea totul fără o slujnică a cărei slujbă era să o îmbrace şi să o coafeze? Răsuflă adânc şi îşi ţinu gura, căci rezultatul avea să merite. Privindu-şi reflexia în oglindă înainte să iasă din cameră, constată că avea dreptate. Arăta din nou ca Tiffany, adevărata Tiffany.

*

Râdea laolaltă cu fraţii ei când Franklin intră să li se alăture. Băieţii continuau să vorbească însufleţiţi, spunându-i poveşti amuzante şi mai multe despre ce făcuseră în ultimii ani de când nu îi văzuse. Nimeni nu băgă de seamă că nu mai participa la conversaţie. Îşi dădu atunci seama că făcuse o greşeală să coboare pentru cină. Doar că se lăsase copleşită de dorinţa de a petrece timp cu fraţii

ei.

— Ce crezi, Tiff? o întrebă Roy. Tiff?

Până la urmă îi atrase atenţia, deşi ea nu pricepuse ce o întrebase.

— Scuze. Ce-ai spus?

— Ai vrea să mergem cândva săptămâna asta la lac, să înotăm?

Lacul acela nenorocit! Era tocmai motivul pentru care se afla aici, o dispută pentru drepturile de exploatare a apei. Fu îndeajuns de cătrănită să spună:

— Nu crezi că o să fim împuşcaţi?

Vorbele ei stricară atmosfera veselă de la cină. Toţi trei băieţii păreau chinuiţi de remuşcări, când nici nu era vina lor. Vina îi aparţinea lui Franklin, care nu părea să se căiască absolut deloc în privinţa rolului său în întreaga vrajbă. Poate doar puţin exasperat de remarca ei. Acum îi era uşor să îşi dea seama de ce Rose se căsătorise cu el. Blond, cu ochi verzi ca ai lui Tiffany, aparent calm în felul său de a fi, atât de diferit de temperamentul impetuos al mamei sale, şi încă incredibil de chipeş, deşi era trecut de patruzeci de ani.

— Poţi măcar să ne oferi o seară în care să ne bucurăm de compania ta fără să dezgropi trecutul? o întrebă Frank.

Tiffany ar fi dorit să o poată face, chiar şi-o dorea, dar nu cu *el* stând la masă. Aproape că îi ceru să plece. Aproape. Dar fără îndoială că fraţii ei ar fi sărit în apărarea lui şi s-ar fi supărat pe ea, aşa că o lăsă baltă. În schimb, îi aduse aminte:

— E singurul motiv pentru care mă aflu aici. Trecutul. O duşmănie pe care nimeni dintre voi nu a avut suficient bun-simţ să îi pună capăt. Am auzit versiunea familiei Callahan. Acum, aş vrea să aud versiunea voastră.

— Putem să discutăm asta dacă e nevoie, rosti Frank cu un mic zâmbet de politeţe. Deşi nu face minuni la

digestie. Poate să aştepte până după ce mâncăm?

Bună dispoziţie când însăşi prezenţa lui o înfuria? Dar o servitoare intră cu un vas mare cu salată pe care începu să le-o servească la primul fel. Cel puţin Frank avea un bucătar decent şi mulţi servitori. Majoritatea păreau să fie indieni sau de descendenţă indiană. După ce două servitoare care păreau a fi mai degrabă indiene decât albe îi umpluseră cada lui Tiffany mai devreme, *propria* ei cadă, îl întrebase pe Sam despre ele.

Acesta îi explicase că, cu două decenii în urmă, nu era ceva neîntâlnit ca indienii să îşi ofere la schimb femeile primilor vânători din zonă. După aceea, femeile nu se mai puteau întoarce la triburile lor şi la începerea războaielor cu indienii aveau deja propriile familii şi nu erau implicate în lupte. Dar pentru că mulţi albi muriseră în acele războaie, prejudecăţile împotriva indienilor se intensificaseră, chiar şi după ce triburile fuseseră alungate din teritoriu. Vlăstarii acelor uniuni interrasiale avuseseră probleme să îşi găsească de lucru după războaie. Se pare că Frank nu împărtăşea acele prejudecăţi, dar, la urma urmei, făcuse comerţ cu triburile cu mult înainte de începerea animozităţilor. Probabil acela fusese motivul pentru care ferma Warren fusese cruţată în timpul ostilităţilor.

Tiffany reuşi să îşi ţină gura în timpul mesei. Sosi felul principal, pui la cuptor, înăbuşit în brânză proaspătă. Arăta şi mirosea delicios, şi o făcu să se întrebe ce mânca Hunter în seara aceea. Spera doar să nu fie ceva gătit de Jake.

Băieţii continuară să sporovăiască şi să râdă. Ea zâmbea cu jumătate de gură când încercau să o includă în conversaţie. Frank o privea în deplină tăcere. De fiecare dată când ochii li se întâlneau, durerea din piept devenea tot mai greu de îndurat. Era de mirare că putea să înghită mâncarea, până şi plăcinta de cireşe care sosi la desert. Tot ce îi amintea era că încă nu apucase să gătească deserturi pentru familia Callahan sau prăjiturile pe care le promisese

ajutoarelor după ce curăţaseră casa.

Dar, când ultima furculiţă fu aşezată, se săturăsă aştepte. Fraţii săi îşi dădură seama de asta. Sam le făcu semn să părăsească încăperea, pentru a-i da măcar o fărâmă de intimitate cu tatăl ei. Nu se gândise că urma să rămână singură cu el şi aproape că îl repezi din nou, dar nu avea rost. De dimineaţă, avusese ocazia să repare ruptura dintre ei, dar tot ce făcuse fusese să îl spună că se „gândise” la ea. Mare bine îi mai făcuseră *gândurile* lui în timp ce creştea.

Aşa că rămase concentrată pe scopul ei şi rosti:

— Vreau ca vrajba dintre voi să se termine fără o căsătorie pentru că nu pot să trăiesc aici. Până acum am dus o viaţă blândă, ferită. Niciodată nu m-am întâlnit cu violenţa până să ajung aici, unde am avut arme îndreptate înspre mine, am văzut oameni murind în faţa mea, am văzut oameni bătându-se pe străzi. Mă duc acasă imediat ce mama îşi dă seama că nu ar fi trebuit să mă trimită aici. Aşa că, până la vizita de mâine a familiei Callahan vreau să ştiu de ce a trebuit să fiu amestecată în nebunia asta.

— Îmi pare rău că ai fost martoră la…

— Te rog, îl întrerupse ea cu răceală. Sam mi-a pomenit deja că probabil a fost doar ghinion. Fie că aşa stau lucrurile, fie că nu, cert este faptul că o căsătorie nu are cum să pună capăt la ceea ce continuă de trei generaţii. Nu ar avea nicio şansă de succes dacă singurul motiv pentru ea e să sfârşească duşmănia.

— Nici nu credeam că acela ar fi singurul motiv, spuse Frank. Eram sigur că ai să-l placi pe Hunter. Nu-l placi?

Îi venea să urle, atât era de sătulă să audă întrebarea aceea.

— Ba da, dar el şi-a petrecut întreaga viaţă urându-i pe cei din familia Warren. Aşa ceva nu dispare peste noapte. Aşa că explică-mi. De ce a trebuit să crească urându-te?

— Presupun că familia Callahan ne-a învinovăţit pe noi când ţi-au spus povestea?

— Ştiu că vrajba dintre voi nu a început aici, că a început cu o festă jucată lui Elijah Callahan, care a luat o turnură urâtă. Şi că mama ta, Mariah, l-a împuşcat în ziua când trebuiau să se căsătorească.

Tiffany reproduse întreaga poveste pe care i-o istorisise Mary Callahan. Tatăl său încuviinţa în timp ce asculta.

— L-a împuşcat fiindcă a înşelat-o, pur şi simplu. De aceea a fost atât de furioasă, încât s-a căsătorit cu altcineva atât de curând. Tatăl meu, Richard, chiar bănuia că încă îl iubea pe Elijah, dar tot a vrut să o ia de soţie. Însă a ajuns să-i urască pe Callahani din cauza asta. Dumnezeule, femeia aceea avea o ură atât de puternică în ea.

— Şi v-a infectat pe toţi cu ea?

Frank încuviinţă.

— Deşi cred că o parte din ea era îndreptată spre ea însăşi, pentru că ştia că era incapabilă să-l ierte pe omul pe care îl iubea. Îl iubea din toată inima. De aceea niciodată nu a lăsat ura în urmă…

Deci familia ei nu era cu totul de vină? Oare Mary omisese intenţionat că Elijah o înşelase pe Mariah sau Elijah fusese prea ruşinat să îi spună familiei sale de fapta sa? Dar acest lucru nu explica de ce duşmănia îi însoţise până în Montana.

— Elijah a încercat să scape de ea, rosti Tiffany. Şi-a mutat familia în celălalt capăt al continentului. De ce l-a urmat aici?

— Mama mea a fost o femeie puternică, curajoasă, pasională, care a îndurat multe suferinţe şi pierderi într-un timp scurt. Tatăl şi cei doi fraţi mai mari ai mei au murit în răstimp de cinci ani, iar ea a dus pe umerii ei toată responsabilitatea pentru fermă cât am fost prea tânăr.

După atâtea morţi în familia noastră, obsesia ei pentru Elijah a sporit. A fost grozav de furioasă când a aflat că el urma să se mute din Florida. Nu ştiam la acea dată, dar a angajat un om care să-l urmărească şi să afle unde s-a stabilit. Apoi a început să se plângă de Florida şi a sugerat să ne mutăm în vest, în Montana. Aveam doar optsprezece ani. Nu bănuiam că mă manipulează, că încearcă să mă facă să ne mutăm aici, deşi nu era de fapt o idee rea în sine.

— Să-i urmăriţi?

— Nu, să părăsim Florida, răspunse Frank. Erau prea multe furturi şi prea mulţi fermieri care concurau pentru prea puţin pământ. Acelea erau scuzele ei, care erau reale, dar şi mai convingătoare decât să-mi spună adevărul, lucru cu care niciodată n-aş fi fost de acord. Am fost la fel de surprins ca şi familia Callahan să descopăr că ne-am stabilit atât de aproape de ei.

— Nu ai confruntat-o în privinţa asta?

— Bineînţeles că am făcut-o. Tot ce mi-a spus a fost că avea nevoie de un final. De pace. Trebuia să fi ştiut că definiţia ei asupra păcii nu era aceeaşi cu a mea. Pacea ei însemna să-l omoare. Doar o spusese de destule ori de-a lungul anilor, că ar fi trebuit să-l ucidă în seara aceea fatală când trebuiau să se căsătorească.

— Când s-au împuşcat unul pe celălalt?

— La aproape un an după ce am ajuns aici. Zachary a apărut la fermă într-o dimineaţă, cerând să i se spună unde era tatăl său. Nu mi-am dat seama până atunci că şi mama mea lipsea. Ne-a luat întreaga zi, dar până la urmă le-am găsit urma. Erau în coliba unui bătrân vânător. Erau unul în braţele celuilalt. Armele lor, ambele descărcate, erau încă în mâinile lor sau aproape. Urmele lor erau singurele proaspete. Nu ştim exact ce s-a petrecut. Poate au sperat să găsească fericirea împreună în viaţa cealaltă, fiindcă sigur nu puteau să o găsească împreună în aceasta. Pot

doar să sper că, în clipa din urmă, au reuşit să se ierte unul pe celălalt.

— Deci singurul motiv pentru care vă luptaţi acum e apa?

— Nu tocmai. Familia Callahan a învinovăţit-o pe mama pentru tot, că l-a împuşcat pe Elijah în loc să se mărite cu el, că l-a urmărit aici, că în cele din urmă l-a ucis. Apa e doar o chestiune secundară. Aveam doar optsprezece ani când am venit aici, Zach era cu câţiva ani mai în vârstă. Noi doi nu puteam să ne apropiem unul de celălalt fără să ne acuzăm. Am fost înţărcat cu ură, Tiffany, amândoi am fost. A fost greu să renunţăm la ea chiar şi după ce părinţii noştri s-au prăpădit.

— Încă îi urăşti?

— Mai mult decât oricând.

— Dar de ce?

— Pentru că au alungat-o pe mama ta de lângă mine.

Capitolul 45

Dintr-odată, Tiffany simţi că o iau ameţelile. Tatăl ei tocmai îi dăduse un motiv să-i urască pe Callahani. Cum putea acum să asigure un armistiţiu între cele două familii cu *aşa ceva* pus în balanţă? Dar, câteva clipe mai târziu, se încruntă. Vrajba nu putea să fie motivul pentru care mama ei plecase. Era ceva ce Rose ar fi putut cu uşurinţă să recunoască atunci când Tiffany o întrebase, dar nu o făcuse… numai dacă nu îi ascunsese acest fapt deoarece îi era teamă ca Tiffany să nu folosească aceeaşi scuză pentru a nu se căsători cu Hunter.

Aşadar, înainte să ridice mănuşa, întrebă:

— Chiar ţi-a spus ea asta?

— Nu, nu ar fi aruncat o asemenea vină asupra mea.

În schimb, a născocit o sumedenie de scuze. De fiecare dată când îi demontam vreuna dintre ele, îmi vâra alta pe gât. Spunea că nu suportă locul acesta, dar niciodată nu am văzut-o mai fericită decât în perioada când a proiectat casa. Spunea că îi duce dorul mamei sale, însă o vizita în fiecare an şi o dată bătrâna a venit până aici. Spunea că mama ei a convins-o în cele din urmă că făcuse o greşeală. Spunea că a fost avertizată că încă un copil ar ucide-o după ce a adus atâţia pe lume într-un timp atât de scurt. A folosit scuza aceea ca să mă alunge din dormitor, şi totuşi nu se putea ţine departe de mine. A folosit scuza asta şi după ce a plecat, ca motiv al plecării. A fost singura pe care am crezut-o pentru un timp. Atâtea scuze... şi furie când am încercat să o conving să se întoarcă.

Tiffany clătină din cap.

— Deci acum îi învinovăţeşti pe Callahani pentru un lucru de care nici măcar nu eşti sigur că sunt responsabili?

— Nimic altceva nu are sens. Cu cincisprezece ani în urmă, aproape că m-au omorât. Curând după ce am încasat glonţul acela, Rose te-a luat cu ea şi m-a părăsit. Cred că atunci şi-a dat seama că nu mai poate îndura ca aşa ceva să se întâmple din nou.

— Sau a fost suficient de amabilă încât să nu-ţi spună că nu te mai iubea.

— Nu spune asemenea lucru, Tiffany. Te rog, nu.

Tinerei i se tăie răsuflarea. Tatăl ei părea devastat de vorbele sale. Ar fi trebuit să fie mulţumită, nu să simtă cum nodul din gât i se umflă din nou fiindcă l-a rănit. Sări în picioare şi se îndreptă spre uşă înainte ca el să observe că o podideau lacrimile. Se opri doar pentru o clipă şi rosti fără să-l privească:

— Cunosc la fel de puţin ca tine motivul pentru care mama a plecat. Dar ştiu de ce vreau eu să plec. Mâine, am să sugerez ca armistiţiul cu familia Callahan să devină imediat unul permanent, ca ambele familii să împartă apa

de acum încolo. Ai să fii de acord?

— Nu-mi dau acordul să împart apa fără stabilirea unei legături de sânge între familiile noastre, care să garanteze accesul la apă pentru generaţiile viitoare. Mama ta a avut cea mai bună idee. Vreau ca fiii şi nepoţii mei să poată să crească vite pe pământul acesta pe care-l iubim pentru mult timp de acum încolo.

Cu obrajii deja umeziţi de lacrimi de frustrare, Tiffany părăsi încăperea. Avea nevoie să găsească un loc ascuns unde putea să îşi elibereze durerea înainte să se alăture din nou fraţilor ei. Se strecură într-o cameră goală. Spera că e goală. Nu ar fi trebuit să-i pună lui Franklin întrebarea aceea, când ştia deja răspunsul. Pentru că, la fel ca toţi ceilalţi, şi el se aştepta ca ea să se mărite cu Hunter. *Cum* putea asta să alunge toată ura? Cum putea să nu înrăutăţească lucrurile?

Abia reuşise să-şi şteargă păienjenişul de lacrimi din ochi şi să-şi usuce obrajii când auzi glasul lui Franklin în spatele ei.

— Familia Callahan o să fie mâine aici. Trebuie să ştiu de ce te-ai prefăcut a fi menajera lor înainte să ajungă aici, rosti el cu fermitate.

— Am să le spun motivele mele.

— Tiffany, să îi aduc în casa mea o să fie îndeajuns de greu pentru mine. Nu mai vreau alte surprize. De ce?

— Voiam să văd cu ochii mei ce fel de oameni sunt de fapt, pentru că nu credeam că o să se comporte firesc cu mine din pricina duşmăniei.

— Atât?

Ar fi putut să se limiteze doar la acele cuvinte, dar nu o făcu:

— Nu. În mare parte, a fost pentru că nu voiam să te întâlnesc. Mă îndoiam că ai să te superi, de vreme ce nici tu n-ai vrut vreodată să mă întâlneşti pe mine.

— Dacă nu aş crede că i-ai spune lui Rose, ai afla

întreaga poveste, rosti el cu frustrare. Dar ea nu poate să afle.

— Să afle ce?

Nu îi răspunse. Exact cum crezuse. Tatăl ei, pur şi simplu, refuza să recunoască adevărul, anume că nu îi păsa de ea.

— Ţi-am dat răspunsul pe care îl căutai, acum lasă-mă în pace.

Nu îl auzi plecând. Îl ignoră deliberat, cercetând camera cu privirea. Era un birou cu mobilier din lemn de stejar. O mică lampă fusese aprinsă pe masa de lucru, pe care erau înşirate multe poze în ramă. Poze cu ce? Ridică una din curiozitate şi tresări când îşi dădu seama că era o scrisoare înrămată, compusă dintr-o mâzgălitură copilărească... o scrisoare de-a ei. Ridică o alta. Încă una dintre scrisorile către tatăl pe care îl iubea şi căruia îi ducea dorul. Le înrămase pe toate şi le ţinuse în biroul său toţi aceşti ani? Trebuie să le fi luat recent din vreo cutie veche, mucegăită, ca să o impresioneze. Cu ce? Cu ideea că îi păsa, când era atât de evident că nu o făcea?

Lacrimile se adunară din nou. Doamne, nu putea să plângă acum, când nici nu era sigură că el plecase şi îi era prea teamă să se întoarcă şi să se uite! Se sili să îşi îndrepte atenţia asuprii ornamentelor din cameră pentru a-şi ţine sentimentele în frâu. Draperii din catifea roşie, culoarea favorită a mamei sale. Oarei Rose le alesese cu mâna ei? Erau atât de vechi? Câteva rafturi de cărţi, un dulăpior pentru băuturi, tablouri cu scene din Vestul Sălbatic pe pereţi, în afară de unul care ieşea în evidenţă în mod straniu. Ochii i se opriră asupra lui, apoi se măriră încet, încet. Era o scenă de iarnă, cu o fetiţă patinând pe un iaz îngheţat într-un parc. Era o pictură care o înfăţişa pe ea. Mama ei nu pomenise niciodată să fi comandat un asemenea tablou. Dar cum, altfel să fi fost în posesia lui Frank dacă Rose nu i-l trimisese?

— Era cel mai bun pictor din New York, murmură Franklin, care îi urmase privirea. Am dat de el în ultima mea călătorie acolo. I-a luat toată iarna s-o termine. Nu ai prea ieşit să patinezi în anul acela.

— Ai fost în New York? întrebă ea cu glas sugrumat. De ce nu mi-ai spus mai devreme când te-am acuzat că niciodată nu ai venit?

— Nu ar trebui să-ţi spun nici acum, dar neînţelegerea asta nu mai poate continua. Mama ta m-a făcut să promit că n-am să mă mai întorc niciodată în New York. Am încălcat promisiunea, dar nu puteam să o las să afle, altfel nu mi-ar mai fi scris. Aşa că nu puteam să-ţi spun nici măcar ţie, nu puteam să risc să-i menţionezi asta, chiar şi din greşeală. Am trăit pentru scrisorile ei, Tiffany. Erau tot ce mi-a mai rămas din ea. Poţi să ţii secretul acesta pentru mine?

— Încă o iubeşti?

— Fireşte, o voi iubi pe veci. La fel şi pe tine. Însă mi-a fost teamă până şi să te îmbrăţişez, ai fost atât de supărată de când ai ajuns aici. În toţi anii aceştia, niciodată nu mi-am închipuit că ai crede că nu-mi pasă de tine, Tiffany. Mi-am vărsat toată dragostea în scrisorile pe care ţi le-am trimis. Nu m-ai crezut.

— Nu le-am mai citit după o vreme. Durea prea tare că n-ai venit niciodată să ne vizitezi, deşi băieţii o făceau.

— Dar am făcut-o, de fiecare dată când ei veneau aici, şi chiar de câteva ori în plus. Doar că nu puteam să mă apropii de casa voastră. Era un individ care o veghea tot timpul, un paznic pe care fără îndoială că mama ta l-a tocmit să mă ţină departe. Atât de nedrept din partea ei să facă una ca asta! Dar tânjeam să vă văd pe amândouă, aşa că m-am deghizat şi, odată ce am făcut-o, mi-am dat seama că *puteam* să te văd, să îţi vorbesc… doar că nu puteam să îţi spun cine sunt. Nu-ţi mai aduci aminte de Charlie?

Tiffany simţi că i se înmoaie genunchii şi se aşeză. Era năpădită de amintiri vechi, cu domnul bătrân şi prietenos pe care ea şi prietena ei Margery îl frecventau, niciodată vara, doar puţin din iarnă... întotdeauna când fraţii ei veneau în vizită. Oare i s-ar fi prezentat dacă nu ar fi fost nevoit să o salveze când era mică? Fusese primul an când încercase patinajul pe gheaţă în parc. Rose trebuia să o vegheze şi îi ceruse să aştepte până ce avea să ajungă, dar Margery era prea nerăbdătoare, aşa că nici Tiffany nu mai putuse să aştepte.

Fusese un dezastru. Mama ei trebuia să o înveţe să patineze. Fără instrucţiunile unui cunoscător, căzuse numaidecât şi îşi sucise glezna. Charlie văzuse accidentul şi se avântase pe gheaţă, ca să o care înapoi la servitorii mamei sale. Părea mai afectat decât ea din pricina entorsei. Următoarea dată când o zărise în parc cu Margery, o întrebase despre rană, apoi le povestise o istorioară amuzantă despre o veche rană de-a lui. Multe poveşti amuzante urmară de-a lungul anilor. Când Tiffany crescu mai mare, era sigură că niciuna din ele nu era reală. Lui Charlie doar îi plăcea să facă oamenii să râdă, dar aşa era el, un om bun, iubitor, care nu ar fi ezitat să ajute pe cineva la nevoie... felul de om care ea şi-ar fi dorit ca tatăl ei să fie...

Acum, ridică privirea spre el, zări lacrimile din propriii lui ochi şi izbucni în suspine în timp ce i se aruncă în braţele desfăcute.

— Vai, Doamne! Tată, îmi doresc să-mi fi spus! A fost aşa de dureros să mă gândesc că nu-ţi pasă!

— Îmi pare atât de rău, Tiffany, spuse el şi o strânse în braţe. Am vrut să-ţi spun, aş fi făcut-o, dacă ştiam ce crezi. Apoi adăugă: Crezi că-mi plăcea să-mi vopsesc părul grizonant pentru acele călătorii şi să fiu nevoit să înghit toate glumele angajaţilor când mă întorceam? Îmi spuneau răţoi cărunt! Ai idee cât este de jignitor?

Ştia prea bine, fiindcă fraţii ei îi explicaseră ce era un boboc, însă ştia că tatăl său doar încerca să aducă puţină voioşie ca să îi aline remuşcările pentru modul groaznic în care se purtase cu el de când ajunsese aici. Şi asta funcţionă. Încă putea să o facă să râdă!

Capitolul 46

Tiffany avea cu ea o singură rochie de gală, cu care o puse pe Anna să o îmbrace pentru ceea ce se întrevedea a fi o cină stânjenitoare. Nici măcar nu o despachetase în timpul şederii la familia Callahan, deoarece nu putea să o poarte acolo. Chiar dacă s-ar fi ivit o ocazie pentru ea, era prea scumpă pentru ca Jennifer să şi-o fi putut permite. Era una dintre rochiile ei mai vechi, tocmai de aceea ajunsese în lada cu accesorii. Mătase de un albastru-deschis tivită cu perle şi asortată cu pantofi de mătase în sfârşit, putea din nou să îşi poarte bijuteriile. Degetele, încheieturile, gâtul, urechile, până şi acele din coafura ei elegantă străluceau cu safire. Poate că membrii familiei Callahan credeau că deja o cunosc, dar nu era aşa. Astă-seară, orice urmă de Jennifer Fleming avea să dispară.

Se alătură fraţilor ei în salon înainte ca oaspeţii să sosească. Roy începu să râdă când văzu cât era de împodobită.

— Ai făcut cumva o vrajă să ne aduci pe nesimţite în New York? Doar ştii că nu trebuie să te îmbraci aşa de pompos aici, nu-i aşa?

— Ştiu. Camerista mea îi spune „echipată de luptă”.

— Ei bine, măcar mama nu e aici să ne facă şi pe noi să purtăm bulendre din acelea pretenţioase, remarcă Sam. Era iadul pe pământ, Tiff, să trebuiască să ne îmbrăcăm aşa pentru *fiecare* cină din oraş.

— Te aştepţi la o luptă? întrebă Carl, atent la ultimul ei cuvânt.

— Da, având în vedere pentru ce am să le cer familiei Callahan să îşi dea acordul.

Cu toţii ştiau deja ce intenţiona să facă în seara aceea. De asemenea, ştiau că neînţelegerile cu tatăl lor fuseseră rezolvate seara trecută. Fraţii ei aveau partea lor de vină întrucât contribuiseră la întreaga confuzie, de vreme ce ţinuseră secret faptul că Frank călătorea întotdeauna cu ei în oraş. Toată povestea se discutase la micul dejun, care fusese o minunată experienţă de familie, ce ar fi fost desăvârşită dacă şi Rose s-ar fi aflat acolo. Desigur, asta nu s-ar întâmpla vreodată.

Frank intră în încăpere şi se opri locului când o zări.

— Dumnezeule, arăţi ca ea îmbrăcată aşa.

Tiffany rânji.

— Mama te-a făcuţi să suporţi cine formale în fiecare seară?

— Nu, doar de câteva ori pe săptămână. De fapt, chiar îi plăcea să fie mai destinsă aici. Dar ar fi trebuit să ne anunţi că te aştepţi la o cină formală.

— Deloc. Dacă toţi am fi eleganţi, Callahanii s-ar simţi stânjeniţi. Acesta – flutură ea o mână spre rochia de seară – e pur şi simplu cel mai uşor mod de a le arăta că nu sunt de fapt femeia care trăia în casa lor… în caz că încă se gândesc că aş fi măcar vreun pic ca ea.

Deodată, se auzi cum un grup de călăreţi sosesc la poartă. Emoţiile o cuprinseră pe Tiffany odată cu apariţia lor. Oare Hunter avea măcar să se deranjeze să vină? Probabil că nu, luând în considerare cât de furios părea ultima oară când îl văzuse. Dar în această seară trebuia să vorbească numai cu Zachary. Şi nu era singură. Familia ei era aici. Nu avea *de ce* să fie agitată. Rămase între Sam şi Roy în timp ce tatăl lor se duse să întâmpine… duşmanii.

— Dumnezeule, Frank, ce-i cu chestiile astea lucioase

de pe podeaua ta? îl auzi Tiffany pe Zachary întrebând din coridor.

— Marmură.

— Mâna neveste-tii, eh? Nu o să crape dacă mergem pe ea, nu-i aşa?

Vecini de mai bine de două decenii, şi familia Callahan nu călcase niciodată în această casă, nici măcar o dată? Dar, la o adică, probabil nici Frank nu fusese în a lor. Ce vrajbă *stupidă.*

Zachary intră în salon sprijinindu-şi nevasta. Primul lucru pe care Mary îl spuse când văzu ţinuta elegantă a lui Tiffany fu:

— Bănuiesc că nu tu ai gătit cina?

După ei intră Cole, care îi ducea cârjele mamei sale, dar cum o zări pe Tiffany încremeni locului. John îl împinse la o parte, apoi rămase ţintuit la fel ca fratele său.

Revederea cu cei doi fraţi îi mai alungară din tensiune lui Tiffany… pentru că Hunter nu era cu ei. Dar poate că nu ar fi trebuit să poarte rochia de gală, la urma urmei. Nu intenţionase să îi ia chiar atât de mult prin surprindere, ci doar să sublinieze, fără să o spună, că nu era făcută să trăiască la o fermă în Montana. I se adresă politicos lui Mary:

— Bun venit la ferma Warren. Tatăl meu are deja un bucătar excelent.

— Puştiul acela Buffalo are să gătească pentru noi acum, rosti Zachary în vreme ce o aşeza pe Mary în cel mai apropiat scaun,

— Mama mi-a trimis nişte cărţi de bucate. Poate că îi vor fi de folos lui Andrew.

— Drăguţ din partea ta, rosti Mary.

— Cu plăcere. Şi vă rog, permiteţi-mi să îmi cer scuze pentru…

Se opri când auzi guiţatul porcului în curte. Îi aduseseră porcuşorul? Ce gest generos, după tot ce făcuse!

Cu un zâmbet larg, se scuză şi se repezi afară din încăpere. Îl găsi pe Maximilian legat de o bară din verandă şi îl ridică imediat să îl strângă în braţe, fără să se gândească la ţinuta ei.

— Deci roşcata e încă aici? Nu a dispărut cu totul?

Tiffany tresări la auzul vocii groase şi se răsuci brusc, direct în sărutul lui Hunter. Ei bine, nu că el nu i-ar fi pus mâna pe ceafă, trăgându-i capul mai aproape de el. Nu îl opri, dureros de conştientă că aceasta ar putea fi ultima oară când îi simte gustul. Un sărut dulce-amărui!

Apoi Max începu să se zbată când Hunter se apropie puţin prea mult. Tiffany se dădu înapoi, tulburată. Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple, ea nu ar fi trebuit să *permită* să se întâmple. În seara aceasta, ea trebuia să dea de înţeles că Jenny – sau roşcata, cum îi spunea el – nu mai exista. Că nu era reală. Iar dacă el se aştepta să o găsească aici, se înşela!

— Mulţumesc că mi l-ai adus pe Max, rosti ea cu politeţe.

— A trebuit. Fără tine acolo, a crezut că poate să-mi ia camera sub stăpânire.

— Chiar aşa?

— L-am lăsat seara trecută, dar o seară e de-ajuns. Din nu ştiu ce motiv, credea că poate să doarmă la mine în pat. Îl lăsai să facă asta?

— Nu mă deranja, spuse ea şi îl scărpină pe Max după ureche. Niciodată n-am mai avut un animal de companie… ei bine, nu pune la socoteală pisicuţa pe care am adus-o acasă odată, pentru că a fugit înainte să apuc să mă obişnuiesc cu ea. Poţi te rog să-l dezlegi, ca să îl duc înăuntru?

Nu avea de gând să pună porcuşorul jos, de teamă că Hunter ar încerca din nou să se apropie de ea. Bărbatul dezlegă animalul.

— Tatăl tău nu are să se supere că-l ţii în casă?

— Nu, de fapt nu e omul fără inimă pe care încercam să îl evit.

Hunter îi aruncă o privire bănuitoare.

— De *asta* ai făcut-o?

— Da, nu… în mare parte. Am să vă explic ţie şi părinţilor tăi la cină. Nu… nu vii înăuntru?

Când nu îi răspunse pe loc, inima ei se opri în loc. Nu voia ca el să plece. Fu nevoită să recunoască faţă de sine că era fericită să îl vadă. Arăta atât de chipeş în seara aceasta, în cămaşa lui albă, curată şi apretată, cu pantaloni de culoare închisă şi cizme negre, lucioase. Hunter se sprijini de peretele de lângă uşă, ridicând un genunchi şi odihnindu-şi talpa cizmei pe perete. Era atât de obişnuită cu postura aceasta a lui. O vedea adeseori cu ochii minţii… când nu şi-l imagina înfăşurat într-un prosop sau gol-puşcă făcând dragoste cu ea! Închise repede ochii să alunga acele imagini.

— Încă mă gândesc la asta, răspunse el. Credeam că am vreme să mă hotărăsc, că tu eşti undeva în spate privind asfinţitul. Păcat că acum eşti într-o casă îndreptată spre răsărit. O să-ţi fie dor să stai pe verandă şi să îl priveşti.

Tiffany aproape rânji, dar se abţinu în ultima clipă. Era prea uşor să recadă în familiaritatea relaxată pe care o avuse cu el. Aceea nu fusese ea! Dar Jennifer Fleming venise şi ea din Est. Iar Jennifer *ar fi trebuit* să se ţină tare şi să îi dea cu tifla cu fiecare ocazie, nu să îi permită să-i pună porecle, să flirteze cu ea, să o sărute şi…

Reuşi cu greu să răspundă pe un ton formal:

— Nu am să duc dorul apusurilor, deoarece avem o mică verandă în spate. Tata a spus că a fost ideea mamei mele să o construiască, că şi ea iubeşte asfinţiturile şi că petreceau fiecare seară acolo înainte de cină.

— Se zvoneşte că o bătea şi că de asta a plecat. E adevărat?

— Evident că nu! spuse ea tăios în apărarea tatălui ei.

— Atunci de ce l-a părăsit?

— Speram ca el să îmi poată răspunde. De fapt, îţi învinovăţeşte familia pentru asta... ei bine, duşmănia. Încă un motiv pentru care să îi urască pe Callahani.

— Ar fi... foarte trist să fie aşa.

Ochii albaştri ai lui Hunter o priveau sfredelitor.

— De ce?

— Pentru că e un motiv stupid pentru ca o femeie să-şi abandoneze soţul *şi* fiii. Pentru că noi doi am fi putut să creştem împreună dacă ea nu ar fi fugit. Pentru că am fi fost deja căsătoriţi.

Cum îndrăznea să presupună asemenea lucru! Tiffany îi răspunse indignată:

— Să *nu* presupui că aşa s-ar fi întâmplat dacă aş fi crescut aici. Dacă aşa ar fi fost, e mult mai probabil că m-aş fi îndrăgostit de fratele tău Cole, de vreme ce e mai de vârsta mea.

Acestea fiind zise, Tiffany mărşălui înapoi în casă înainte ca el să-i poată da un răspuns.

Capitolul 47

Tiffany era sigură că în cele din urmă Hunter plecase, dar apăru în casă la câteva minute după ce toată lumea se adunase în sufragerie. Auzind zgomotul cizmelor pe podeaua de lemn lustruit, aruncă o privire peste umăr şi îl zări oprit în spatele ei, în pragul uşii. Venise tocmai la timp să o audă scuzându-se:

— Vă asigur că nu am intenţionat să joc rolul unei menajere, le spunea ea lui Zachary şi Mary, care stăteau unul lângă celălalt. Când fiii voştri au presupus că eram domnişoara Fleming şi mi-au oferit slujba, mi-am dat seama

că era o oportunitate să ajung să vă cunosc familia fără ca vrajba să vă modifice comportamentul în prezenţa mea,

— Dar tatăl tău nici măcar nu ştia, spuse Zachary, apoi se întoarse spre Frank. Sau oare ştiai?

— Nu, încă nu era pregătită să mă întâlnească. Dar aceea este o problemă personală.

— Este în regulă, tată. Au dreptul să ştie. Adevărul e că nu îmi cunoşteam tatăl. Nu aveam nicio amintire cu el. Fraţii mei m-au vizitat în New York, dar Frank nu a făcut-o niciodată.

— Asta nu-i adevărat, o contrazise Zachary. Ştim unde se ducea când pleca cu băieţii lui. De fiecare dată venea acasă cu părul aur. Ne-am gândit că Rose băga sperieţii în el, sfârşi bărbatul cu un chicotit.

— Era o nenorocită de deghizare, mormăi Frank.

— Deci *chiar* ai bătut-o cât era aici? Te-a ameninţat că te împuşcă dacă te mai vede în faţa ochilor, eh? Mă gândeam eu.

— Nu fi măgar, replică Frank.

Zachary nu se supără. Chicotea satisfăcut că îl lovise pe Frank unde îl durea. Tiffany îi privi încruntat pe amândoi ca să fie lăsată să continue să îşi ceară scuze. Se adresă familiei Callahan din nou.

— Mama m-a făcut să promit că voi veni aici, dar nu i-am promis că o să locuiesc cu tatăl meu. Voi mi-aţi oferit mijloacele prin care să îl evit, fapt pentru care eram recunoscătoare în acele clipe. Eram sigură că nu îi pasă de mine… şi pentru că credeam asta, m-am convins că nici mie nu-mi pasă de el. M-am înşelat în ambele privinţe.

— Deci, totul s-a rezolvat? întrebă Mary zâmbind.

— Într-adevăr, îi întoarse Tiffany zâmbetul.

— Îţi acceptăm scuzele, fato, adăugă Zachary cu glas aspru. Nu s-a întâmplat nimic rău…

— Depinde cum defineşti *răul,* interveni Hunter.

Nimeni nu era dispus să ia în seamă acea remarcă,

mai ales Tiffany. Presupuseră că se referea la cât de mult îl supărase minciuna ei, dar ea se temea că se referă la faptul că îi luase fecioria. Dacă o făcea pe moralul şi îi spunea tatălui ei despre asta…

Cum stătea în spatele ei, Hunter îi lăsă o scrisoare de la mama ei pe farfurie înainte să se aşeze pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei. Tiffany se uită lung la ea, încercă să reziste tentaţiei de a o deschide, ştiind în mare parte ce avea să găsească acolo. Nu putu să reziste.

„Ţi-ai pierdut toate minţile?” erau primele cuvinte din textul scris pe mai multe pagini. „Îţi dai seama cât de rănit are să fie tatăl tău dacă află că ai preferat să stai în tabăra inamică decât cu el?”

Tiffany se opri din citit şi îndesă în grabă paginile înapoi în plic.

— Veşti rele? întrebă Hunter, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Îi aruncă o privire în treacăt.

— Nu… doar că mama e puţin cam temperamentală.

— Puţin? întrebă Franklin şi chiar râmji.

— Mai degrabă ca un vulcan în pantaloni, remarcă Zachary, care chiar era de acord cu Franklin.

Tiffany clipi surprinsă spre capul familiei Callahan.

— Mama mea purta pantaloni aici?

— Uneori, când se grăbea să meargă să călărească, răspunse tatăl ei.

— Îi purta când a venit la mine să-mi spună să îmi dau băiatul la însurătoare cu tine, adăugă Zachary. A mai spus şi că mă împuşcă dacă nu respect un armistiţiu până atunci.

— Nu ştiam că te-a ameninţat, spuse Franklin.

— Exagerează, interveni Mary. Ei bine, a spus asta, dar a fost după ce soţul meu deja îşi dăduse acordul pentru căsătorie.

— *Tu* ţi-ai vârât coada acolo, îi aminti Zachary soţiei

sale.

— Era o idee bună, insistă Mary.

— Dar nu cred că se aştepta să o şi onoraţi, altfel n-ar fi plecat, remarcă Franklin cu răceală.

— Stai aşa, mârâi Zachary. Nu te las să dai vina pe noi pentru *treaba aia!*

Tiffany îi întrerupse cu dezaprobare făţişă, bătând cu furculiţa în paharul ei gol de vin în caz că cineva nu o auzea.

— *Dacă* se poate, aş prefera ca la masa la care stau să se discute civilizat. Iar tata se înşela. E stânjenitor să recunoaştem, dar de fapt nu ştim de ce mama a părăsit Montana, spuse ea, apoi schimbă subiectul în mod abrupt, adresându-i-se lui Hunter: Probabil în următoarele zile la fermă va mai sosi o scrisoare de la ea. Tata deja i-a telegrafiat să îi dea de ştire că acum sunt cu el, dar cea de-a doua scrisoare trebuie să fi fost deja trimisă.

Tiffany aştepta cu nerăbdare cea de-a doua scrisoare şi permisiunea lui Rose de a pleca. Oricât ar fi vrut acum să mai petreacă timp cu fraţii şi tatăl său, sentimentele ei pentru Hunter erau prea puternice. Trebuia să scape de ele, să scape de el, şi cu cât o făcea mai curând, cu atât mai curând putea să uite de el. Pentru că tot nu se putea căsători cu el. Nu se răzgândise în această privinţă. Propriile ei motive păleau în comparaţie cu cel pe care i-l dăduse el însuşi. Nu conta cum arăta, nu conta nici măcar dacă credea că o iubeşte. În adâncul lui, ura cu care trăise întreaga viaţă s-ar fi pus tot timpul între ei.

Ironic, niciodată nu ar fi aflat dacă nu s-ar fi dat drept Jennifer. Oricum, ea era cea de care Hunter era atras de fapt, o femeie care făcuse totul pentru efectul scontat, pentru rolul pe care îl juca, un rol care îi permisese să se comporte fără rezerve şi să facă lucruri pe care altfel Tiffany nu le-ar fi făcut niciodată. Încerci să nu roşească, însă îşi simţi obrajii încălzindu-i-se. Lui nu avea să îi placă

adevărata ei faţă, sofisticarea şi eleganţa ei, mai ales faptul că ţinea la buna-cuviinţă. Spera ca el să îşi dea seama de aceste lucruri înainte ca seara să se încheie.

Plănuise să aducă în discuţie subiectul groaznic al vrajbei în timpul desertului, pentru a nu strica cina, dar nimeni nu era în apele sale la masă, după ce aproape începuseră să se certe. Ea încă încercă să întârzie momentul, introducând câteva subiecte neutre, însă doar Hunter sau ocazional mama sa îi răspunseră.

Fraţii lui încă se holbau la ea de parcă nu o mai văzuseră înainte. Zachary şedea cu o cută adâncă între sprâncene. Frank era scump la vorbă. La fel şi fraţii ei, la o adică. Hunter… ei bine, încerca să îşi ferească privirea de el, chiar şi când răspundea la ceva spus de ea.

Dacă nu vorbeau, cel puţin mâncau. Frank trebuie să îi fi spus bucătarului său să se întreacă pe sine pentru seara aceasta. Oare nevoia de a-ţi impresiona duşmanii era ceva universal? Aperitivul era franţuzesc, castroane de supă de ceapă şi crustă de brânză „Felul principal era englezesc, o friptură mare, atât de roz că era aproape în sânge, şi mai multe coşuleţe pline cu chifle cu budincă yorkshire.

Cât despre Tiffany, stomacul i se strânsese cât o boabă de mazăre. Ceea ce avea să spună în această seară putea să pună capăt vrajbei… sau să o agraveze. După ce majoritatea mesenilor terminară friptura, renunţă să mai aştepte.

— Aş dori să discutăm despre viitor… şi trecut, rosti ea, plimbându-şi privirea când la Frank, când la Zachary. S-ar putea să existe unele lucruri pe care cele două familii ale noastre nu le cunosc. Am auzit ambele versiuni ale poveştii. Mă întreb dacă altcineva de aici poată să spună asta.

— Am trăit-o, fata mea, spuse Zachary şi pufni. Ce să nu ştim?

— Că unele fapte s-au pierdut de-a lungul anilor sau niciodată n-au fost dezvăluite. De exemplu, ştiaţi că de fapt

Elijah i-a fost necredincios lui Mariah în acea seară? Chiar a înşelat-o, şi tocmai de aceea l-a împuşcat dimineaţa următoare.

Zachary nu răspunse, dar se vedea pe chipul său că era surprins.

— Atâţia oameni au suferit din cauză că ei doi n-au reuşit să se împace. Sunt morţi, iar singura lor moştenire este ca încă să cauzeze suferinţă?

— Niciodată n-ar fi trebuit să ne urmărească aici, rosti Zachary în cele din urmă. Niciodată nu l-am văzut pe tata aşa de furios. Nu a fost o mutare uşoară şi el a făcut-o numai să se scape de ea, dar apoi ea să apară *aici?* A fost nebunie curată!

— Cred că până şi ea ştia asta, interveni Frank. Am fost la fel de surprins ca tine să fim din nou vecini.

— Atunci de ce n-aţi plecat? replică Zachary.

— Fiindcă m-a convins că niciodată n-o să fie pace fără un fel de rezolvare.

— Asta e cumva o expresie fandosită pentru a-mi omorî tatăl? aproape că zbieră Zachary.

Frank îi aruncă o privire cruntă.

— Au fost intimi unul cu celălalt înainte să se împuşte. Ai fost acolo s-o vezi. Cine poate să spună că n-a vrut să pună capăt duşmăniei?

— Şi s-a răzgândit după?

— Zach, nu mi-ai spus niciodată că au făcut dragoste, interveni Mary.

— Pentru că n-am crezut-o, bombăni Zachary.

— Zachary, abia dacă erau îmbrăcaţi, rosti Frank.

— Nu contează, nu mă îndoiesc că ea l-a împuşcat prima.

— Nici eu nu mă îndoiesc de asta, spuse Frank.

— Nu mai fi de acord cu mine, la naiba. Ne-aţi dărâmat gardurile!

— Nu, de fapt cireada mea a făcut-o fără ajutor din

partea mea, răspunse Frank. Dacă o vacă vrea apă, face pe dracu-n patru să ajungă la ea. Ştii asta.

— Şi la care dată te referi? mârâi Zachary. La prima sau la a cincea?

Mary interveni, întrebându-şi soţul:

— Mai contează? Primul gard a fost ridicat doar pentru că Elijah a vrut să facă o declaraţie, că familia Warren nu ar fi trebuit să ne urmărească aici. Şi a continuat să fie ridicat din pură încăpăţânare. Dar, cum îmi amintesc eu, tu şi Frank aţi explodat în cele din urmă. A fost o bătaie urâtă, dar măcar voi doi nu v-aţi adus armele la masă, spuse, apoi se întoarse spre Tiffany să-i explice. Warrenii dărâmau gardul, Callahanii îl ridicau din nou. A durat asta încontinuu vreme de şase luni. S-a ajuns ca ambele tabere, pur şi simplu, să păstreze orice vită traversa pârâul, lucru care nu a decimat cireada vreuneia din familii, doar le dădea cowboy-lor ceva cu care să se laude.

— Până în noaptea în care Zachary a pus pe cineva să mă împuşte, iar nevastă-mea a plecat la nicio lună după aceea, rosti Frank cu amărăciune.

— N-am spus nimănui să te împuşte! negă indignat Zachary. Şi dacă Rose era atât de supărată din pricina asta, ar fi pomenit ceva când a venit la noi la fermă în noaptea aceea. N-a spus un cuvinţel cum că ai fi fost împuşcat. Era *doar* interesată să punem armistiţiul în aplicare. Pot să jur că ştia deja că are să plece şi o făcea doar ca să-şi protejeze băieţii.

Speculaţia sa fu urmată de o tăcere adâncă. Tiffany chiar înclina să fie de acord cu Zachary. Dar cum numai Rose putea să o nege sau să o confirme, iar ea nu era de faţă să o facă, nu era ceva relevant pentru ce trebuia să se discute. Şi era timpul ca acest lucru să fie spus.

— Am să sugerez o încheiere permanentă a unei duşmănii care nici nu ar fi trebuit să înceapă, rosti ea cu precauţie.

— Deja am fost de-acord cu o încheiere, îi aminti Zachary.

— Cu precizări, pentru că şi cu ambii voştri părinţi morţi, tot aţi găsit ceva pentru care să vă luptaţi. Dar lasă-mă să te întreb, tatăl tău chiar a revendicat întregul lac ca al său? Nu v-aţi fi construit ferma mai aproape de el dacă ar fi făcut-o? Sau l-a revendicat abia după sosirea bunicii mele, ca să-i dea de înţeles cât de mânios era că îl urmărise până aici?

— Noi am fost primii aici, spuse Zachary.

— Da, şi din loialitate pentru tatăl tău, nu ai fost dispus să împărţi o resursă naturală. Amândoi v-aţi bucurat de un armistiţiu pentru cincisprezece ani. Vă aşteptaţi să devină permanent printr-o căsătorie. Faceţi ceva mai bine de atât şi puneţi capăt vrajbei acum. Pentru că dacă niciunul dintre voi nu e dispus să recunoască faptul că a greşit lăsând dușmănia asta să continue pentru încă două generaţii, nicio căsătorie nu are să rezolve problema.

Zachary se încruntă.

— Anulezi logodna?

Tiffany icni în adâncul ei. Nu auzise nimic din ce a spus? Şi de ce Hunter nu a sărit să fie de acord cu ea? Urâse povara căsătoriei lor întreaga viaţă. Nu ar trebui să fie o condiţie a păcii! Şi ce dacă de-a lungul istoriei multe războaie au fost sfârşite prin alianţe mijlocite de căsătorii. Să fi existat vreodată căsnicii fericite?

— Doar îţi cer să te gândeşti la ce ţi-am spus, răspunse Tiffany.

— Mă gândesc doar că am stat mai mult decât suntem poftiţi, replică Zachary şi se ridică abrupt.

Nimeni nu îl contrazise. De fapt, familia Callahan plecă în pripă. Mary spuse câteva politeţuri la plecare, dar era vizibil stânjenită. Oare se gândise că aveau să discute planuri de nuntă în seara aceasta?

Capitolul 48

Hunter era singurul Callahan care nu părăsise sufrageria imediat. Tiffany îl privi cu coada ochiului ca să se dumirească exact ce credea cu privire la sugestia ei, dar ce zări era un chip gânditor, puţin curios, dar fără nici cea mai mică urmă de voioşie. Nu îi spunea nimic.

Dar trebuie să fi intenţionat să îi împărtăşească gândurile sale, căci atunci când se ridică îi spuse:

— Vino pe verandă cu mine să-mi spui noapte bună.

— Nu şi dacă încerci să mă săruţi din nou.

— Ştii să te târguieşti, Roşcato.

— Am să mă prefac că n-am auzit asta, rosti Frank, care de fapt părea destul de amuzat pe când părăsea încăperea ca să îşi conducă oaspeţii.

Hunter ocoli masa şi îi întinse mâna. Ea o privi îndelung înainte să o apuce. Chiar *trebuiau* să vorbească. Dacă încă nu era evident pentru el, trebuia să-l facă să înţeleagă că ea nu era Jennifer. „Iar asta fără să îl înfurie, deoarece sprijinul său era vital pentru încheierea duşmăniei. Aşa că îl conduse afară din încăpere şi dădu să îşi urmeze tatăl spre veranda din faţă, dar Hunter o trase în direcţia opusă.

— Este prea aglomerat acolo. Arată-mi de unde ai de gând să priveşti asfinţitul.

Tiffany încuviinţă şi îl conduse pe coridor, care se bifurca în formă de T în capăt, apoi pe încă un pasaj scurt dintre două magazii din colţul stâng al casei, care avea o dispunere foarte diferită de cea a familiei Callahan. Aici, clădirile-anexe erau pe partea dreaptă a casei, nu în spatele ei. Mica verandă de la capătul acelui pasaj era intimă, fără ferestre care să aibă vedere spre ea. Încă nu

era beznă afară. Soarele apusese, dar luna urca pe boltă, foarte frumoasă de vreme ce era aproape plină.

Tiffany ignoră cele două şezlonguri confortabile, scunde, care erau aşezate unul lângă altul. Erau noi. Tatăl ei îi spusese că era nevoit să le înlocuiască odată la câţiva ani din cauza deteriorării, dar erau exact acelaşi model pe care Rose îl alesese cu atâţia ani în urmă. Tiffany îşi închipuise părinţii tolăniţi în ele în timp ce urmăreau apusul, ţinându-se de mâini.

Se apropie de unul din stâlpii de susţinere şi se sprijini cu umărul de el, ridicând privirea spre lună.

— Mama ta are idei bune, remarcă Hunter şi se opri în spatele ei. Şi tu ai să vrei o verandă ca asta, nu-i aşa Roşcato?

Ar fi vrut, dacă viitoarea ei casă avea să fie într-un loc cu apusuri, la fel de spectaculoase ca aici, dar nu era cazul.

— *Trebuie* să încetezi să-mi mai spui aşa. Numele meu este Tiffany.

— Aici e problema. În mintea mea, nu e. Şi poate nici în a ta. Oare femeia pe care încerci din greu să mă convingi că eşti ar fi menţionat că m-a sărutat de faţă cu toată familia ei?

Tiffany pufni.

— Ştiu că încerci să dovedeşti ceva cu logica asta, dar când sunt printre membrii familiei mele e singura dată când nu trebuie să fiu atentă la ce spun.

— Dar o faci cu toţi ceilalţi?

— Cu siguranţă, doar e un lucru decent.

— Şi îţi *place* să trăieşti aşa?

— E ceva întipărit în mine. Pentru mine, e la fel de firesc cum e a fi necioplit pentru tine. Ceea ce nu a fost firesc a fost să încerc să fiu Jennifer, menajera. A fost… dificil. A fost greşit. Mi-am cerut scuze familiei tale, Hunter, dar nu ţi-am spus cât de rău îmi pare că te-am amăgit. Ştiu că eşti mânios. Ai tot dreptul să fii.

— Am fost, rosti el blând şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Dar acum îţi par furios?

Tiffany făcu repede un pas în lateral ca să scape de el şi se răsuci.

— Vorbeşti de parcă încă crezi că sunt Jennifer Fleming, dar încerc să-ţi spun că nu sunt deloc ca ea. Poate că m-am lăsat puţin dusă de val cu întreaga mascaradă, dar s-a sfârşit. Persoana pe care o vezi acum sunt eu cu adevărat, Tiffany Warren, iar asta nu e ceea ce vrei. Chiar mi-ai spus…

Cuvintele i se blocară în gât în vreme ce el o apucă de talie şi o ridică, aşezând-o pe balustrada verandei, suficient de departe de stâlp încât să nu se poată agăţa de el ca să îşi recapete echilibrul. Fu nevoită să se apuce de el. Dar Hunter îi uşură treaba, ridicându-i fusta destul încât să îi între între picioare ca să o încolţească.

— Termină, icni ea.

— Pe naiba. O să aflăm pe cine încerci să convingi şi de ce, pentru că eu n-am nevoie să fiu convins de nimic, dar se pare că tu ai.

Nu avu ocazia să-i răspundă. Îi ţinu faţa în timp ce gura i se plimbă peste a ei, amintindu-i deodată de noaptea petrecută în hambar, când abandonase totul pentru ceea ce el o făcea să simtă. Era din nou acolo, pasiunea aceea care o orbea, care îi anula raţiunea şi logica, negând orice tocmai încercase să îi spună, iar ei nu îi păsa! Acesta era unicul lucru desăvârşit care se întâmpla între ei, unde familiile lor nu contau, unde nimic nu conta în afară de ei doi…

Hunter se apropie. Ea îl apucă mai strâns, adâncind sărutul, Era un extaz să-l ţină din nou aşa, să-l guste din nou. Cum era posibil să dorească pe cineva atât de mult?

Încă se gândea la asta când el o trase de pe balustradă, iar ea alunecă pe trupul lui dur, puternic. Genunchii îi erau atât de moi încât s-ar fi prăbuşit dacă el

nu ar fi ţinut-o cu tandreţe.

— *Aş* face orice pentru tine... în afară de a face dragoste pe veranda tatălui tău.

Glasul lui era la fel de tremurător precum se simţea ea. Chiar avea de gând să se despartă de *asta?* De el? Dar era nevoită. Dumnezeule, oare ce făcuse acum? Nici măcar nu putea să-l mustre pentru gestul lui când avea nevoie să-i fie aproape.

Se agăţă de ce tocmai îi spusese, întrebând şovăitor:

— Ai să vorbeşti cu tatăl tău şi o să-l faci să fie de acord cu sugestia mea?

— Nu.

— Dar tocmai ai spus... de ce nu?

— Cine spune că vreau să se termine aşa? Poate că acum îmi surâde ideea căsătoriei ca piatră de temelie pentru o nouă fundaţie.

O lăsă din braţe şi sări peste balustradă.

— Nu vorbeşti serios!

Hunter continuă să se îndrepte spre calul său priponit la intrarea din faţa casei, dar îl auzi râzând.

— *Acum* sunt mai mult ca roşcata mea.

Capitolul 49

Tiffany mai că rămase fără răsuflare de la atâta râs, aproape să se înece. Iar fraţii ei, care o înconjurau în timp ce se bălăceau în lac, nu se lăsau păgubaşi în încercarea de a o trage la fund. Nu că ea ar fi avut o şansă de câştig, pentru că erau mult mai puternici decât ea. În cele din urmă, ieşi din apă să îşi tragă sufletul. Băieţii continuau să se ţină de şotii, trăgându-se unul pe altul sub apă.

Sam îi împrumutase una dintre cămăşile lui pentru înot. Cu mâneci lungi, închisă cu nasturi în faţă, îi venea

până la genunchi. Pe lângă ea, purta cei mai lungi pantalonaşi ai săi. Nu era tocmai o ţinută de înot, dar nimeni nu avea să o vadă în afară de fraţii ei.

Se aşează pe iarbă, sprijinindu-şi spatele de ciotul unui copac, uitându-se la ei, deşi acum nu îi vedea pe băieţi în faţa ochilor. Ieşită din toiul jocului, simţi o zvâcnire a tristeţii care se abătuse asupra ei seara precedentă. Chiar avea să îi lipsească Montana după plecare: frumuseţea peisajului, spaţiul vast, furtunile de vară ce o adormeau ca pe un copil, până şi zile ca aceasta, limpezi ca cristalul. Şi, mai presus de toate, Hunter. Nimeni nu o mai tratase cum o făcuse el, şi nimeni nu avea să o mai facă. Tachinările şi râsetul care îi dărâmaseră rezervele cu atâta uşurinţă, felul în care nu ezita să îi spună ce are pe suflet. Era un om care chiar se bucura de viaţă şi găsea umorul în cele mai neînsemnate lucruri, pe deasupra mai era şi molipsitor când se afla în preajma lui. Niciodată nu se mai simţise atât de apropiată de cineva. Nu era de mirare, întrucât îi oferise cea mai incredibilă experienţă a vieţii ei când făcuseră dragoste. Şi-ar fi dorit să îl pună la pachet şi să îl ia acasă cu ea, dar Hunter nu ar mai fi fost Hunter odată ajuns în oraş. Nu-i putea cere să facă un asemenea sacrificiu. Pur şi simplu, nu erau sortiţi să fie împreună. O ştiuseră întreaga lor viaţă. Iar atracţia dintre ei nu avea să supravieţuiască în faţa diferenţei dintre stilurile lor de viaţă, a resentimentelor şi a animozităţii care fuseseră sădite în familiile lor. Noaptea trecută o dovedise din plin, când nici una din familii nu reuşi să ducă până la capăt o simplă cină, iar Callahanii plecaseră supăraţi din acea cauză.

Zări cu coada ochiului cadrul casei ce într-o bună zi ar fi trebuit să fie a ei, ceea ce doar îi adânci tristeţea. Putea să vadă grinda frântă şi bucăţile de lemn ce atârnau în jos. Hunter spusese că avea de gând să o dărâme.

Ar fi fost cu mult mai uşor dacă ar fi rămas supărat pe ea pentru că îi înşelase pe el şi familia sa. Dar, după ce se

petrecuse seara trecută pe verandă şi, mai rău, după ce pomenise de temelii şi căsătorie, ea ştia că nu mai era cazul. Trebuia să fie dură şi să îi spună că nu avea să se întâmple… şi să îi amintească de ce el ar fi trebuit să fie uşurat din acea cauză.

— Logica ta mă nedumereşte, rosti Hunter din spatele ei. Aseară am avut impresia clară că încercai să mă convingi, dar iată-te aici, comportându-te ca un băieţoi cu fraţii tăi.

Tiffany sări în picioare ca arsă şi se duse de cealaltă parte a copacului, găsindu-l sprijinit de acesta.

— De cât timp eşti aici?

— Destul încât să-mi dau seama că ai fi avut nevoie de niţel ajutor împotriva fraţilor tăi.

— Dar armele nu se umezesc prea tare dacă încerci să tragi în apă? i-o întoarse ea zeflemitor.

Hunter chicoti.

— Ştii doar că nu mă gândeam la genul acela de ajutor.

Se simţea stânjenită de faptul că o vedea astfel, cu părul ud şi cu hainele strâns lipite de trup.

— Pleacă de-aici. E o ieşire în familie.

— Iar noi vom fi o familie.

Doamne, suna atât de bine, dar *el* nu era logic.

— Ştii că nu vrei asta cu adevărat. Ai urât logodna asta la fel de mult ca mine. Nu te încăpăţâna doar pentru că îţi închipui că sunt altcineva decât sunt. Nu… nu mă voi căsători cu tine, Mă întorc în locul căruia îi aparţin. Bucură-te că te scap de o bătaie de cap.

Propriile-i cuvinte începură să lase brazde adânci în sufletul ei. Nu se gândise că are să doară să le spună! Dar expresia lui o lăsă nedumerită. Nu o credea? Ba chiar îi zâmbea.

— Tatăl tău ţi-a urmat mama până în Est, spuse el, apoi îşi dezlipi spatele de copac şi o sprijini pe ea de el. A

curtat-o acolo. Ai de gând să mă faci şi pe mine s-o fac?

— În clipa de faţă, curtatul nu e tocmai adecvat.

— Roşcato, ea nu i s-a opus la fiecare pas. De ce te împotriveşti atât?

Tiffany ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Ea încă nu ştia cum e Vestul.

— Chiar crezi că-i păsa? Era îndrăgostită. Doar voia să fie cu bărbatul ei.

— Şi totuşi l-a părăsit, rosti ea, crezând că a subliniat evidenţa.

Hunter nu părea să fie de acord.

— Nu folosi scuza aia când ai recunoscut că nu ştii de ce a plecat. Şi nici tu nu vrei să pleci cu adevărat.

— Ba… ba vreau.

— Dovedeşte-o, şopti el şi se apropie de ea.

Ar fi putut să se întoarcă la timp ca să îl evite… Nu, doar că nu voia să o facă. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, îl lăsă să o ademenească în câteva clipe de extaz. Sărutul lui era magic. Cum putea să renunţe la aşa ceva, la felul în care el o făcea să se simtă? îndrăznea să fie egoistă şi să se căsătorească cu el când ştia că amândoi vor ajunge să o regrete în cele din urmă?

— *Asta* e ceva frumos, îi şopti el pe buze. Suntem doi oameni sortiţi să fie împreună, spuse, apoi făcu un pas în spate, dar îşi lăsă mâna să îi atingă obrazul cu tandreţe. Du-te şi spune-i mamei tale ce simţi, ce simţi cu adevărat. Are să-ţi spună că aici e locul căruia îi aparţii cu adevărat.

— Nu pot, nu e…

— E în oraş. Unul dintre argaţii noştri tocmai a sosit la fermă şi ne-a dat de ştire. Jumătate din Nashart încă îşi aduce aminte de ea, e cel mai important subiect de conversaţie pe care-l au acum. Veneam să te avertizez, în caz că nu ştiai. Dar râsetele de pe lac mi-au atras atenţia.

— Dar a spus că nu va mai pune piciorul în ţinutul acesta din nou!

Hunter ridică din umeri.

— Poate a crezut că trebuie să vină să te urecheze.

Tiffany se crispă.

— Nu, a venit să mă salveze. Dacă e aici acum, atunci a plecat înainte să primească telegrama tatălui meu. Dar va fi furioasă când are să afle că a venit pentru nimic, că eu şi el am ajuns să ne înţelegem foarte bine,

— Ai nevoie să te protejez? Poate că tata o fi intimidat de ea, dar pentru mine sunt mai multe lucruri în joc. Am să mă bat cu dragonul pentru tine.

Tiffany aproape că râse.

— Mama mea nu e un dragon, doar e mai slobodă la gură când se enervează.

Capitolul 50

Rose stătea în faţa ferestrei camerei ei din hotelul din Nashart, Luase camera pentru a avea timp să se dichisească. Astăzi trebuia să arate impecabil. Nu zări pe nimeni care să o aştepte afară. Supraveghetorii ei fuseseră întotdeauna acolo şi tot timpul la vedere, fără să se ascundă. Cei care o urmăriseră de ani de zile chiar ajungeau să o salute respectuos din cap când ieşea afară, apoi o urmăreau tot drumul. Majoritatea nu rezistau mai bine de un an înainte să fie înlocuiţi sau să renunţe. La urma urmei, era o slujbă plictisitoare. Era atât de straniu să nu îi mai vadă cum o urmăresc, atât de neobişnuit, încât probabil avea să treacă multă vreme până să nu se mai uite peste umăr, căutându-i din priviri. Dar chiar dispăruseră fără urmă. Viaţa îi fusese înapoiată. Poate chiar avea să îşi recupereze soţul… dacă putea să o ierte.

Nu îi venea să creadă cât de puţin lipsise ca ea să nu afle că acest coşmar se sfârşise. Fusese în hotel,

pregătindu-se pentru călătoria în Montana ca să afle ce o făcuse pe fiica ei să pară atât de panicată în ultima ei scrisoare încât să o implore să îi permită să se întoarcă acasă. Nu avusese timp pentru încă o vizită la casa lui Parker deoarece trenul trebuia să îi plece în câteva ore. Deja fusese la acel conac de cinci ori de când sosise în Chicago, şi de fiecare dată fusese întoarsă de la poartă. Nu ar fi avut rost să mai încerce o dată. Însă o făcuse. Şi trecuse pragul. Şi auzise ultimul lucru pe care se aştepta să îl audă. Parker era mort.

Murise cu două zile în urmă, când ea se simţise atât de deznădăjduită, încât nici nu părăsise apartamentul de hotel să facă o plimbare sau să cumpere ziarul. Casa bătrânului era în doliu, sau cel puţin dădea acea impresie. Parker o făcuse să creadă că moartea lui nu ar fi făcut nicio diferenţă, că vendeta lui avea să continue şi din mormânt. Nu luase în considerare că soţia lui, Ruth, nu i-ar fi onorat dorinţele.

— Nu pot să îţi dau înapoi anii pe care i-ai pierdut, dar te asigur că nu am să arunc bani buni pentru scopuri rele, îi spusese Ruth când o primise pe Rose în salonul ei de oaspeţi în ultima zi petrecută în Chicago. Soţul meu s-a înşelat. A făcut multe lucruri rele de care eram conştientă, dar cred că acesta a fost cel mai rău. Nu a putut să accepte faptul că fiul nostru a fost slab. A trebuit să arunce vina pe alţii pentru moartea lui Mark, când era vina lui că îl cocoloşise pe bietul băiat întreaga lui viaţă. Ca să fiu sinceră, Rose, moartea lui Parker nu e doar o eliberare pentru tine, ci şi pentru mine.

Ruth îi mai spusese multe lucruri în acea zi şi îşi ceru toate scuzele de care era în stare, menţionând până şi o mare sumă de bani. Pentru ea, Parker fusese un om genial când venea vorba de afaceri, dar un netot în probleme de familie. Susţinuse că nu l-a mai iubit la scurt timp după ce se căsătoriseră şi recunoscu:

— Niciodată nu şi-a dat seama, atât era de insensibil.

Rose o ascultase cuprinsă de uluială.

Prima zi pe tren nu fusese nimic decât o confuzie totală. Atâtea emoţii o însoţiseră în acea călătorie obositoare spre Montana – speranţă, griji pentru Tiffany, chiar şi furia că Parker nu murise mai devreme, dar numai una ajunse cu ea până în Nashart. Entuziasmul.

Acum, tremura ca o şcolăriţă în timp ce se grăbea pe scări spre holul hotelului. Afară o aştepta o trăsură care să o ducă până la ferma Callahan. Avea de gând să o ia pe Tiffany şi să o ducă direct la Frank. Şi apoi? Nu avea idee. Viaţa îi fusese înapoiată. Ceea ce urma să se petreacă în acea zi avea să determine dacă putea fi din nou o viaţă ce merita trăită…

— Măi să fie, nu ai irosit nicio secundă, nu-i aşa, doamnă Warren?

Cunoştea acea voce, acea voce groaznică. Îi risipi orice urmă de culoare de pe chip în timp ce se întorcea încet să dea ochii cu bărbatul care o ameninţase în urmă cu atâţia ani. Omul care îl împuşcase pe Frank şi promisese că îl va ucide dacă ea nu făcea exact ce îi spune. Ştia şi cine era de fapt. Cheltuise sume mari de bani încercând să afle. Voise să-l facă să înfunde închisoarea şi să nu mai vadă lumina soarelui. Dar i se puseseră stavile la fiecare pas. Şeful acestui om era prea puternic şi avea prea mulţi funcţionari la degetul mic. Iar William Harris fusese mâna dreaptă a lui Parker Harding.

Rose îşi strecură mâna în poşetă să apuce pistolul Derringer pe care îl avea înăuntru înainte să spună:

— Am vorbit cu Ruth Harding, soţia lui Parker. Vendeta lui s-a sfârşit.

— Ştiu.

— Ba chiar a şters orice referire la ea din testamentul lui. Avocatul lor era un prieten apropiat al ei, nu al lui.

— Ştiu.

Rose îl privi cu ochii mijiţi.

— Atunci ce cauţi aici, domnule Harris? Şi în locul tău aş fi foarte atentă ce răspund. Dacă mai încerci să mă şantajezi ca să-ţi urmez ordinele, pentru orice motiv, te omor cu mâna mea.

Bărbatul avu tupeul să ţâţâie dezaprobator.

— Chiar aşa doreşti să îţi petreci reîntoarcerea acasă? În puşcărie pentru că ai împuşcat un om neînarmat? Poate că ar trebui să ştii că niciodată nu am fost un simplu pistolar, doamnă Warren. Niciun salariu fix nu mă poate răsplăti îndeajuns pentru ceea ce fac. Parker ştia asta. Câştigam un procentaj din toată afacerile de care mă ocupam pentru el şi am să continui să mă ocup de proprietăţile lui. Cu cât câştigă ei mai mult, cu atât câştig eu mai mult. Nevasta lui îmi cunoaşte valoarea. Deja m-a asigurat că înţelegerea pe care am avut-o cu soţul ei va continua.

— Dar nu şi înţelegerea pe care aţi avut-o în privinţa mea, deci de ce îmi spui toate astea? Răzbunarea lui Parker a murit odată cu el. Doamna Harding a trimis deja anunţuri în acest sens tuturor oamenilor care ne urmăreau pe mine şi pe soţul meu.

S-a sfârşit!

— Doar mi se pare ironic, rosti el pe ton arogant, netulburat, în toţi anii aceştia în care am fost cu ochii pe familia Warren, am dat de necazuri cu duşmanii lor. Parker încă nu o aflase. Doar i s-a spus că sunt necazuri cu noua lui mină de cupru, iar el mi-a dat mână liberă să mă ocup de ele în felul meu obişnuit, eficient. Sunt aici pentru afaceri. Iar acum că şi tu te afli aici, mă găsesc cu mai multe opţiuni prin care aş putea să rezolv câteva probleme de afaceri.

Harris izbucni în râs şi îşi văzu de drum. Mâinile lui Rose tremurau. Ar fi trebuit să-l împuşte. Era la fel de vinovat ca Parker Harding că îi distrusese viaţa cu

cincisprezece ani în urmă.

Capitolul 51

Tiffany se opri brusc la capătul scărilor când îşi zări părinţii pe coridorul de jos. Îi luase prea mult timp să se pregătească! Dar fusese sigură că Rose avea să se ducă mai întâi la ferma Triple C în căutarea ei. Chiar dacă Hunter ar fi îndreptat-o încoace, nu credea că mama ei ar fi venit *aici.*

Era pe cale să o strige pe Rose când îl auzi pe fratele ei, Sam, şoptindu-i.

— Şşt.

Aruncă o privire în stânga şi îl văzu pe Sam care se uita pe furiş, dindărătul unui perete, la drama ce se desfăşura în holul de la intrare. Veni lângă ea şi se aşeză pe treapta pe care stătea. Tiffany se aşeză lângă el pe treaptă şi îi şopti:

— Fără ţipete?

— Niciunul din ei încă n-a scos un cuvânt.

— De cât timp se uită aşa unul la celălalt? întrebă Tiffany în şoaptă.

— Cam de cinci minute, din câte-mi dau seama.

Tiffany făcu ochii mari.

— Fără un cuvânt?

Sam râmji.

— Da. Probabil că nu-i vine să creadă că e chiar ea în carne şi oase. Probabil crede că dacă îi spune ceva o să dispară.

Tiffany îl înghionti cu cotul.

— De ce nu l-ai avertizat că mama e în oraş?

— Ne-am gândit că, odată ce dăm de ea, ar trebui să te lăsăm să petreci puţin timp cu ea mai întâi. Nu ne

aşteptam să intre pur şi simplu pe uşă.

Nimeni nu se aşteptase, cu atât mai puţin Franklin. Părea să fie într-o stare de uluială neţărmurită. Iar Rose... Tiffany nu mai văzuse asemenea expresie pe chipul mamei sale...

Tiffany izbucni deodată:

— Dumnezeule, *amândoi* încă vă mai iubiţi!

Ochii lor săgetară numaidecât în direcţia ei. Rose se îndreptă spre scări.

— Tiffany, coboară...

Franklin îi tăie vorbele, trăgând-o pe după mijloc şi sărutând-o. Nicio ezitare din partea lui Rose. Îşi înfăşură braţele în jurul soţului ei... mai bine zis, îl strânse cât putea ea de tare.

— Ei bine, cine-ar fi crezut, chicoti Sam şi de astă dată el fu cel ce o înghionti pe Tiffany. Vrei să mergem din nou să înotăm?

— Vrei să spui, să-i lăsăm singuri?

— Nu cred că vor băga de seamă pe altcineva pentru o vreme.,

Nu s-au mai dus să înoate. Tiffany fusese prea jenată când Hunter o găsise. Totuşi, părăsiră scările, să le dea părinţilor puţină intimitate. Dar Tiffany era prea curioasă ca să plece din casă. Voia să fie disponibilă în momentul în care mama ei era pregătită să vorbească. Nu se aşteptase să fie nevoită să aştepte până la cină.

Rose şi Franklin intraseră în bucătărie râzând, fiecare cu braţul în jurul mijlocului celuilalt. Era de parcă nu petrecuseră, cincisprezece ani departe unul de altul. Copiii lor îi priviră în deplină muţenie pentru o clipă, apoi toţi deodată îi asaltară zgomotos cu întrebări.

Rose ridică palmele şi spuse pe tonul ei obişnuit, greu de contrazis:

— Linişte, copii. Vi se va răspunde la întrebări, dacă veţi mai avea, când termin cu explicaţiile. Am fost

ameninţată cu moartea, moartea tatălui vostru, ca să nu spun nimic. Dar acea ameninţare este în sfârşit moartă şi îngropată. Deja i-am povestit tatălui vostru. Aşa că lăsaţi-mă să vă spun de ce am fost forţată să plec de aici cu atâţia ani în urmă.

Era o imagine aproape caraghioasă, de câte ori fraţii lui Tiffany deschiseră gura să o întrerupă pe Rose în timp ce îşi spunea povestea, doar ca să o închidă numaidecât. Dar Rose nu era tocmai o povestitoare iscusită. În încercarea de a nu omite nimic, spuse multe lucruri ieşite din context. Dar în cele din urmă reuşi să le schiţeze imaginea completă. Îi luă aproape întreaga cină să o scoată la capăt.

Tiffany aproape că nu se atinse de mâncare. Era şocată şi îngrozită de cruzimea acelui bătrân şi de violenţa la care recursese pentru a se răzbuna pe ceva pentru care părinţii ei nu fuseseră responsabili, înverşunarea lui îi afectase pe toţi, dezbinându-le familia, fără ca ei măcar să ştie de ce. Aceasta era cea mai dureroasă parte a întregii tragedii… că Rose trăise cu povara acestui secret atâţia ani, chiar şi faţă de cei iubiţi.

— Ar fi trebuit să-mi spui, să ai încredere că rezolv problema, mormăi Frank în cele din urmă.

Rose îi aruncă o privire cu sprânceana ridicată.

— De câte ori ai de gând să spui asta? Amândoi ştim ce ai fi făcut. L-ai fi vânat pe Parker şi l-ai fi ucis. Dar nu poţi să omori un om atât de bogat şi de puternic fără să plăteşti preţul suprem. Dacă vrei să ştii, aproape că am făcut-o eu însămi. Dar m-a convins că nici măcar moartea lui nu va pune capăt problemei. Nu ştia însă că soţia lui îl dispreţuia şi că nu avea de gând să-i respecte ultimele dorinţe. Dumnezeule, îmi doresc să fi ştiut asta mai curând.

— Credeam că oamenii care îţi vegheau casa erau gărzile *tale,* spuse Frank.

— Nu, erau oamenii lui Parker şi aveau ordin să te omoare pe loc. De ce crezi că ţi-am spus că te împuşc dacă-

mi mai apari în faţa uşii?

— Erai atât de furioasă când ai spus-o că nu m-am îndoit că erai hotărâtă să o faci.

— *Evident* că eram furioasă. Trebuise să plec ca să îţi salvez viaţa şi o parte din răzbunarea lui nenorocită era să nu-ţi spun de ce. Dar tu nu voiai să te laşi păgubaş, iar asta făcea durerea să fie de nesuportat.

— Îmi pare rău, spuse Frank şi îi apucă mâna.

— Nu fi. *Nu e* vina ta. Îmi doresc să fi găsit un mod de a-ţi spune, dar Parker a fost prea meticulos. Nu doar că a pus oameni să mă urmărească, ca să se asigure că noi doi n-avem să ne întâlnim nicăieri, a pus să fii şi tu urmărit. Nu ştiai că erai supravegheat?

— De unde să ştiu? Nu aveam niciun motiv să bănuiesc ceva. Dacă aş fi bănuit, primul lucru ar fi fost să mă gândesc că familia Callahan plănuieşte ceva. Într-adevăr, vedeam sclipiri pe dealuri din când în când, ca soarele reflectându-se pe un binoclu, dar de fiecare dată când ajungeam acolo să cercetez, nu am văzut ţipenie de om.

— Tată, mă gândesc că a fost o idee bună să te deghizezi, interveni Sam, de fiecare dată când ai venit cu noi la New York.

— Nu-mi vine să cred! icni Rose şi îşi aruncă şerveţelul în Franklin.

Bărbatul chicoti şi îi înapoie şerveţelul.

— Chiar crezi că puteam să stau cincisprezece ani fără să te mai văd?

— A trebuit să o fac! exclamă Rose.

— Dar tu ştiai de ce, eu nu.

— Dar o deghizare? Deci ai bănuit ceva?

— Nu, a fost doar ca să o pot întâlni pe Tiffany. Ei bine, aşa mi-a fost şi mai uşor să te urmăresc prin oraş când plecai de acasă. Deşi m-am ţinut departe de gărzi… crezând că lucrează pentru tine.

— Ai noroc că oamenii care te urmăreau pe *tine* nu şi-au dat seama ce făceai.

— Era o deghizare bună, mamă, rosti Tiffany. Arăta ca un bătrân. Cred că nici măcar tu nu l-ai fi recunoscut.

— De ce nu mi-ai spus niciodată, draga mea? o întrebă Rose.

— Nu ştia, răspunse Franklin în locul fiicei sale. Oricare ar fi fost motivul, ai fost destul de limpede când mi-ai spus să nu vin în New York.

— A trebuit să fac aşa! ţipă Rose. Înţelegi de ce, nu?

— Da, acum înţelegem. Dar asta nu a ajutat-o pe Tiffany, care a crezut atâţia ani că nu-mi pasă de ea nici măcar cât să o vizitez.

— Mi-era teamă că dacă vei apărea în oraş măcar o dată, iar Parker afla, s-ar fi răzgândit în privinţa răzbunării şi ar fi pus să fii omorât. Să ştii că asta a fost prima lui intenţie. Ochi pentru ochi. Dar William Harris l-a convins să aleagă această răzbunare lungă, interminabilă. Poate că Harris s-a gândit că asta era varianta mai blândă. Măcar ai fi putut să găseşti pe altcineva. Numai eu eram cea care nu mai putea să aibă pe cineva. Dar nimeni nu avea să moară atâta vreme cât rămâneam singură.

Tiffany era aproape în lacrimi. Ascultase întreaga poveste, însă era atât de nedrept! Părinţii ei nu încetaseră să se iubească şi nu s-ar fi reunit niciodată dacă Rose nu ar fi avut acea întâlnire cu Ruth Harding. Rose ar fi putut să creadă până la capăt că nu ar fi putut să fie în aceeaşi încăpere cu Frank.

— Nimeni nu a plătit că a provocat atâta suferinţă familiei noastre, rosti Tiffany cu mânie.

— Harding e mort, răspunse Frank înţelegător. Nu are să ne mai facă rău.

— Dar a murit de moarte bună. Nu a primit ce merita. Iar Harris încă dă târcoale pe-aici, de parcă n-ar fi avut niciun rol în asta, şi încă face necazuri oamenilor. Nu e

drept ca el să scape basma curată.

— Unele lucruri nu sunt niciodată drepte, draga mea, rosti Rose. Nu am nicio dovadă că Harris a fost implicat. E doar cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

— E toată dovada de care am nevoie, spuse Frank amenințător, clocotind de mânie. Omul aceia aproape că m-a omorât şi te-a alungat din ţinut. M-a văduvit de cincisprezece ani cu soţia şi fiica mea!

Rose îi aruncă o privire tăioasă.

— E la fel de nemilos ca Harding, dar până la urmă era doar un lacheu care urma ordinele. *Chiar* vrei să tulburi apele când totul s-a sfârşit, când în cele din urmă putem fi împreună? Nu mă face să-mi fac din nou griji pentru tine.

— Nu am să-l caut, dar ar face bine să se roage să nu-mi iasă în cale.

Tiffany îşi urmări părinţii. Rose îşi puse mâna peste a lui Frank ca să îl împace. Tânăra avea senzaţia că mama ei nu are să lase lucrurile aşa, că avea mai multe să îi spună soţului ei când erau singuri. Putea să înţeleagă de ce Rose voia să lase totul aşa cum era. Suferise destul. Dar tot nu era corect!

Rose se adresă din nou copiilor ei:

— Ruth Harding a încercat să repare greşelile trecutului. Mi-a oferit o sumă incredibilă de bani, pe care am refuzat-o, firește. Acum am tot ce mi-aş dori sau aş avea nevoie vreodată, îl am pe soţul meu înapoi. În schimb, vă dă banii vouă, de vreme ce şi voi aţi suferit din pricina acţiunilor lipsite de scrupule ale soţului ei. O compensaţie mică pentru dezbinarea unei familii, dar nu i-am refuzat oferta.

— Nu-i vreau banii vinovaţi, răspunse Tiffany cu amărăciune.

— Atunci, pot să putrezească undeva într-o bancă, aşa că nu vă bateţi capul cu asta, spuse Rose şi se ridică. Acum, hai să-mi arăţi camera ta, Tiff. Noi două încă nu am

avut ocazia să discutăm despre ce ai făcut de când ai ajuns aici.

Cu o strângere de inimă, Tiffany o conduse pe scări spre camera ei.

— Foarte drăguţă, remarcă Rose pe când se plimba prin ea. Ştiam că Frank are să se asigure că te vei simţi confortabil aici. Nu te simţi acum ca o găgăuţă că ai încercat să-l eviţi?

— Mamă, am avut sentimentele acelea de când mă ştiu. Nu aveau să dispară doar pentru că tu mi-ai cerut să vin aici cu mintea deschisă.

Rose oftă şi se aşeză pe pat, bătând cu palma pe locul de lângă ea ca Tiffany să i se alăture.

— Atâta suferinţă pentru că am fost prea bună la suflet ca să-i spun nu lui Mark Harding când m-a cerut în căsătorie. Ştii, chiar e vina mea. Am încercat să nu îi rănesc sentimentele. Am crezut că ne va fi bine împreună din simplul motiv că eram prieteni. Chiar am ţinut la el. Doar că nu-l iubeam, nici măcar nu ştiam ce e dragostea adevărată până să-l întâlnesc pe tatăl tău. Acum… gătitul? Chiar aşa?

Tiffany începu să râdă la felul în care mama sa o privea cu o indignare mult exagerată.

— A fost frustrant la început, dar apoi am început să mă distrez dându-mi seama ce şi cum.

— Mă gândeam să-ţi trimit un bucătar în loc de cărţile acelea. Dar asta le-ar fi fost de ajutor Callahanilor în loc să îţi dea de înţeles că nu te aflai unde trebuia să fii.

— Dar tu ai vrut să apuc să-l cunosc pe Hunter, să îi dau o şansă.

Rose făcu o grimasă.

— Nu tocmai.

— Poftim?!

— Dacă îţi plăcea de el, nu aveam de gând să te opresc, dar am fost prea egoistă să vreau ca tu să te stabileşti aici când nu credeam că aş putea să revin în locul

acesta vreodată. Am folosit logodna ca pretext ca să petreci puţin timp cu tatăl tău. Te-am ţinut departe de el atâţia ani. Sosise vremea să te împart cu el. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun de la bun început, în schimb, am încercat să gestionez o situaţie proastă… pe care am auzit că tu ai încercat să o repari. Te felicit pentru eforturile pe care le-ai depus ca să pui capăt vrajbei o dată pentru totdeauna. Chiar am avut ani întregi la dispoziţie ca să mă gândesc la asta. Am până şi o scrisoare pe care i-am scris-o lui Zachary cu mult timp în urmă şi pe care i-aş fi trimis-o odată ce te-ai fi întors la New York, în care îi sugeram să continue pacea pe care am aranjat-o în ciuda anulării căsătoriei. Acum că sunt aici, pot să vorbesc faţă în faţă cu el şi să-mi adaug, sentimentele la ale tale. Dar acum nu e ceva pentru care ar mai trebui să-ţi faci griji.

Tiffany se încruntă.

— Deci chiar nu-ţi pasă dacă mă căsătoresc cu Hunter sau nu?

Rose o privi lung.

— Ştii, în ciuda ameninţării lui Parker Harding, veneam oricum să te iau acasă. Aveam de gând să mă furişez în oraş şi să te scot pe furiş de-aici, fără ştirea lui Frank. Nu aş fi crezut că ai să dai peste ce are Vestul mai rău să-ţi arate.

— Ştiu, un şir de ghinioane, rosti Tiffany şi îşi dădu ochii peste cap, urmată de Rose.

— Posibil. Nu are să mai dureze mult până nici măcar nu ai să mai auzi de jafuri de tren precum cel la care ai fost martoră, darămite să fii prinsă într-unul. Era mai rău când trăiam eu aici, dar dacă iei părţile bune şi părţile rele, iar cele bune cântăresc de departe mai mult decât… Am divagat. Alegerea a fost, şi încă este, a ta. Tiffany, eu şi tatăl tău vrem să fii fericită. Dacă asta nu are să se întâmple aici, te luăm înapoi în New York şi stăm cu tine până îţi găseşti bărbatul ideal şi te căsătoreşti acolo.

— Staţi cu mine? Am impresia că nu veţi sta în New York după ce mă căsătoresc.

— Nu vom sta. M-am îndrăgostit de Montana la fel de mult ca de tatăl tău. Cei mai fericiţi ani ai vieţii mele au fost petrecuţi aici. Desigur, aş fi fost la fel de fericită oriunde, atâta vreme cât eram cu Frank. Dar locul acesta are ceva care m-a fermecat de la bun început. Nu am fost nevoită să refuz să încerc lucruri noi, lucruri distractive, doar pentru că i se părea cuiva că nu se cuvine. Oamenii de-aici nu fac aşa ceva. Nu judecă comportamentul superficial.

— E mai relaxat aici, recunoscu Tiffany, aducându-şi aminte de cuvintele lui Hunter.

— Exact!

— Poţi să porţi pantaloni şi pălării cu boruri late dacă vrei.

Rose chicoti.

— Ţi-au spus despre asta, nu-i aşa?

— Şi să prinzi vaci cu lasoul, dacă vrei.

— Ei bine…

— Şi să ţii porci ca animale de companie.

— Poftim? Nu!

— Vino aici, Max, strigă Tiffany.

Porcuşorul scoase râtul de după paravanul de la cadă, unde dormea. Imediat tropăi spre pat. Tiffany îl ridică şi îşi frecă nasul de al lui.

Rose îi privi fără a-şi crede ochilor pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

— Se pare că deja ţi-ai dat seama de asta.

— Se pare că da.

Capitolul 52

Familia Warren sosi în oraş în acea sâmbătă pentru dans, fie pe cai sau în căruţe, familia, văcarii, până şi slugile, inclusiv bucătarul. Niciun hambar sau clădire din oraş nu era destul de vastă să găzduiască pe toată lumea, când pentru eveniment veneau oameni din tot ţinutul. Nu existau bariere sociale: cowboy, mineri, tăietori de lemne, tineri şi bătrâni, toată lumea era bine-venită.

Luminile fuseseră ridicate pe un câmp din afara oraşului; un ring de dans mare, de formă pătrată, fusese anume construit pentru acea ocazie. Auziră muzicienii cântând cu mult înainte să ajungă la faţa locului. Muzica sau instrumentele nu erau tocmai cele cu care Tiffany să fi fost obişnuită, fiind banjouri, fluiere şi muzicuţe. Câteva cupluri deja dansau, deşi dansul era programat oficial să înceapă de-abia după lăsarea soarelui, când arşiţa zilei avea să treacă. Amurgul se apropia cu paşi repezi. Dar zeci de mese erau deja garnisite cu mâncare şi băutură, iar mireasma aromată a mai multor porci la proţap plutea peste întreaga zonă.

Tiffany găsi că locul arăta şi mirosea minunat de festiv! I se părea că asistă mai degrabă la un târg decât la un dans. Copiii fugeau pretutindeni, în mare parte fugărindu-se unii pe alţii. Avea loc şi o cursă de cai între trei cowboy. Câţiva tăietori de lemne luau parte la un concurs de căţărat în copaci, ceea ce părea cam ridicol cu doar patru copaci în preajmă şi niciunul din ei prea înalt. Avea loc până şi un concurs de băut, lucru care nu avea să îi ajute pe acei participanţi care plănuiau să danseze mai târziu.

Cu siguranţă nu părea a fi ce se aşteptase Tiffany, dar nu era de mirare că Rose fusese atât de entuziasmată imediat ce auzise de eveniment. Tiffany nu era sigură dacă mamei sale îi plăceau atât de mult adunările câmpeneşti ori era fericită că se afla din nou în Montana cu familia ei. Poate era câte puţin din fiecare. Era surprinsă să îşi vadă

mama aşa, atât de exuberantă, plină de umor şi voie bună… atât de lipsită de inhibiţii. Şi fără pic de reţinere. Tiffany chiar crezuse că măcar o dată nu avea să sară în ochi cu hainele-i sofisticate, nu cu mama sa în preajmă. Însă Rose o luase prin surprindere şi în acea privinţă, coborând scările într-o fustă şi bluză fără zorzoane.

— Cu cincisprezece ani în urmă, am plecat de-aici doar cu tine şi o valiză, care era pe jumătate plină cu lucrurile tale, îi spusese Rose. Tatăl tău a păstrat în pod tot ce am lăsat în urmă, fără să-şi piardă speranţa că într-o bună zi am să mă întorc şi am să port din nou hainele acelea. Mi-am pus menajera să pună la aerisit unele dintre ele, dar cred că toate trebuie spălate, rosti ea şi îşi adulmecă umărul. Miros puţin a mucegai.

— Ai timp să te schimbi, îi sugeră Tiffany.

— O, nu. Prefer oricând confortul modei, chiar dacă este puţin mucegăit.

Cu toate că Rose era îmbrăcată în haine obişnuite, de fiecare zi, acestea erau croite cu eleganţă din materiale scumpe. Tipic mamei sale să se integreze aici şi totuşi să-şi păstreze unicitatea. Tiffany, pe de altă parte, îşi luase cea mai bună rochie, inclusiv ornamentele, şi îi ceruse Annei să îi coafeze părul. Dar nu avea nimic altceva ce s-ar fi potrivit în garderoba ei limitată, cu siguranţă nu hainele de bucătărie, în care nu s-ar mai fi îmbrăcat din nou nici obligată. Pe deasupra, încă trebuia să îl facă pe Hunter să îşi revină în fire şi să îşi dea seama de unul singur că mătasea şi pintenii nu se asortau bine.

Fondatorii orăşelului Nashart şi oamenii care o cunoşteau pe Rose de când trăise aici tăbărâră asupra ei imediat ce familia Warren sosise. Tiffany sperase să îşi ţină mama aproape, dar mulţimea care ieşise în întâmpinarea lui Rose era prea mare.

Roy o trase deoparte şi se autointitulă protectorul ei pentru seara respectivă. Îi trimise la plimbare pe primii trei

bărbaţi care îi invitară sora la dans înainte ca ea să apuce să le spună o vorbă. Părea să fie îmbufnat, dar Tiffany îşi dădu seama că nu avea nimic de-a face cu ea când îl observă privind-o pe Pearl, care dansa cu alt bărbat. Fapt care îi aminti…

— Vrei să vorbeşti despre asta? îşi întrebă ezitant fratele.

— Ce? A, ea. Nu. Mi-a dat clar de înţeles că n-am vreo şansă.

— Îmi pare rău.

Pe naiba îi părea rău.

— Dar poate mă poţi lămuri ce-a vrut să spună când mi-a zis că am prea multe femei în casă. Întotdeauna au fost femei la noi în casă. Majoritatea personalului sunt femei. Nu are o fărâmă de sens.

Tiffany îşi trecu braţul pe sub al lui, apoi îl înghionti cu umărul.

— Nu erai într-adevăr hotărât să te aşezi la casa ta, nu-i aşa?

— Nu chiar, spuse Roy şi rânji.

— Atunci, nu te mai gândi la asta. Multe femei vin în Vest în fiecare zi… ei bine, poate nu în fiecare zi, dar sigur vei avea de unde să alegi când eşti pregătit.

— Sau poate am să încep o nouă tradiţie în familia Warren şi să fac cum a făcut tata.

— E bine să ai opţiuni.

— Care va fi a ta? Şi răspunde repede, fiindcă se îndreaptă încoace.

Tiffany îl zărise deodată cu Roy. Hunter îşi croia drum prin mulţime în direcţia ei. Îl trase pe Roy spre platforma de lemn.

— Dansează cu mine.

Fratele său începu să râdă.

— Nici în ruptul capului nu dansez.

Un cowboy din apropiere îl auzi şi spuse:

— Eu dansez, iar ea îmi e datoare că m-a pus să-i frec podelele.

Roy se uită zeflemitor la Tiffany şi, până să apuce să obiecteze, unul dintre văcarii familiei Callahan o trase pe ringul de dans. Bărbatul jubila, rânjind cu toţi dinţii.

— Primul care te-a adus pe ring, strigă el triumfător. Am să mă laud despre asta vreun an sau doi… dacă şeful nu mă omoară mai întâi.

Tiffany îşi aduse aminte de el, dar nu şi de numele său. Dar era un dansator exuberant. Aproape că nu mai avea suflu când o lăsă pe mâinile unui alt partener. Nici măcar nu coborî de pe ringul de dans, doar trecu de la un partener la altul. Poate dansa şi chiar şi cu un miner, deşi era greu de zis, cu toţi bărbaţii bine îmbrăcaţi în hainele de duminică. Cu fiecare răsucire aprigă pe ring, îl zărea pe Hunter cu coada ochiului, aşteptând răbdător cu braţele încrucişate şi pălăria trasă pe ochi. Aşteptând ce? Ca ea să vină la el?

Nu era sigură de ce voia să îl evite. Poate fiindcă se simţea puţin vulnerabilă şi aproape să îi cedeze. În pofida tuturor argumentelor ce urlau că nu erau potriviţi unul pentru altul, unul şoptea că erau. Se îndrăgostise de Hunter Callahan. Următorul, ei partener fu Degan Grant. Aproape că-l refuză. În ciuda tuturor conversaţiilor pe care le avuseseră, omul acela încă o intimida. Presupuse că bărbatul nu se pricepea să danseze, iar acest dans de ţară, atât de turbulent, pur şi simplu nu i se potrivea pistolarului, însă se pricepea de minune.

— Curând, am să-mi văd de drum, îi spuse el. În caz că nu ne vom revedea, voiam să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnişoară Warren.

— Ai să-ţi vezi de drum? Înseamnă că Zachary şi-a dat acordul pentru un armistiţiu permanent?

— Vine la pachet cu căsătoria, nu? Dar Zachary e aici, dacă vrei să discuţi cu el.

Poate ar fi trebuit. Capul familiei Callahan avusese suficient timp să se gândească la sugestia ei. Ar fi probabil să audă răspunsul lui *înainte* ca mama sa să îi spună părerea ei în acea privinţă Rose ar fi putut să înrăutăţească situaţia. Zachary era în stare să se încăpăţâneze să rămână pe poziţii dacă Rose l-ar fi provocat.

— *Tu ar* trebui să fii şeriful aici, îi spuse lui Degan.

— Oraşul acesta nu-şi poate permite serviciile mele. Pe deasupra, odată cu plecarea minerilor, Nashart va redeveni orăşelul paşnic de odinioară.

Dar minerii nu aveau să plece, şi oare când fusese Nashartul paşnic cu Warrenii şi Callahanii trăind aici? Tiffany se hotărî să prevină un alt dezastru şi să îl caute pe Zachary. Dar era prea târziu. Când îl zări în cele din urmă, bătrânul îl conducea pe Hunter să se întâlnească cu mama ei.

Tiffany scrâşni din dinţi şi se răsuci pe călcâie… şi se izbi drept în cineva. Dădu să-şi ceară scuze, dar se trezi apucată de braţ şi trasă într-o parte.

— Am un om cu o puşcă aţintită spre tatăl tău, rosti străinul cu glas sinistru. Dacă nu vii cu mine fără să te zbaţi, are să apese pe trăgaci.

Capitolul 53

Nici măcar nu îi lăsară o lumină, ci doar o aruncară într-o cameră de depozitare aflată adânc în mină şi o lăsară acolo, luând lampa cu ei. Cu toate acestea, îndărătul uşii grele de fier era lumină. O vedea prin crăpătura de sub uşă şi, odată cu ea, umbra picioarelor cuiva, oricine ar fi fost lăsat să o păzească.

Deşi la dans era prezentă multă lume, inclusiv întreaga ei familie, totul se întâmplase atât de repede, încât

nimeni nu păruse să observe cum fusese condusă la şirul lung de cai. Hunter, care o veghease întreaga seară, ar fi băgat de seamă dacă tatăl lui nu i-ar fi distras atenţia. Aşteptase ca ea să părăsească ringul de dans, dar de ce naiba *doar* aşteptase? De ce nu o luase el însuşi la dans? Dacă ar fi făcut-o, ştia că asta nu i s-ar fi întâmplat niciodată. Sau poate l-ar fi luat şi pe el, dacă nu o puteau lua numai pe ea?

Nu îi puseseră căluş, nici măcar nu o legaseră, dar nu se mira că nu şi-au luat asemenea măsuri de precauţie. Văzuse toate acele clădiri din viroagă… barăci, birouri, şoproane. Dacă cineva ar fi căutat-o aici, s-ar fi uitat în acele clădiri mai întâi. Nimeni nu s-ar fi gândit să o caute atât de adânc în tunelul minei. Şi nimeni nu avea să o audă dacă începea să ţipe. Încă nu o făcuse, îi fusese prea teamă pentru viaţa tatălui său, cât şi pentru a ea. Bărbatul care o răpise părea atât de nemilos. Fusese de-a dreptul îngrozită de el, neştiind cine era sau de ce o luase… până să se găsească la tabăra minerilor. Se ruga ca tatăl ei să nu fie încă în pericol de a fi împuşcat de unul dintre minerii lui Harding, deoarece mama sa se întorsese la el. Era sigură că familia ei o căuta deja, că legea de partea lor. Şeriful Ross fusese văzut astă-seară la dans; ea îl zărise braţ la braţ cu doamna Martin.

Deşi era încă înspăimântată, acum simţea şi un val de furie. Cuprul acela nenorocit. Ce altceva putea să fie? Începea să se întrebe dacă oamenii aceştia erau într-adevăr mineri sau doar infractori care pretindeau că ar fi. Mai degrabă a doua variantă, având în vedere al cui nume era pe mină. Harding.

Uşa se deschise. Tiffany îşi feri privirea de năvala bruscă luminii.

— Voiam doar să mă asigur că au luat femeia care trebuie, răsună un glas de bărbat. Aş fi fost foarte nemulţumit dacă îţi găseam mama în locul tău, domnişoară

Warren, mai ales că biletul meu i se adresează ei.

Insul dădu să închidă uşa din nou.

— Aşteaptă! Ce are mama de-a face cu asta?

— Are să mă asigure că legea nu se va implica în problema noastră. În schimb, am să i te înapoiez şi am să-i respect dorinţele doamnei Harding de a-ţi lăsa tatăl în viaţă. Mama ta va fi din nou liberă să facă tot ce doreşte.

— Era deja liberă să facă asta…

— Nu, doar credea că e. În toţi anii în care am lucrat pentru Harding, crezi că nu i-am fost loial? Că nu i-aş onora ultimele dorinţe? M-a făcut bogat. Mulţi bani pot să cumpere multă loialitate.

— Să onorezi? Nu cred că-ţi pasă despre onorarea dorinţelor cuiva sau despre orice altceva, domnule Harris. Cred că doar vrei cuprul cu orice preţ.

Bărbatul îi zâmbi.

— Foarte perspicace din partea ta, cuprul nu mai e substituentul ieftin de odinioară, iar filonul de-aici valorează milioane.

— Familia Callahan a refuzat deja orice înţelegere cu tine. Atât şeriful, cât şi judecătorul ştiu asta. Nu ai să scapi basma curată cu asta.

Harris pufni.

— Desigur că o să scap. Oamenii se răzgândesc tot timpul… cu stimulentul potrivit. Callahanii sunt văcari. Nu le pasă de cupru.

— Le pasă de stricăciunile pe care le-ai provocat păşunilor.

— Au să treacă peste asta.

— Tu ai fost cel care a încercat să le incendieze casa, nu-i aşa? presupuse ea.

Bărbatul izbucni în râs.

— Nu, n-a fost ideea mea. Şeful meu de echipă de-aici încerca să fie de ajutor.

— Numeşti asta ajutor?

— Da, de fapt. Păcat că n-a mers.

— L-ai pus pe unul dintre oamenii tăi să-l împuşte pe Cole Callahan.

— Cred că pui prea multe întrebări.

— Tu ai fost, nu?

Harris dădu din umeri.

— A fost o idee care n-a dat roade. Familia ta şi Callahanii ar fi trebuit să fie duşmani de moarte; doar că nu se purtau ca atare suficient de mult pentru gustul meu. M-am gândit să vă împing puţin de la spate şi să încep omorurile, încât familia ta să mă ajute să mă descotorosesc de Callahani. Mi-ar fi rezolvat problemele, încă nu sunt sigur de ce nu s-a întâmplat. Dar aşa e mult mai simplu. Vei fi eliberată de îndată ce drepturile de minerit ne sunt cedate, iar Callahan ar trebui să ajungă aici dintr-o clipă în alta să o facă. Logodnicul tău se asigură că scapi nevătămată din situaţia asta, în vreme ce mama ta probabil i-a convins deja să nu caute răzbunare. Toată lumea câştigă. Ba chiar am să-mi menţin oferta iniţială, ca totul să fie frumos şi legal.

Era de-a dreptul exasperant cât de mulţumit de sine părea. Dacă nu ar fi blocat cadrul uşii, încât ea nu putea să vadă spatele lui, ar fi încercat să se împingă pe lângă el şi să fugă de acolo până ca planul lui să reuşească. Dar nu avea cum să ştie câte gărzi erau în spate.

— Nu e nimic legal în răpire şi şantaj. Cu toată dichiseala ta, nu eşti decât un nelegiuit bine îmbrăcat.

Harris râse la cuvintele ei.

— Da, sunt un om de afaceri.

— Nu eşti mai bun decât un tâlhar de drumul mare! Da, şi să nu uităm răpitor, incendiator, şantajist şi ucigaş!

— Hai acum, nu l-am împuşcat pe tatăl tău decât o dată, rânji el sarcastic. Trucul e, domnişoară Warren, să nu fii prins. Chiar mă mândresc…

Se opri brusc. Tiffany nu era sigură de ce, dar, dintr-

odată lui Harris păru că i se face rău. Nu îşi dădea seama că bărbatul dinaintea ei avea o ţeavă de puşcă lipită de spate.

— Cred că pot să îţi mai ştirbesc din mândrie, domnule Harris, mârâi leneş şeriful Ross, pentru toate lucrurile pe care fata tocmai le-a menţionat şi încă unele pe deasupra. Este un detaliu nostim despre judecătorul nostru. Se enervează al naibii de mult când hotărârile lui sunt ignorate. Şi pentru restul lucrurilor pe care i le pot înşira acum, o să te azvârle în puşcărie şi o să arunce cheia.

— Tiffany?!

Hunter îl împinse pe Harris la o parte şi ajunse lângă ea într-o clipită, trăgând-o la piept.

— Eşti în regulă? Ţi-au făcut ceva?

— Sunt bine… acum, îl asigură ea, deşi îl strângea în braţe la fel de mult.

Chiar şi cu sosirea şerifului, nu se simţise uşurată până acum.

— De cât timp ascultaţi?

— Şeriful m-a ţinut deoparte. Scoteai o mărturisire atât de bună de la Harris, că voia să îi întinzi destulă sfoară încât să se spânzure singur cu ea.

— Părinţii mei trebuie să fie înnebuniţi.

— Sunt afară, împreună cu fraţii tăi şi întorc locul pe dos, căutându-te.

Vocea şerifului se stinse în depărtare în timp ce îi conducea pe Harris şi gărzile sale afară din mină.

— Haide, te duc la ei, adăugă Hunter, dar nu se clinti din loc, nici nu o lăsă din braţe.

— De unde aţi ştiut să mă găsiţi aici?

— Tatăl lui Andrew ne-a condus la secţiunea din spate. Ne-ar fi luat mult mai mult să te găsim dacă n-ar fi făcut-o, cu atâtea tuneluri câte au aici, inclusiv unul pe lângă surparea de pe pământul nostru. Ross l-a văzut pe drum. E o sfidare directă a ordinului judecătoresc împotriva lor şi are să închidă mina de tot.

— Complet? Ei bine, mă bucur că ceva bun a ieşit din asta, în afară de faptul că Harris va înfunda puşcăria. Dar tatăl lui Andrew? Nu-mi spune că numele lor de familie chiar e Buffalo?

— Nu, era doar evident, la cât de mult seamănă. Omul pleca, de fapt ca majoritatea minerilor. Harris a fost auzit plănuind răpirea ta, şi vestea a făcut înconjurul taberei în seara asta. Nu au semnat contract pentru aşa ceva.

Încă nu îi dădea drumul.

— Hunter?

— Ştiu.

Începu să o lase din braţe, însă dintr-odată o strânse şi mai tare şi mărturisi:

— Niciodată n-am mai fost atât de speriat, Tiffany. Am ajuns primul aici. Nu ştiam unde să caut. Ross m-a ajuns din urmă cam în acelaşi timp cu tatăl lui Andrew, care ne-a condus. Aproape că am scos pistolul la şerif pentru că m-a oprit să dau buzna aici. Niciodată nu mai vreau să simt o asemenea teamă. Fii soţia mea mâine… în noaptea asta. Nu cred că am să mai dorm vreodată liniştit dacă nu te ştiu într-un loc unde să te pot proteja. Nu mă face să-ţi dorm pe verandă la noapte.

Tiffany aproape că zâmbi. Hunter încă nu se calmase, fapt care îl făcea iraţional.

— Lumea e atât de mică. Proprietarul minei, Harding, ne-a distrus vieţile cu mult timp înainte să încerce să le distrugă pe ale voastre. Mă bucur că lucrurile s-au petrecut aşa, că până la urmă Harris va da socoteală. M-a deranjat groaznic când credeam că nu va fi aşa. Dar, te rog, părinţii mei *trebuie* să afle că sunt în siguranţă. Scoate-mă de aici. Putem să vorbim despre „noi” mai târziu.

— Atunci, ne vedem pe verandă.

Tiffany credea în parte că glumeşte. Nu glumea.

Capitolul 54

Rose îşi ieşise din minţi la aflarea veştii că William Harris îi ameninţa alt membru al familiei şi încerca din nou să o manipuleze. Fără să stea pe gânduri, împinse biletul de răscumpărare spre Zachary şi îi spuse: „Adu-mi fiica înapoi”. Dar se calmă după ce fu asigurată că Harris va ajunge la închisoare de această dată, laolaltă cu o mare parte din oamenii săi. Graţie aroganţei lui de a crede că poate să scape cu orice în Vest, aveau atâtea capete de acuzare împotriva lui că nu putea să mai scape de după gratii.

Zachary fusese furios la rândul său, nefiind obişnuit ca vreun om să îndrăznească să îl manipuleze. Ar fi semnat actele, ar fi trimis-o pe Tiffany acasă, apoi l-ar fi împuşcat pe Harris. Dar se simţi mai bine când şeriful Ross îl asigură că mina va fi închisă şi chiar îi dădu permisiunea să o închidă în modul cel mai uşor, cu dinamită. Zachary aprinse fitilul el însuşi.

Callahanii chiar îi urmară pe Warreni la ferma lor. Rose împărţi pahare de whisky şi ţinu unul pentru ea. Tiffany nu obiectă că nu i se dăduse şi ei unul. I-ar fi prins bine mai devreme, dar cu Hunter încă în cameră, se simţea protejată. Întotdeauna îi plăcuse şi apreciase dorinţa lui de neclintit de a o proteja orice ar fi, chiar şi înainte să afle cine era.

Nimeni nu aduse în discuţie întoarcerea la dans. Tiffany era singura dezamăgită de acest lucru. Fraţii ei o asigurară că aveau să mai fie destule dansuri până la sfârşitul verii. Presupuneau că ea are să fie acolo pentru ele. Încă nu ştiau că Rose era dispusă să se întoarcă în New

York. Dar Rose nu ştia că Tiffany nu mai voia să se ducă acolo. Totuşi, dacă rămânea sau pleca depindea numai de Hunter. Încă nu era sigură dacă făcea cel mai bun lucru pentru amândoi sau doar lăsa ca propriile-i dorinţe să le decidă viitorul… sau lipsa unuia.

Rose găsi un moment să îi spună între patru ochi:

— În caz că te întrebai, îmi place de Hunter. Dacă ar fi să aleg un Callahan din nou, acum că au crescut, tot pe el l-aş alege. Nu a roşit, nici măcar puţin, când mi-a spus ce simte pentru tine.

— A fost înainte să primeşti biletul?

— Pe care l-a smuls din mâinile tatălui său. N-am mai văzut un bărbat atât de masiv să se mişte atât de repede. Calul lui era de mult plecat până să apucăm să încălecăm pe ai noştri. Să ştii, e al tău dacă şi tu îl vrei.

Rose îi povesti lui Zachary despre noaptea în care îl întâlnise pe William Harris pentru întâia oară şi despre cum acesta o şantajase să îşi părăsească soţul. Apoi mai ciocniră un rând de pahare pentru a sărbători căderea lui. Nimic nu putea să readucă anii pierduţi, însă măcar unul dintre arhitecţii acelei vechi tragedii primise ce merita.

— Mi-a plăcut să fim de aceeaşi parte în seara asta, recunoscu Zachary în timp ce familia Warren îi conducea pe Callahani la uşă. Frank, sunt dispus să îngrop trecutul dacă şi tu eşti.

Franklin îi întinse mâna. Era un gest memorabil, prima oară când cei doi bărbaţi îşi dădeau mâna.

— M-aş fi mutat la New York ca să-mi fac soţia fericită, dar ea *chiar* ţine la locul acesta, iar eu aş face orice să o văd fericită. Mulţumesc.

Rose îşi întrecu soţul şi îl îmbrăţişă pe cel mai bătrân Callahan, care se făcu roşu la faţă.

— Bine, bine, murmură el. Acum poate Mary o să vorbească din nou cu mine.

Fraţii lui Tiffany plecară laolaltă cu familia Callahan să

se întoarcă în oraş. La urma urmei, era totuşi sâmbătă seara. Acum că erau numai ei, părinţii lui Tiffany o îmbrăţişară îndelung. Nu îi spuseră nimic, doar îi arătară cât de mult o iubesc.

Apoi Rose spuse, cu un căscat de care Tiffany era sigură că era fals:

— Ce zi lungă. Sunt gata să merg la somn.

— Somn? chicoti Frank în timp ce îşi urma soţia pe scări.

Tiffany îi urmări cu privirea câteva clipe, zâmbind, apoi dădu să urce scările la rândul ei, dar se opri când îşi aduse aminte de remarca lui Hunter că urma să doarmă pe veranda lor în acea noapte. Doar ca să se asigure că glumea, ieşi afară.

Şi acolo îl găsi. Deja dăduse jos şaua de pe Patches pentru a dormi mai bine, şi o pusese pe podea, lângă scaunul incomod de lemn pe care şedea Hunter. Zâmbi la vederea ei.

— Ce ţi-a luat atât de mult?

Tiffany se sprijini de peretele de lângă el, ba chiar ridică genunchiul aşa cum făcea el întotdeauna.

— Pentru că nu credeam că tu chiar vorbeai serios.

— Bineînţeles că asta credeai, altfel n-ai fi aici.

Tiffany nu îl contrazise.

— Să îţi aduc o pătură?

Hunter rămase puţin pe gânduri până să răspundă.

— Azi a fost una dintre cele mai calde zile ale verii. Nu mă aştept să se răcească prea mult la noapte… sau poţi să dormi aici cu mine şi nici nu o să prindem de veste dacă se face frig.

— În scaun cu tine?

— De ce nu? Ei bine, tu poţi să dormi. Nu mă aştept să pot să închid un ochi.

— Chiar crezi că vor mai fi necazuri? Capii răutăţilor sunt în închisoare, iar şeriful a spus că va vorbi cu

compania de trenuri să îi ducă pe restul, în est sau în vest, în câteva zile.

— Voiam să spun că nu o să am parte de somn cu tine la mine în poală.

— Ah.

Lampa de pe verandă nu era aprinsă, dar lumina ce răzbătea prin ferestrele salonului era destul de puternică. Cu toate acestea, măcar o dată, lui Tiffany nu îi păsa dacă se îmbujorează puţin la chip. Însă nu coborî privirea când spuse:

— De ce nu m-ai invitat la dans în seara asta?

— Pentru că mă distram prea mult privindu-te cum te deprindeai să dansezi. Pentru că voiam să simţi cum sunt petrecerile noastre şi să vezi că putem să ne distrăm la fel de bine, aici în Vest, cum o faceţi voi în Est. Pentru că ştiam că, dacă îmi petreceam braţele în jurul tău, nu aveam să te mai las… şi nu mai pot să aştept.

Se întinse după ea şi o trase în poală. Cu un braţ în jurul mijlocului ei ca să îi sprijine spatele, îi înclină bărbia ca să o facă să-l privească. Tiffany aproape gemu văzând câtă patimă se citea în ochii albaştri ce o priveau.

— Vreau să mă însor cu tine, Tiffany. Niciodată n-am vrut în viaţa mea un lucru la fel de mult cum vreau ca tu să fii soţia mea.

— E a doua oară când îmi spui Tiffany.

— Aşa e? Se pare că mă obişnuiesc cu numele tău. Dar să ştii că nu contează cum vrei să îţi spui, încă eşti femeia de care m-am îndrăgostit. Am ştiut-o în noaptea în care te-am văzut cu nou-născutul lui Caleb, când am văzut cât de dulce şi de tandră eşti de fapt. Nu era nimic fals în asta. Nu era un rol pe care-l jucai. Erai tu, aşa cum eşti de fapt. Nu mi-a luat mai mult de o zi să-mi dau seama de asta, că erai *numai* tu. Ai dat dovadă de mult curaj prin faptul că ai îndrăznit să vii în tabăra duşmană pe cont propriu. La fel ca atunci când ai încercat să stingi un foc în

loc să fugi de el. Că ai vrut să prinzi o vacă şi ai râs de tine pentru cât timp ţi-a luat. Că te-ai împrietenit cu un porc. Recunoaşte-o. Nimic din toate acestea nu a fost o minciună. Singurul lucru despre care ai minţit a fost numele tău.

— Poate…

— Poate? Doar atât ai de zis? Ai tot încercat să mă convingi că nu te vreau de fapt. Tocmai ţi-am dovedit că te vreau. Şi tocmai ţi-am cerut să fii soţia mea! Nu pentru că deja suntem logodiţi. Şi cu siguranţă nu pentru că numele tău de familie este Warren. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, dar…

Doar de atât avu nevoie pentru a o amuţi cu un sărut. Nici Tiffany nu voia să mai aştepte să îi simtă gustul. La naiba cu îndoielile ei! La naiba cu ce îi spusese el atunci când ieşiseră să călărească, ce îi spusese lui *Jennifer,* despre motivele pentru care nu voia să se însoare cu singura fiică a familiei Warren.

Şi ea se gândise mult prea mult timp că nu îl poate avea. Acum, cu un licăr de speranţă că pentru ei exista un viitor, era ca şi cum un baraj se spărsese în adâncul ei, iar toate emoţiile ieşeau acum ca un şuvoi.

Sărutul său era din cale-afară de pasional. Ea îi apucase gâtul cu mâna, dar poziţia în care se afla nu o avantaja, nu putea să îl simtă îndeajuns. Singurul avantaj al scaunului incomod era că nu avea braţe care să o împiedice să îl încalece. Nu stătu pe gânduri odată ce îşi dădu seama. Spre surpriza lui Hunter, acum era faţă în faţă cu el, cu sânii apăsându-i ferm pieptul, cu mâinile în jurul capului, acum cam la aceeaşi înălţime. Şi putea să-i simtă, între picioare, acea umflătură tare. Putea chiar să se frece de el, ceea ce şi făcu. Bărbatul acela o înnebunea… nu, ea se înnebunea pe sine, deoarece aproape simţea acea emoţie ameţitoare şi plăcerea, copleşitoare care o animaseră în acea noapte petrecută în hambar. Era din nou acolo dorinţa de a scăpa de orice control, doar că îi scăpa printre degete.

Atâta pasiune, atâta nevoie, şi nu reuşea să ajungă la ea.

Nu îşi dădu seama cum, fără să o ridice sau să întrerupă sărutul, Hunter reuşise să tragă o fundă, să coboare pantalonaşii desfăcuţi. Dar dintr-odată era în ea, chiar înăuntrul ei. Mâinile alunecară pe şoldurile ei, ca să o îndrume, dar ea nu avea nevoie de ajutor. Ştia exact ce să facă. Toate se contopiră deodată, tot ceea ce îi evoca el – pasiunea, speranţa, iubirea – împlinindu-i dorinţa, înfăşurând-o în extaz.

Stăteau acolo nemişcaţi, încă răsuflând greoi. Părul ei se desprinse şi se unduia pe braţele care o ţineau strâns la pieptul lui. Încă nu voia să se foiască, nu voia să renunţe nici măcar la un centimetru din el. Era o poziţie remarcabil de confortabilă pentru un scaun atât de incomod. Până ce îşi veni în fire.

— Dumnezeule, pe verandă?

Râsul lui îi scutură trupul, încă lipit de al său.

— Hambare, verande, mai contează?

Tiffany întoarse capul, şi-l odihni pe umărul său şi îl sărută tandru pe gât.

— Nu.

— Mai devreme, am auzit acel *dar,* rosti el precaut. Era un „da, mă căsătoresc cu tine”, nu-i aşa?

Tiffany suspină.

— Nu pot să neg că am o singură reţinere, dar e una mare.

— Spune-mi.

— E legată de ziua când mi-ai spus de ce nu vrei să te însori cu cineva din familia Warren, că ceea ce simţi pentru ei va fi întotdeauna acolo, ascuns adânc, sub aparenţe. Şi că ţi-ar sta în cale, indiferent dacă ai place-o – m-ai place – sau nu.

Hunter îi zâmbi viclean.

— Nu aveai cum să nu-ţi aminteşti de asta. Nu e ca şi cum nu o credeam. Aşa era de fiecare dată când căutam un

motiv pentru care să nu mă căsătoresc cu o femeie pe care nu o iubeam. Alte dăţi, priveam lucrurile mai optimist, că, cine ştie, poate aveam să ajung să o ador. Deci chiar am făcut unele cumpărături pentru ea... ei bine, comenzi. Din când în când, prin locurile astea mai apar cataloage ciudate. I-am cumpărat unele lucruri care credeam că ar fi pe gustul unei femei din Est. Nu râde, dar camera mea e plină de lăzi cu porţelanuri englezeşti, vaze, tot felul de mărunţişuri drăguţe, ceşti de porţelan pictate cu dichis, când nici n-aveam idee dacă măcar beai ceai. Exageram în zilele mele optimiste. Apoi îmi venea să arunc totul în foc în cele nu chiar aşa de optimiste. M-ai înnebunit chiar dinainte să te cunosc.

Tiffany râmji.

— E ironic cum câteva dintre lăzile acelea au sosit în aceeaşi zi cu mine.

Hunter o dădu puţin pe spate pentru a-i lua chipul în palme.

— De ce nu mă întrebi de ce ţi-am împărtăşit acele temeri?

— De ce?

— Pentru că deja mă gândeam la *tine* într-un fel permanent şi nu voiam să crezi că distrugi ceva ce era sortit să fie. Adevărata ironie e că *era* sortit să fie, doar că niciunul din noi încă nu o ştia. Ei bine, eu nu ştiam. Tu, pe de altă parte, ai trişat. M-ai întâlnit cu mult înainte ca eu să te întâlnesc.

— Ai vreodată de gând să nu-mi mai scoţi ochii cu asta?

— N-am să mai scot o vorbă... noaptea asta.

Tiffany începu să râdă, dar el adăugă:

— Suspansul mă omoară, Roşcato. Ne punem pirostriile mâine sau nu?

Îl sărută pe un obraz.

— Mama chiar a comandat o rochie de mireasă pentru

mine. Îl sărută pe celălalt obraz.

— Doar că am refuzat să o împachetez, de vreme ce nu aveam vreo intenţie să mă mărit cu tine.

Îl sărută pe buze.

— Ia cel puţin o săptămână să ajungă aici.

Hunter o sărută lung şi pasional înainte să spună:

— Atunci, duminica viitoare?

— Duminica viitoare sună minunat.

— O să trebuiască să mutaţi un pat pe verandă pentru mine, spuse el şi adăugă când Tiffany dădu ochii peste cap: Nu glumesc. Dar duminica următoare e o dată bună. Poate chiar reuşim să ne clădim casa până atunci.

— Asta e de-a dreptul absurd. Nu ai cum…

— Ai fi surprinsă; de fapt, cred că vei fi. Avem tâmplari, chiar şi zidari, şi al naibii de mulţi oameni care vor vrea să dea o mână, de ajutor. Un hambar poate fi construit într-o zi. O casă în toată regula va lua câteva zile în plus. Şi poţi să o faci cum vrei tu… dacă vrei una aici.

Dintr-odată, Hunter părea puţin îngrijorat fiindcă poate întrecuse măsura. Tiffany îl linişti.

— Mă gândeam să facem o vizită în New York după ce casa e gata. Putem să alegem mobilierul împreună. Şi pot să-ţi arăt unde am crescut, să-ţi fac cunoştinţă cu prietenii mei…

— Şi să mă convingi să rămân? Aş face-o, dacă asta vrei. Nu-mi pasă unde trăim, atâta timp cât suntem împreună.

— Ai face asta pentru mine?

— Aş face orice pentru tine.

Nu era tocmai surprinsă să îl audă spunându-i acele lucruri. Era parte din farmecul lui, încă unul din multele motive pentru care se îndrăgostise de el.

— Norocul tău că îmi plac apusurile din Montana, îl tachină ea. Printre altele. Şi cred că putem să găsim un pat gol pentru tine pe undeva prin casă.

Atrasă de frumuseţea lui, subjugată de farmecul lui, inima îi fusese câştigată de acest bărbat. Zâmbi atât de cald la gândul că, la urma urmei, şi nepoţii ei aveau să fie cowboy.

Sfârşit